
NEW YORK TIMES BESTSELLER
Sisters's Planet
CHRISTINE FEEHAN
Kara Ateş
Epsilon

DARK SERİSİ - VI

Onlar sonsuzlukta ruh eşlerini arayan karanlığın efendileriydi...

"Her zaman ödenecek bir bedel vardır."

Darius, daha turne grubuna katılmayı kabul ettiği gün onu uyarmıştı. Tempest onun acımasız dudaklarını, sert hatlı yüzünü ve karanlık gözlerindeki ruhsuz boşluğu gördüğünde bu uyarının ne anlama geldiğini sormaya korkmuştu.

Tempest her zaman diğerlerinden farklı olmuştu. Darius kollarını ona doladığı, onu büyülediği andan itibaren onun yeteneklerini fark etmişti. Acaba onun öpücüğü, Tempest'in arzuladığı aşkı karşılayabilecek miydi, yoksa panterlerinden bile daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya mı bırakacaktı?

Tempest içinde bir yerde yanıtı bildiğini hissediyordu. Darius'un kadife dokunuşunu kabul etmekten başka çaresi yoktu...

"Paranormal aşk türünün kraliçesi."

Publishers Weekly

ISBN 978-9944-82-899-4

9 789944 828994

₺25

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

KARA ATEŞ
Orijinal Adı: Dark Fire
Yazarı: Christine Feehan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Cemal Balcı
Editör: Elif Dinçer
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Fotoğrafı: iStockphoto
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2014

ISBN: 978-9944-82-899-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2001 Christine Feehan

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax : (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

KARA ATEŞ

Christine Feehan

Çeviri:
Cemal Balcı

Epsilon®

Sister's Planet

Bölüm Bir

Kadın elinde cep feneri ve İngiliz anahtarıyla, grubun dev turne otobüsünün altından sürünerek çıkıyordu, gözüne ilk iliştiğinde. Ufak tefek, neredeyse çocuksuydu. En başta onun olsa olsa, o çuvalı andıran iş tulumu içinde, kızıl-altın sarısı gür saçlarını atkuyruğu toplamış bir yeniyetme olduğundan emindi. Kirli yüzüne yağ ve toz bulaşmıştı. Sonra hafifçe döndü ve o zaman görebildi tulumunun önlüğü altından ince pamuk bluzuna dayanan diri, sert göğüslerini.

Darius, kendinden geçmiş bir halde gözlerini ona dikti. Kızıl saçları, geceleyin bile alev alev parıldıyordu. Saçlarının kızıl olduğunu fark edebilmek onu serseme çevirmişti. Esmer, yırtıcı, ölümsüz bir Karpatya erkeği olarak, sayamayacağı kadar uzun yüzyıllar boyunca gözü siyah ve beyaz dışındaki renkleri görmemişti. Bu bilgiyi, kendisine eşlik eden bu duyum

yoksunluğunu yani, kız kardeşine, ezelden beri sahip olduğu tatlılığı, sevecenliği ve dişi Karpatyalılar'a özgü her güzel şeyi koruyan Desari'ye açmamıştı. Kendisinde olmayan her güzel şeyi. Gruptaki diğerleri gibi, Desari de ona bağımlıydı; Darius ya şafakla -ve kendi yok oluşuyla- yüz yüze gelmeye ya da vampire, ölümsüz olmak yerine bir zombiye dönüşmeye çok yakın olduğu bilgisiyle onu kahretmek istemiyordu.

Bu çuvalımsı iş tulumu içindeki, tanımadığı ufak tefek kadının ilgisini çekmiş olması onu hayrete düşürdü. Ama kalçalarının öyle bir salımmı vardı ki, Darius'un içini şiddetle sarsan derin bir ihtiyaç uyandırıyordu. Nefesini tuttu ve kadın turne otobüsünün arkasına geçip görüş alanından kaybolunca kadar uzaktan izledi onu.

"Yorulmuş olmalısın, Rusti. Bütün gün çalıştın!" diye seslendi Desari.

Darius, Desari'yi göremiyordu, ama her zamanki gibi, kız kardeşinin tüm canlıları sarhoş edip etkisi altına alabilecek müzikal notaların karışımı olan sesini duyabiliyordu.

"Karavandaki soğutucudan bir meyve suyu kap gel ve birkaç dakikalığına dinlen. Her şeyi bir günde tamir edemezsin," diye devam etti Desari.

"Yalnızca birkaç saat içinde bunu ayağa kaldırıp çalıştıracağım," diye yanıtladı ufak tefek kızıl. Yumuşak, boğuk sesi, Darius'un varlığının tam merkezine dokundu ve damarlarına dalga dalga ılık kan pompaladı. Bu beklenmedik duyumsamayla büyülenmiş halde, kıpırdamadan durdu.

"Israr ediyorum, Rusti," dedi Desari nazikçe.

Darius, isteğinin yerine getirileceğini garanti eden bu ses tonunu tanırdı. "Lütfen. Tamircimiz olarak işe alındın. Tam anlamıyla ihtiyacımız olan kişi olduğun besbelli. O yüzden

gece bari paydos et, olur mu? Bu kadar fazla çalıştığını görmek bana kendimi köle sahibi gibi hissettiriyor."

Darius yavaşça karavanın etrafından dolanarak ufak tefek, kızıl saçlı kadına ve kardeşine doğru yaklaştı. Uzun boylu, incecik, zarif Desari'nin yanında henüz tanışmadığı bu ufak tefek dişi tamirci, pejmürde bir çocuk gibi kalıyor ama Darius yine de gözlerini ondan alamıyordu. İştahlı iştahlı güldü kadın, Darius'un bedenini acı verici bir ağırlıkla sertleştirerek. O mesafeden bile, bol ve iri kirpikli pırlanta yeşili gözlerini, kusursuz oval yüzündeki çıkık elmacık kemiklerini ve öpülmek için yalvaran büyük, ıslak ağzını görebiliyordu.

Darius daha kadının sesini duyamadan, Rusti bozuk turne otobüsünün etrafından arka kapıya doğru kardeşiyle birlikte yürüyerek bir kez daha gözden kayboldu. Darius öylece dikildi orada, karanlığın içinde donakaldı. Gece yaratıkları hayata uyanıyordu ve Darius sabit bakışlarının etraftaki renk çeşitliliğinin ayırdına vararak kamp yerinde dolaşmasına engel olmadı. Canlı yeşiller, sarılar ve maviler. Otobüsün gümüş rengini ve yanlarındaki mavi yazıları görebiliyordu. Yakındaki spor araba itfaiye kırmızısıydı. Otobüse sabitlenmiş arazi motosikletleri sarıydı. Ağaçların üzerindeki yapraklar parlak yeşil, damarları bir ton koyuydu.

Darius hızlıca nefes aldı; onu her zaman, bir kalabalığın içinde olsa bile bulabilsin ve her zaman nerede olduğunu bilsin diye alenen içiyordu yabancının kokusunu. Tuhaf bir biçimde, sanki ona artık o kadar da yalnız olmadığını hissettirmişti bu kadın. Henüz onunla tanışmamıştı bile, yine de sadece onun orada olduğunu bilmek bile bütünüyle farklı bir yer görüntüsü vermişti dünyaya. Hayır, Darius hayatının ne kadar kasvetli ve boş olduğunu ya da ne kadar tehlikeli biri

haline geldiğini kız kardeşine söylememişti ama bakışları kızıl saçlı üzerinde durakladığında, arzu dolu ve sahipleniciydi; içindeki vahşi ve ilkel bir şey başını kaldırmış, azat edilmek için kükremişti.

Desari otobüsün arkasından yalnız başına çıkageldi. "Darius, uyandığını bilmiyordum. Bugünlerde pek bir sır küpü oldun." İri siyah gözleri şüpheli bir biçimde baştan aşağı taradı Darius'u. "Ne oldu? Şey görünüyorsun..." Çekindi.

Tehlikeli. O söylenmemiş sözcük, aralarındaki boşlukta bir kıvılcım çaktı.

Başıyla seyyar evlerini işaret ederek, "O kim?" diye sordu Darius.

Desari, ses tonuyla ürperdi, sonra da sanki üşüyormuş gibi elleriyle bir aşağı bir yukarı kollarını ovaladı. "Özel hayatımızı koruyabilmek için bizimle yolculuk edecek, aracı ayakta tutacak bir tamirci almamız gerektiğini konuşmuştuk. Sana, içerisinde özel bir güç saklanmış bir ilan vermekten söz etmiştim, sen de onay vermiştin Darius. Kedilerin tahammül edebileceği birini bulursak, müsaade edeceğini söylemiştin. Bu sabah erkenden Rusti çıktı ortaya. Kediler benimle dışarıdaydı ve ikisi de ona itiraz etmedi."

"Bu kız güvenlik önlemlerimizi, bizi gündüz saatlerinde koruyan bariyerleri geçip de kamp yerine gelmeyi nasıl başardı?" diye sordu usulca. Sakin sesinde bir tehdit iması vardı.

"Hakikaten bilmiyorum Darius. Zihnini, herhangi bir gizli niyeti taşıyor mu diye taradım ve hiçbir şey bulamadım. Beyni, birçok insanınkinden farklı bir yapıya sahip ama yalnızca bir işe, dürüst bir işe ihtiyacı olduğunu okuyabildim."

"O bir ölümlü," dedi Darius.

"Biliyorum," diye savunmacı bir karşılık verdi Desari, ha-

vanın ağabeyinin suçlamasına işaret eden ağır, baskıcı yükünü fark etmişti. "Ama bir ailesi yok ve kendisi de özel hayatına bir hayli düşkün olduğunu belirtti. Gündüzleri etrafta olmayışımızın onu tedirgin edeceğini sanmıyorum. Ona geceleri çalışıp seyahat ettiğimiz için, gündüzleri çoğunlukla uyuduğumuzu söyledim. Bunun kendisi için de çok uygun olduğunu belirtti. Araçlarımızı gerçekten de doğru dürüst çalışır vaziyette tutmamız da lazım. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Onlar olmadan 'normal' görünümümüzü kaybederiz. Üstelik tek bir insanı sorun çıkmadan idare edebiliriz."

"Onu karavana yolladın, Desari. O oradaysa, kediler neden seninle değil?" diye sordu Darius, yüreği ağzına gelmişti birden.

"Aman Tanrım." Desari'nin rengi attı. "Nasıl böyle bir hata yapabildim?" Sarsılmış bir halde, motor karavanın kapısına doğru koştu.

Darius ondan önce oradaydı, kapıyı hızla açtı ve içeri attı kendini; diz çöktü, o ufak tefek dişi vücut uğruna grubun iki leoparıyla dövüşmeye hazırdı. Dondu kaldı, kıpırtısız, uzun siyah saçları yüzüne düşmüştü. Kızıl saçlı kadın, her iki yanında birer kocaman panter, kanepeye kıvrılmış oturuyordu; Panterler yanlarında bir cüce gibi kalmasına rağmen, ilgi beklentisiyle onun ellerine yaslanmıştı.

Tempest 'Rusti' Trine, adam turne otobüsüne alelacele girince ayağa fırladı. Yabani ve tehlikeli görünüyordu adam, her tarafından bela ve kudret akıyordu. Uzun boylu ve kediler gibi kaslıydı; hiç tarak görmemiş uzun siyah saçları vardı. Gece kadar karanlık gözleri kocaman ve büyüleyici, o iki panterinki kadar deliciydi. Tempest kalbinin yerinden sıçradığını hissetti, dili damağı kurumuştu.

"Affedersiniz. Desari bana buraya girebileceğimi söylemiş-

ti," dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla, ilgi için burunlarıyla onu dürtmeye devam eden ve her dürtüşlerinde onun o minicik bedenini yıkmalarına ramak kalan kedilerden uzaklaşmaya çalışarak. Ellerini yalamaya kalktılar ama Tempest kaçındı bundan, sert dilleri derisini yüzebilirdi

Desari otobüse atladı, ite kaka iri adamın önüne geçti ve durdu; gözleri fal taşı gibi açılmış ve şoka girmiş bir haldeydi. "Tanrıya şükür iyisin, Rusti. Kediler aklıma gelmedi, yoksa sana asla buraya yalnız girebileceğini söylemezdim."

Hiçbir şekilde unutabilecek bir şey değil bu. Darius, alışık oldukları zihinsel iletişim yolunu kullanarak, doğrudan kız kardeşinin zihnine yolladı bu kadife yumuşaklığında bir kırbaç darbesini andıran azarı. Desari yüzünü buruşturdu ama ağabeyinin haklılığının farkındaydı, hiçbir itirazda bulunmadı.

"Oldukça evcil görünüyorlar," diyerek çekingen bir yumuşatma girişiminde bulundu Rusti, benekli kedi kafalarından önce birine, sonra da diğerine dokunarak. Ellerindeki belli belirsiz titreme, bozulan sinirlerini ele veriyordu; leoparlar yüzünden değil, adam yüzünden.

Darius yavaşça doğruldu ve boyu posu ortaya çıktı. Öyle korkutucu görünüyor, geniş omuzları otobüsü öylesine dolduruyordu ki, Rusti kelimenin gerçek anlamında geri adım attı. Dosdoğru Rusti'nin gözlerine çevrilmiş gözleri delip geçiyor, dik bakışları onu tutsak ediyor; ruhunun derinliklerini inceliyordu. "Hayır, evcil değiller. Vahşi hayvanlardır ve insanlarla yakın temasa tahammül edemezler."

"Gerçekten mi?" Bir an kadının yeşil gözlerinde bir şeytan dans etti ve büyük olan kediyi kenara itti. "Fark etmemişim. Üzgünüm." Pek üzgün görünmüyordu, onunla dalga geçiyormuş gibi bir hali vardı.

Darius, bu kadının hayatının sonsuza kadar kendi hayatına bağlanacağını bir şekilde ama zerre kadar şüphe etmeksizin biliyordu. Desari'nin yeni partneri Julian Savage'ın hayat eşi dediği şeyi bulmuştu. Ona duyduğu yakıcı arzunun kısa bir süre gözlerinde alevlenmesine engel olmadı ve Rusti bir kez daha geri adım attığında memnun oldu. "Onlar evcil değil," diye yineledi. "Bu otobüse giren herhangi birini parça parça edebilirler. Sen nasıl onlarla güvenli bir ilişki kurabiliyorsun?" diye çıkıştı, sesi, derhal itaate alışmış olduğu besbelli bir adamın sesi gibi, derin ve dayatmacıydı.

Rusti'nin dişleri alt dudağını kazıyarak sinirlendiğini ele verdi ama çenesi cüretkâr bir ifadeyle havaya kalktı. "Bakın, eğer beni burada istemiyorsanız, sorun değil. Herhangi bir sözleşme falan imzalamadık. Aletlerimi alır giderim." Kapıya doğru bir adım attı ama adam, adeta onun yoluna dikilmiş kocaman bir duvardı. Rusti kapıya olan mesafeyi kestirmeye çalışarak arka tarafına bir göz attı; oraya ulaşamadan adamın üzerine atlamasından endişeliydi. Nedense koşması halinde, adamın içindeki yırtıcı içgüdüleri tetikleyebileceğinden korkuyordu.

"Darius," diye nazikçe itiraz etti Desari, yatıştırıcı elini onun omzuna koyarak.

Darius lütfedip başını bile çevirmedi ona, kapkara gözleri Rusti'nin yüzünde kaldı. "Bizi yalnız bırak," diye emretti kız kardeşine. Sesi yumuşak ve tehditkârdı. Kediler bile huzursuz olmuş, yeşil gözleri pırlanta gibi ışıldayan kızıl saçlı kadına sokulmuşlardı.

Bu Darius denen adam Rusti'yi daha önce başka kimsenin başaramadığı bir dehşete düşürmüştü. Gözlerinde katıksız bir sahiplenme, hoş ağzının çevresinde şehvetli bir zalimlik

ve içinde, daha önce hiç tanık olmadığı yakıcı bir yoğunluk vardı. Desari istemeye istemeye ağabeyine itaat eder ve lüks turne otobüsünü terk ederken, Rusti de yegâne müttefikinin kendisini yapayalnız bırakmasını seyretti.

"Sana bir soru sordum," dedi Darius usulca.

Sesi, hafif hafif dokunan kelebek kanatları gönderdi Rusti'nin karnına. Siyah, kadife bir silahtı bu, bir büyücü asası ve bedenine hiç beklenmedik şekilde dalga dalga yayılan bir ateş gönderiyordu. Boynundan yüzüne doğru kızardığını hissetti Rusti. "Herkes senin her söylediğini yapar mı?"

Darius, aniden avının üzerine atılmaya hazırlanan bir leopar kadar kıpırtısız, hiç kırpmadığı gözlerini onun yüzüne sabitleyerek bekledi. Rusti ona karşılık vermek, yüzüne gerçekleri söylemek için tuhaf bir dürtü hissetti içinde. Bu baskı, eden şakaklarını ovuşturana kadar zonkladı kafasının içinde. Sonra iç çekti, başını iki yana salladı, hatta gülümsemeye bile çalıştı. "Bak, Desari'nin ağabeyi olman dışında, hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bence ikimiz de bir hata yaptık. Tamirci ilanını gördüm ve bu işten, grubunla birlikte ülkeyi gezmekten hoşlanırım gibi geldi." Umursamazca omuzlarını silkti. "Sorun değil. Çekip giderim, olur biter."

Darius onun yüzünü inceledi. Yalan söylüyordu. İşe ihtiyacı vardı. Açtı ama bir şey söylemeyecek kadar gururluydu. Çaresizliğini ustalıkla gizleyebiliyordu ama çalışmaya ihtiyacı vardı. Yine de yeşil gözlerini bir kez olsun onun kapkara bakışlarından kaçırmamıştı ve tüm bedeniyle Darius'a meydan okuyordu.

Darius o anda harekete geçti, öylesine hızlı süzüldü ki yanına, Rusti'nin kaçacak fırsatı olmadı. Kalbinin küt küt atışını, kanın ve hayatın damarlarına hücum edişini duyabiliyordu.

Bakışları, boynunda çılgınca atan nabzına takıldı. "Bence bu iş senin için mükemmel. Gerçek adın ne?"

Fazla yakın, fazla iri, fazla ürkütücü ve güçlüydü Darius. Yakın plandan, vücudundan ışıyan ısıyı, yaydığı cazibeyi hissedebiliyordu Rusti. Darius ona dokunmuyordu ama neredeyse tenine değen teninin sıcaklığı olduğu gibi geçiyordu Rusti'ye. Olabildiğince hızlı ve uzağa koşması gerektiğini hissetti.

"Herkes bana Rusti der." Sesi kendi kulaklarına bile cüretkâr gelmişti.

Darius sinir bozucu, erkeksi bir ifadeyle gülerek Rusti'nin ondan korktuğunu gayet iyi bildiğini ima etti. Gülümsemesi gözlerindeki siyah buzu eritmeye yetmedi. Başını yavaşça, Rusti nefesini boynunda hissedene dek ona doğru eğdi. Rusti'nin teni beklenti içinde karıncalandı. Bedenindeki her hücre uyarı çığlıkları atarak alarma geçti.

"Sana adının ne olduğunu sordum," diye fısıldadı nabzının attığı yere doğru.

Rusti derin bir nefes aldı ve kılını kıpırdatmadan durmaya zorladı kendini, sakınmasız. Eğer bir oyun oynuyorlarsa, yanlış bir hamle yapmayacaktı. "Adım Tempest Trine. Ama herkes bana Rusti der."

Darius'un beyaz dişleri yeniden ışıldadı. Avını süzen aç bir yırtıcı gibi görünüyordu. "Tempest. Sana yakışıyor. Ben Darius. Bu grubun korumasıyım. Ne dersem o olur. Belli ki kız kardeşim Desari'yle tanışmışsın. Diğerleriyle tanıştın mı?" Darius, sadece Tempest'in etrafındaki herhangi bir başka erkek düşüncesinin bile yabancısı olduğu bir hiddetin içini kasıp kavurmasına yettiğini hissetti. Ve o anda da, Tempest'i kendisine ait kılıncaya kadar, yalnızca ölümlüler için değil, ama aynı zamanda kendi türü için de artık aşırı derecede teh-

likeli olduğunu anladı. Var olduğu tüm yüzyıllar boyunca, hatta sevinç ve acının onun için mümkün olduğu ilk yıllarda bile, asla böylesine bir kıskançlık, sahiplenme arzusu ya da az çok benzer herhangi bir diğer duygu yaşamamıştı. O ana dek hiddetin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Bu ufak tefek kadının ne denli büyük bir güce hükmettiğini fark etmek aklını başına getiriyordu.

Rusti başını iki yana salladı. Çılgına dönmüş bir şekilde arka kapıya göz atarak Darius'un yoğunluğundan, kalbini panik içinde attırma şeklinden yavaş yavaş uzaklaştı. Ama Darius, başarılı bir kaçışa izin vermeyecek kadar yakındı ona. O yüzden büyük kedilere baktı, sonra da düşüncelerini onlar üzerinde yoğunlaştırdı ve onlara yöneltti; sorulsa kabul etmezdi ama doğduğundan beri sahip olduğu bir yetenekti bu.

İki leopardan daha küçük ve daha açık renk kürklü olanı, Darius'la arasına geçti ve uyarı dolu bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. Darius eğildi ve sakinleştirici elini kedinin başına koydu. *Rahat dur, solgun dostum. Bu seferkini incitmeyeceğim. Bizden ayrılma peşinde. Bunun zihninden geçtiğini hissettim. Böyle bir şeye izin veremem. Bunu sen de istemezsin.*

Kedi birden harekete geçerek arka kapının önünde mevzilendi ve Rusti'nin kaçma şansını sıfırladı. "Hain," diye bıyık altından leopara tısladı Rusti, kendini kaybederek.

Darius düşünceli bir şekilde burnunun kemerini ovuşturdu.

"Sen sıra dışı bir kadınsın. Hayvanlarla sessizce iletişim mi kurdun?"

Rusti suçlu suçlu baktı; başını eğip elinin tersini, titreyen yumuşak ağzına doğru bastırırken gözlerini ondan kaçırıyordu. "Neden söz ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer hayvan-

larla iletişim kuran biri varsa, o sensin. Kedi kapının önünde. Demek yalnız herkes değil, her şey sana itaat ediyor, öyle mi?"

Darius yavaşça onayladı başıyla. "Hanemdeki her şey, şimdi buna sen de dahilsin. Burayı terk edemezsin. Bizim de sana, en az senin bize duyduğun kadar ihtiyacımız var. Desari sana yatacak bir yer ayarladı mı?" Yalnız açlığını değil, yorgunluğunu da hissediyordu Tempest'in. Bedeninde, içinde zonkluyordu, öyle ki bütün erkeksi koruma içgüdüleri kükreyerek hayata döndü.

Rusti gözlerini ona dikerek seçeneklerini gözden geçirdi. İçinin derinliklerinde bir yerde, Darius'un seçeneklerini elinden almış olduğunu biliyordu. Oradan ayrılmasına izin vermeyecekti. Bunu, ağzının merhametsiz kıvrımında görmüştü; amansız kararlılığı tüm hatlarına ve ruhsuz kara gözlerine damgasını vuruyordu. Eğer kaçmak istese, aralarında bunun sözünü dahi etmez, ona meydan okumuyormuş gibi yapabilirdi. Kudret bu adama ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Daha önce de tehlikeli durumlarda kaldığı olmuştu ama bu, bütünüyle farklı geliyordu. Kaçmak istiyordu... ve kalmak istiyordu.

Darius uzanıp iki parmağıyla Rusti'nin çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini doğrudan onun yeşil gözlerine dikti. İki parmak. Hepsi buydu. Ama Darius sanki ona zinciri takmış, bir takım esrarengiz yollarla birbirlerine bağlanmışlar gibi geldi. Darius'un dik bakışlarının yakıcı etkisini, ona kendi damgasını vuruşunu hissetti içinde Tempest.

Dilinin ucuyla, alt dudağının tamamını ıslattı Tempest gergin bir ifadeyle. Darius'un bedeni ateşli, sert ve ısrarcı bir arzuyla kaskatı kesildi. "Kaçmayacaksın Tempest. Aklına bile getirme. İşe ihtiyacın var. Bizim de yanımızda olmana. Kurallara uy yeter."

"Desari burada uyuyabileceğimi söyledi," diye cevap verirken buldu kendini Tempest. Ne yapacağını bilmiyordu. Cebindeki son 20 dolarla, bunun kendisi için mükemmel bir iş olduğundan şüphe etmemişti. Kusursuz bir tamirciydi, seyahat etmekten keyif alıyor, yalnız olmaktan hoşlanıyor ve hayvanları seviyordu. Bu iş ilanındaki özel bir şey aklını çelmiş, sanki kaderde yazılıymış gibi, onu bu mekâna, bu insanlara sürüklemişti. Tuhaftı, neredeyse karşı koyamadığı bir dürtüye kapılıp bulmuştu bu insanları, bu denli emindi bu işin kendi kısmeti olduğuna. Fazla mükemmel oluşundan anlamalıydı. Düşünmeden, usulca iç çekti.

Darius başparmağıyla hafifçe dokundu onun çenesine. Rusti titrediğini hissetti ama teslim olmadı. "Her zaman ödenecek bir bedel vardır," dedi Darius, sanki zihnini okuyormuş gibi. Eli saçlarına doğru ilerledi ve sanki elinde olmadan kızıl-altın sarısı saçlarında gezdirdi parmaklarını.

Rusti, iz süren bir panter tarafından açıkta yakalanmış küçük bir hayvanmışçasına kıpırtısız dikiliyordu. Onun kendisi için aşırı derecede tehlikeli olduğunu biliyordu, yine de tek yapabildiği, çaresizce gözlerini ona dikmekti. Darius ona bir şey yapıyor, onu büyülüyor, yakıcı kapkara gözleriyle hipnotize ediyordu. Rusti gözlerini ondan alamıyordu. Hareket edemiyordu. "Bedeli ne kadar yüksek?" Sözcükler sanki boğuluyormuş gibi ve kısık çıkmıştı. Zihni bas bas bağırıyordu bakışlarını onun gözlerinden ayırması için ama bunu yapamıyordu.

Darius'un vücudu yaklaştı, daha da yaklaştı, sert gövdesi, onun yumuşaklığı üzerine kendi mührünü vuracakmış gibi görünene kadar yaklaştı. O her yerdeydi, onu kuşatıyor, kendisinin bir parçası haline getirene dek sarıyordu etrafını. Rusti hareket etmeye, etrafında ördüğü büyüyü bozmaya çalışma-

sı gerektiğini biliyor, ama bunu yapacak gücü bulamıyordu. O anda Darius'un kolları sardı onu, kendine doğru çekti ve Rusti'nin kalbi böylesi bir güce ve muazzam bir kudrete sahip bir adamın nazikliği karşısında yerinden oynadı. Yumuşak ve teskin edici bir şeyler fısıldadı Darius. Zorlayıcı şeyler. Bir büyücü ayartması.

Rusti gözlerini kapattı, dünya aniden puslu bir rüya âlemine dönüşmüştü. Sanki hareket edemiyormuş gibi hissetti, hatta hareket etmek istemiyor gibi. Neredeyse nefes almaksızın bekledi. Darius ağzını, onun sağ şakağına sürdü, sonra ılık nefesiyle dokunduğu her yerde dans eden küçük alevler bırakarak kulağından aşağı, yanaklarından dudaklarının kenarına kaydırdı. İki parçaya ayrıldığını hissetti Tempest. Bir parçası bunun çok mükemmel, çok doğru olduğunu biliyor, öteki, onu koşabildiği kadar hızlı ve uzağa koşmaya zorluyordu. Darius'un dili boynunda gezindi, iç gıdıklayıcı kadife bir okşama ayak parmaklarını kıvrılmaya zorladı ve içine derinlerinde biriken bir sıcaklık yolladı. Darius'un parmakları, onu daha da yakma çekerek ensesini kavradı. Dili bir kez daha okşadı onu. Akkor bir dokunuş, çılgınlar gibi atan nabzının tam üzerindeki teni deldi. Onu dilimlerine ayıran acı yerini anında erotik hazlara bıraktı.

Tempest'in soluğu kesildi, derinlerde bulduğu bir parça kendini koruma dürtüsüyle kıpırdanıp onu kaslı göğsünden geri itti. Darius zarifçe kaydı, ama kolları hâlâ sımsıkı ve geçit vermez vaziyetteydi. Üzerine bir sersemlik, ne istiyorsa vermeye razı olma hali geldi Rusti'nin.

Benliğinin ikiye bölündüğünü hissetti. Biri bu karanlık kucağın içine çaresizce sıkışmış, öteki şok ve korku içinde olanları seyrediyordu. Bedeni ateş içindeydi. Yanıyordu. Ar-

zuyla kıvranıyordu. Zihni karşısındakini ve yaptıklarını onaylıyordu. Kanını alıyor, üzerinde iddia ettiği hakkını istiyordu. Bir şekilde kendisini öldürmek değil, sahip olmak istediğini biliyordu onun. Ayrıca insan olmadığını da biliyordu artık. Kirpikleri kapandı ve bacakları büküldü.

Darius tek kolunu, Tempest'in dizlerinin altına kaydırdı ve onu kaldırdı. Beslenirken göğsünü beşik yaptı ona. Ilık ve tatlıydı, daha önce tattığı her şeyden farklıydı. Darius'un bedeni onun için tutuşuyordu. Hâlâ emer vaziyette onu koltuğa taşıdı, hakkı olan şeyi almaktan kendini alıkoyamayarak Rusti'nin esansının tadına bakıyordu. Ve Rusti artık onundu. Bunu hissetti, buna emindi, daha azını kabul edemezdi.

Darius olup bitenlerin farkına, ancak Rusti'nin başı incecik boynu üzerinde geriye düştüğünde varabildi. Kendi kendine en galiz küfürleri ederken, Rusti'nin boynundaki yarayı diliyle yalayarak kapattı ve nabzını kontrol etmek için üzerine doğru eğildi. Tempest'in vermeye gücü yeteceği kandan çok daha fazlasını almıştı. Ve bedeni hâlâ durmak bilmeyen, barbar bir arzuyla kıvranıyordu. Ama Tempest Trine ufak tefek bir kadındı ve kendi ırkından değildi, böylesi bir kan kaybına dayanamazdı.

Daha da kötüsü, yaptığı şey kesin olarak yasaklanmıştı; bildiği her kaideyi, her kuralı ihlal ediyordu. Diğerlerine bizzat öğrettiği ve uymalarını talep ettiği her kuralı. Yine de kendini durduramamıştı. Bu kadına sahip olmak zorundaydı. Doğru, ölümlü bir dişi, eğer hâlâ öyle hisler duyulabiliyorsa, seks için, basit bir bedensel zevk için kullanılabilirdi. Ve ölümlü bir dişi, kanı tamamıyla boşaltılmadığı sürece, hayatta kalmak, beslenmek için de kullanılabilirdi. Ama ikisi birden değil, asla aynı anda değil. Bu tabuydu. Eğer kan kaybından bayılmamış olsa,

Darius onun bedenini de alacağını biliyordu, üstelik bir kez değil, defalarca. Ve onu durdurmaya çalışan, kadını elinden almaya çalışan her kim olursa onu öldürebilirdi.

Olmuş muydu öyleyse? Bir vampire dönüşüyor muydu? Her Karpatyalı erkeğin korktuğu biricik şey, onun başına mı geliyordu? Umurunda değildi. Tek bildiği Tempest Trine'in onun için son derece önemli olduğu ve yüzyıllardır yapayalnız, kupkuru sürdürdüğü varoluşu boyunca arzu duyduğu tek kadın olduğuydu. Hissetmesini sağlamıştı. Görmesini sağlamıştı. Yavan dünyasına yeniden hayat ve renk getirmişti. Darius artık gördüğüne ve hissettiğine göre, asla o sınırsız boşluğa geri dönemezdi.

Onu dizlerinde sallarken, dişleriyle bileklerini yırtıp açmaya başladı. Ama bir şey onu durdurdu. Onu bu şekilde beslemek doğru görünmüyordu. Bunun yerine, Rusti'nin üzerindeki lekesiz ipek bluzu yavaşça açtı; beklenti içindeki bedeni umulmadık bir biçimde daha da sertleşmişti. Uzayarak jilet keskinliğinde bir pençeye dönüşen tırnağıyla, kendi göğsüne ince bir çizik attı. Sonra da Tempest'in ağzını, yarasının üzerine bastırdı. Kanı, kadim ve güçlüydü ve onu yeniden hızla tazeleyecekti.

Aynı zamanda Rusti'nin zihnine de ulaştı. Onun bu bilinçsiz halinde, kontrolü ele almak, buyruğunu yerine getirmesini emretmek nispeten kolaydı. Bununla birlikte, keşfettiği şey karşısında şaşkına döndü. Desari haklıydı. Tempest'in zihni, sıradan insanların zihin yapısına uymuyordu. Daha çok, sık sık yanına alıp götürdüğü, fettan zekâya sahip leoparlarınki gibiydi. Tam olarak aynısı değildi ama normal insan beyninden kesinlikle farklıydı. Şu an için bunun bir önemi yoktu, onu kolayca kontrol altına aldı; takviye için, ondan almış olduğu şeyi içmesini emretti.

Birdenbire, aklına kadim bir ilahi düştü. Nereden geldiğini bilmeksizin, yalnızca söylenmeleri gerektiğinin bilincinde, kendini bir ritüelin sözlerini söylerken buldu. Kendi halkının antik dilince mırıldandı ve ardından bunların İngilizcesini tekrarladı. Koruma niyetiyle Tempest'in üzerine eğilip, saçlarını okşayarak sözleri usulca onun kulaklarına fısıldadı. "Hayat eşim olmanı istiyorum. Ben sana aidim. Hayatımı sana sunuyorum. Himayem, sadakatim, kalbim, ruhum ve bedenim senin olsun. Sana ait olanlar da benim olsun. Hayatın, mutluluğun ve iyiliğin, el üstünde ve benimkilerin üzerinde tutulacak. Sen benim hayat eşimsin, ebediyet boyunca bana bağlı ve daima benim himayemde olacaksın." Sözler ağzından dökülür dökülmez, bedeninde acayip bir dönüşümün gerçekleştiğini, korkunç bir gerilimin boşaldığını hissetti. Ayrıca sözcüklerin onun ruhu, kalbi ve kendininkiler arasında minik ağlar ördüğünü de duyumsadı. Tempest ona aitti. O da Tempest'e.

Ama bu doğru değildi. O bir ölümlüydü, kendisi ise bir Karpatyalı. O yaşlanacaktı ama kendisi asla. Yine de, fark etmezdi. O dünyasında ve yanında olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. İşte bu ona doğru geliyordu. Sanki yalnız onun için yaratılmış gibi, tam ona göreydi.

Darius gözlerini kapattı ve onun kollarında olduğu hissinin keyfini çıkararak sarıldı ona. Yarasını kapattı ve onu koltukta dizilmiş yastıkların arasına yatırdı. Son derece hassas, neredeyse saygı dolu bir biçimde, yüzündeki kiri ve pisliği temizledi. *Uyandığında bunu hatırlamayacaksın. Yalnızca bu işi aldığını ve artık ekibimizin bir parçası olduğunu bileceksin. Ne olduğum ve kanlarımızı değiştiğimiz hakkında hiçbir şey bilmeyeceksin.* İnsanları ikna etmek için yeterli olandan daha sert bir zihin kuvvetiyle buyruğunu pekiştirdi.

Rusti uykusunda çok genç görünüyordu, kızıl-altın sarısı saçları yüzünü ortaya çıkarıyordu. Ona dokundu, parmakları onu sahipleniyor, simsiyah gözleri cayır cayır yanıyordu. Sonra büyük kedilere bakmak için döndü. *Siz de ondan hoşlanıyorsunuz. Sizinle konuşabiliyor, öyle değil mi?"* diye sordu onlara.

Onların cevabını hissedebiliyordu, sözcüklerle değil ama şefkat ve güven imgeleri halinde. Başını salladı. "*O benim. Ondan vazgeçmeyeceğim. Bir sonraki uyanışıma kadar biz uyurken ona iyi bakın,"* diye sessizce emretti onlara.

İki kedi, kadına olabildiğince yakınlaşmaya çalışarak koltuğa sürtündü. Darius bir kez daha onun yüzüne dokundu ve ardından dönüp seyyar evden ayrıldı. Desari'nin onu beklediğini ve zarif tavşan gözleriyle kendisini suçlayacağını biliyordu.

Desari, güzel yüzünde okunabilen kafa karışıklığıyla, karavanın önüne yaslanmış duruyordu. Darius'u gördüğü anda endişe içinde otobüse baktı. "Ne yaptın sen?"

"Bu işe karışma, Desari. Benim kanımı taşıyorsun, en sevdiğim ve en değer verdiğim kişisin, ama-" Darius durakladı, bu duyguyu yüzyıllar boyunca ilk kez dürüst olarak ifade edebildiğine şaşırdı. Kız kardeşine karşı yeniden sevgi hissediyordu. Bu, içinde hakiki ve kuvvetli bir şekilde titreşti ve öğrenilmiş duyguları hatırlamak ya da taklit etmek zorunda kalmayışı nedeniyle duyduğu ferahlama harikaydı. Sükûnetine yeniden kavuştu ve devam etti. "Ama bu konuya müdahale etmeni hoş göremem. Tempest bizimle kalacak. O benim. Diğerleri ona dokunmayacak."

Desari'nin eli boynuna gidiverdi ve yüzü soldu. "Darius, sen ne yaptın?"

"Bana karşı gelmeyi aklından bile geçirme, yoksa onu bu-

radan çok uzaklara götürür, hepinizi de kendi halinize bırakırım."

Desari'nin dudakları titredi. "Biz senin himayen altındayız, Darius. Sen her zaman bize önderlik ettin, biz de her zaman senin izindeydik. Sana ve yargılarına güvenimiz tam." Durakladı. "Bu kızı asla incitmeyeceğini biliyorum."

Darius kız kardeşinin yüzünü uzun bir süre inceledi. "Hayır, bunu ne sen, Desari, ne de ben biliyoruz. Yalnız şunu biliyorum ki, o olmazsa, yok edilinceye kadar birçok kişiye tehlike ve ölüm getireceğim."

Darius, onun hızla nefes aldığını duydu. "Durum bu kadar kötü mü Darius? Yani, bu kadar yakın mısın?" *Vampire* ya da *bir zombiye dönüşmeye* sözcüklerini kullanmasına gerek yoktu. İkisi de onun neden söz ettiğini gayet iyi biliyordu.

"Ölümlüler kadar ölümsüzlerin de yok edilmesiyle benim aramda duran tek şey o. Hassas bir çizgi bu. Bu işe karışma, Desari. Sana yapabileceğim tek uyarı bu," dedi insafsız ve amansız bir kararlılıkla.

Darius, çocukluklarından ve onları mutlak ölümden kurtardığından bu yana daima küçük gruplarının lideri olarak benimsenmişti. Gencecikken bile her şeyini onlara vermiş, onları yetiştirmiş ve korumuştu. En kuvvetlileri, en gözü pekleri ve en güçlüleriydi. Şifa verme yeteneğine sahipti. Bilgeliği ve deneyimi nedeniyle ona güveniyorlardı. Uzun yüzyıllar boyunca hakkında herhangi bir tereddüde yer bırakmadan onlara en güvenli yolu göstermişti. Hayır, ondan rica etmiyordu. Ona buyuruyordu. Desari, Darius'un abartmadığını, yalan söylemediğini, blöf yapmadığını bilirdi. Hiçbir zaman bunlara başvurmamıştı. Söylediği her şeyde ciddiydi.

Desari başıyla, yavaşça, gönülsüzce onayladı. "Sen benim

ağabeyimsin, Darius. Her zaman seninleyim, tercihin ne olursa olsun."

Hayat eşi aniden ışıklar saçarak yanı başında katı hale geçince Desari o tarafa döndü. Julian Savage hâlâ nefesini kesiyordu; uzun, adaleli gövdesiyle verdiği görüntü, her zaman ona duyduğu sevgiyi geri yansıtan çarpıcı, erimiş-altından gözleri.

Julian, ılık ve ferahlatıcı ağzıyla Desari'nin şakaklarına hafifçe dokunmak için eğildi. Aralarındaki psişik bağ sayesinde onun üzüntü duyduğunu fark etmiş ve derhal dönmüştü avdan. Bakışlarını Darius'a çevirdiğinde, gözleri buz gibi oldu. Darius da en az o kadar soğuk bir bakışla ona karşılık verdi.

Desari, bölgelerini savunarak birbirini tartan bu iki erkeğe bakıp usulca iç çekti. "İkiniz de söz verdiniz."

Julian Savage anında ona yaslandı, sesi sıradışı bir biçimde duyarlıydı. "Burada bir sorun mu var?"

Darius bir tiksinti sesi çıkardı, gırtlağının derinlerinde gürleyen bir hırıltı. "Desari benim kardeşim. Ben her zaman onun iyiliğini düşünmüşümdür."

Altın renkli gözler yalnızca bir anlığına, buz gibi bir tehditle Darius'un üzerinde titreşti. Sonra Julian'ın beyaz dişleri göstermelik bir gülümseme içinde parıldadı. "Bu doğru ve elimden sana minnet duymaktan başka hiçbir şey gelmez."

Darius hafifçe başını salladı. Kendi küçük grubu dışındaki herhangi bir erkeğin varlığına tahammül göstermeye hâlâ alışkın değildi. Kız kardeşinin yeni hayat eşiyle seyahat etmeyi kabul etmek başka, bundan hoşlanmak ise bambaşkaydı. Julian, anayurtlarında, Karpatya Dağları'nda yetişmişti. Tek başına bir varoluşa zorlandıysa da, çaylaklık yıllarında yetişkin Karpatyalılar'ın kılavuzluğunda yıllar süren bir töre eğitimi alma

ayrıcalığına sahip olmuştu. Darius, Julian'ın kuvvetli ve kendi türündeki en yetenekli vampir avcılarından biri olduğunu biliyordu. Desari'nin onunla güvende olduğunun da farkındaydı ama onun koruyucusu olma rolünden tamamıyla vazgeçemiyordu. Liderliği ve her şeyi zor yoldan, tecrübe ederek öğrenmeyi fazlasıyla uzun yüzyıllardır sürdürüyordu.

Epeyce bir yüzyıl önce, şimdi unutulmaya yüz tutmuş anayurtlarında Darius ve beş diğer Karpatyalı çocuk, ailelerinin istilacılar tarafından katledilişine, onları vampir sananların katliam ayinlerine tanık olmuştu; kalplerine kazık saplamış, ağızlarına sarımsak tıkanmış kafalarını uçurulmuş. barbarların köylerini talan ettiği güneşin en tepede, ailelerinin tam da en savunmasız olduğu o öğle vakti, dehşet dolu, travmatik bir andı. Karpatyalılar, saldırı en zayıf oldukları anda geldiği halde, istilaya karşı ölümlü köy halkıyla omuz omuza savaşarak, onları kurtarmaya çalışmıştı. Ama çok sayıda saldırgan vardı ve güneş en tepedeydi. Neredeyse herkes katledilmişti.

Ardından yağmacı birlikler çocukları, ölümlülerle beraber ölümsüzleri de, samanlıkta toplamış; gençleri diri diri yakarak ateşe vermişti. Darius, çocuklardan bir kaçının varlığını askerlerden gizlemek için, onun yaşında görülmemiş bir maharetle, bir göz aldanması yaratmayı başarmıştı. Ve kana susamış saldırganlardan kaçan köylü kadını fark ettiği zaman, onun da varlığını gizlemiş ve onun üzerinde karşı konulmaz bir irade uygulamıştı. Kadının içine, kaçması ve kurtarmış olduğu Karpatyalı çocukları beraberinde götürmesi için derin bir arzu yerleştirmişti.

Kadın çocukları dağın eteklerindeki sevgilisinin, teknesi olan bir adamın yanma götürmüştü. O yüzyılda, deniz yılanları ve dünyanın kenarından aşağı yuvarlananlara dair masallar

gırla gittiği için, her ne kadar açık denizlere yelken açmaya nadiren teşebbüs edilse de, yağmacıların mezalimi daha beter bir yazgıydı, bu yüzden küçük tayfa, durmaksızın ilerleyen ordudan kaçınmak amacıyla teknesini kendi kıyılarından çok uzaklara götürdü.

Çocuklar, o tekinsiz teknede korku ve ailelerinin iğrenç bir şekilde öldürülmüş olmasının şoku içinde birbirlerine sokulmuşlardı. Henüz bir bebek olan Desari bile, neler olduğunun farkındaydı. Darius onlara güç vermiş, eğer bir arada kalırlarsa hayatta kalmayı başarabileceklerinde ısrar etmişti. Feci bir fırtına çıkmış, tayfayı teknenin üzerinden denize dökmüştü. Deniz, barbarların köylüleri katlettiği kararlılıkla, denizcilerle kadın üzerinde hak iddia ederek yükseliyordu. Darius, üstlendiği sorumlulukları böylesi bir kadere teslim etmeyi reddetmişti. Henüz çok genç olsa da, daha o zamandan sağlam bir iradeye sahipti. Zihinlerinde bir kuş imgesi canlandırarak o çocukları, daha o genç yaşlarında, gemi batmadan önce biçim değiştirmeye zorladı. Sonra da kendisi uçmuş, minik Desari'yi pençeleriyle kavrayarak, onları en yakın kara parçasına, Afrika kıyılarına götürmüştü.

Darius altı yaşında, kız kardeşi ise hemen hemen altı aylıktı. Bir de öteki kız çocuk, Syndil vardı. Onlarla beraber, en büyükleri dört yaşında olan üç de oğlan. Anayurtlarının alışıldık konforuyla kıyaslanınca, Afrika yabanıl, vahşi, ilkel ve korkutucu bir yerdi. Bununla birlikte Darius diğer çocukların güvenliğinden kendini sorumlu hissediyordu. Dövüşmeyi, avlanmayı ve öldürmeyi öğrendi. Nasıl otorite kuracağını ve grubuna nasıl göz kulak olacağını öğrendi. Karpatyalı çocuklar henüz büyüklerinin sıradışı, bilinmeyeni bilme, görünmeyeni görme, yeryüzünün doğal kuvvetlerine ve yaratıklarına

hükmetme ve şifa verme yeteneklerine sahip değillerdi. Bu yöntemleri ailelerinden öğrenmek, kendilerine bunları öğretecek kişilerin emrinde çalışmak zorundalardı. Ancak Darius bu sınırlamaların kendisine mani olmasına izin vermedi. Henüz kendisi küçücük bir oğlan olsa bile, çocukları kaybetmeyecekti. Ona göre mesele bu kadar basitti.

İki kızı hayatta tutmak kolay olmamıştı. Dişi Karpatya çocukları, hayatlarının ilk yıllarında nadiren sağ kalırdı. Darius ilk başta diğer Karpatyalılar'ın gelip onları kurtaracağını ummuştu ve bu süre zarfında onlara elinden geldiğince iyi bakacaktı. Zaman ilerledikçe, yerel ırklarının ve törelerinin hatırası unutulup gitti. Doğuştan hafızasına kazınmış birkaç kural ve ailesiyle yaptığı konuşmalardan hatırlayabildiği kadarıyla, kendi törelerini ve uyum sağlayacakları ahlak kurallarını geliştirdi.

Yabani ot topladı, hayvan avladı, süreç içinde sık sık kendini zehirleyerek her besin kaynağını önce kendi üzerinde denedi. Ama nihayetinde vahşilerin adetlerini öğrendi, daha kuvvetli bir koruyucu haline geldi ve sonunda birbirlerine çoğu aileden daha yakın, ücra dünyalarında kendilerince özgün bir çocuk grubu oldular. Kendi türlerinden karşılaştıkları birkaç kişi çoktan, yaşayan ölüler haline gelerek, etraflarındakilerin hayatlarından beslenen vampirlere dönüşmüştü. Korktukları iblislerin peşine düşüp, onları yok etme sorumluluğunu alan her zaman Darius oldu. Gruptakiler birbirlerine karşı son derece sadık ve son derece esirgeyiciydi. Ve tümü de sorgulamaksızın Darius'un izindeydi.

Onun gücü ve iradesi, yepyeni bir hayatı öğrendikleri, yarattıkları ve bu hayata uyum sağladıkları yüzyıllar boyunca onları ayakta tutmuştu. Daha birkaç ay önce, kendi türlerinden

bazılarının, vampir değil, Karpatyalı olanların hâlâ yaşadığını keşfetmek şok ediciydi. Darius, kendi türündeki tüm erkeklerin eninde sonunda vampire dönüşeceklerinden gizlice endişe duymuş, eğer kendisi dönüşecek olursa vesayetindekilerin başına gelebileceklerden korkmuştu. Bir erkeğin dönüşeceğinin kesin alameti olarak, tüm duygularını yüzyıllar önce kaybetmişti. Bundan hiç söz etmedi fakat sevdiklerine yöneleceği o günün geleceği endişesi onu hiç terk etmedi; sağlam iradesinin ve özel ahlak anlayışının onu böyle bir akıbetten koruyacağına güvendi hep. Zaten aralarındaki erkeklerden biri dönüşmüş, akla hayale sığmaz biri haline gelivermişti. Darius, Savon'u düşünerek kız kardeşi ve hayat eşinin yanından süzülüp gitti. Savon, en büyük ikinci erkekti, arkadaşların en yakınıydı ve Darius çoğu kez, avlanma ya da diğerlerine göz kulak olma konusunda ona güvenirdi. Savon her zaman sözü geçen ikinci adam, arkasını kollaması için güvendiği kişi olmuştu.

Bir an için devasa meşe ağacının yanında durdu ve birkaç ay önce Savon'u Syndil'in üzerinde, ısırık izleri ve yaralarıyla dolu bir külçeye dönen bedenine çökmüş halde bulduğu o korkunç günü hatırlayarak ağacın gövdesine yaslandı. Kız çıplaktı, bacaklarının arasından kan ve meni sızıyordu, güzel gözleri şok içinde donuklaşmıştı. Savon sonra Darius'a saldırmış, boğazına yönelmiş, Darius en yakın arkadaşının, bütün erkeklerin dönüşmekten en çok korktukları şey haline geldiğini fark edecek zamanı bulamadan yırtıp parçalayarak neredeyse ölümcül yaralar açmıştı. Bir vampir. Bir zombi. Savon hunharca Syndil'e tecavüz etmiş, onu dövmüştü ve şimdi de Darius'u ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Darius'un dostunu öldürmekten, bir vampiri tam anlamıyla nasıl yok edeceğini zor yoldan öğrenmek zorunda kalmış

biri olarak bedenini ve kalbini küle çevirmekten başka seçeneği kalmamıştı. Çünkü zombiler, belli yöntemler kullanılmadığı sürece en ölümcül yaralardan sonra bile tekrar tekrar dirilebiliyordu. İçgüdülerini deneyeceği ve hatalarını düzeltebileceği sonsuzluk dışında, Darius'un ona bu yöntemleri öğretecek kimsesi olmamıştı. Savon'la o korkunç savaşından sonra, Darius kendini tedavi ederek, bir süreliğine toprağın derinliklerinde uzanmıştı.

Syndil, geçen aylar boyunca çoğunlukla sükûnetini korumuş; sık sık panter şeklini almış, diğer kediler Sasha ve Forest'la birlikte kalmıştı. Darius iç çekti. Ancak yeni yeni Savon'a duyduğu derin üzüntünün onu ezip geçtiğini; bunları öngörememiş ve dostuna yardım edememiş olmanın suçluluğunu ve çaresizliğini hissedebiliyordu. Sonuçta, o liderdi, o sorumluydu. Ve Syndil, yitirilmiş bir çocuk gibiydi; güzel, karanlık gözleri öyle hüzün, öyle tedirginlik doluydu ki. Her şeyden öte onu hayal kırıklığına uğratmıştı; kendi kibri nedeniyle, liderliğinin, aralarındaki bütünlüğün, kendi türlerinden birinin deneyimleyebileceği en ileri ahlaksızlığa meydan vermeyeceğini sanarak, onu kendi içlerindeki birinden korumakta başarısız olmuştu. Hâlâ Syndil'in gözlerini içine bakamıyordu.

Ve şimdi de, kendi kurallarını çiğniyordu. Ama, acaba bu kuralları "aile" geçinip gidebileceği bir ahlak kuralına sahip olsun diye uydurmuş olabilir miydi, diye endişelendi. Yoksa bu konuları ona babası mı anlatmıştı? Ya da bunlar, diğer belli bazı bilgiler gibi, o doğmadan önce ona kazınmış mıydı? Eğer Julian'la daha sıkı dost olmuş olsalardı, daha fazla bilgi paylaşmış olurlardı ama Darius yüzyıllar boyunca kendisi için öğrenmiş, kendi kendine yetmiş, yalnız başına kalmış, kimseye hesap vermemiş, kendi davranışlarının ve hatalarının bedellerini kendisi ödemişti.

Açlık bastırıyordu, avlanmaktan başka seçeneği kalmadığını anlamıştı. Birkaç günlüğüne kalmaya karar verdikleri kamp yeri, California'daki bir milli parkın epey içlerinde, kimsenin geçmediği ve o an için boş bir yerdi. Yakınlardan bir otoban geçiyordu ama bununla kamp yeri arasına, burada durmayı düşünebilecek insanlarda baskı ve ürküntü yaratan, görünmez bir uyarı ağı çekmişti. İnsanlara zarar vermez, yalnızca temkinli olmalarını sağlardı. Yine de bu Tempest'i caydırmamıştı.

Darius koşarken şeklini değiştirir, bedeni buruşur, esnerken bunu düşündü. Adaleleri ve kas kirişleri kısa bir süre içinde, gevşek ve elastik bir leoparın güçlü gövdesini kapladı ve Darius sessizce ormanın içinden geçerek, derin ve berrak bir göl kıyısındaki daha popüler bir kamp alanına doğru uzun adımlarla koştu.

Leopar mesafeyi kısa sürede aldı, kendi çevresinde dönerek avını kokladı, rüzgârın estiği yönde ve çalıların arasında sinip kaldı. Sazlıkla kaplı göl kıyısında, kısa aralıklarla birbirleriyle konuşarak balık tutan iki adam dikkatini çekti.

Darius ne konuştuklarına hiç dikkat etmedi. Bir kedinin bedeni içinde, yere yakın ilerledi. Her büyük ayağını dikkatlice yerleştirerek, sinsi bir biçimde ileri doğru süründü. Adamlardan biri kamp alanından gelen bir kahkahayı duyunca kafasını çevirdi. Darius durdu, sonra ağır çekimdeki ilerleyişine kaldığı yerden devam etti. Avı ilgisini tekrar göle doğru çevirdi ve leopar mutlak bir sessizlik içinde, giderek yanlarına sokuldu, sonra çömeldi, güçlü kasları demet halinde toplandı ve pusuya yattı.

Darius, iki adamdan kısa boylu olanına yönelerek, avım kendisine çekecek sessiz bir çağrıda bulundu. Adam kafasını kaldırdı ve fundalıkta beklemede olan leopara doğru döndü.

Oltasını göle düşürdü ve gözleri donuklaşmış halde, bir ayağını diğerinin önüne atarak yalpalamaya başladı.

"Jack!" Öteki adam, oltayı kaptığı sırada arkadaşına bakmak için arkasına döndü.

Darius her iki adamı da zihin şokuyla dondurdu ve 'Jack' iri kediye yaklaşırken tekrar kendi şeklini aldı. Yapılması gereken en güvenli şeydi bu. Kedinin avlanma içgüdüleri nedeniyle, bedenini beslenmek için kullanmanın tehlikeli olduğunu keşfetmişti. Leoparın sivri köpek dişleri avını deler ve öldürürdü. Güçlü ya da avlanmak için yeterince becerikli olmayan bir çocukken, neyin kabul edilebilir ya da edilemez olduğunu öğrenmesi için başından çok sayıda deneme-yanılma hadisesi geçmesi gerekmişti. Bir yetişkin olana dek leoparları ve onların hünerlerini kullanmaktan başka seçeneği yoktu ve ölmüş olan Afrikalıların sorumluluğunu da kabul ediyordu, çünkü öteki çocukları hayatta tutabilmesinin tek yolu buydu.

Şimdiyse artık yorucu alıştırmaların, uzun süre önce mükemmelleştirdiği bir yöntemin sağladığı kolaylıkla öteki adamın serinkanlı olmasını ve olanları kabullenmesini sağlayabiliyordu. Başını eğdi ve fazla kaçırmamaya dikkat ederek kanı doyasıya içti. Avının hastalanmasını ya da başının dönmesini istemiyordu. İlk adamı fundalıkta oturur konuma getirdikten sonra, ötekine de kendi yanına gelmesini emretti.

Sonunda doydu, yavaşça bedeninin yeniden önceki şeklini almasına izin verdi. Kedi, leşe benzer görünen şeyleri ağaçlık alanın içine çekme, kan ve eti sonuna kadar tüketme içgüdüsüyle sessizce hırıldadı. Darius bu dürtüye karşı koydu ve dolgun patileri üzerinde tekrar turne otobüsüne doğru yürüdü.

Artık bir müzik grubu, modern zaman ozanları olarak birlikte seyahat ediyor, Desari'nin tercih ettiği küçük yerel

mekânlarda konserler vererek, olabildiğince sık, bir şehirden diğerine dolaşıyorlardı. Ayrıca sürekli seyahat etmeleri, şöhretleri yayılarak büyüse bile gerçek kimliklerinin gizli kalmasını sağlıyordu. Desari'nin, akıldan çıkmayan, büyüleyici, çok güzel bir sesi vardı. Dayan harikulade bir söz yazarıydı ve onun da sesi dinleyicileri esir alıyor, hipnotize ediyordu. Eski günlerde, ozanlara özgü yaşam tarzı, onların bir yerden diğerine sıkı bir denetimden geçmeden seyahat etmesine izin verir ve hiç kimse onları başkalarından farkını ayırt edemez ya da diğerleriyle kıyaslayamazdı. Şimdi, dünya giderek küçülürken özel hayatlarını hayranlarından korumaları çok daha zor, ustalık gerektiren bir işti. Bu yüzden 'normal' davranmak ve görünmek için, yetersiz, bozuk motorlu taşıtlar kullanmak da dahil, her türlü zahmete giriyorlardı. İşte bu yüzden karavanlarının bakımını yapması için bir tamirciye ihtiyaç duymuşlardı

Darius kamp yerine geri döndü ve her tür lüksle donatılmış seyyar evlerine girerken şeklini değiştirdi. Adı gibi biliyordu ki, kanını alırken açgözlü davrandığı için, Tempest derin bir uykudaydı. Kendini kontrol etmeye, bunun o hiç beklenmedik esrimesinden kendini men etmeye çalışmalıydı.

Yalnızca ona bakmak bile bedeninin, hiç kendisini bırakmayacağından emin olduğu durmak bilmeyen, ısrarcı bir arzuyla kasılmasına yetiyordu. Kendisi ve bu ufak tefek ateşli kadın, bir tür denge kurmayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Darius, itiraza alışkın değildi. Herkes her zaman, emrettiklerini sorgusuz sualsiz yerine getirirdi. Gelgitleri olan bir kadının aynı şekilde davranmasını bekleyemezdi. Yorganı kadının etrafına daha sıkı sardı ve ağzıyla alnına dokunmak için eğildi. Başparmağı, cildinin yumuşaklığını sıyırıp geçti ve tepeden tırnağa sarsıldığını hissetti.

Darius kendini toparladı ve otobüsten sessizce çıkmadan önce leoparlara kesin bir emir verdi. Tempest'in her zaman güvende olmasını istiyordu. Kediler de tıpkı Darius ve ailesi gibi gündüz boyunca uyudukları halde, grup üyelerinin dinlendikleri ve kendilerini yeraltında yeniledikleri sırada otobüste nöbet tutarak, gruba bir güvenlik havası katıyordu. Kedilerin koruma içgüdülerine, Tempest'i her şeyden önce kapsama emri verdi.

Bölüm İki

Vampir. Tempest yavaşça, titreyen elinin tersiyle ağzını silerek doğruldu. Dark Troubadours'un turne otobüsündeki kanepede, yastıkların arasında kaybolmuş, bir battaniyeye sarılmış haldeydi. Yanında onu sıkıştıran iki leopar uyuyordu. Gün ışığı, pencereleri örten karanlık perdelerin arasından geçmeye çalışıyordu ama nafile. Güneş batmak üzereydi, öğleden sonrayı geçmiş olmalıydı. Tempest kendini zayıf hissediyor ve titriyordu. Ağzı kurumuş, dudakları kavrulmuştu. İçecek bir şeye ihtiyacı vardı, ne olursa.

Ayağa kalkmayı denediğinde, dengesini bulana kadar azıcık yalpaladı. Darius tümden unutmasını emrettiyse de, önceki geceye dair her korkunç detayı hatırlıyordu. Darius'un insanların kendi emirlerine itaat etmelerini sağlayabilecek güçte olduğundan hiç kuşkusu yoktu, ancak nasıl olduysa

onun üzerinde başarılı olamamıştı. Tempest her zaman biraz farklı olmuş, hayvanlarla iletişim kurabilmiş, onlar nasıl onun düşüncelerini okuyabiliyorsa, o da hayvanların düşüncelerini okuyabilmişti. Darius, büyük olasılıkla ne olduğunun ve neler yapabileceğinin izlerini başarılı bir biçimde yok ettiğini sansa da, bu özelliği onun, Darius'un zihinsel kudretinden kısmen bağışık kalabilmesine olanak vermiş olmalıydı. Elini boğazına götürdü; bir yara olup olmadığını yoklarken onun kaba, seksi cazibesine bağışıklık gösteremediğinin farkına vardı. Ömrü boyunca böyle bir kimya hissetmemişti. Aralarında cızırdayıp çatırdayan elektrik atlamaları olmuştu. Ve bunu kabullenmek onur kırıcıydı, üstelik her ne kadar öyle olduğunu düşünmek istese de, suçlanacak tek kişi Darius değildi. Tempest de o etrafındayken kendine söz geçirmeyi becerememişti. Bu da onu şok etmiş, çok korkutmuştu.

Tamam, öyleyse. Adam vampirin hasıydı. Bağırıp, dağılmayı sonraya bırakacaktı. Şu anda önemli olan çıkıp gidebilmekti. Koşmak. Saklanmak. O manyakla arasına vampirlerin uyandığı iddia edilen gece yarısından önce olabildiğince mesafe koymak. Şu anda, bir yerlerde uyuyor olması gerekiyordu. Otobüsün içindeki bir tabutta falansa, Tanrı yardımcısı olsundu. Kimsenin kalbinin içine kazık sokacak hali yoktu. Böyle bir şey olmayacaktı.

Yavaşça, "Polise git," diye emir verdi kendi kendine. "Birilerinin bunu bilmesi gerek."

Otobüsün ön tarafına doğru atıldı. Hâlâ bir yansıması olduğundan emin olmak için aynaya göz ucuyla bakıp görüntüsü karşısında irkildi. Vampirin, Frankeinstein'ın gelini gibi görünen birinin peşinden koşması için epey dara düşmüş olması gerekirdi.

"Tabii, Tempest," dedi imgesine, "polise anlat. Memur bey, bir adam benim boynumu ısırdı ve kanımı emdi. O popüler bir şarkıcının ve grubun koruması, bekçisi. O bir vampir. Lütfen gidin ve onu tutuklayın." Kendi kendine burun kıvırdı ve sesini kalınlaştırdı. "Tabii, hanımefendi. Size inanıyorum. Pardon, siz kimdiniz bu arada? Yerleştirdiğimiz her koruyucu aileden kaçmak gibi bir sabıkası olan, evsiz, beş parasız genç bir kadın. Hadi bakalım şimdi tımarhaneye doğru güzel bir yolculuk yapıyoruz. Ne de olsa, hayvanlarla konuşmaya bol bol zaman harcıyorsunuz." Dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. "Evet, bu işe yarar."

Banyoyu buldu, şaşırtıcı bir şekilde lükstü, etrafı takdir etmeyi bırakıp apar topar temizlendi, duş aldı ve olabildiğince su yuttu. Her zaman yanında olan küçük sırt çantasından eskimiş kot pantolonunu ve pamuklu bluzunu üzerine geçiriverdi.

Ama tam çıkışa yöneldiği sırada, her iki kedi birden telaşla kafalarını kaldırıp itiraz sesleri çıkardılar. Onlara üzüntülerini gönderdi ama gövdeleriyle kapının önünü keserek onu durdurmalarına izin vermeden dışarı çıkıverdi. Niyetlerini sezebiliyor, Darius'un şayet uyanırsa onu orada tutmalarını emrettiğini biliyordu. Kaçmayı başardığında her ikisi de hırladı ve öfkeyle kükredi, ama o hiç tereddüt etmedi; arkasından kapıyı çarpıp otobüsten koşarak uzaklaştı.

Her zaman yanında taşıdığı takım çantasının yerini bulmak için birkaç dakika harcadı, ama çanta görünürlerde yoktu. Alçak sesle söylenerek otobana yöneldi ve ağır ağır koşmaya başladı. Kendisiyle o yaratık arasında birkaç kilometre mesafe koyduğu anda rahat edecekti. Bir vampir bulacağı akla gelir miydi? Muhtemelen var olan yegâne vampiri.

Nasıl olup da korkudan bayılmadığına şaşırıyordu. İnsan

her gün bir vampirle karşılaşmazdı ki. Ve kimseye anlatamayacaktı da. Asla. Vampirlerin gerçekten de var olduğunu bilerek yaşayan ilk insan olarak mezara girecekti. Sızlandı. Neden sürekli başını belaya sokuyordu? Sıradan bir iş görüşmesine gidip bir vampirle karşılaşmayı becermek tam da ona göre bir şeydi.

Beş kilometre boyunca ağır ağır koştu. Koşmayı seviyor oluşuna şükretti çünkü bu süre boyunca yanından tek bir araba dahi geçmemişti. Adımlarını yavaşlattı ve terden nemlenmiş saçlarını yeniden atkuyruğu yaparak ensesinden kaldırmak için kollarını yukarı uzattı. Acaba saat kaçtı? Neden bir kol saati yoktu ki? Neden oradan ayrılırken saate bir göz atmamıştı?

Bir saat kadar süren koşu ve yürüyüşten sonra, nihayet bir arabayı durdurdu ve kendini yakın bir yere bıraktırmayı başardı. Aşırı derecede yorgun olduğunu ve fena halde susuz kaldığını hissediyordu. Onu arabalarına alan çift iyi niyetle dolup taşıyordu, ama enerjileri onu bitkin bırakmıştı ve onlara veda edip koşusuna yeniden başladığına neredeyse seviniyordu.

Ama bu kez fazla yol kat edemedi. Öyle yorgundu ki bedeni kurşun gibi ağırlaştı ve attığı her adım sanki bataklıkta güçlükle ilerliyor hissi vermeye başladı.

Aniden yol kenarına oturdu. Başı tedirgin edici bir şiddetle zonklamaya başladı. Acıyı dindirebileceğini umarak şakaklarını ve ensesini ovuşturdu.

Küçük mavi bir kamyonet yanında durdu. Ayaklarının üzerinde doğrulup şoför camına gidecek gücü zar zor bulabilmesi, halsizliğinin ölçüsünü gösteriyordu.

Adam kırklarında, tıknaz ve adaleliydi. Gözlerinde bir endişe imasıyla ona gülümsedi. "Her şey yolunda mı bayan?"

Rusti başını iki yana salladı. "Ama beni bir yerlere bırakmanız gerek, eğer yolunuz uzunsa."

"Elbette, atlayın." Adam koltuktaki eşya yığınını yere itti. "Kamyonet darmadağın ama hay lanet olsun!"

"Teşekkürler. Hava bozacağa benziyor." Bozdu da. Kara bulutlar hiç beklenmedik bir şekilde gökyüzünde süzülmeye başladı.

Adam ön camdan yukarı doğru bir bakış attı. "Saçma. Hava raporu açık ve güneşli demişti. Belki de bulutlar yalnızca üzerimizden geçip gidecek. Ben Harry." Elini uzattı.

"Tempest." Kısa bir tokalaşma için elini uzattı ama ona dokunur dokunmaz midesi yerinden fırladı ve derisi karıncalandı.

Adamın başparmağı, tüylerini diken diken ederek, elinin arkasına yalnızca bir kez hafifçe dokundu, Ama Harry anında elini çekti ve gözlerini yola çevirip kamyoneti yeniden vitese taktı. Rusti, artan bulantıya ve çılgına dönen hayal gücüne karşı koymaya çalışarak mümkün oldukça ondan uzağa yerleşti. Ama başını koltuğa yasladığı anda yorgunluk bastırdı, gözkapakları kendini bırakıveriyordu aşağı.

Harry ona belirgin bir endişeyle bakıyordu artık. "Hasta mısınız? Sizi en yakındaki doktora götürebilirim. Sanırım bu yolun birkaç kilometre ilerisinde küçük bir kasaba olacaktı."

Rusti toparlanmaya çalıştı. Zonklayan başını iki yana salladı. Solgun olduğunu biliyor, alnında boncuk boncuk biriken küçük ter damlalarını hissedebiliyordu. "Epeyce bir yol koştum. Sanırım biraz aşırıya kaçtım." Ama sorunun bu olmadığını biliyordu. Bir nedenden dolayı bedenindeki her hücre, kendisi ve Darius arasına koyduğu mesafeye itiraz ediyordu. Bunu biliyordu. Hissediyordu.

"Uyuyun öyleyse. Yalnız sürmeye alışkınım," diye akıl verdi Harry. "Genellikle radyoyu açarım ama sizi rahatsız edecekse, onsuz da yapabilirim."

"Beni rahatsız etmez," diye cevap verdi Rusti. Uyanık kalmayı ne kadar denerse denesin gözkapaklarını kaldıramayacaktı. Bitkindi. Acaba bir mikrop falan mı kapmıştı?

Aniden doğruldu. Vampirler kuduz olur muydu? Yarasalara dönüşürlerdi, öyle değil mi? Yarasalar kuduz taşımaz mıydı? Yarasalarla bir derdi yoktu ama bu vampirlerden hoşlanıyor demek değildi. Ya Darius ona bir şey bulaştırmışsa?

Harry'nin gözlerini kendisine diktiğini fark etti. Adam muhtemelen arabasına kaçığın tekini aldığını düşünüyordu. Kasıtlı olarak geriye, koltuğuna yaslandı ve gözlerini kapattı. İnsan bir ısırıkla vampire dönüşebilir miydi? Küçük bir ısırıkla? Bedenini yakan o karanlık, şehvetli sıcaklığı hatırlayarak olduğu yerde kıvrıldı. Peki, tamam. Belki büyük bir ısırıkla. O anı, Darius'un boynundaki ağzının verdiği his, bedenini yeniden alevlerle tutuşturarak yüreğini hoplattı ve içini yaktı. Orayı kapatmak ve o erotik anıyı avuçlarında tutmak için elini boynuna uzanmış halde buldu.

Neredeyse sesli bir şekilde inledi. Darius kesinlikle ona bir şey bulaştırmıştı, ama bu kuduz değildi. Bitkinlik tüm vücudunu kaplamaya devam ediyordu; bacakları hissizleşti, o yüzden karşı koymaktan vazgeçerek gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Harry, otostopçusuna hızlı ve kaçamak bakışlar atarak on beş dakika boyunca sürdü arabayı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Ufak tefek ve kıvrımlı hatlara sahip bir kadındı ve tam da kucağına düşmüştü. Asla beleş atın dişine bakmazdı. Saatine bir göz attı ve planladığından daha önde

olduğunu görünce sevindi. Birkaç saat içinde patronuyla buluşacaktı, yani bu küçük kızıl saçlıyla fantezilerini gerçekleştirmesine yetecek kadar zamanı vardı. Uğursuz bulutlar, ara sıra küçük şimşek damarları ve bir gök gürültüsü gümbürtüsü saçarak yoğunlaşmış ve kararmıştı. Ama hâlâ akşamın erken saatleriydi. Altı buçuk gibi Harry arabasını yalnız kalabilecekleri bir araziye çekip yoldan geçen arabalar tarafından fark edilmeyecekleri bir ağaçlık alan bulma derdindeydi.

Rusti, bir el göğsünü beceriksizce yokladığı anda yerinden sıçrayarak uyandı. Gözleri birden açılıverdi. Harry üzerine eğilmiş, elbiselerini yırtıyordu. Daracık kamyonetin izin verdiği ölçüde yumruk salladı adama. Ama iriyarı bir adamdı ve yumruğunu Rusti'nin kulağının arkasına, sonra da sol gözüne indirdi. Çok kısa bir an için Rusti yıldızları gördü, sonra her yer kararda ve koltuğun içine iyice gömüldü.

Harry'nin ıslak ve kaygan ağzı, onunkinin üzerine kapandı. Rusti, tırnaklarıyla adamın yüzünü tırmalayarak bir kez daha debelendi deli gibi. "Dur! Dur!"

Adam defalarca onu tokatladı, diğer eli sert bir şekilde göğsünü sıkıştırıyor, canını yakıyordu. "Sen bir fahişesin. Yoksa neden burada benimle olasın? Bunu sen istedin. Olur tatlım, ben sert severim. Savaş benimle. Harikasın. İstediğim de bu."

Dizini kasığına dayamış, kot pantolonunun belini yırtabilmek için onu aşağı doğru bastırıyordu. Rusti'nin eli kapı kolunu buldu ve kapıya yüklenerek, iki büklüm kendini yere attı. Dört ayak üstünde sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.

Başının üzerindeki gökyüzü hiç beklenmedik bir şekilde açıldı ve kara bulutlar adeta bir şelale gibi üzerlerine boşaldı. Harry, Rusti'yi ayak bileklerinden yakaladı, çakılların üstünden tekrar kendine doğru sürükledi. Diğer ayak bileğini yaka-

layarak onu öyle sert bir biçimde yere düşürdü ki, Rusti'nin ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

Şimşek çaktı, cızırdadı ve bir buluttan ötekine şahlandı. Tempest bakışlarını gökyüzüne diktiği için bunu çok net görebiliyordu. Yağmur, onu sırılsıklam ederek gümüş saçmalar halinde üzerine boşaldı. Harry sıktığı yumruğuyla ona tekrar tekrar vururken gözlerini kapattı. "İyi geliyor, iyi geliyor, değil mi? Diye konuşuyordu kulak tırmalayıcı bir sesle. Gözleri çirkin ve haşindi, onu nefret ve utkuyla süzüyordu.

Tempest, sahip olduğu gücün son zerresini tüketene kadar savaştı onunla, bacaklarını yukarı kaldırarak onu tekmeledi; yumrukları morarana ve ağrıyana kadar ona vurdu. Hiçbir işe yaramıyordu. Yağmur her ikisinin de üzerine boşaldı ve gök adeta yeri sarsarak gürledi.

Ansızın, hiç uyarısız oldu. Bir an Harry tüm ağırlığıyla onu eziyorken, bir sonraki an gözle görünmeyen bir el tarafından arkaya savrulmuştu. Saldırgan sert bir şekilde kendi kamyonetine çarparken Rusti düşme sesini duydu. Midesi ağzına gelmiş bir halde yuvarlanarak yana dönmeye çalıştı. Her tarafı acı içindeydi. Şiddetle, tekrar tekrar kusmadan hemen önce, dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Gözü, şişkinlikten açılmaz haldeydi; yağmur, rüzgâr ve aniden çöken karanlıkla beraber, neler olduğunu görmek güçtü. Kaygı verici bir çatırtı duydu, kırılan kemik sesiydi bu. Neredeyse körlemesine bir ağaca doğru süründü ve gövdesine sarılmak için kendini sarsak bir şekilde yukarı doğru çekti. Bir çift kol onu sardı ve sert bir göğse doğru çekti. Rusti bir anda çığlık çığlığa bağıran, kollarını körlemesine sağa sola savuran, savaşan, karşı koyan bir vahşiye dönüştü.

"Güvendesin, artık," diye mırıldandı Darius, yumuşak se-

siyle, içindeki kudurmuş canavarı yatıştırarak. "Hiç kimse canını yakamayacak. Sakin ol, Tempest. Benimle güvendesin."

O an, Darius'un ne olduğu umurunda değildi, onu kurtarmıştı. Tempest onun ceketine asıldı ve o korkunç barbarlıktan sıyrılıp, bedeninin sığınağında gözden kaybolmak için iyice sokuldu ona.

Tempest öyle şiddetli titriyordu ki, Darius onun yığılıp kalacağından endişelendi. Onu kendisine yakın tutmak için kollarına aldı. "Ölümlünün icabına bak," dedi omzunun üzerinden Dayan'a, sağ koluna.

Darius, Tempest'in ufak, ezilmiş bedenini ağaçların göreli sığınağına taşıdı. Yüzü şişmiş ve yara bere içinde, yanaklarından süzülen yaşlarla, berbat görünüyordu. Kamburlaşmış, bir ileri bir geri sallanıyor; Darius'a rahatsız edici derece Savon'un saldırısından sonraki Syndil'i hatırlatıyordu. Yalnızca ona sarıldı, güçlü ve teskin edici kolları arasında ağlamasına izin verdi.

Uyanmadan önce, kedilerin Tempest'in kaçıyor olduğuna dair uyarısı kendisine ulaşmıştı. Onu aşırı derecede bitkin düşürerek, elinden geldiğince yavaşlatmaya çalışmıştı. Sonra gökyüzünü karartmaları için bulutları göndermişti ki, güneş hassas Karpatyalı gözlerini acıtmadan ve Karpatyalı tenini yakmadan erkenden uyanabilsin. Uyanabildiği anda, gökyüzüne doğru sıçramış, Dayan'a da kendisini takip etmesini emretmişti. Birlikte sel olup gecenin içinden ona doğru akmışlar, spor arabadaki Barack da Darius'un emri üzerine arkalarından uçmuştu.

Şimdi döktüğü her gözyaşı yüreğini parçalıyor, daha önce hiçbir şeyin yapamadığı şekilde ruhunu lime lime ediyordu. "Artık durman gerek, bebeğim," diye fısıldadı yavaşça saçlarına, "kendini hasta edeceksin. Artık geçti. O gitti. Sana bir daha

asla dokunamayacak." Ya da *başka biri.* Dayan, Tempest'in o mavi kamyonette bulunduğuna dair tüm delilleri yok edecekti. Saldırgan ise arabasını bir ağaca doğru sürmüş olacak ve yolun biraz daha aşağısında boynunu kıracaktı.

Darius, Tempest'in saçlarını okşarken kendi elinin titrediğini fark etti. "Neden oradan ayrılman gerekti? Biz sana, senin için mükemmel bir iş teklif ettik. Ve sana bakacak biri de olacak, ben."

"Ne şans ama," dedi Rusti bitkin halde. "Bana bir aspirin lazım."

"Senin uyuman ve iyileşmen için biraz zaman lazım," diye nazikçe düzeltti onu. "Bizimle eve gel, Tempest. Orada güvende olacaksın."

Tempest başını ellerinin arasına aldı ama Harry'nin yumrukladığı her yer bir diğerinden daha çok zonkluyor ve acıyordu. Birinin onu bu şekilde göreceği fikrinden nefret etti ama Darius'la beraber herhangi bir yere gitmek gibi bir niyeti de kesinlikle olamazdı, özellikle de kız kardeşi ve grubun geri kalanı aşağılanmasına tanık olacaklarsa.

Güçsüz bir şekilde, Darius'un sert bir duvarı andıran göğsünü itti, avuçları bile acıdığı için yüzünü acıyla buruşturdu. Darius ellerini yakaladı ve dikkatle inceledi, sonra her ikisini de dudaklarına götürdü. Dili, tüm bedenini titreten iç gıdıklayan bir okşama hissi yayarak parmaklarının arasında gezindi, ama tuhaf bir biçimde acıyı da dindirdi. "Tekrar oraya dönemem, bu şekilde olmaz."

Darius sesindeki üzüntüyü, hissettiği aşağılanma ve utancı duyabiliyordu. Henüz yüzünü kaldırıp ona bakmadığını fark etti.

"Bu senin hatan değil," dedi. "Bunu biliyorsun, Tempest.

Bu adam ahlaksız olduğu için sana tecavüz etmeye çalıştı, onu kışkırtacak herhangi bir şey yaptığın için değil."

"Otostop yapıyordum," diye itiraf etti alçak sesiyle. "Kamyonetine asla binmemeliydim."

"Tempest, eğer seni bulmamış olsaydı, başka bir kızı bulacaktı, belki de bakacak kimsesi olmayan birini. Şimdi izin ver de yüzüne bir bakayım. Acaba sana ne kadar zarar verdiğini kestirmeme yetecek bir süre boyunca yüzünü tişörtümden kaldırabilir misin, lütfen?" Darius, rahatlamasını sağlamak için ses tonunu değiştirmeye özen göstermişti.

Rusti onun bu kadar nazik olmasına inanamıyordu. Darius'un devasa kudretini, muazzam gücünü hissedebiliyordu ama sesi yine de şefkatliydi. Gözleri yaşla doldu. Bir canavar olduğunu düşünerek ondan kaçmak zorunda kalmıştı fakat onu asıl canavardan kurtaran da Darius olmuştu. "Şu an kimseyle yüzleşecek durumda değilim." Tempest'in sesi, ona yaslandığı için boğuk geliyordu ama Darius onun sesindeki kararlılığı duyabiliyordu. Özgürlüğe kavuşmak için bir sonraki hamlesini yapmaya hazırlanıyordu.

Darius, kucağında Tempest, arkasını döndü ve tekrar yola doğru yürümeye başladı. Yağmur aralıksız üzerlerine yağmaya devam ediyordu ama o bunun farkında gibi değildi. Saldırganına yaptığı felaket işleri görmek zorunda kalmaması için oradan biraz uzaklaştırdı Tempest'i.

"Oturmam gerek," diye itiraz etti Rusti, "sert zemine." Aniden bluzunun paçavraya dönüştüğünü ve çıplak teninin ortaya çıktığını fark etti. Darius'un dikkatini ve düşünceli bakan kara gözlerini üzerine çekerek, sesli bir şekilde nefesini dışarı verdi.

O anda Darius hafifçe güldü, endişelerini gidermek için.

"Tatlım, bir kız kardeşim var. Kadın bedenini daha önce de görmüştüm." Ama zaten ayaklarını aşağı indiriyor ve ceketini silkiyordu. Oldukça narin bir şekilde ve ona daha yakından bakma fırsatından yararlanarak ceketine sardı onu. Koyu renkli yaralar, beyaz teninin mükemmelliğini şimdiden zedeliyordu ve belli belirsiz bir kan damlası ağzının kenarından akıyordu. Darius bu baştan çıkarıcı görüntüye yüzünü çevirmek zorunda kalmıştı. Göğüslerinin kremamsı şişkinliğinde, dar göğüs kafesi boyunca ve düz karnında diğer yaraların izlerini yakalamıştı.

Çalkantılı ve tanıdık olmayan bir öfkeyle doldu bedeni. Adamı tekrar tekrar öldürmek, boynunun elleri arasında çatırdadığını hissetmek istiyordu. İncelemek ve öğrenmek için yanlarında bunca uzun zaman geçirdiği leoparlar gibi parçalayıp koparmak istiyordu. İçindeki öldürme arzusunu, içten içe fokurdayacak ve yüzeyin hemen altında, onun muhtemelen göremeyeceği bir yerde, kaynayacak hale getirinceye kadar bertaraf etti.

Doğal içgüdüsü, tükürüğünün sağaltıcı niteliğini kullanarak onu iyileştirmekti ama onu daha fazla korkutmamak için bundan kaçındı. Onu eve götürüp uykuya yatırdığında bunun için yeterli zamanı olacaktı.

Tempest, Darius'un onu karanlıkta bile görebildiğinin farkındaydı. İlginç bir şekilde artık ondan korkmuyordu. Kirli koşu ayakkabılarının burnuna gözlerini dikmiş, ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Hastaydı ve başı dönüyordu, her yeri acı içindeydi ve bir top gibi kıvrılıp ağlamak istiyordu. Parası ve gidecek yeri yoktu.

Darius ona uzandı, elini kaçırmasına aldırış etmedi ve uzun parmaklarını sahiplenici bir biçimde ensesinin etrafına doladı. "Seni eve götürüyorum. Küvette uzanabilirsin, sana yiyecek

bir şeyler hazırlayacağım ve seni benim dışımda kimse görmeyecek. Ben de seni zaten gördüğüme göre, sorun yok." Ses tonu bir uzlaşma talep ediyor gibiydi ama Tempest sesinde bir buyruk algıladı. "Polisi aramamız gerek," dedi yumuşakça. "Yaptığını yanına bırakamam."

"Tekrar böyle bir vahşete kalkışmayacak, Tempest," diye mırıldandı hafifçe Darius. Kendilerine yaklaşan otomobilin motor sesini duyabiliyor ve bunun kendilerine ait olduğunu teşhis edebiliyordu. "Kız kardeşim seni grubun herhangi bir diğer üyesiyle tanıştırmış mıydı?" diye sordu, daha fazla soru sormaması için kasten dikkatini başka yöne çekerek.

Tempest, bardaktan boşalan yağmurun altında, tam yol kenarında durduğu yere oturdu. Darius, fazlasıyla zayıf olduğunu bildiği halde ayakta durma isteğini kabul ettiği için kendine öfkelenmiş bir halde, itirazını görmezden geldi ve sanki bir çocukmuş gibi, onu tekrar kollarına aldı. Tempest ilk defa karşı gelmedi, hiçbir şey söylemedi. Yüzünü Darius'un sıcacık göğsüne çevirdi ve düzenli, güven veren kalp atışlarına doğru sokuldu; Darius'un kollarının sağladığı güvenlikte, şoktan ve soğuk yağmurdan titreye titreye uysalca yattı.

Barack rekor seviyede bir hızla yetişmişti. Modern otomobillerin hızından hoşlanıyordu ve yarış becerisini bileyen her fırsatı değerlendiriyordu. Tam Darius'un olduğu yerde durdu; yüzü, ön camdan göründüğü kadarıyla karanlık bir maskeydi. Erkeklerin en genci olarak, Syndil saldırıya uğrayana kadar tümünün hayran olduğu yumuşak başlı oğlandan geri kalan neyse, onu muhafaza etmişti; sonra da kimseye güvenmemeye başlamışlardı, kendilerine bile.

Darius otomobilin kapısını açtı ve Tempest'i tutmaya devam ederek içine girdi. Tempest'in gözleri kapalıydı, etrafına

bakmıyor, aracı fark etmiyordu. Bu Darius'u endişelendirdi. Şokta, Barack. Buraya bu kadar hızlı geldiğin için teşekkür ederim. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Bizi yine bu hızda evimize götür. Darius dostuyla sesli konuşmak yerine zihin kanalını kullanmayı tercih etti.

"Dayan'ı bekleyecek miyim?" diye sordu Barack, o da diğer beşinin de aşina olduğu aynı zihin kanalını kullandı.

Darius başını iki yana salladı. Dayan uçarak daha kısa sürede dönerdi, fırtınada bile. Kendisinin de yapabileceği gibi, tabii eğer Tempest'i havanın içinden uçurarak ölümüne korkutmaya niyetli olsaydı. Değildi. Aslında, yabancısı olduğu bu duyguların, kendi yaratmış olduğu fırtınanın yoğunluğunu beslediğini de biliyordu.

Tempest, kamp yerine dönüş yolu boyunca konuşmadı ama Darius onun uyanık olduğunun farkındaydı. Bir kez bile uykuya dalmadı. Yine de, kendine hâkim olma konusundaki iradesi en iyi ihtimalle zayıftı, bu yüzden, yanlış bir şey söylememek ya da davranışta bulunmamak, tekrar kaçmak istemesine yol açacak herhangi bir şey yapmamak için sessiz kaldı. Darius gitmesine izin veremezdi. Saldırının kanıtladığı tek şey, kendisinin de Darius'a ne kadar çok ihtiyacı olduğuydu ve Tempest'in yapmak istediği son şey, ondan korkacağı ya da otoritesine meydan okuyacağı bir durum yaratmaktı.

Geldiklerinde, Julian Savage karavana yaslanmış miskince vakit geçiriyordu. Darius, inanılmaz derecede esirgeyen bir tavırla kollarında taşıdığı ufak tefek, kızıl saçlı kadınla otomobilin koltuğundan dışarı kaydığı sırada, Julian da o kayıtsız kudreti, kuvvetini sergileyen bir kas dalgalanmasıyla doğruldu.

Darius'un yardımını geri çevireceğine kuvvetle ihtimal verse de, "şifa sanatlarıyla ilgili bir şey biliyorum," diye öneride

bulundu yumuşak sesiyle. Adamın kadını tutuşu katı bir şekilde sahipleniciydi; Darius onu asla başka bir erkeğin ellerine vermezdi.

Darius, Julian'a için için yanan karanlık bir bakışla karşılık verdi. "Hayır, sağol," diye cevapladı kısaca. "Onun ihtiyaçlarıyla ben ilgileneceğim. Lütfen Desari'ye Tempest'in sırt çantasını otobüse getirmesini söyle."

Julian, gözlerindeki mizah ışıltısını saklamaya özen gösterdi. Sonuçta Darius'un da bir zayıf noktası vardı. Ve kızın saçları kızıldı. Kim tahmin bilebilirdi ki? Hayat eşine söylemek için sabırsızlanıyordu. Julian, belli belirsiz bir selam verip uzaklaştı.

Darius, karavanın kapısını açtı, içeri girdi, ve usulca Tempest'i koltuğa yerleştirdi. Tempest kıvrılarak bir top şeklini aldı ve yüzünü öteki tarafa çevirdi. Darius, saçlarına dokundu; elini, onu rahatlatmaya çalışarak saçlarında gezdirdi. Sonra kısık sesli bir müzik açtı ki Desari'nin kaydedilmiş gönülçelen sesi, sağaltıcı ve parıltılı bir güzellikle sessizliği doldurabilsin. Ardından küveti sıcak, hoş kokulu bir suyla doldurdu ve aroması yine şifa verecek şekilde hazırlanmış özel mumları yaktı.

Darius yukarıdaki ışıkları açmadı. Onlar olmadan da mükemmel bir şekilde görebiliyordu; Tempest bunu istemezdi zaten. "Haydi bebeğim, küvete," dedi. Onu nazikçe ama hızla yerinden kaldırdı ve itiraz etmesine şans tanımadı. "Sudaki otlar ilk başta batabilir, ama sonradan kendini daha iyi hissedeceksin." Devasa küvetin kenarına oturttu onu. "Elbiselerini çıkarmana yardım edeyim mi?" Sesinin kesinlikle ifadesiz çıkmasına özen göstermişti.

Rusti hızla başını iki yana salladı, sonra da başı vegözüzonkladığında buna pişman oldu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu şimdi tartışabileceğimizi sanmıyorum. Münazara yapabilecek durumda değilsin." Sesindeki muziplik kendisini Tempest'ten de fazla şaşırtmıştı. "Küvete gir, tatlım. Giysilerini ve bornozunu alıp geliyorum. Çıktığında yemek yiyebilirsin." İki mum daha yakmak için eğildi; alevlerin titreşmesini, su ve duvar üzerinde dans etmelerini bekledi.

Rusti yavaş yavaş, isteksizce soyundu. Hareket etmek canını yakıyordu. Aslında uyuşmuştu; Darius'un ne olduğu ya da kendisinden ne istediği konusunda endişelenmek için bile fazlasıyla bitap ve şaşkın haldeydi. Darius'un önceki gece ona yaptıklarının anısını başarılı bir şekilde sildiğine inandığını biliyordu. Şimdi, *bu* gecenin dehşeti etrafını sarmışken bile, boynundaki ağzının yakıcı ateşini hâlâ hissediyordu. Su, yaralı bedenini yalarken nefesi kesilmiş halde, buharı tüten küvete giriverdi.

Tuhaf şeyler neden her zaman onun başına geliyordu? Dikkat ediyordu, öyle değil mi? Suyun altına kaydı, gözlerinden ağzına inen sızı nefesini kesti. Yukarı çıktığında, küvetin eğimli tarafına yaslandı ve dinlenerek gözlerini kapattı. Neyse ki zihni boştu. Ne Harry ne de onun hain saldırısına yol açacak neler yapmış olabileceği hakkında düşünebiliyordu. Onun canını yakmak istemişti ve yakmıştı da.

"Tempest, uyuyakalmak üzeresin," dedi Darius, stres altında hafifçe inlediğinden söz etmedi.

Tempest, kollarıyla göğüslerini örterek hızla oturdu, su küvetten taştı. Tek gözünü, canlı bir yeşil, panik halde ona dikti, diğeri şişmiş ve morarmıştı. Ne denli kırılgan olduğunu kanıtlayan oldukça ilginç bir renk yelpazesi yüzünden bedenine doğru yayılıyor, yine de saldırgan görünmeyi başarıyordu. "Dışarı çık,"dedi.

Darius, gülümsedi; parlayan beyaz dişleri Rusti'ye yırtıcı bir hayvanın sessiz meydan okuyuşunu hatırlattı. Avuçlarını açıp, ellerini yukarı kaldırdı ve "Yalnızca boğulmamana yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi Darius, "Akşam yemeği hazır. Bornozun burada."

"Kimin bu?" diye sordu şüpheyle Rusti.

"Benim." Bu doğruydu aslında ama tam olarak değil. Doğal lifler kullanarak o anda, hiç zorlanmadan yaratıvermişti; yüzyıllar içinde öğrendiği bir numaraydı bu. "Seni mutlu edecekse gözlerimi kapatacağım. Çık oradan." Üzerine kocaman bir havlu tuttu.

"Gözlerini kapatmıyorsun," diye suçladı onu Rusti, havluya doğru adım atarken. Darius, özellikle göğüs kafesindeki mide bulandırıcı yaraya dikmişti gözlerini. Saldırganın bedeninde açmış olduğu hasarı Darius'un görebilmesi, Rusti'yi utandırdı; kendisini çıplak görüyor olmasının neden onu utandırmadığı konusu üzerinde ise durmadı bile.

Darius uysalca gözlerini kapattı, ama görüntüsü -minicik, perişan, incinmiş ve öylesine yalnız- gözlerinin önünden gitmedi. Ellerinin altında havluya sarılı narin bedenini hisseder hissetmez, tutamadı kendini ve baktı. Her zamankinden de çocuksu görünüyordu. Ve o an için Darius da ona öyleymiş gibi davrandı; titreyen bedenini mesafeli bir biçimde kuruladı, yumuşak, saten cildi, kıvrımları, ufacık göğüs kafesi ve dar kalçaları dikkatini çekmiyormuş gibi yaptı. Nemden rengi koyulaşmış altın kızılı saçlarını kuruladı.

"Titrememe engel olamıyorum," dedi Tempest, sesi kırılacakmışçasına incecikti.

"Şoktan," dedi Darius kısık sesle. Onu kollarına almak, yaşadıklarının izini silmek istiyordu. "Şoktasın. Geçecek." Onu

hızlıca bornozun sıcaklığına sardı çünkü tenini bu denli yara bere içinde ve şişmiş halde görmeye tahammül edemiyordu. Tempest'in sanki bir hatası varmış da utanıyormuş gibi gözlerin kaçırmasından nefret etmişti.

"Kollarını boynuma dola, Tempest," diye emretti yumuşakça; sesinde boğukluğun ve hipnotize edici bir gücün karışımı vardı.

Rusti isteksizce boyun eğdi; Darius onu kara, yakıcı gözlerine bakmaya zorlayarak yukarı kaldırdı. Rusti az kalsın inliyordu. Onun gözlerinde kaybolabilirdi. Kimsenin böyle gözleri olmamalıydı.

"Bu kez beni dinlemeni istiyorum, Tempest. Bu senin hatan değildi. Sen yanlış bir şey yapmadın. Suçu sana saldıran adam dışında birilerine atma ihtiyacı içindeysen, ait olduğu yere at: Doğrudan benim omuzlarıma. Seni korkutmamış olsaydım, asla buradan ayrılmazdın."

Rusti bir itiraz, bir korku sesi çıkardı. Kendi kendisine bunun, mumların aniden sönmesiyle banyonun karanlıkta kalması yüzünden olduğunu söyledi ama bundan fazlasının söz konusu olduğunu biliyordu.

Darius, onun büyüleyici hâkimiyeti altından sıyrılmasına izin vermeyerek, bakışlarını ona dikti. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Herkese ne yapacağını söylemeye alışkınım. Ve senden çok hoşlanıyorum." Özellikle bu son ifadesinin yetersizliği üzerine içten içe bir hoşnutsuzluk duydu Darius. "Sana karşı daha nazik olmalıydım."

Sonra onu yemek alanına taşıdı ve masadaki bir sandalyeye yerleştirdi. Buharı tüten bir çorba kâsesi onu bekliyordu. "İç bunu, tatlım. Senin için çok uğraştım bununla."

Tempest bir gülümseme denemesi yapmaktan alamadı

kendini. Çorba ağzını sızlattı, sonra ılık ılık yayıldığını hissetti içinde. Daha önce hiç kimse, hatırlayabildiği kadarıyla, ona bu denli özenli davranmamıştı. Daha önce hiç kimse ona bir tas çorba yapmamıştı.

"Peşimden geldiğin için teşekkürler," dedi sebze çorbasını karıştırır ve belli etmeden içinde ne olduğunu görmeye çalışırken.

Darius karşısına oturdu, hafif bir iç çekerek kaşığı elinden aldı, çorbaya daldırdı ve üfledi. "Oynayıp durma da iç şu mereti," diye azarladı, sonra da kaşığı ağzına götürdü.

Rusti isteksizce boyun eğdi. Çorba şaşırtıcı derecede iyiydi. Bir vampirin yemek pişirebileceği kimin aklına gelirdi ki? "Sebze çorbası," diye belirtti memnuniyetini. "Ve nefis."

"Benim de bazı hünerlerim var, tabii," diye fısıldadı Darius, kız bebekleri yaşatmaya çalışırken uyduruverdiği onca sebze çorbası geldi aklına. Karpatyalılar et yemediğinden Darius kökleri, küçük sulu meyveleri ve yaprakları kullanır, hepsini önce kendisi dener ve defalarca zehirlenirdi.

"Konuş benimle," diye rica etti Tempest. "Yeni bir titreme nöbeti istemiyorum ve birazdan başlayacağını hissedebiliyorum."

Darius bir kaşık dolusu çorba daha uzattı ona. "Desari hakkımızda fazla bir şey anlattı mı sana?"

Tempest başını iki yana salladı, sunulan çorbanın sıcaklığına yoğunlaşarak.

"Çok seyahat eder, konserler veririz, biliyorsun. Dayan ve Desari bizim solistlerimiz. Teypten dinlediğin Desari'nin sesi. Çok iyi, öyle değil mi?" Sesinde gurur vardı.

Tempest onun konuşma tarzını sevmişti; kendisine tuhaf biçimde seksi gelen bir Eski Dünya aksanı, demode bir havası vardı.

"Desari benim kız kardeşim. Yakınlarda kendine bir-" Konuşmasına ara verdi, onu bir kaşık dolusu çorba daha içmeye ayarttı ve ardından devam etti. "Kendine çok âşık olan bir erkek buldu. İsmi Julian Savage. Kendisini pek tanımıyorum ve bazen de sorun yaşıyoruz. Pek benzemediğimiz kanısındayım ve sorun da bu galiba."

"Buyurgan," diye tamamladı Tempest, hak verircesine.

Simsiyah gözler gelip sahip çıkarcasına durdu yüzünde. "Ne dedin?"

Bu kez Tempest gülümsedi. Canı acıyor, ama kendisini durduramıyordu. Bugüne kadar hiç kimsenin bu adamla dalga geçmediği ya da meydan okumadığından şüphelendi. "Beni duydun."

Tempest'in ansızın nefesini kesen, tehlikeli, karanlık ve yoğun bir açlıkla yandı gözleri Darius'un; bu hali yol arkadaşı olarak tuttuğu leoparları akla getiriyordu. Dik bakışlarını çekti onun üzerinden Tempest. "Konuşmaya devam et. Hepsini anlat bana."

Darius'un bir eli saçlarından aşağı kayıp ensesini buldu. Parmakları ince sütuna dolandı, boynun avucuna sığmasından hoşnuttu. Onu himayesine muhtaç bir çocuk olarak görmek için bilinçli bir çaba sarf ediyor olsa da, arzu, sert ve beklenmedik bir biçimde çarptı bedenine. Yalnızca rahatlatmak amacıyla dokunmuştu ona ama daha fazla sürmesine izin vermedi. Kontrolünü kaybettiği için lanet okudu kendisine. Onun temasına ihtiyacı vardı, onu hissetmeye, hayal gücünün bir uydurması değil, gerçek ve somut olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Barack ve Dayan da grupta çalıyor. Her ikisi de yetenekli müzisyenlerdir, Dayan benzersiz bir gitaristtir. Şarkılarımızın

da çoğunu o yazar. Syndil ise-" Tereddüt etti, Syndil hakkında ne söyleyeceğinden emin değildi. "Org çalar, piyano, her türlü enstrümandan anlar aslında. Ama geçenlerde bir travma atlattı ve bir süredir sahneye çıkmıyor."

Tempest'in bakışları ona yöneldi. Gizlemesine zaman bırakmadan yüzündeki acıyı yakaladı Darius'un. "Benim yaşadıklarım onun da başına geldi."

Darius'un parmakları sıkı sıkı kavradı Tempest'in boynunu. "Ama zamanında yetişip de buna engel olamadım... sonsuza kadar pişman olacağım bir şey bu.

Tempest gözlerini kırptı ve bakışlarını hızla ondan uzaklaştırdı. "Sonsuza kadar," demişti. "Ölünceye kadar," ya da bir insanın kullanabileceği herhangi bir başka ifade değil. Ah *Tanrım*, kendisine yapmış olduklarıyla ilgili belleğinin, tam da kendi arzu ettiği gibi, silinmemiş olduğunu tahmin etmesini istemezdi. Ama ya bunu bir kez daha yapmaya niyeti varsa ve bu kez işe yararsa?

Kapının vurulması Tempest'i aniden koparıp aldı bu düşüncelerden. Darius nazikçe kalktı, Syndil'in evin dışında olduğunu gayet iyi biliyordu. Pürüzsüz bir zarafetle kapıya yöneldi.

Tempest gözlerini ondan alamıyordu. İnanılmaz derecede zarif ve esnekti. Güçlü kasları ipek gömleğinin altında dalgalanıyordu. O büyük kedilerinden biri gibi sessizce yürüdü.

"Darius." Syndil bakışları karşılaşmasın diye gözlerini kaçırdı. Gözlerini Tempest'in ayakkabılarına dikmişti. "Olanları duydum ve belki küçük bir yardımım dokunabilir diye düşündüm." Tempest'in takım çantasıyla sırt çantasını uzattı. "Onu bir kez görmeme izin verir misin?"

"Elbette, Syndil. İlgin için teşekkür ederim. Yapabileceğin

her türlü yardım değerli benim için." İçeri girmesi için bir adım geriledi. Bir an için bile gözlerinde onun toparlandığına dair bir umut ışığının yanmasına izin vermedi. Masaya kadar bir başka kız kardeşi saydığı bu kadının peşinden gitti. "Tempest, bu Syndil. Kendinde bunu yapacak gücü bulabiliyorsan seninle konuşmak istiyor. Ben mutfağı toplayacağım. Siz ikiniz yatak odasında daha rahat edersiniz."

Tempest gülümsemeyi başardı. "Bu onun kibarca bizi buradan defetme şekli. Herkes bana Rusti der," dedi Syndil'e, tuhaf bir şekilde bu yaralı kadından utanmadan.

Tam Darius'un önünden süzülüp geçerken adam uzanıp saçlarından yakaladı onu ve hafifçe asıldı. "Herkes değil, tatlım."

Tempest, şiş gözünü ve yara bere içindeki ağzını unutarak, omuzlarının üzerinden yatıştırıcı bir bakış attı ona. "*Diğer* herkes," diye düzeltti.

Darius kadının saçlarının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verirken ne denli hafif olursa olsun onunla temasın zevkini çıkardı.

Tempest ezilmiş kaburga kemiklerinin sarsılmasını istemediğinden dikkatle yürüdü. Syndil başıyla kanepeyi işaret etti ve Tempest yumuşacık yastıklara gömüldü. Syndil yüzünü inceledi. "Darius'un seni tedavi etmesine izin verdin mi?" diye sordu.

Sesi güzeldi; saten yumuşaklığında, akıldan kolay kolay çıkmayacak gizemli bir ses. Tempest derhal onun da Darius gibi bir yaratık olduğunu anladı. Gözlerinden ve sesinden. Ama ne kadar uğraşsa da Syndil'de kötü bir şey yakalayamadı; suskun bir hüzün, hepsi o kadardı.

"Darius bir doktor mu?"

"Tam olarak değil, ama başkalarını tedavi etmekte hünerlidir." Gözlerini indirip Tempest'in ellerine baktı. "Ben onun beni tedavi etmesine izin vermedim ve bu ikimizi de anlatamayacağım kadar incitti. Sen benden daha güçlü olmalısın. Bunu yapmasına izin ver."

"Darius, ben tecavüze uğramadan yetişti," dedi Tempest açık açık.

Syndil'in güzel gözleri yaşlarla doldu. "O kadar sevindim ki buna. Desari bana senin saldırıya uğradığını söylediğinde, sandım ki..." Başını iki yanan salladı. "Çok sevindim." Parmak ucuyla şişmiş morartılardan birine hafifçe dokundu. "Ama adam canını acıttı. Sana vurdu."

"İçinin acıması çok daha kötü," dedi Tempest, yastıkları kendini koruyacak bir duvar yapacakmış gibi etrafına çekerek.

Bölüm Üç

Syndil gözlerini dikip uzun uzun Tempest'e baktı. Sonra uzun, yavaş bir ıslık gibi çıktı nefesi ağzından. Oturdu ve öne doğru eğilip Tempest'in yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. "Başına geldi bu senin. Bu olandan bahsetmiyorum, geçmişteki bir şey. Ne olduğunu biliyorsun. Korku. Tiksinti." Gözlerinde siyah buz parçaları kırık mücevherler gibi parladı. "Üç buçuk saat boyunca fırçayla ovdum bedenimi, yine de aylarca sonra bile temizlenmiş hissetmedim." Ellerini Tempest'in kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, acısı kocaman gözlerine yansıyordu.

Tempest, Darius'un onları duyamadığından emin olmak için gözlerini mutfak tarafına dikti. "Yardım almalısın Syndil, hayatını yeniden toparlamana yardım edecek insanlar, yerler var."

"Sen öyle mi yaptın?"

Tempest, o özel kapının aralanmaya başladığı her seferinde içinden yükselen tanıdık bulantıyı hissederek sertçe yutkundu. Bir elini karnına bastırarak başını iki yana salladı.

"Yardım arayacak durumda değildim ben. Sadece hayatta kalmaya çalıştım." Bir kez daha mutfak tarafına dikti gözlerini sonra sesini daha da alçaltı. "Ne annemi ne de babamı doğru dürüst tanıdım. En eski anılarım, yerlerde yemek yiyip, kollarında bacaklarında bulabildikleri her damara iğne yapan büyükleri izlediğim pis bir odaya ait. O yetişkinlerden hangisi annem ya da babam bilmedim. Ara sıra yetkililer beni alıp bir çöp kutusunu boşaltır gibi koruyucu aile evlerine bırakırdı ama çoğunlukla sokaklarda yaşadım. Uyuşturucu satıcılarıyla, pezevenklerle ve karşıma çıkan her türlü adamla dövüşmeyi öğrendim. Birkaç yılda öğrenebildiğim bir yaşam tarzıydı bu."

"O zaman mı başına geldi o olay?" diye sordu Syndil; gözleri öylesine acıyla doluydu ki, Tempest onu kollarına almak istedi. Aynı anda, hayatının o özel anını bir daha asla gün ışığına çıkarmak zorunda kalmamak için kaçmak da istedi. Harry'nin saldırısının hemen ardından dayanamazdı buna.

"Hayır, o adi ayyaşlardan, eroinman ya da hatta kadın satıcılarından biri olsa daha kolay olabilirdi ama kendisine güvendiğim biriydi." Tempest sesini alçaltarak döktü içini, Syndil ile arasındaki bir tür bağ, her ikisinin de paylaştığı korkunç bir travmanın kalıba döktüğü bir bağ sayesinde döküldü kelimeler ağzından.

"Benim de çok sevdiğim ve güvendiğim biriydi," diye itiraf etti Syndil usulca. "Sonuçta artık herhangi birine nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Sanki o yanımın öldüğünü hissediyorum. Grupta da çalamaz hale geldim. Oysa müzik yapmayı çok se-

verdim, hep içimde bir yerlerde olmuştur. Ama şimdi dinleyemiyorum bile. Onsuz ölü gibiyim. Birlikte büyüdüğüm, ailem olarak hep çok sevdiğim erkeklerin hiçbiriyle yalnız kalmaya tahammülüm kalmadı. Benim için endişelendiklerini biliyorum ama olup bitenleri değiştiremem."

Tempest uzun bir altın kızılı saç tutamını parmağına doladı. "Yaşamak zorundasın Syndil, sadece var olmak yetmez. Hayatını, tutkularını çalmasına izin veremezsin onun."

"Ama çaldı. Tam olarak yaptığı bu. Onu bir kardeş gibi severdim. Onun için her şeyi yapardım. Oysa o, o kadar zalimdi ki canımı yakarken, gözleri o kadar haince bakıyordu ki, sanki benden nefret ediyordu." Syndil başını çevirdi. "Bu olay hepimizi değiştirdi. Erkekler artık birbirlerine kuşku ve güvensizlikle bakıyor. Böylesi bir dönüşüm Savon'un başına gelebildiyse, belki onlardan birinin de başına gelebilirdi. Darius korkunç acı çekti, çünkü liderimiz olarak kendisini sorumlu hissetti. Ona sorumlu olmadığını anlatmaya çalıştım ama her zaman bizimle ilgilenir, korurdu bizi. Bunun üstesinden gelebilsem acısının hafifleyeceğini biliyorum ama yapamıyorum." Ellerine baktı. "Diğerleri de artık bana eskisi gibi davranmıyor. Özellikle Barack bana güvenmiyor gibi görünüyor. Şimdi artık hep gözleri üzerimde, sanki olanlar benim hatammış gibi."

"Muhtemelen seni korumak içindir, şüphelendiklerinden değil. Ayrıca başka birinin hissettiklerinden sen sorumlu değilsin Syndil. Bunun üstesinden gelebilirsin, onlar da zamanı gelince kendi başlarına aşacaktır bunu. Bunu unutmayacaksın -hayatına, hatta ilişkilerine musallat olacak büyük bir ihtimalle- ama tekrar mutlu olabilirsin," diye ikna etmeye çalıştı Tempest onu.

"Bundan asla kimseye söz etmedim, Desari'ye bile. Özür dilerim. Buraya sana yardım etmeye geldim ama sadece kendimden bahsettim. Bas bas bağırmak, ağlamak, bir deliğe saklanmak istiyorum. Seninle çok rahat konuşulabiliyor."

Tempest başını iki yana salladı. "Devam etmenin bir yolunu bulman gerekiyor."

"Lütfen bana başına gelenleri, nasıl başa çıkabildiğini anlat."

Darius mutfakta kımıldandı, Tempest'in daha fazla acıya katlanmasını istemiyordu. Ama bilmek de istiyordu, bilmek zorundaydı ve iki kadının yaşadıkları travmayı konuşabilmelerinin önemini fark etti.

"Düştüğüm evsiz barınaklarından birinde çalışan müthiş bir kadın tanıdım. O zaman on yedi yaşındaydım. Evinde yaşamama izin verdi. Arabalar çalıp, sırf eğlence olsun diye motorlarını güçlendirirdim. Ellen, mekanik konusundaki yeteneklerimi daha iyi değerlendirip bu sayede iyi bir hayat yaşayabileceğimi fark etmemi sağladı. Lise dengi bir diploma almama yardımcı oldu ve sonra da arkadaşlarından birinin oto tamir atölyesinde bana iş buldu. Bir süreliğine her şey şahane gitti."

"Ama sonra bir şey oldu," diye tahminde bulundu Syndil.

Tempest omuz silkti. "Ellen öldü ve benim de bir daha kalacak bir yerim olmadı. Korunmasız kalmamla birlikte de patronum gerçek yüzünü gösterdi. Şaşkınlığımdan yararlandı. Ona güvenirdim, Ellen'ın arkadaşıydı. Gerçekten beklemezdim bunu ondan." Kalabalığı yararak üzerine gelen canlı hatıralar karşısında gözlerini kapadı; adamın kendisini kaldırıp bir duvara çarpışı, soluğunu kesmecesine tartaklaması, serseme çevirip, tecavüz karşısında tümüyle savunmasız bırakışı...

"Canını yaktı mı?"

"Pek nazik sayılmazdı, kastettiğin buysa ve benim o za-

man kadar hiç kimseyle ilişkim olmamıştı. Bunun bir daha denemek isteyebileceğim bir şey olmadığına karar verdim." Omuz silkti, kaburga kemiklerinin buna itirazı karşısında yüzünü buruşturmamaya çalışarak. "Senden farklı olarak, benim hiçbir zaman bir ailem olmadı. Başımın çaresine bakmaya ve kendi meselelerimi kendim halletmeye alıştım. Her zaman her şeyi en zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Senin durumun farklı. Bir hayatın, bir ailen var. Sevmenin ne olduğunu biliyorsun."

"Kendimi bir kez daha bir erkekle hayal edemiyorum," dedi Syndil kederle.

"Denemek zorundasın, Syndil. Dünyadan, ailenden öyle bir çırpıda geri çekilemezsin. Bunun bir kısmı da senin sorumluluğun olmalı. Ellen bana her zaman yeni bir el dağıtılmasını dileyip durmaktansa, elindeki kâğıdı oyna derdi. Başına gelenleri değiştiremezsin ama bunun hayatın sonu olmadığını görmek senin elinde.

Konuşmaları mutfaktan dinleyen Darius, grubun en kısa zamanda o tamir atölyesi sahibinin bir süre yaşadığı şehirde konser vereceğine ve o adamı ziyaret etmeye yemin etti. Yine de, Syndil'in yaşadıklarını birisine anlattığına ilk kez tanık olmuştu ve içini müthiş bir rahatlama duygusunun sardığını hissetti. Mademki Tempest'le konuşabilmişti tün bunları, belki de her ikisi birden bu deneyimden yararlanabilirdi.

Minik, kızıl saçlı kadınını yiyip bitiren bitkinliği hissedebiliyordu. Vücudu yaralıydı, yaşadığı şok onu tüketmişti. Tempest'in aralarına koymayı başarmış olduğu mesafenin büyük bölümünü kat etmiş olduğunu ve yemek ya da kalacak yer için hiç parası olmadığını biliyordu. Kadınların sohbetini kesmek istemezdi ama kapı aralığından içeri bir göz attığında Tem-

pest'in artık bariz bir biçimde oturduğu kanepenin yastıklarından aşağı kayıyor olduğunu görmüştü.

Syndil de hemen fark etti bunu. "Sen biraz daha dinlenince konuşuruz, Rusti. Yaşadıklarını benimle, görünüşte yabancı biriyle paylaştığın için teşekkür ederim. Ben sana yardımcı olacağıma, sen bana yardım ettin bence." Karavandan ayrılırken Darius'a el salladı.

Darius o sessiz, göz korkutucu tarzıyla Tempest'in yanına süzüldü. "Şimdi doğru yatağa gidiyorsun, tatlım. En ufak itiraz istemiyorum."

Tempest zaten oraya uzanıyordu. "Benden başka her şeyi kafana fırlatma arzusuyla yanıp tutuşan birisi var mı acaba?" Kavgaya tutuşmak şöyle dursun, ayakta uyuyordu.

Darius yanma çömeldi ve gözleri aynı hizaya geldi. "Sanmam. Olsaydı da bunu bana söylemeye cüret edemezlerdi."

"Pekâlâ, bence seni defetmenin tek yolu kafana bir şeyler fırlatmak," dedi Tempest. Gözleri neredeyse kapanmak üzere ve sesi, sarf ettiği iddialı lafların tersine, yorgun ve kederliydi.

Tempest'in yüzüne düşmüş koca bir tutam kızıl bukleyi yavaşça arkaya attı Darius, parmakları kafa derisini rahatlatmıştı. "Öyle mi? Belki de bunu denemeyi yarına bıraksan daha iyi olurdu."

"Çok iyi bir hedefsin," diye uyardı onu Tempest. "Bana emirler yağdırıp durmaya bir son versen iyi edersin."

"Ama bu benim şöhretimi zedeler," diye itiraz etti Darius.

Tempest'in dudaklarının kenarı bir tebessümle kıvrıldı ve oradaki ince kırmızı kesik daha bir belirginleşti.

Darius, eğilip o küçük kesiği diliyle keşfetme dürtüsüne karşı koydu. "Şimdi yat uyu bebeğim. Acılarını biraz olsun dindirebilmek için elimden geleni yapacağım. Üzerimde uyu-

madan önce seni rahatlatacak bir bitkisel karışım hazırladım."

"Acaba neden hayatımın yönetimini devralmışsın gibi bir his var içimde?"

"Merak etme Tempest, hayatları yönetmekte çok iyiyimdir."

Tempest, onun sesindeki kahkahaya duyabiliyordu ve bir gülümseme yanıt olarak yayıldı dudaklarına. "Git buradan Darius. Seninle tartışamayacak kadar yorgunum." Yastıklara daha çok gömüldü.

"Benimle tartışman gerekmiyor zaten." Darius mutfak tezgâhının üzerindeki bardağa odaklandı. Bardak havada süzülüp kolayca avucuna geldi. "Otur bakalım tatlım. İstesen de istemesen de bunu içmek zorundasın." Kolunu Tempest'in arkasına kaydırdı ve hafifçe kaldırıp bardağı dudaklarına dayadı.

"Nasıl bir tat bu?" diye sordu Tempest şüpheyle.

"İç bebeğim," diye emretti Darius.

Usulca iç çekti Tempest. "Ne var bunun içinde?"

"İç ve bana şımarıklık yapmayı da kes artık," diye emretti yine Darius ve bardağın içindekileri boğazına boşalttı.

Tempest öksürdü ve tükürükler saçtı etrafa ama bitkisel karışımın çoğunu da içmeyi başarmıştı bu arada. "Umarım içinde ilaç filan yoktur."

"Hayır yok, tümüyle doğal. Kolay uyumanı sağlayacak. Şimdi kapat gözlerini." Tempest'in sırtını yastıklara iyice yerleştirdi.

"Darius?" Usulca söylemişti ismini ama bu sözcük Darius'un ruhuna sızdı ve bedenini ısrarlı bir sızıyla kastı.

Tempest'in başının üzerindeki rafta bulunan ve ailesinin istedikleri aromayı elde etmek için orman ve bataklıklarda arayıp bulduğu malzemeyle yaptıkları mumlara uzandı. "Ne dedin, tatlım?"

"Peşimden geldiğin için teşekkür ederim. Bir kere daha atlatabilir miydim böyle bir olayı, bilmiyorum." O kadar yorgundu ki, sözcükler onun isteyerek açığa vuracaklarından çok daha fazlasını ortaya dökerek kayıp gitmişti ağzından.

"Bir şey değil, Tempest," diye ciddiyetle kabul etti teşekkürü Darius. Birkaç tane mum aldı, bütün ışıkları kapatarak karavanı karanlığa gömdü.

Küçük bir alarm çığlığı geldi Rusti'nin boğazından. "Işıkları aç. Kapalı olmalarını istemiyorum.

"Senin için mumları yakıyorum, ayrıca yalnız değilsin tatlım. Kimse zarar veremez sana burada. Rahatla biraz ve bırak içkin etkisini göstersin. Uyuyacaksın ve ben de bu kadar büyük acılarla uyanmaman için elimden geleni yapacağım. İstersen kedileri içeri alayım da sana arkadaşlık etsinler."

"Hayır. Ben hep yalnızımdır. Öyle daha güvenli," diye mırıldandı; ne dediğini bilemeyecek kadar geçmişti kendinden. "Ben kendi başımın çaresine bakarım ve kimseye de hesap vermem."

"O benimle karşılaşmadan önceydi," diye düzeltti Darius usulca.

"Seni tanımıyorum."

"Tanıyorsun beni. Işıklar kapalı da olsa, açık da olsa tanıyorsun." Bir kez daha eğilip ağzının üzerine gelen saçları hafifçe kenara çekti. Tempest'in kalbi neredeyse durmuştu, sonra yeniden çarpmaya başladı. "Tempest, kurtul artık bütün bu gereksiz korkulardan. Sana asla zarar vermem. Bana güvenebilirsin. Bunu yüreğinde hisset, ruhunda hisset. Işıklar kötü şeylerin olmasını engellemez. Bunu sen de biliyorsun." Darius yine de mumları yaktı; yumuşak bir kızıllık Tempest'i rahatlattı ve yayılan aromayla da yatıştı.

Ona içirdiği bitki çayı etkisini göstermeye başlıyordu, göz kapakları iyice ağırlaştı. "Darius, karanlıktan nefret ediyorum. Gerçekten." Ama Tempest, dünyanın geri kalanından bu kadar rahatsızken ve o bir insan bile değilken, neden onun yanında kendisini bu kadar rahat ve güvende hissettiğini bile kendisine soramadan, onun akıntısına kapılıp gitti.

Darius nazikçe saçlarını okşayarak uyuması için sessiz bir zihinsel katkı sağladı ona. "Gece güzel bir mekândır Tempest. Kendini biraz daha iyi hissettiğinde bunu göstereceğim sana."

Ellerinin yatıştırıcı bir etkisi vardı ve Tempest mumların aromasını soluyarak onun huzur verici parmakları altında rahatladı. Darius hafif bir şarkıya başladı. İngilizce değildi; Tempest daha önce hiç duymamıştı bu dili. Sözleri zihninde bir yerlere hafif hafif dokunarak içine işliyordu sanki; Darius bunları fısıldıyor muydu yoksa yüksek sesle mi söylüyordu, emin olamadı.

Darius, Tempest'in derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra da uzun bir süre devam etti şarkısına. Ancak ondan sonra eğilip belleğinin derinliklerinde saklamak üzere taptaze kokusunu içine çekti. Ağzı, hafif temaslarla şakakları üzerinde gezindi sonra da bir kuş tüyü gibi indi şişmiş gözünün üzerine. Dili kendi türünün şifalı etkin maddesiyle morarmış dokuyu yıkadı. Sonunda, uzun bir bekleyişin ardından ağzının baştan çıkarıcı köşesini bulabildi ve diliyle kesiği yıkadı. Tadını çıkararak, zihinlerini bir arada tutarak, onu uykuda tutan şarkıya devam ederek, yaptığı işe zaman harcadı.

Avucu Tempest'in boğazından aşağı doğru indi, sonra bornozu da beraberine alıp, yumuşak, satenimsi tenini açıkta bırakarak omzuna kaydı. Dili berbat bir yaranın kenarına ulaştı ve onu izleyerek göğüs kabartısına kadar indi. Tempest inledi

ve hipnotik kendinden geçmenin katmanlarına karşı koyarak huzursuzca kımıldandı. Güçlü bir kızdı, tuhaf bir biçimde farklı, kontrolü güç bir zihin yapısı vardı; Darius hazzın kollarına atılmamak için kendisini tuttu ve şifalı enerjisini kullanırken zorlandı.

Tempest'in diğer insanlardan bu farkı Darius'un merakını uyandırmış, kafasını karıştırmıştı. Var olduğu bütün o yüzyıllar boyunca hiç onunki gibi bir beyin yapısına sahip ölümlüye rastlamamıştı. Daha önce yaptıkları kan alışverişi nedeniyle, onun zihninin loşluklarında saklanmak daha kolaydı; aralarındaki bağ öncekine göre daha güçlüydü. Üstelik kendi duygularının, yapıp ettikleri ve ritüel sözcüklerle onu kendisine bağlamanın sonuçlarının ciddiyetini de fark etmeye başlıyordu.

Tempest onun öyle basitçe cinsel olarak cezbedeceği sıradan bir kadın değildi asla. Bunun çok ötesine, kendisinin daha önceki ilişkilerde kabul etmiş olduğu sınırların çok ötesine taşan bir durum vardı ortada. Bütün ilgisi ve bağlılığı, yüzyılların hengâmesi ve değişimi boyunca önderlik ettiği, koruduğu, uğruna avlanıp öldürdüğü kendi halkından bile daha fazla ona yönelmiş durumdaydı şimdi.

Darius iç çekti ve Tempest'in göğüs kafesi üzerindeki kocaman renkli yarayı hafifçe yaladı. Diğer herkesten önce onu koruyacağını biliyordu. Çenesindeki ince çizgiyi izledi. Onda ne vardı ki, kendini ona ailesinden, kendi türünden daha fazla bağlı hissetmesine neden oluyordu?

Tempest'in zihninde müthiş bir cesaret, devasa bir sevgi ve anlayış kapasitesi buldu. Bedenini inceledi; ne kadar kırılgan, ne kadar narin ve kusursuzdu. Küçük bir iç çekmeyle bornozunun kenarlarını bir araya getirdi ve battaniyeyi çenesi-

ne kadar çekti. Kendisini kendi bedeninden çıkıp onunkini araştırmaya gönderdi; bir insan üzerinde nadiren denediği bir hünerdi bu. Kendi türünden biri için gerekenden çok daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu.

Bütün yaralı iç organları tek tek buldu, yavaş yavaş, içeriden dışarı doğru hepsini tedavi etti. Henüz kendi istediği gibi paylaşmamış olsa da, onun zihniyle, bedeniyle bir sevgili gibi senli benli olmuştu.

Darius. Kız kardeşinin zihinsel çağrısı onu geri kendi bedenine getirdi.

Ne oldu, diye karşılık verdi.

Açlığını hissediyorum. Git avlan. Biz Rusti'yle ilgileniriz. Merak etme kardeşim. Benimle güvende olacak.

Sadece sen. Gruptaki herhangi birinin Tempest'e zarar vermeyi aklından geçirebileceği korkusundan çok, kıskançlığın ürünü olan bu emir, Darius sansürden geçiremeden çıkıvermişti ağzından. Kız kardeşi kıs kıs gülerken, Darius, zihninde unutulmaz güzellikteki notaların hafif dokunuşlarıyla, denetimini yitirdiği için kendi kendisine lanet okudu.

Kes sesini Desari, dedi Darius, sesinde bir kin değil, büyüleyici bir efsunla şefkatin karışımı vardı.

Şu düştüğün hallere bak.

Sen de gördüğüm kadarıyla dizginlerini erkeğinin eline vermişsin, diye misillemede bulundu. Darius.

Beslenmen lazım Darius, Kediler bile açlığını hissediyor. Rusti'ye ben, sadece ve sadece ben, göz kulak olurum.

Darius usulca iç çekti. Desari haklıydı. Kedilerin ortalığı velveleye vermeye başlamasını göze alamazdı. Yeterince sinirlenirlerse ölüyü diriltebilirlerdi. İsteksizce kalktı. Tempest'i bırakmak istemiyor çünkü ona çok da uzak olmayan pusudaki

kâbusların kokusunu alabiliyordu; ama sessizce öte yanında Desari'nin beklediği kapıya doğru yürüdü.

Dışarı adımını attı ve rüzgârın inlerinde gizlenen yaratıkların, yakın çevredeki insan avların bilgisini ona taşımasına izin vererek, geceyi içine çekti. Sasha ve Forest yanına yaklaştılar, onu sıkıştırdılar, sürtündüler. Keskin endişelerini hissetti. Avlanacağı, besleneceği konusunda istemsiz olarak rahatlattı onları. Kaslarını gerdi, gevşetti ve koşmaya başladı, bu arada da şekil değiştirdi. Avlanmak için sabırsızlanan iki kedi iki yanından geliyordu. Müzik grubu bir sonraki performanslarını sergilemek üzere kısa bir süre sonra yoluna devam edecekti ama bir kasabadayken, leoparların yiyeceği eti Karpatyalı dostlarının sağlaması şarttı. Etrafları avla dolu olsa da, kedilerin vahşi ortam dışında avlanması yasaktı; grubun çoğunlukla gözden uzak ormanlık alanlarda, parklarda ve doğal koruma alanlarında kamp kurmaya çalışmasının bir nedeni de buydu: leoparların doğal yeteneklerini kullanmalarına olanak sağlamak ve onları mutlu etmek.

Darius'un iskelet yapısı buruldu, gerildi, ağzı uzadı ve o eğip büktükçe yuvarlaklaştı, güçlü kas şeritleri akıp bütün bedenini kapladı. Küçük hançerleri andıran pençeler çıktı ve onlara ihtiyaç duyacakları zamana kadar geri içeri çekildiler. Omurgası uzadı ve had safhada esnek bir hal aldı, omuz kanatları kendi kendilerine genişledi ve ona daha kusursuz bir yanal denge kazandırdılar. Keçe dolgulu patileri sessizce koşmasını sağlıyordu. Siyah kürk, hızla dönüşen kas yapısını örtmek üzere yayılırken bir anlığına kaşındırarak hafifçe dalgalandı.

Leoparlar her zaman hızlı, çevik, kurnaz ve son derece tehlikeliydi. Çoğunlukla bir leopar avcısı av olurdu. Bütün kedi türleri içinde en zekisi bunlardı. Beyin gelişimlerinin sık sık

yunuslarınkiyle kıyaslandığını bilirdi Darius ve muhakeme yeteneklerine dair yüzlerce yıllık ilk elden bilgiye sahipti. Ama ne zaman birlikte bir ava çıksalar Darius yönetirdi onları.

Sasha ve Forest ağaç dalları üzerinden avlanmayı tercih ederdi; hiçbir şeyden şüphelenmeyen avlarının yukarıdan tepelerine binerek. Darius, daha gencecik bir çocukken sabrı onlardan öğrenmişti. Şimdi artık bütünüyle kıpırtısız ve sessiz kalarak bekleyip gözleyebiliyor ya da ağaçlık veya balta girmemiş ormanlarda karnının üzerinde, inanılmaz bir kas hâkimiyetiyle, santim santim, hiç fark edilmeden sürünebiliyor, sessizce avına yaklaşabiliyordu. Avının üzerine atladığında ise, tıpkı bu sanatı öğrenmiş olduğu türler gibi, akıl almaz bir çabuklukla yapardı bunu. Buna karşılık, bir yırtıcı erkek Karpatyalı olarak onun için daha baştan belli olmuştu ki, bir leoparın, yani yabani ve içgüdüsel bir katilin bedeninde uzun süre kalamazdı çünkü o zaman 'av'ından sadece beslenmekle yetinmeyip onu parçalamak zorunda kalırdı.

Leoparlar kapmak, tutmak, delmek ve yırtmak için uzun, keskin köpek dişlerini kullanırlardı. Jilet gibi keskin pençeleri eti bir bıçak gibi dilimlere ayırabilirdi. Ne denli akıllı ve gözü pek, inanılmaz derecede zeki olsalar da, kendilerini had safhada beklenmedik kılan ani ruh hali değişimleri yaşarlardı. Yine de zihinleri durmaksızın işler, her zaman bir meydan okumayla karşılaşırdı. Erkek Karpatyalılar bir leoparın bedenindeyken tam olarak aynı şekilde beslenen, kendi içlerindeki kudurmuş yırtıcı canavara boyun eğdiren bu türlere çok yakın olurlardı. Öldürmeden beslenmek, kendi ahlak kuralları olan, orman yasalarından çok kendi doğru ve yanlış bilgisine başvuran insanı gerektiriyordu.

Darius'un leoparlara derin bir saygısı vardı; onların da en az kendisi kadar tehlikeli olduklarını bilir ve kendi içindeki ya

da kedilerdeki vahşi hasletleri asla gözden kaçırmazdı. Her ikisi de sessiz, görünmeyen yırtıcılardı ve işler kötüye gittiğinde tıpkı kendi türü gibi onlar da insan kılığına girmiş şeytanlara dönüşebiliyordu.

Şu andaysa, kat kat bedenini saran gece ve dolu dolu gelen taze av kokusuyla, avın hazzını hissediyordu; yıllardır tadına varabildiği tek keyif.

Leoparlar normalde yalnız yaşayan avcılardı ama Darius yüzyıllar önce muhtelif kedileri bir araya toplamayı öğrenmiş, böylece de ihtiyacı olan hünerlerin öğrenimini görebilmişti. Çocukken tek başına avlanabilecek kadar güçlü olmamıştı hiç, bu nedenle de kas gücünden önce zihinsel becerilerini geliştirmişti. Bu da onun keskin zekâlı olmasına yardım etmiş, avcılık yeteneklerini elde ederken bile zihinsel güç uyumu becerilerini bilemişti.

Leoparlar bütün kediler içinde, kendilerini izleyen profesyonel avcılar açısından durumu sık sık tersine çeviren, en tehlikeli insan yiyiciler olabilirdi. Yeterince sinsi, bir kampa sessizce girip hemen hemen hiç fark edilmeden bir kurbanı dışarı sürükleyecek kadar gözü pek olurlardı. Bu nedenle de Sasha ve Forest'in kontrol altında tutulması gerekiyordu. Bu ormanlarda kamp yapan ya da doğa yürüyüşüne çıkan birçok insan olurdu. Kediler Darius'un insanları da avladığını, besininin onlardan çıkardığını bilirlerdi; bununla birlikte bu tür kolay avlar getirmenin kendilerine yasaklanmış olduğunu da bilirlerdi. Bu kural yüzünden üzülüp surat astıkları zamanlar olurdu. Darius olası hatalardan kaçınmak için onları geyiklere ve bölgedeki diğer hayvan türlerine yöneltiyordu. Önce Sasha ve Forest avlanmak zorundaydı ki, Darius taze kan avına çıktığında onlar avlarını silip süpürmekle meşgul olsun.

Birlikte hareket edip, bölgeyi keşfettiler. Darius yakınlarda sakin sakin beslenen küçük bir geyik sürüsünün kokusunu aldı. Leoparlar, gezici radar sistemleri gibi sessizce ilerledi. Uca doğru iyice sivrilen uzun bıyıkları hava akımlarını ve nesneleri okudu, bu sayede Darius ve kediler hedefteki avlarına giden yolda bıkıp usanmadan ilerleyebildi.

Darius sürüdeki en zayıf iki hayvanı araştırarak hedefi belirledi. Leopar, normal olarak en kolay, en dikkatsiz avı, kendi yararlandığı ağacın yakınlarında umursamadan dolaşan geyiği seçti.

Sasha dudağını kaldırarak itiraz etti ama Darius çok daha ağır olan omzuyla onu sıkıştırıp azarlayarak itaat etmeye zorladı.

Sasha sessiz bir hırıltıyla tepkisini gösterdi ama çevik bir hareketle büyük, yemyeşil ağaçlardan birinin dallarına sıçradı. Uzun bedenini gerdi ve kıpırtısız uzandı oraya; kehribar gözleri avına sabitlendi. Kendisine doğru gelen dişi geyik Sasha'nın istediğinden daha yaşlıydı ama Darius rahat yüz kilo ağırlığında, acımasız kasları olan bir devdi ve her iki kedi de ona uzun süre karşı koymaya yeltenmedi.

Forest rüzgâr yönünde hareket ederek sürüden ayrılanların etrafını dolaşıp Darius'un kendisi için seçtiği geyiğe doğru ilerledi. Alçalıp çalıların içine gömüldü, benekli kürkü bitki örtüsüne kolayca karışıyordu. Dişi geyik ihtiyatlıydı; ikide bir burnunu kaldırıyor, bir tehlike belirtisine karşı havayı kokluyordu. Forest bir iki santim ilerledi, kıpırtısız bekledi, sonra yine ilerledi.

Darius ise, her ne kadar Sasha ve Forest kendilerini belli edecek ya da rüzgârın kokularını avlarına taşımasına izin verecek kadar acemi değilseler de, geyiklerin şu ya da bu nedenle ürkmeleri halinde onları geriye sürme niyetiyle iki geyiğin yakınlarında pozisyon almıştı. Bir yardımda daha bulundu

ve Forest dişi geyiğe iyice yaklaşmcaya, Sasha'nın avı da tam onun bulunduğu ağacın altına gelinceye kadar rüzgârı damıtıp kokularını geyiklerden uzak tuttu. Dev kediler ansızın ve aynı zamanda fırladı ve sürünün geri kalanını ürküttüler. Geyikler tam bir panik halinde kaçıştı, ağaçların arasına dağıldılar ama iki kurban arkada kalmıştı.

Darius, ağırlaşmış havaya kedilerin beslenmekte olduğu yerin çok yakınlarında dolaşmaya çıkmış olabilecek her hangi bir avcı ya da kampçıyı uzak tutacak karanlık, kasvetli bir duygu katarak bölgeye bir de uyarı alanı bıraktıktan sonra kedilerden ayrıldı. Sasha ve Forest kuralları bilirdi ama ne de olsa zaman kadar eski içgüdüler yönetmişti onları Karpatyalı yol arkadaşlarından önce.

Darius ağaçların arasından dosdoğru insanların kamp yaptığı bölgeye doğru ilerledi. Şu an büründüğü biçim içinde devrilmiş ağaç gövdelerinin ya da yoluna çıkan diğer engellerin üzerinden kolayca atlayabiliyordu. Kürkünün altında akıp giden lif lif kasların verdiği duygu onu mest ediyordu. Hislerini yitirmeden önce geceyi hep sevmişti; şimdi, uzun bir aradan sonra, loş anıların içinden ya da kız kardeşinin zihniyle temas kurarak değil ama kendi hisleri sayesinde, gerçek anlamda keyfini sürebilirdi gecenin. Ayaklarının altındaki nemli toprak, gece canlılarının kımıltısı, içinde kabaran enerji, ağaçların arasından esen, onları dalgalandırıp ritim içinde dans ettiren rüzgâr... Bedenindeki rahatsız edici açlık sancısının bile keyfini çıkarıyordu.

Tempest. Dünyasına renk katmıştı. Duygular. Neredeyse bir ölüyü yeniden canlandırmıştı. Ailesine olan aşkını ve adanmışlığını hissetmesini sağlamıştı. Artık rol yapmaya, hayal meyal duygu anılarına ihtiyacı yoktu. Şimdi, Desari'ye

baktığı zaman yüreği kararıyordu. Syndil'i ise tutku ve derin bir duygusal yakınlığın gözleriyle görüyordu.

Ama Tempest konusunda ne yapacaktı? O bir insandı. Onunla birlikte olması yasaktı. Yine de onların arasına karışmak için ritüel sözler söylemişti. Onunla kan paylaşmıştı ve yine yapacaktı. Bunu biliyordu. Onun tadını düşünmek bile ağzını sulandırıyor, bedeni vahşi, huzursuz edici bir sancıyla kasılıyordu. Bağımlılık yaratan bir kadındı o; kanı Darius'un o korkunç açlığını başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde doyuruyordu. Bedeni onunkini istediğinde kanını doyasıya içeceğini, aralarında bir değiş tokuş için can atacağını biliyordu. Onun ağzının teni üzerinde olmasının sadece hayali bile dayanılmaz derecede erotikti.

Zihnini bu hayat dolu resimden sert bir şekilde çekip ayırdı. Tempest ile eş olma, ona bütünüyle talip olma dürtüsünü denetim altına alma konusunda daha şimdiden sorunlar yaşıyordu. Ona kendisini tanıma fırsatı verme borcu vardı. Yine de o kendisi için yaratılmıştı, diğer yarısıydı. Bunu yüreğinde, zihninde, tüm ruhunda hissediyordu. Tempest yaşlandığında o da onunla birlikte yaşlanmayı tercih edecekti, alaca karanlığı tercih edecekti. O bu dünyadan ayrıldığında kendisi de sessiz sedasız aynı şeyi yapmaya karar verdi.

Bu kararla da rahatladı. Desari'nin artık Julian'ı vardı, Barack ve Dayan ise Syndil'e göz kulak olabilirdi. Tempest ile geçirecek yılları olacaktı, aşk, kahkaha ve etraflarındaki dünyanın güzellikleriyle dolu, uzun mutlu yıllar. Bu kararın artık yeryüzüne teselliyi yeniden getirme peşinde koşamayacağı anlamına geldiğini biliyordu. Tempest'ten uzun süreli ayrı kalmaya daha şimdiden tahammül edemez hale gelmişti. Üstelik Tempest'in onun himayesine gereksinimi vardı.

Burun deliklerinde yoğun bir av kokusu vardı. Ağaçların gölgesi altına kurulmuş bir çadır yükseldi önünde. İçinde bir erkek, bir kadının yanına uzanmış yatıyordu. Leopar sinsice sokuldu branda siperliğin altına, sıcak kan kokusu damarlarına hücum etti ve içindeki canavar salıverilmek için kükredi. Darius çadırdaki erkeğin güçlü, sağlıklı bedeni üzerine çömelirken Tempest'e yoğunlaştı. Bu içindeki yırtıcıyı biraz olsun yumuşattı ve önünde uzanan çifti uykunun, razı olmanın örtüsüyle kapana kıstırmak için insan formunu almasını sağladı. Erkek olanı ona doğru döndü ve gırtlağını sundu. Darius diline doğru uzayan köpek dişlerinin tanıdık keskinliğini hissetti ve içmek için başını öne eğildi.

İlk tedirginlik belirtisi, orada olduğuna dair hiçbir kanıt bırakmadığından emin olmak için açtığı iğne deliklerini kapatırken vurdu onu. Biçim değiştirdi, çifti teslimiyetin esaretinden salıvermeden önce gizlice kaydı çadırdan dışarı. Kadın usulca inledi, döndü ve korunmak için erkeğe sokuldu. Erkek uykuda olmasına rağmen tepki verdi ve kolunu onun beline doladı.

Darius orman içinde hızla hareket etmeye başladı; alçak ve aerodinamik özelliklere sahip bedeni kalın bitki örtüsü ortasında seri ve sessiz manevralar yapabiliyordu. Sasha ve Forest'e birkaç metre kala durdu. Erkek leopar avının başına çökmüş hâlâ tıka basa yemekle meşguldü. Sasha ise çoktan ağaçların üzerine çıkmış, öldürdüğü geyikten arta kalanlar ise dallarda ertesi güne saklanmıştı.

Darius devam etti, zihni beklenmedik bir şekilde kâbus figürleriyle dalgalanıyordu. Uzun boylu, dev kolları olan irikıyım bir adam ve şişkin pazılarında karmaşık bir kral kobra dövmesi. Adamın kasları hareket ettiğinde yılanın dişleri de açılıyordu.

Adam yavaş yavaş başını çevirdi, tiksinti verici sırıtışı zaferle doluydu. Tempest'e tecavüz eden oto tamir atölyesi sahibi.

Darius derhal Tempest'in zihnine girdi. Uykuda olmasına rağmen görüntüler geliyordu. Acısı şimdi öylesine canlı, duyurusu o kadar gürültülüydü ki, Darius'un arkasındaki kediler bile seçebiliyordu. Darius onların tanıdık, ürküntü verici çığlıklarını duydu ve hızlı bir talimat göndererek sessiz olmalarını ve hemen peşinden kampa gelmelerini istedi.

Tempest'in zihnini kendisininkiyle beraber tutabilmek için tüm dikkatini vermesi gerekirdi ama yüzyıllardır bilenen yetenekleri formda kalmasını sağlamıştı. Tempest'in düşüncelerini kâbustan uzaklaştırarak onu yatıştırdı.

Desari karavanın kapısını çoktan açmıştı ve dev leopar hiç zorlanmadan aracın içine sıçrayıp bu arada biçim değiştirirken kenara çekildi. Darius sert bir şekilde iki ayağının üzerine indi ve uzun adımlarla kanepeye doğru yürüdü. "Tempest korkuyor, bir kâbus," dedi usulca, orada yatan narin bedenin yanma çömelerek; kız kardeşinin neredeyse yüzüne bile bakmadan. "Bizi yalnız bırak."

Desari'nin uzun bir süredir kendisini izlediğini biliyordu, endişesini hissetti. Tempest'in yanında tamamen farklı bir karaktere bürünüyordu ve ona karşı bir takım hisler beslediği apaçıktı. Hal ve hareketlerinden bir sahip çıkma, bir koruma telaşı akıyordu.

"O bir insan, kardeşim," dedi Desari sessizce.

Darius'tan alçak, gürleyen bir uyarı hırıltısı, boğazında titreşen bir ses çıktı. Desari'nin korunma içgüdüsüyle hareket eden eli kendi boğazına gitti ve kocaman gözleri, Darius uyarıyı gönderdiği anda derhal kapıda biten Julian'a döndü. Desari apar topar dışarı çıktı. Kardeşiyle Julian arasındaki ge-

rilim ise hiç azalmadan kalmıştı orada. Hiçbir anlamda dost oldukları söylenemezdi. Her ikisi de onun koruyucusuydu ama her ikisi de güçlü, kudretli, kendi yollarında giden, kendi kurallarını koyan adamlardı. Sonuç olarak ilişkileri en iyi ihtimalle pamuk ipliğine bağlıydı. Desari bir elini Julian'ın göğsüne bastırdı ve hayat eşini karavandan dışarı çekti. Julian kollarını onun beline dolayıp, kaldırdığı gibi güçlü bedenine bastırarak karşılık verdi, dudakları onun hem aç hem de körpe dudaklarını buldu.

Darius bütün bu yan hikâyeyi görmezden geldi; dikkati tamamıyla Tempest'in üzerinde odaklanmıştı. Tempest'in saçları yastığa dökülmüştü; Darius'un eli kalın bir bukleyi avuçlarının içine almak üzere kendiliğinden harekete geçti. Bedeni gerildi, amansız bir sancı içinde kenetlendi. Uykusunda ne kadar da genç ve savunmasız görünüyordu. Tempest sert görünmeye çalışırdı ama Darius onun aslında birisinin korumasına ve hayatını paylaşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Çok yalnızdı. Onun zihnindeydi. Bunu yaparken düşüncelerini ve anılarını paylaşıyor, kendi ruhunun derinliklerinde yer etmiş aynı acı verici yalnızlığı keşfediyordu.

Ama Tempest yine de merhamet, yumuşaklık ve kendisinde olmayan ne kadar özellik varsa onunla dolu olması açısından, Darius'tan farklıydı. Kendisine verilmiş olan onca zarar karşısında en ufak bir intikam düşüncesine, herhangi bir yakıcı nefrete sahip değildi; sadece sessiz bir kabulleniş vardı. Aynı zamanda kargaşadan uzak kalma, hadisesiz, kendi başına bir hayat sürme konusunda da sağlam bir kararlılığı vardı.

Zihinsel yapısı ilginçti. Hayvanlarla arkadaşlığı tercih ediyordu. Onları, beden dillerini, düşüncelerini rahatça anlayabiliyordu. Onlarla konuşmadan iletişim kurabiliyordu.

Darius onun kokusunu içine, ciğerlerine, bedenine çekti ve orada tuttu. İnsanlar arasında bir benzeri yoktu, çevresindeki hayvanları okuyabilme tarzı eşsizdi. Kendisini üzmüyordu gerçi -hayvanları severdi- ama insanların onun bu doğuştan yeteneğine verdikleri tepki her zaman olumsuzdu. Darius, serbest kalmak için kükreyerek ayağa kalkan içindeki canavarı bastırarak, başını onun başına yaslamak üzere eğildi. Bedeninin her hücresi geri çevrilemez bir biçimde onu talep ediyordu. Bedeni umutsuzca ihtiyaç duyuyordu onun bedenine. Onun tadına bakmaya yönelik vahşi arzuyla sürükleniyordu.

Ama Tempest'in dinlenmeye ve bakıma ihtiyacı vardı. Bir tür iltifattı hak ettiği. Darius'un içindeki canavarı tasmalı tutan da, Tempest'in bu incinebilirliğiydi. Darius kendisini gayet iyi tanır, güçlü ve zayıf yönlerini bilirdi. Büyümüş olduğu topraklar kadar acımasız ve haşindi. Sahibi olduğu leoparlar kadar vahşi ve kıyıcıydı. Duygusuzca, düşünmeden öldürür ama gerekli olduğuna inandığı zaman öldürür ve asla geri dönüp bakmazdı.

Tempest ona aitti. Bir şekilde ve nasıl olduğu konusunda hiçbir fikri olmaksızın bir insan onun diğer yarısı olmuştu. Tempest'in ruhu onunkiyle iç içe geçmiş ve dişliler mükemmel bir biçimde birbirine kaynamıştı. Onun bedeninin kendisi için yaratıldığını, kendi içinde yanan aynı ateşi onda bulacağını biliyordu.

Uyu derin derin tatlım, kötü rüyalar görme. Ben seni kollarım. Zihninde usulca mırıldandı bu kelimeleri, Tempest'in kafasının içini güzel rüyalarla, çocukluğundan anımsadığı şeylerle doldurarak. Uçsuz bucaksız çayırların güzelliği, musonların gizemi, renklerin, hayvanların bolluğuyla. Leoparla çıktığı ilk avın heyecanını getirdi aklına. Yaşlı hayvanlardan görüp ken-

disini bir ağacın dallarından aşağıdaki avının üzerine bırakmayı denemiş ama gözüne kestirmiş olduğu kurbanının önüne ayaklarının üzerine düşmüş, bu dikkatsizliği sonucunda da avı kaçıp uzaklaşmıştı. Kendini anılarına gülümserken buldu, tıpkı Tempest'in uykusunda yaptığı gibi.

Eli, onun elinin üzerine kapandı. Çağlayanlar, köpüklerin ihtişamı, metrelerce yüksekten düşen köpüklü sular. Timsahlar, antiloplar. Aslanların kibri. Afrika'nın birbiri ardına gelen kokuları, hissi ve uyuşturucu sıcağı. Bütün bunları paylaştı onunla, yaşadığı günün, geçmişinin korkunç olaylarının yerine bunları koydu, kâbuslarını güzel şeylerle değiştirdi.

Sen dikkate değer bir adamsın, Darius.

Yatıştı. Vücudundaki tek bir kas dahi kıpırdamıyordu. Nefes alması bile durdu. Tempest'in yüzünü inceledi. Telepatik yoldan konuşmuştu kendisiyle. Kendilerinin aile arasında kullandıkları yol değildi bu. Farklıydı, daha samimiydi. Ama Tempest'in sesiydi; kuşku duyulmayacak kadar açıktı bu. Tempest her nasılsa, zorlama ve bitkiyle uyarılmış uykusunda, onun zihnindeki varlığından haberdardı. Bir insanın böylesi güçlere sahip olabilmesi inanılır gibi değildi.

Tempest'in zihnini bir kez daha yokladı. Alışık olduğu insan zihinleriyle en ufak bir alakası yoktu. Bu yapı merakını uyandırdı; katmanları, bölümleri; sanki her şeyi düzgün bir biçimde dosyalayıp kilit altına almış gibiydi. Darius belki de onun hakkında fazla kayıtsız davranmıştı.

Beni duyabiliyor musun, diye sordu Tempest'in zihninde.

Seni duymamı istemiyor musun? Başka hangi nedenle bütün bu harika yerleri ve heyecan verici anıları bana anlatıyor olabilirsin ki, seni duymamı istemediysen?

Tempest'in sesindeki o kadifemsi boğukluk bir kez daha

dikkatini çekmişti; uyku mahmuru bir sarılış gibi, vücudunu bilinçsizce kendisininkine çeviren bir sevgili gibi. Sesi her zaman böyle mi çıkardı? Sesindeki o seksi, erotik notayı başkaları da duymuş muydu?

Bu iletişim şekli seni korkutmuyor mu, diye sordu.

Rüya görüyorum. Rüyamda seni görmenin bence bir mahzuru yok. Zihnimi paylaşıyorsun; ben de seninkini. Tek dileğinin kâbus görmeden uyumama yardımcı olmak olduğunu biliyorum.

Bu denli basit olabilir miydi? Bütün bunları rüyasında gördüğüne mi inanıyordu yani? Darius onun elini alıp dudaklarının sıcaklığına götürdü. Parmak boğumlarını öperken gülümsüyordu. Tempest'in eli hâlâ o sabahki boğuşmanın yara bereleriyle doluydu. Bilinçli olarak düşünmeksizin dilini koyu mor ve mavi lekelerin üzerine koydu. *Uyu bebeğim. Derin uyu, hiçbir şey için endişelenme. Bedeninin iyileşmesine izin ver.*

İyi geceler Darius. Sen de benim için fazla kaygılanma. Kedi gibiyimdir ben: Her zaman dört ayağımın üzerine düşerim.

Bölüm Dört

Tempest, sanki puslu bulutların arasından çıkar gibi, yavaş yavaş uyandı. Vücudu kırgındı; hareket ettiğinde her bir kası ayrı ayrı karşı koyuyordu ama yine de beklediğinin çok azıydı bu. Dikkatle etrafına bakınarak yatağında oturdu. Bedeni duygularla dopdolu, teni inanılmaz derecede hassastı. Maruz kaldığı saldırının dehşetini müphem bir kâbus gibi hatırladı. Diri ve keskin, her ayrıntısı zihnine sonsuza kadar kazınmış olansa, Darius'un her yarasını tek tek okşayan, sızılarını ve korkularını alıp götürerek yerine erotik, kavurucu hazlar bırakan dilinin anısıydı. Bir yanı bunun bir kâbus, diğer yanıysa romantik bir rüya olduğuna inanmak istiyordu ama Tempest her zaman gerçekle yüzleşmekten yana olmuştu. Böyle yaşamış, böyle hayatta kalmıştı. Gerektiğinde bir başkasına yalan söyleyebilirdi ama kendisine asla. Darius'un ona rüya

âleminde yapmış olduğu şeylerin tümü fazlasıyla gerçekti. Bir tür transa girmişti; yarı uyanık, yarı uyku halinde kalmıştı. Ve sadece zihinlerini kullanarak birbirleriyle konuşmuşlardı; daha çok kendisinin hayvanlarla iletişim kurduğu yolla, sadece kelimeleri kullanarak, sırf imgelerle değil. Telepati.

Derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. Bu konforlu karavanda, kımıldamasıyla birlikte her ikisi birden uykulu gözlerini açan ama kalkmaya pek de niyetli görünmeyen iki leopar dışında, yalnızdı. Tempest bir eliyle saçlarını karıştırdı. Acaba kendi yoluna mı koyulmalıydı yoksa tesadüfen karşısına çıkmış olan her ne türden yaratıksa onunla mı şansını denemeliydi?

İnsanlarla şansı pek yaver gitmemiş ve hep hayvanların dostluğunu tercih etmişti. Darius'la zihinler arası bağlantı kurdukları son gece, onun beyin yapısının birçok açıdan hayvanlarınki gibi olduğunu fark etmişti. Leoparları andıran son derece gelişkin içgüdü ve sezgilere sahipti. Darius'un hayranlık uyandırıcı bir avcı olduğunu biliyordu ama onda bir kötülük tespit etmemişti.

Darius istese onu çoktan öldürmüş olurdu. Bu yaratıkların yaptığı buysa, kendisinden yemek olarak faydalanabilirdi. Ama her ikisini de yapmamış, başı belaya girdiğinde imdadına yetişmişti. Kendisine karşı nazik ve merhametli davranmıştı. Üstelik büyük bir sevecenlikle vücudundaki yaraları tedavi etmeye çalışmış, en berbat anılarını uzaklaştırmıştı. Bunun için hiç azımsanmayacak bir bedel de ödemişti. Darius onu istiyordu. Ondaki kavurucu ateşi hissetmişti Tempest. Kendisinin tümüyle çaresiz olduğu anlarda bile Darius bedensel arzularına teslim olmamıştı. Kendisini tedavi ederken ondan akan devasa enerjiyi duyumsamıştı. Acılarını hafifletmek için kullandığı müthiş enerjiden sonra aşırı derecede yorgun düş-

müş ve Tempest bile kemirici, ısıran, doyurulamaz bir açlık hissetmiş, kendi duygularının nerede bitip onunkilerin nerede başladığını bilemez hale gelinceye kadar Darius zihnini kendisininkiyle birleştirmişti.

İç çekti ve başına yapmış olduğu kalın örgüden kurtulup düşen bir saç buklesini geriye itti. Bugüne kadar hiç kimse ona Darius gibi davranmamıştı. Kibar, düşünceli ve hatta sevecendi ama bütün bunlara rağmen de orada burada bulunan kolay bir adam değildi. Özellikle de kendisi gibi başına buyruk yaşamaya bu kadar alışmış biri söz konusuysa. Darius'un kibri, o müthiş özgüveni ve hünerleri tüylerini diken diken edecek şeylerdi. Her türlü dileğine saygı gösterilmesine kesinlikle alışmıştı. Kendisi ise olabildiğince özgür yasamaya alışıktı. Dudağını ısırdı, bunları düşünürken dişlerini gıcırdatıyordu.

Darius'un kibri ise ondan itaat beklemekle sınırlı değildi. Bunun çok daha ötesine geçiyordu. Gözlerinin derinliklerinde ışıldayan ve onlara yakıcı bir yoğunluk veren aşırı sahip olma duygusu, yalnızca Tempest'e yönelik bir açlığı dışa vuruyordu. "Asla olmaz, Rusti," diye yüksek sesle fısıldadı kendi kendine. "O manyak çevresindeki her şeyi korumaya ve kontrol etmeye alışmış, bu yüzden hormonlarının senden kaçıp gitmeye başlamasına izin verme. Hele bir vampir söz konusu bile olamaz. Etrafındaki pisliklerle bile bir araya gelmek istemezdin sen; bunun daha iyi bir seçim olduğunu sanmıyorum. Gitmen lazım. Hemen toz ol. Kaç. Yok ol."

Yine de kalacağını biliyordu. Minik bir inilti çıkardı ve elleriyle yüzünü kapadı. Hiç parası yoktu, ailesi yoktu, evi yoktu. Belki de Darius gündüzleri, kendisi de bütün bir gece uyur, gül gibi geçinip giderlerdi. Parmaklarının arasından gizli gizli baktı. "Sanki buna inanacakmışım gibi. O adam dünyaya

hükmetmek istiyor. Kendi özel imparatorluğuna." Burnunu büzüştürüp Darius'un sesini taklit etti. " 'İşte benim ülkem, Tempest.' Ülkesindeki herkesi ve her şeyi onun yönettiğini sakın aklından çıkarma," dedi kendi kendisine.

Duvardaki saate bir göz attı. Öğleden sonra üçü gösteriyordu. Eğer diğer araçları çalıştırıp ekmek parasını kazanacaksa, kısa süre içinde işe koyulması gerekiyordu.

Kasları karşı koyarken gürültüyle inledi, battaniyenin altından kayıp çıktı ve banyonun yolunu tuttu. Duş sızlayan bedenine iyi geldi ve zihnindeki örümcek ağlarının temizlenmesine yardım etti. Saçını her zamanki sıradışı tarzında taradı, üzerine bir tişört ve kot pantolon giydi ve çalışırken temiz kalsınlar diye de hepsinin üstüne iş tulumlarını çekti.

Ağzına kadar taze meyve sebzeyle dolu bir buzdolabı bulmak onu şaşırttı. Çeşitli ekmek ve makarnalar da gözünden kaçmamıştı. Bir şekilde bütün bunların Darius'un işi olduğunu biliyordu.

Doğaçlama yemekler yapmayı erken yaşlarda öğrenmiş biri olarak enginar ve mantar soslu makarna yaptı ve acele etmeden azar azar yedi; midesi bir gün önceki olaylar nedeniyle hâlâ altüst durumdaydı. Sonunda ortalığı temizledi ve müzik grubunun araba, yük vagonu ve karavanlarına bir göz atmak üzere dışarı çıktı.

Öğleden sonrası güneşi batıyordu artık ama hava onun çalıştığı ağaç gölgeliklerinde bile sıcak ve rutubetliydi. Yine de ormanın verdiği huzurun tadını çıkardı. O çalışmaya başladıktan yaklaşık bir saat sonra hafif bir esinti başladı ve sıkıntısı bir nebze de olsa azaldı. Genel olarak bütün dikkatini yaptığı işe verdiği için başka hiçbir şey düşünmedi. Saat beş sularında karavanın ayarlarını tamamladı ve biraz soğuk su içip kedileri kontrol etmek üzere kısa bir ara verdi.

Kırmızı spor arabanın temelde sadece bir motor ayarına ihtiyacı vardı ve grup beraberinde bir de alet edevat kutusu taşıyor göründüğünden ihtiyacı olanları da kolayca bulabilmişti. Tempest daha çok küçük arabalar üzerinde çalışmaktan hoşlanırdı ve motor çalıştırdığı anda kendisine mırıldanmaya başlayınca memnun oldu. Arabayı alıp kavisli bir yola çıkardı, birkaç vites değişikliğini sorunsuz gerçekleştirdi ve sanki bir yarış pistindeymiş gibi sürdü. Kamptan birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra da kenara çekip hız ayarını yaptı.

Motorun başında dikilmiş sesini dinliyordu ki, ilk tedirginlik dalgası üzerine çöktü. Başını halen açık olan motor kaputunun altında tutmaya devam ederek bakışlarını kaldırdı ve etrafa bakındı. Birisi onu gözlüyordu. Bunu biliyordu. Bu yüksek farkındalık yeteneğinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sezgilerinde haklı olduğundan emindi.

Tempest? Ses her zamanki gibi serinkanlı ve sakindi. Ama Darius çok uzaktan sesleniyordu. *Tempest, sorun nedir?*

Parmakları elindeki ufak aleti sıkı sıkı kavradı. Bundan sonra birbirleriyle yap-inan oyunu oynamayacaklardı. Bunu da bir rüya gibi kesemezlerdi. *Birileri beni gözlüyor,* diye karşılık verdi. *Sanki...* Durdu, tedirginliğini tarif edecek doğru sözcüğü aradı bir süre. Bulamayınca, hayvanlarla yaptığını yaptı: Hislerinin bir izlenimini gönderdi.

Darius bu bilgiyi değerlendirirken kısa bir sessizlik oldu. *Benim de rahatımı kaçırdı. Belirlediğim güvenlik alanı içinde değilsin. Sınırları geçerken bir kalp sıkışması falan hissetmedin mi?*

Rusti kaşlarını çattı. *Benim için güvenlik alanı mı belirledin? Ne demek oluyor bu? Gezmeme izin verilen bir mesafe mi tayin ettin yani?* Bir anlığına davetsiz izleyicisini unutacak kadar çok öfkelenmişti.

Bana sorun çıkarma tatlım. Sadece dediklerimi yap. Ses tonunda neşeli bir bıkkınlığın işareti vardı. *Seni daha ilk gördüğüm dakikada, bir bela olduğunu biliyordum. Etrafındaki alanı yavaş yavaş tara gözlerinle. Çok yavaş. Gerçekten bak ama. Ne görürsen ben de onu göreceğim.*

Rusti talimatı yerine getirdi çünkü neler olabileceğini merak ediyordu. Görme yeteneği gayet iyi, algıları alarm durumundaydı ama buna rağmen kendisini tedirgin eden şeyi keşfedememişti.

Zihnini ve gözlerini bir başka varlıkla paylaşmak tuhaf bir duyguydu. Kedileri de yanında getirmiş olmayı isterdi.

Sağduyunu göstermek için şu an çok geç artık Tempest. Olduğun yerde kalmalıydın, kötülüğün erişemeyeceği yerde yani, senden beklenildiği gibi. Solunda kalan küçük ağaçlıklı alandan seni izleyen çift dürbünlü bir adam var. Arabasının tamponunu seçebiliyorum. Tempest kalbinin panik halinde atmaya başladığını hissetti. *Ondan korkman için bir neden yok. Şu an seninleyim. Sana zarar vermesi imkânsız.*

Ama ya bana yaklaşırsa? Senin çok uzakta olduğunu biliyorum. Hissediyorum bunu.

Darius içine bir sıcaklık ve kuvvet akıtarak ona bir güven dalgası yolladı. Artık bir erkeğin daha ona saldırgan Harry gibi davranmasına asla izin vermezdi. Bir daha asla. Ciddiydi. Kendine yemin etmişti. Bir yemin de ona etti. Rusti Darius'un koruyucu kollarının kendisini sardığını duyumsayabildiğine yemin ederdi. Bir yandan da Darius'un hükmedici yöntemlerine kızmak zorundayken olanca ağırlığıyla onun gücüne yaslanmanın pek de iyi bir fikir olmayabileceğini düşünmekten de kendini alamadı. Bir kez daha nefes almak için, kalp atışlarının yavaşlayıp normale dönmesi için kendisine izin verdi.

Çalışmaya devam et, tatlım. Sana yaklaşmak için harekete geçmek üzere. Normal davran yeter. Benim müdahaleme ihtiyacın olup olmadığına bakacağım.

Rusti derin bir nefes aldı, havayı yavaş yavaş dışarı bıraktı ve son ince ayarlar için bir kez daha motora eğildi. Adamın arabasının sesini duyana kadar da yukarı bakmamaya zorladı kendini. Uçuk mavi bir Mustang'di ve motoru çok sıcaktı. Sadece sesini dinleyerek bunu söyleyebilirdi.

Motor kaputunu kapatıp ziyaretçisini selamladı. "Vaay. Bu alet de gider hani, değil mi?"

Mustang'in sürücü koltuğunda yavaş yavaş beliren adam, dişlerinin yarısını sergileyerek sırıttı Rusti'ye. Boynunda bir fotoğraf makinesi asılıydı. Buruş buruş bir takım elbise giymiş, kravatını gevşetmişti. "Yıllardır sahip olduğum en hızlı şey bu. Ben Matt Brodrick." Elini uzattı.

Rusti, bazı nedenlerden dolayı ona dokunmakta isteksizdi. Yaşadığı korkunun kendisini ele geçirdiğini, ezici bir yenilgiye uğrattığını hissedebiliyordu. Zorla gülümsemeyi başardı ve avuçlarını kot pantolonuna sildi. "Üzgünüm, ellerim yağlı biraz," diye izah etti durumu.

"Dark Troubadours'a ait arabalardan birine benziyor o. Grubun üyesi misin?"

Sesinde sahici bir merak ve Rusti'nin adlandıramadığı bir heyecanın izleri vardı. Rusti çenesini bir yana yatırdı, yeşil gözlerinde apaçık bir kuşku vardı. "Neden ilgileniyorsun?"

"Bir hayranlarıyım. Desari'nin doğruca cennetten gelen bir sesi var," diye cevap verdi adam, daha da fazla diş göstererek. Rusti'nin sessiz sessiz onu incelemeye devam ettiğini görünce adam iç geçirdi. "Ben bir gazeteciyim."

Rusti'nin yüzü buruştu. "O zaman benim grup üyesi ol-

madığımı da bilmen lazım." Takım çantasını kaldırıp gösterdi. "Tamircisiyim onların."

Adam etrafına bakındı. "Kampları nerede? Bütün bu yolları bir aşağı bir yukarı dolaştım ama gözüme çarpmadı. Bıralarda bir yerlerde olduklarını biliyorum oysa."

"Ve sırf iyi kalpli biri olduğumdan sana bu bilgiyi vereceğimi sanıyorsun?" diyerek güldü Rusti.

Bu gülmenin sesiyle yeryüzünün derinliklerinde, kilometrelerce uzaklıktaki Darius bile bedeninin sıkışıp katılaştığını hissetti. Bu kız, her bir saniyeyi öyle, geldiği gibi, geçmişte de gelecekte de hiçbir şeye aldırmaksızın yaşayan dertsiz tasasız çocuklara benziyordu. İçindeki canavar büyüyor, serbest kalmak için bastırıyordu. Ağzındaki köpek dişleri öldürücü boyutlara uzadı. Darius kendisinin tehlikeli olduğunu biliyordu, her zaman tehlikeli olmuştu; ama şimdi Tempest bir başka erkeğe yakınken, kendini kontrol etme noktasını geçmişti. Başka bir varoluş nedeni yoktu ve ondan vazgeçmeyecekti. Asla.

"Para karşılığı söyle o zaman?" Şimdi gazetecinin dişleri parlak, gözleri taş kadar sert görünüyordu. Yüz ifadesinde de bir hinlik vardı sanki.

"Hiç şansın yok," diyerek reddetti hemen Rusti, kesinlikle para kopartabileceği halde. "Para ya da bir başka şey karşılığında insanlara ihanet etmem."

"Grup hakkında bazı tuhaf şeyler duymuştum da. En azından bu bilgilerden bir kısmını doğrulasan ya da yalanlasan olmaz mı?

Tempest yerdeki takım çantasını küçük spor arabaya yerleştirdi. "Niye zahmet ettin? Siz ne isterseniz uydurmuyor muydunuz? Önce yaz sonra da yayınla gitsin, kime ne zarar vereceğini niye umursuyorsun ki?"

"Sadece bir iki soru o zaman, tamam mı? Gün boyu uyuyup geceleri ayakta kaldıkları doğru mu mesela? Hepsinin de güneşe çıkmalarını olanaksız hale getiren aynı tuhaf hastalığa yakalanmış oldukları?"

Tempest bir kahkaha patlattı. "Tam bir gazeteciye göre. O mide bulandırıcı küçük sömürgen paçavralardan birinde çalışıyor olmalısın. Siz budalalar, bütün bu zırvaları nereden bulursunuz acaba? Çok canlı bir hayal gücün olmalı. Sizinle tanışmanın pek de şahane olduğunu söyleyemeyeceğim, Bay Brodrick, ama şimdi gitmem lazım."

"Bekle bir dakika." Brodrick, o kapatamadan yakaladı arabanın kapısını. "Yanlışsa, yanlış da o zaman. Ben de zırva yayınlamak istemem."

"Yani sana gerçeği söylersem, olduğu gibi yayınlayacak, sırf o paçavra satsın diye bazı yeni sansasyonel hikâyeler uydurmayacaksın, öyle mi?" Tempest'in yeşil gözleri tam bir meydan okumayla şimşek gibi çaktı.

"Kesinlikle öyle."

"Grup ve korumalarının şu anda doğa yürüyüşünde oldukları doğru, o zaman. Son bir saattir tepelere doğru yürüyüş yapıyorlar. Bir sonraki konsere yetişebilmek için bu akşam yola çıkmak zorundayız, dolayısıyla son bir mola verdiler. Sonra akşam yemeği yiyip buradan ayrılacağız. Böyle yaz, Sayın Muhabir, biraz sıradan oldu ama zaten onlar da diğer herkes kadar sıradanlar gündelik hayatlarında." Rusti'de derin bir sadakat duygusu vardı ve Darius ile ailesi de ona sağlam bir destek vermişlerdi. Eğer bunun gibi sömürgen bir gazeteci onlara dair sıradışı bir şeylerden şüphelenmişse, onları koruyacak birkaç yalan söylemekten kaçınacak değildi; grup hakkında kendisinin de bazı çekinceleri olsa bile.

"Onları bir saat önce gördün yani?" diye sordu Brodrick.

Rusti göstere göstere saatine bir göz attı. "Neredeyse iki saat önce. Her an geri dönmelerini bekliyorum. Onlar da araçlarının doğru düzgün çalışmasını bekliyor ki, buradan gidebilelim. İçlerinden biri güneş yanığı olur mu, kuşkuluyum -onlar da tanıdığım diğer herkes gibi güneş kremi kullanıyorama olurlarsa seni ararım. Buna ne dersin?" Arabanın kapısını gereksiz derecede sert bir şekilde kapadı. "İlgilenirsin belki diye, sivrisinekler Desari'yi çok seviyor. O da güneş kreminin yanında böcek kovucu kullanıyor. Markasını öğrenmek ister misin?"

Akıllı kız, Darius'un hoşuna gitti, onunla her geçen gün daha fazla gurur duyuyordu.

"Hadi, yapma," diye itiraz etti Brodrick, "bana bir fırsat ver. Yalnızca işimi yapıyorum. Onunla ilgili haberleri biliyorsun. Tanrım, meleklerin sesi var onda. Bütün büyük plak şirketleri onunla bir sözleşme yapabilmek için can atıyor ama o hâlâ küçük kulüplerde çalmaya devam ediyor. Şimdiye milyonlarca doları olabilirdi."

Rusti yine güldü. "Olmadığından nasıl bu kadar eminsin, anlamadım. Çok sevdiği bir işi yapması mı bu kadar korkunç olan? Onun işi eğlendirmek, küçük kalabalıkların samimiyetini seviyor. O dev stadyumlarda olanla aynı şey değil bu; seyirciyle aynı iletişimi kuramaz oralarda. Kayıt stüdyosundaysa bu türden bir iletişim zaten söz konusu olmaz." Sözünü ettiği bilgileri doğudan Darius'un zihninden seçip alıyordu. Başını kaldırıp Brodrick'e baktı. "Senin için üzülüyorum. İşinden nefret ediyor olmalısın, kim olduklarına dair hiçbir gerçek hassasiyet göstermeksizin insanların hayatına burnunu sokmak ne korkunç. Para her şey değildir, bildiğin gibi."

Brodrick eliyle sıkı sıkı tuttu kapıyı. "Beni de kamplarına götür. Tanıştır onlarla. Eğer özel bir röportaj koparabilsem, patronum benden çok memnun kalır."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Tempest. "Seni tanımıyorum ve bir sürü aptalca soru soruyorsun. Azıcık nitelikli herhangi bir gazeteci bile Desari'nin gündüzleri uyuyup uyumadığından daha iyi bir soruyla çıkar gelirdi. Sen de gecenin ikilerine kadar performans sergileyip sonra bir iki saat daha aralarında gazetecilerin de bulunduğu insanlarla görüşmek durumunda kalsan, muhtemelen sen de uyumak isterdin. O halde bu ne aptal bir soru böyle?" Rusti ses tonuna toplayabildiği kadar çok küçümseme sokuşturmuştu. "Sana bir şey söyleyeyim; aklına sormaya değer bir şey geldiğinde senin için ne yapabileceğime bir bakarım. Ama bir aptal için kendi işimi tehlikeye atmayı da reddediyorum."

Tempest bunun ardından küçük arabayı yavaşça döndürüp gazeteciden uzaklaştı. Dikiz aynasından bir göz attı adama. *Beni takip edebilir Darius. Onu kamptan uzaklaştırayım mı?*

Doğru eve geliyorsun Tempest. Bir daha da korumasız çıkma.

Darius'un boğazını sıkan görüntüsünü yolladı Tempest. *Bütün hayatım boyunca tek başıma yaşadım seni buyurgan, büyük boy baş belası. Kimsenin korumasına ihtiyacım yok ve canım nereye isterse giderken de izin filan almayacağımdan eminim. Etrafında patronluk yapabileceğin yeterince insan zaten var, o yüzden beni rahat bırak.*

Bütün dikkatimi seni kontrol altında tutmaya yöneltmem gerektiğini görebiliyorum, tatlım. Neyse ki bu göreve uygunum. Tempest'in hoşlandığından çok daha kendinden emin ve halinden memnun görünüyordu.

Darius'un ılık bir bal gibi tenine dökülen sesinin, bede-

ninin alt taraflarında günahkârca birikerek erimiş bir lav gibi vücudunu doldurma şekli, Tempest'in daha önce karşılaşmış olduğu her şeyden daha yabancıydı. Kendi bedeninin ihanetine uğruyordu. En iyisi, vampirler de dahil olmak üzere hayattaki bazı şeylerin kendi haline bırakılması değil miydi?

Tempest. Zihnini bana kapattın. Mesele nedir? Bana öfkeliyken kafandan geçenleri dinlememem gerektiği kadar ürküntü verici biri mi olduğumu düşünüyorsun? Bu meseleyi değiştirmez ki.

Bir mesele yok Darius. Benimle nasıl bu şekilde konuşabiliyorsun, bu arada? En iyi savunmanın saldırı olduğuna karar vermişti. Hadi şimdi buna cevap versin de görelim. *Hayvanlarla benim kullandığım yolla konuşabiliyorsun diye mi?* Herkesin güler yüzlü bir çıkışı hak ettiğine inanırdı.

Yani şimdi de bunu itiraf ediyorsun. Buradan bir yerlere ulaşabilirdik aslında

Tempest dikiz aynasına bir kez daha göz attı. Şu anda dar, dolambaçlı bir yoldan virajlarda patinajlar yaparak uçarcasına iniyor, ara sıra da sapa patikalardan geçtiği oluyordu. Gazetecinin takip ettiğini gösterecek bir toz bulutu filan göremedi arkasında ama bunu deniyor olduğuna dair bir his vardı içinde ve onu kampa götürmek istemezdi.

Darius ise tam olarak güvende olmak için kalkmadan önce daha bir saate daha ihtiyacı olduğunu biliyordu. Her zamanki yerinde kilitli, talimatlarına uymadığı ve belirlemiş olduğu güvenlik alanına geri dönmediği sürece Tempest'in güvenliğinden endişe ediyordu. İradesini ona dayatma konusunu düşündü enine boyuna. Bu kadar komik bir biçimde ayak dirediğinden aslında cazipti ama şimdilik onu gözetlemekle yetinecek ve itaat etmesini umacaktı. Ancak başka çare kalmazsa onu emirlerine uymaya zorlayacaktı.

Tempest'in zihnini sevmişti. Başına buyrukluğundan, özgürlük duygusundan, ruhundan hoşlanıyordu. Darius'a meydan okuyarak kaçıp kurtulamayacağını öğrenecekti. Ama şu an için onu olabildiğince nazik bir biçimde idare edecekti.

Darius? Tempest'in sesi yumuşaktı, ikircikli, parmakların teniyle teması gibi zihninde hafif fırça darbeleri bırakıyordu. Alevler bütün bedenini sarıp, tutuşturdu Darius'u. Ona hemen sahip olmak zorundaydı. Zaman onun kontrolünden çıkıyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyuyordu ona.

Seninleyim bebeğim. Bu kadar çaresiz ve üzgün görünme.

Mesele nasıl göründüğüm değil, diye karşılık verdi Tempest, Ama Darius onun düşüncelerinin yankısını yakalamıştı. Öyle değil mi?

Eve gel bebeğim. Her şey hallolacak. Desari'yi bu gazeteciye karşı tek başına savunmak zorunda değilsin.

O sadece bir gazeteci değil.

Darius sessiz kaldı. O bunu nereden biliyordu? Kendisi biliyordu. Son zamanlarda Desari'nin hayatına kasteden birkaç girişimde bulunulmuştu. Darius, Brodrick'in yaydığı havayı okumuş ve ölümcül niyetlerini bir sözde cazibenin arkasına saklayan düzenbazın biri olduğunu anlamıştı. Bütün bunları okumak Tempest'in gücünü aşardı ama o da gizli bir hesap sezmiş ve bu sözde gazetecinin dikkatini başka yöne çekmek için elinden geleni yapmıştı. Çok da iyi iş çıkarmıştı aslında. Samimi ve açık görünmüş, ardından da söylediği her şeye gerçeklik kazandıracak kadar küçümseyici olmuştu.

Bana inanmak zorunda değilsin Darius. Tempest incinmiş görünüyordu.

Elbette inanıyorum sana, tatlım. Şimdi buraya geri gel, senin için kaygılanmak zorunda kalmayayım. Bu apaçık bir emirdi.

Rusti derin derin iç çekti. Darius anlamıyordu. Kimsenin kendisi için kaygılanmasını istemiyordu Rusti. Kamp alanına bir iki kilometre kala çevresinde acayip bir hareketlilik hissetti; hava ağır ve bunaltıcı görünüyordu. Bir anda bir tür bariyerle karşı karşıya olduğunu fark etti. İçinde bir ürküntü duygusu yarattı bu, sanki dönüp gitmesi gerekiyormuş gibi. Neden böyle bir hissiyata kapılmıştı şimdi? Yoksa Darius içinde kalmasında ısrar ettiği güvenlik çemberini mi genişletiyordu?

Kızıl yelesini bir yandan öbür yana attı, yeşil gözlerinde isyanın parıltısı yandı. Darius kendisine de bütün diğerleri gibi hükmedemeyecekti. Ona bir tür Yunan tanrısı muamelesi yapıyordu onlar. Yüksek sesle inledi. Bu özel benzetmeyi yapma fikri nereden gelmişti aklına? Bir Yunan tanrısına benzediği, onlar gibi davrandığı için mi sadece? İşte hormonları harekete geçiyor, zincirlerini koparıyordu yeniden.

İnadına, küçük kırmızı arabayı alıp otobanda, bu patron özentisi adamdan uzakta bir tur atmak gibi şeyler düşünmeye başladı. Darius'un, onun gerçekten de arabayı çalıp kendisine meydan okuyacağına zerre kadar ihtimal vermeksizin, kıs kıs güldüğünü duyabiliyordu. *O kadar emin olma*, diye tersledi, motor karavanın tam arkasına park edip arabadan çıkarken.

Yapılacak işler listesinin bir sonraki sırasında dört çekerli kamyonet vardı. Onu ayağa kaldırmak, pis motosikletleri iyi duruma getirmekten daha önemliydi. Kaputu kaldırdı ve çalışırken hep yaptığı gibi sadece çalıştığı işe odaklandı; herkesi ve her şeyi zihninden sildi.

Darius en güvenli an gelir gelmez kalktı; yerin altından öylesine büyük bir güçle çıkmıştı ki, toprak bir gayzer gibi yukarı püskürdü. Gökyüzü açık gri bir renkteydi ve henüz tam olarak kararmamıştı ama ağaç gölgeleri gözlerini korumasına yardım

edecek loşluklar sunuyordu. Etrafındaki havayı koklayarak içine çekti, tek tek her detayı, rüzgârın ona anlatmak üzere sakladığı her hikâyeyi aldı.

Hep hissettiği açlık içini kemiriyordu ama bu kez sert ve ağır bedeni tanıdık olmadığı, huzursuz edici, açlığı kadar doyurulamaz berbat bir gereksinimle dolu taleplerde bulunuyordu. İçinde salıverilmek için kükreyen canavarı zorla susturdu ve uzun adımlarla otobüsün etrafını dolaştı. Kamyonetin ön menfezinde tehlikeli bir şekilde tünemiş oturan Tempest ilişti gözüne, kendisinden daha ağırmış gibi görünen İngiliz anahtarını ustalıkla kullanıyordu. Tam Darius ona yaklaşırken, ufacık bedeni sallandı ve bir facianın eşiğine gelerek sendeledi. Kaputun kenarına tutunmaya çalıştı ama kızgınlıkla panik arası bir ses çıkararak geriye doğru kaydı. Belli ki ilk düşüşü değildi bu.

Darius yere çarpmadan onu yakalamak için gözün takip edemeyeceği bir hızla fırladı. Tempest kollarına düşmüştü. "Bugüne kadar karşılaştığım bütün kadınlardan daha arıza bir tipsin. Bir erkeği delirtmenin en iyi yolları üzerine ders filan mı aldın?"

Tempest kaslı göğsünü yumrukladı Darius'un. "Ödümü koparttın. Nereden çıktın sen? İndir beni hemen."

Darius'un karakteri ne kadar sertse o kadar yumuşak olan bedeni onu hissetmenin tadını çıkarıyordu. Tempest'in yüzüne yağ lekeleri bulaşmış ama bu güzelliğinden bir şey eksilmemişti. "Kalbim daha fazla kazaya dayanabilecek durumda değil. Ne yaptığını sanıyordun?" dedi sertçe.

Tempest, kendisini bırakmasını hatırlatmak için kıvranıyordu. "İşimi." Darius aşırı derecede güçlüydü; vücudu bir meşe ağacı kadar sert ama teni sıcak bir kadife gibiydi. Tem-

pest damarlarına kan hücum ettiğini hissetti, sıcak ve açtı. Bu onu ölümüne korkuttu. Sert bir şekilde itti Darius'u. Ama o buna aldırıyor gibi görünmüyordu. Kocaman adımlarla kamp alanının dışına doğru yürümeye başladı. Tempest'in kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Darius ona ödülünü talep eden büyük bir savaşçıyı hatırlatıyordu. Sanki onun üzerinde bir hakkı varmış gibi, sanki kendisine aitmiş gibi tutuyordu Tempest'i.

Darius Tempest'i ağaçlıklara, açık alanlardan uzak gölgeliklere taşıdı. Tempest'in güzel kokusunun etkisi altındaydı ve yüzünü onun ince boynuna gömmüş halde buldu kendisini. Nabzının çılgın gibi atması dikkatini çekti. İpeksi saçları tenine hafif alevler değdirerek başına düşüyordu. Kendi üzerindeki kontrolünü tehlikeli biçimde yitirirken bir ses düğümlendi boğazında. Bu çılgınlıkta böylesi bir tehlike vardı. Gayet iyi bilirdi o bunu ama Tempest'e sahip olmak dışında hiçbir şeyin bir önemi kalmamıştı artık.

Darius teninde onun nefesinin ılıklığını hissetti. Eritici ateşi duyumsadı. Vücudu beklentiyle kasıldı. Kollarını onun başına doladı ve ne yaptığının bile farkına varmaksızın kendine çekti onu. Darius'un açlığı öylesine müthişti ve öylesine güçlü vuruyordu ki, hayatta kalma duygusunu bile hiçe sayarak kendisini yenilgiye uğrattığını hissedebiliyordu. Kalp atışlarının ritmi birbirini buldu; güçlü ve çılgıncasına. Dilinin boynunda gezinen coşkulu okşamalarını duyumsadı. Kalbi durmak üzereydi; iç organları olacakları sezip sıvılaşmıştı sanki.

"Darius, yapma." Tempest fısıldamıştı bu kelimeleri, bir emir olarak anlaşılsın diye. Boğuk bir ihtiyaç talebi olarak çıktı.

Darius'un dudakları, ona darbeler halinde çarpan ateş dalgaları göndererek teni üzerinde gezindi. *Başka seçeneğim yok. İstediğin şey, rüzgârı durdurmaya çalışmaktan farksız. Bu ara-*

mızdaki kaçınılmaz. Beni kabul et. Olduğum gibi kabul et beni. Darius'un dilinin nazik dokunuşlarını duyumsadı Tempest; erotik, hipnotize edici bir kadife örtü gibiydi. Bir hararet döne döne yükseldi bedeninde ve Darius'un dişleri sunulan bu ikrama derinlemesine gömüldü; iştahla, doymak bilmez bir açlıkla beslendi bu tatlılıktan. Artık başka hiçbir şey onun açlığını bastıramayacaktı bir daha. Hiçbir şey. İstekle, ihtiyaçla yandı vücudu. Tempest kalakalmıştı kollarında; karanlık, büyülü bir rüya âleminde uyuşmuş bir halde, onun için yanıp tutuşarak.

Ağaçların arasında bir yerlerde bir baykuş öttü. Otobüsün içinden kedilerden birinin huzursuz çığlığı, alacakaranlıkta tekinsiz bir ses duyuldu. Tempest derin, ürpertili bir nefes aldı; bilinci hızlı bir biçimde geri geliyordu. Onun kollarında uzanıyordu; vücudu tanımsız bir açlıkla onunkine dayalı, gönüllü bir kurbandı o. Göğüslerinin dopdolu ve ağrılı olduğunu hissetti, göğüs uçları sertleşmiş, ince gömleğine baskı yapıyordu. Kendini uyuşmuş, mahmur, buna rağmen günahkâr ve hafifmeşrep hissetti. Çılgınca mücadele etmeye başladı, yumrukları Darius'u dövüyordu.

Darius minik kanıt noktalarını kapatmak için diliyle iğne deliklerini okşayarak saf duygu dünyasından çekti kendisini. "Sakin ol, tatlım. Seni incitmiyorum." Alnını onun alnına dayadı. "Bu olayı senin zihninden sileceğim ve keşke kendi zihnimden de silebilseydim." Tempest kollarının arasında titriyordu, kocaman gözleri korkuyla açılmış, yüzü solmuştu.

"Sorun değil, Darius. Sadece bir şaşkınlıktı," diye fısıldadı. "Beni incitmeyeceğini biliyorum." Kollarından kurtulmak için bir hamle daha yaptı.

Darius onu biraz daha sıkı kavradı. "Senden vazgeçmeyeceğim. Bunu yapamam. Anlamanı da beklemiyorum ve zaten

gerektiği gibi de izah edemem. Bütün varoluşunu başkalarına adamış biriyim ben, kendim için asla bir şey yapmadım. Asla bir şey istemedim, bir şeye ihtiyaç duymadım. Ama sana ihtiyacım var. Beni olduğum şekliyle kabul edemeyeceğini de fark ettim ama benim için mesele değil bu. Keşke bunun bir mesele olduğunu söyleyebilseydim ama senden vazgeçmeyeceğim. Beni kurtarabilecek tek kişisin sen. Başkalarını kurtar benden. Ölümlüleri de ölümsüzleri de."

"Nesin sen, Darius?" Tempest onunla boğuşmayı bırakmıştı. İzin vermediği sürece ondan kurtulma umudu olmadığını biliyordu. Sesi kopacak kadar ince çıkmıştı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, çatlayabileceğinden korktu. Aynı anda Darius'un simsiyah gözleri onu yakaladı ve ele geçirdi; bu gözlerin karanlık, dipsiz derinliklerine doğru yuvarlandığını hissetti.

"Sakin ol, tatlım. Korkacak bir şey yok." Darius sükûnet dalgalarıyla sardı onu; yatıştırıcı, huzur dolu bir güven denizindeydi şimdi.

Tempest, ne kadar çok istiyor olursa olsun, bakışlarını alamıyordu ondan. Darius'un karakterinde böylesi bir yoğunluk vardı. Dağlar kadar dingin ve devasa, granit kadar sert ama yine de ona karşı böylesine yumuşaktı. Tempest'e baktığında, gözleri yakıcı bir açlıkla, acımasız bir sahip olma duygusuyla aydınlanıyordu. Yaşı yoktu. Zaman dışıydı. Sonu gelmeyen bir istemdi. Kendi seçtiği yoldan asla sapmayacaktı. Ve onu seçmişti.

Tempest uzanıp nabız gibi atan boynuna dokundu. "Neden ben?"

"Bütün bu dünyada, duyguların beni terk ettiği bütün bu yüzyıllar boyunca hep yalnızdım, Tempest. Yapayalnız. Seninle karşılaşıncaya kadar. Sadece sen bana renk ve ışık getirdin." Tempest'in kokusunu derin derin ciğerlerine çekerek nefes aldı.

Bedeninin aralıksız taleplerinden kurtulup rahatlamaya ihtiyacı vardı. "Kaygılanma, bunların hiçbirisini hatırlamayacaksın."

Halen o simsiyah bakışların esareti altında olan Rusti başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Geçen sefer olanları hatırlıyorum, Darius. Belleğimi silmedin."

Darius, siyah buzdan gözlerini kırpmadan, duraksamadan kabullendi aslında neredeyse imkânsız olan bu gerçeği. "Kimliğimden dolayı kaçıp uzaklaştın," dedi ifadesiz bir yüzle, sanki Tempest'in söylediği şey olağanüstü bir öneme sahip değilmişçesine.

"Kabul etmek zorundasın ki, vampirin birinin boynunu ısırması her gün rastlanacak bir olay değil," diyerek zayıf bir espri girişiminde bulundu Rusti ama parmakları, içinde bulunduğu gergin ruh halini ele veren bir kasılmayla kıvrılıp Darius'un gür yelelerine asılmıştı.

"Yani, her şey bir yana, sana yapılan saldırıdan da ben sorumluyum," dedi Darius, Rusti'nin söylediği şeyin doğru olma ihtimalini tartıyordu kafasında. Doğru olması gerekiyordu. İnsanlar üzerinde kontrol sağlamak genellikle çok az çaba gerektirirdi. Ama büyük bir olasılıkla Rusti'nin beyin yapısındaki farklılıktan dolayı, onu unutmaya yöneltmek için çok daha sert bir itki kullanması gerekirdi. Kendisiyle bir kez daha karşılaşmayı göze aldığına göre, bu kızda inanılmaz bir cesaret olmalıydı. Ne olduğunu bilecek, ama yine de bu gece yaptığı gibi hiç istifini bozmayacaktı.

"Elbette Harry'nin yaptıklarından da sen sorumlu değilsin," diye karşı çıktı boğuk bir sesle ve umutsuzca gözlerini ondan kaçırmaya çalışarak. Bu gözlerde sonsuz bir tuzağa yakalanmış, boğuluyordu. Darius'un kolları onu sarıp kendisine kilitleyen demirden bir çemberdi. Şu an hissettiğinden çok

daha fazla korkuyor olması gerekirdi aslında ondan. Darius onu büyülemeyi başarmış mıydı yoksa?

"Yine de kaldın bu kez, kanını içtiğimi bildiğin halde." Darius sesli düşünüyordu. "Gitmeye çalışmadın, benim bir vampir kadar kötü bir şey olduğuma inandığın halde."

"Bunun bana bir yararı olur muydu?" diye sordu Rusti, bu kez göz göze gelmeyi, yüzündeki ifadeyi görmek isteyerek.

Kirpiklerindeki küçük bir titreşim dışında fazla bir tepki vermedi Darius. Karakter özellikleri granite kazınmış gibiydi; duygusal ama sabit. "Hayır," diye yanıt verdi dürüstçe. "Seni bulurdum. Bu dünyada seni bulamayacağım bir yer yok."

Rusti'nin kalbi yine hızla çarpmaya başladı. Darius bunu duyabiliyor, kendi bedeninde yankılanan titreşimi hissedebiliyordu.

Rusti derin bir nefes aldı. "Beni öldürecek misin? Bunun şimdi bilmeyi tercih ederim."

Darius'un eli yavaş yavaş okşayarak Rusti'nin saçlarında dolaşıyor, karnına kelebek kanatlarının dokunuşlarını gönderiyordu. "Bu dünyada, ölümlü ya da ölümsüz, hayatı yüzde yüz güvence altında olan tek kişinin sen olduğunu kesin bir inançla söyleyebilirim."

Rusti onun amansız yüz hatlarını incelerken kısa bir sessizlik oldu. Ona inanıyordu. Bütün vahşi yırtıcılar gibi acımasız ve tehlikeli olduğunun farkındaydı. Boğazının çalışmasını izledi, küçük, telaşlı bir yutkunma girişimi.

"Pekâlâ," diye kabul etmek zorunda kaldı Rusti. "O halde kaçmak da fazla bir sorun yaratmaz, öyle değil mi?" Zihni karmakarışıktı ve bu da ne yapacağı konusunda düşünmesini imkânsız kılıyordu. Ne yapabilirdi? Daha da önemlisi ne yapmak istiyordu? Sert bir biçimde alt dudağını ısırdı.

O verimli, titreyen alt dudakta şarap kırmızısı bir nokta belirmişti. Bir ayartı. Bir davet.

Darius yüksek, ruhundan gelen bir sesle inledi. Rusti bunu yapamazdı; kendisini dayanılmaz bir biçimde baştan çıkarıp sonra da yarasız beresiz kaçıp kurtulamazdı. Başını ona doğru eğdi, ağzı acımasız ve hükmediciydi. Dili o tatlı minik noktayı buldu, süpürüp himayesine aldı, tadına vardı. Ama o kadarla kalamadı. Dudaklarının altında Rusti'nin saten yumuşaklığındaki dudakları vardı. Ürpertici. Baştan çıkarıcı. Tanrım, onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona açtı.

Aç ağzını benim için.

Senden ürküyorum. Rusti'nin sözlerinde gözyaşı vardı, korku vardı, yine de kendi yakıcı ihtiyaçları karşısında çaresizdi. O ne söylüyorsa yaptı.

Rusti için zaman durdu, dünya uzaklaştı, sadece Darius'un kollarının acımasız gücü, vücudunun ateşi, omuzlarının genişliği ve o kusursuz, kusursuz ağzı kaldı. Tahakküm ve sevecenliğin bir karışımıydı o. Kendisiyle birlikte sürükleyip götürdü onu, renk ve duyguların fırıl fırıl dönen kaleydoskopuna yakalanmıştı. Bundan sonra hiçbir şey aynı kalamazdı artık. Kendisi de artık aynı kişi olamazdı asla. Nasıl olabilirdi ki? İçine işliyordu. Ruhuna işliyordu. İçinde yavaş yavaş ilerliyor ve öyle bir ele geçiriyordu ki, sadece onu soluyordu.

Darius'un açlığı karşısında her ikisi de yenilgiye uğruyordu. Tempest bu dünyada sadece ona ait olan tek şeydi. O bir yangındı, ateşti, damarlarına hücum eden ipeksi alevdi ve bunun bitmesini asla istemiyordu. Ne zaman ki Rusti nefes nefese kaldı, ciğerleri delicesine çalışmaya başladı, Darius o zaman başını kaldırdı; siyah gözleri onun yüzü üzerinde bir istila duygusuyla yanıyordu. Rusti'nin benzi solmuş, gözleri fal taşı gibi açıktı, dudaklarında onun damgası vardı.

O kadar zayıf düşmüştü ki, onu hâlâ bir beşik gibi kollarında taşıdığı için Darius'a minnettar kaldı. Bacaklarının lastik gibi olduğunu duyumsadı. "Sanırım o eski moda romanlardaki kahramanlardan biri gibi düşüp bayılacağım şimdi," diye mırıldandı Darius'un boğazına doğru.

"Hayır, bayılmayacaksın." Darius kendini suçlu hissediyordu; onun kanını emmişti, Rusti o kadar minik ve kırılgandı ki herhangi bir kan kaybı onu iyice zayıf düşürebilirdi ama Darius pişmanlıklarla vakit kaybedecek birisi değildi. Medcezir kadar doğal ve kaçınılmaz bir şeyden dolayı nasıl pişman olabilirdi? Rusti onundu. Kanı da ona aitti. Kalbi ve ruhu onun mülküydü.

Son derece nazik ve hassas bir şekilde sevecen elini onun ipeksi saçlarında gezdirdi ve yumuşacık yanaklarına indikten sonra boynunu avucunun içine aldı. Parmakları yavaşça boynunun etrafına dolandı, başparmağıyla incecik çene çizgisi üzerine hafif hafif dokundu. Onun her santimine dokunmak, bütün sırlarını keşfetmek, minicik loşluklarını, girintilerini ayartmak, tatlı kıvrımlarını ezberlemek istiyordu.

"Darius." Rusti'nin yemyeşil gözleri, onun siyah gözlerini yakaladı. "Öyle kafana göre sana ait olduğuma hükmedemezsin. İnsanlar artık birbirlerinin sahibi olmuyor. Ne olduğundan emin değilim ama buralarda hatta bu yüzyılda doğmadığını anlayabiliyorum. Bense öyleyim. Bağımsızlığıma değer veriyorum. Kendi kararlarımı kendim vermek benim için önemli. Bunu benden almaya hakkın yok." Bunun tümüyle Darius'un hatası olmadığını, onun bu davranışında kendisinin de payı olduğunu teslim ederek, sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışıyordu.

Onu öpmek istemişti. Bunu kabul ediyordu. Şişmiş, biraz

ürkütücü bir hal almış dudaklarına dokundu. Hiç kimsenin bu şekilde öpmemesi gerekiyordu. Bir uçurumun kenarından yuvarlanmak gibi bir şeydi bu, hızla gökyüzüne yükselmek, güneşe dokunmak gibi. Yanmak, alevler içinde kalmak gibi, artık Tempest Trine diye birinin kalmaması, bireysel düşünmenin yok olup geriye sadece akılsızca, imkânsız bir tutkunun kalması gibi bir şeydi.

"Darius, dediklerimi anladın mı acaba?"

"Sen dediklerimi anladın mı acaba?" diye usulca karşılık verdi Darius beyaz dişlerinin arasından. "Benim gibi birini kabullenmenin kolay bir şey olmadığını biliyorum ama sana sonsuz bir sadakat ve koruma verdim ben ve bu da az bir şey değil, Tempest. Bütün zamanlar için geçerli."

"Mesele senin ne olduğunu kabullenemem değil. Henüz meselenin ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum." Aniden kıpırdanmaya başladı. "İndir beni. Lütfen. Kendimi çok-" Savunmasız kalma duygusunu itiraf etmek istemediğinden tamamlamamıştı lafını. Ama o kelime ikisi arasında tüm pırıltısıyla duruyordu. "Lütfen Darius, bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bu dezavantajı hissettirme bana."

Darius'un acımasız ağzı kıvrıldı; neredeyse zalim, yatıştırılamaz ifadesi veren o keskin köşeleri sanki hiç olmamışçasına kayboldu. Yavaşça bıraktı Tempest'i ayaklarının üzerine. Yarısı kadardı ve kendisine bakmasını sağlamak için çenesini hafifçe kaldırması gerekti. "Şimdi kendi daha avantajlı hissediyor musun?" diye sordu usulca, siyah kadifemsi sesinde ince bir eğlenme tınısı vardı.

Bölüm Beş

Tempest ters ters baktı ona, yeşil gözleri zümrüt gibi parıldıyordu. "Aman ne komik. Birkaç konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Dış dünyanın şu anki risklerindense belki de burada seninle şansımı denemek benim için daha iyi olurdu. Ama bana sürekli emir vermeye devam edeceksen olmaz bu. Birkaç temel kural koymamız gerekiyor. Bunların hiçbiri... yani... sen artık nasıl adlandırırsan." Eliyle her şeyi içine alacak bir işaret yaptı. Öpmesini. Kanını içmesini. Kendisini baştan çıkarmasını. Ona emirler yağdırmasını. Güvenlik alanları belirlemesini. Hepsini.

Darius'un kapkara bakışları yüzünden hiç ayrılmadı. Gözleri, avını koklayan bir leoparınkiler kadar dingindi. İstekli. Ateşli. Yoğun. Gözleriyle nefesini kesiyordu. Hipnotize ediyordu. Büyü yapıyordu. Tempest bakışlarını ondan, o baştan

çıkarıcı, kapkara kadife tuzaktan kaçırdı. "Ve buna da bir son ver artık," dedi kararlı bir sesle, kendisinde bir açlık yaratıyor olmasına rağmen.

"Neye son vereyim?"

"Bana o şekilde bakmaya. Bu kesinlikle kural dışı. Bana o şekilde bakamazsın. Hile bu."

"Nasıl bakıyorum ki sana?" Derinden gelen sesi daha da alçalmış, yumuşak ve boğuk bir perdeye inmişti. İyice büyüleyiciydi.

"Pekâlâ, işte bu da yasak. Bu ses tonuyla konuşmak da yok," diye bildirdi kesip atarak. "Ve ne yaptığını da sen gayet iyi biliyorsun. Normal davran."

Darius'un bembeyaz dişleri ona doğru parladı, az daha kalbini durduruyordu. "Normal davranıyorum, Tempest."

"Peki, madem öyle, o da yasak o zaman. Normal davranma." Her iki eli de omuzlarında duran Darius'a meydan okurcasına baktı ters ters.

Darius, dudaklarına ansızın hücum eden gülümsemeyi gizlemek için bakışlarını uzaklaştırdı. Düşünceli düşünceli burnunun üzerini ovuşturdu. "Çok fazla kural oldu, hiçbirinin de uygulanması mümkün gözükmüyor. Belki de daha esnek bir plan yapmalıyız."

"Şu insanı çileden çıkaran 'üstün erkek eğleniyor' tavırlarına teşebbüs bile etme sakın. Dişlerimi kamaştırıyor." Çılgına dönmüş bir şekilde pedalı ters çevirmeye, aralarına nefes alabileceği bir duygusal boşluk koymaya çalışıyordu. Bu denli erkeksi görünmeye de artık bir son vermesi lazımdı Darius'un. O zaman biraz olsun yardımı dokunurdu. Aniden başı döndü Tempest'in, çam iğnelerinden halının üzerine apar topar oturdu. Şaşkın bir halde kısa bir bakış attı Darius'a.

Darius yanına çömeldi, yüzünü avuçlarının içine aldı. "Sadece istediğimi yapsan, her şey güzel olacak, tatlım."

Tempest destek almak için onun kalın bileğini yakaladı. "Söylediklerimi biraz olsun dinledin mi acaba?"

"Tabii ki dinledim. İstersen o saçmalıklarını kelimesi kelimesine tekrar ederim." Bir kolunu, Tempest onun vücudunun sağladığı korunağa yaslanabilsin diye ona doladı. "Azıcık otur burada yeter. Az sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Seni bir parça heyecanlandırabilirdim ama kanının değiştirilmeye ihtiyacı yok."

Tempest'in yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aklından bile geçirme. Darius. Ciddiyim. Kitaplar okudum. Filmler izledim. Bir vampir olmayı reddediyorum."

Darius'un ağzı ansızın büzüldü yine. Rusti'nin kan dolaşımında bir ateş hücumuna yol açan ve ruhunu kurtarmak için bakışlarını kaçırmak zorunda bırakan seksi, samimi minik bir jest. Kimsenin bu adam gibi bakmaya hakkı yoktu.

"Ben bir vampir değilim, tatlım. Ruhunu yitirmemeyi tercih etmiş bir ölümsüzüm. Acılara göğüs gerdim ama bütün bu uzun yüzyıllar boyunca, son zamanlarda biraz zar zor da olsa, yine de canlı kaldım."

"Nesin o zaman sen?" diye sordu Tempest, vereceği yanıtı duymaya o kadar da istekli değil ama yine de azap verici derecede meraklıydı.

"Toprak, rüzgâr ve gökyüzünden yapıldım. Bu üçüne hükmedebiliyorum, doğanın bütün unsurlarına. Çoğunlukla hatalı olarak vampirleri çağrıştıran kudret ve özelliklere sahip kadim bir ırktan geliyorum. Ama vampir değilim. Ben Karpatyalı'yım." Darius yaptığı açıklamaya karşılık olarak Tempest'in sormasını beklediği birçok muhtemel soruyu bekleyerek onu izledi.

Tempest başını yana eğdi. "Yani, birçokları oldu, öyle mi?"

"Soruyu anlamadım." Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Benim gibi kadınlar yani. Hazır besin tedariki için bir kadın koleksiyonun oldu mu?" Bunu saygısızca sormuştu çünkü Darius'un yakınlığı kanını kaynatıyordu.

Darius parmaklarını onun saçlarına doladı. "Başka kadın yok. Başka kadınlar olmadı. Sen bana aitsin. Sadece sen."

Tempest onun başka bir kadınla birlikte olmadığına inanmakta tereddüt etti ama bunun doğru olmasını istediğini fark etti. "Vay be, kendimi şanslı hissetmeliyim galiba," dedi. "Her gün bir vam-Karpatyalı'dan emir almıyorum. Kendi bildim bileli kendi başımın çaresine bakıyorum Darius, hep kendi yolumda yürüdüm ve bunu seviyorum."

Darius'un eli onun ensesine, dikkati teninin yumuşaklığı kaydı. "Bana öyle geliyor ki böyle yaparak pek de iyi bir iş çıkarmamışsın. Gerçekle yüzleş: Bana ihtiyacın var."

Tempest itip uzaklaştırdı Darius'un elini ensesinden, bedeninde biriken ateşten korkarak. Darius güvenilir değildi. Ona dair hiçbir şey güvenilir değildi, sıradan bir sohbet bile. "Kimseye ihtiyacım yok."

Siyah gözleri Tempest'in yüzünü yakıyor, ağzının duruşu amansız bir hâkimiyet dayatıyordu. "O halde olduğunu öğreneceksin herhalde?"

Tempest'in gönlü, Darius'un ses tonundaki yumuşak uyarıya balıklama atladı. İstediği zaman son derece tehditkâr olabiliyordu. Gözlerinin derinliklerinde korku ışıkları titreşti ve yeşil bakışları Darius karanlık gözlerinden uzaklaştı. "Darius, senden gerçekten ürküyorum." Bu itiraf bir fısıltı halinde çıkmıştı ağzından.

Bir anlığına Darius'un kendisini duymamış olduğundan emindi ama hemen sonra onun elinin yeniden ensesinde olduğunu fark etti. "Biliyorum, Tempest. Ama bu gerçekten gereksiz ve mutlaka üstesinden geleceksin."

Bir öfke dalgası Tempest'e cesaret verdi. "Öyle kolay kolay hayatıma hükmetmene izin vereceğimden o kadar emin olma."

"Ne yapıp edip bana karşı koymak dışında hiçbir şey yapamayacağını hissediyorsan böyle davranmakta serbestsin ama seni uyarıyorum, ben de öyle üzeri kolayca çizilecek bir adam değilim." Sesi kadife yumuşaklığındaydı ve bundan dolayı da çok daha tehdit edici bir hal alıyordu. Yumuşak boğazına dolanan parmaklarında acımasız bir güç vardı.

"Senden zaten korktuğum için bu pek de yeni bir haber sayılmaz, Darius," dedi, kalbi sarf ettiği sözlerle uyum içinde küt küt atıyordu. "Daha önce hiç yaşamamış olduğum bir korku değil bu. Benim için tümüyle yeni deneyim değil yani. Ama her zaman üstesinden geldim." Çenesini küstahça yana yatırdı.

Darius başını eğip yaklaştı, gözleri ışıldayan buzlar gibiydi. "Sen özgürlüğünü yitirmekten korkuyorsun, Tempest, beni yitirmekten değil. İçindeki yabani tutkudan korkuyorsun, ayaklanıp benim içimdeki tutkuyla buluşmasından. Korktuğun şey bu, ben değilim."

Darius'un önünde bir duvar gibi yükselen göğsünü iki eliyle birden itti Tempest. Kımıldatamadı bile. "Pekâlâ, bu analizin için çok teşekkür ederim," diye tersledi onu Tempest aniden öfkelenerek. "Kendilerine senin bu şekilde davrandığını anlatsam diğerleri ne düşünürdü acaba?" diye meydan okudu. "Bu konuda da sana yardımcı olacak kadar kontrolün altındalar mı?"

Darius, bir leopar gerinmesini anımsatan kayıtsız, akıcı bir zarafetle, omuz silkti. "Şu ya da bu yolla olması benim açımdan fark etmezdi. Ailemizi parçalayabilir, kan dökülmesine neden olabilirdi; ama en sonunda sonuç aynı olurdu. Senden vazgeçmeyeceğim, Tempest."

"Ah, kapa çeneni," dedi Tempest, Darius'u çileden çıkaran bir kabalıkla. "Beni yakından tanıyınca hoşlanacak o kadar da fazla bir şey bulamayacaksın. Benim başım her zaman derttedir; bu hep böyle oldu. Seni çıldırtırım."

Darius'un eli Tempest'in zayıf bileklerini kavradı, başparmağı eliyle koymuş gibi buldu nabzını. "Sen zaten beni çıldırtıyorsun," diye karşılık verdi usulca. "Kısa süre sonra dediklerimi yapacaksın ve bir daha da seni bu kadar endişelendirmem gerekmeyecek."

"Bunun için bir ömür yetmez," dedi Tempest dik dik ona bakarak. "Ve benim başka bir ömrüm olmadığına göre seni çok büyük bir hayal kırıklığı bekliyor."

Yavaşça ve Tempest'e başa çıkılması kolay biri olduğunu söyleyen o alaycı erkek üstünlüğü imasıyla dolu bir keyifle güldü Darius. "Hadi tatlım. Diğerleri birazdan kalkar. Programa bağlı kalacaksak bu gece kat etmemiz gereken kilometrelerce yol var. Ve yola çıkmadan da kedilerin beslenmesi gerekiyor." Bütün ailesinin de aynı şeyi yapmak zorunda olduğunu eklemedi. Tempest'in kendisini de beslenmek için kullanmak istediği, hatta belki, kafasında geri kalanların da onu kullanmasına yönelik bir niyet taşıdığı konusundaki derin korkusunu duyumsuyordu. Ona bu konuda güvence vermek istedi ama daha fazla lafın bir faydası olmayacağını biliyordu.

Eğilip Tempest'i tuttu ve ayağa kaldırdı. Böyle demirden iradeye sahip bir kadın için öylesine beklenmedik derecede

hafifti ve kendisi de o kadar güçlüydü ki, dikkat etmezse onu gökyüzüne fırlatabileceğini hissetti.

Tempest daha ayağa kalkar kalkmaz kurtulup uzaklaştı; dik dik ona bakarak avuçlarını kot pantolonuna sildi. Darius etrafındaki herkese hükmediyor olabilirdi ama o bu saçmalığa katlanacak değildi. Kimsenin besin deposu olmaya niyeti yoktu. Ve bir takım erkek fantezilerinin hayatına egemen olmasına da kesinlikle izin vermeyecekti. Belaya eğilimli bir tip olabilirdi ama aptal değildi.

Darius kampa doğru yürürken onun saydam, düşündüklerini ele veren minik yüzüne kısa bir bakış attı. Tempest artık düşündüklerini ondan gizleyemiyordu ve zihnindeki değişimleri fark etti Darius. Daha önce yaşadığı sorunları, onunla ilişkisinde bu denli rahat ve kendinden emin olması nedeniyle hak etmişti. Tempest sıradışı bir ölümlüydü, oysa o buna rağmen, normalden daha derin düşünüp taşınması gerekeceğini hesaba katmamıştı. Çok fazla düşünüyor olması bir yana, Tempest ilginç bir zihne sahipti; sadece tek bir şey üzerine odaklanıp diğer her şeyi aklından silen bir tarzı vardı.

Tempest hafifçe sendeledi; Darius onun küçük bir omuz silkme hareketiyle geri kaçmasına aldırmadan bir kolunu omzuna doladı. Tempest, doğası gereği başkalarına hayır demiyordu. Hayvanların akıl yürütme yöntemleri ve hayatta kalma içgüdülerini de gayet iyi anlıyordu. Dolayısıyla Karpatya hayat tarzını kabullenmesi için de sadece bir iki adım atması yeterli olacaktı.

Darius, Tempest'in *kendi* hayat tarzına zarar vermediği sürece bunu kabullenebileceğini biliyordu. Esas olarak kendi grubunun hayat tarzı da aynıydı ama Tempest tek başına bir varoluşu tercih ediyordu. Bir hayvanın yaşama şeklini anlıyor,

kendi hayatta kalma içgüdülerini biliyor ama insanlara yapıp ettiklerini neden yaptıkları konusuna daha az anlayış gösteriyordu. Uyuşturucu için çocuklarını satan, kendi ruhlarını satan annelerle birlikte çatlak bir evde büyüdüğünden, daha çok erken yaşlarda insanlara uzak durmaya karar vermiş ve o zamandan bu yana da bu kararını değiştirmesini gerektiren hiçbir şey olmamıştı.

Rusti, Darius'un vücudunun sıcaklığından yavaş yavaş uzaklaştı. Onun kendisine hissettirdiklerinden, doyumsuz ihtiyaçların o kontrol dışı hücumundan hoşlanmamıştı. Darius aşırı tehlikeliydi; aşırı güçlü, istediklerini elde etmeye fazlasıyla alışkındı. Tempest ise kendi sessiz, bağımsız hayatını seviyordu. Yalnızlık ona uygundu. İhtiyacı olan en son şey, Darius grubunun o garip takipçileri arasında kaybolmaktı.

Farkında bile olmadan iç çekti. Dark Troubadors'la kalamazdı. Onların sunmuş göründüğü sığınak, hızla onun baş edebilmek için gerekli donanıma sahip olmadığı bir şeye dönüşüyordu.

Darius onun eğik başına, yüzündeki dalgın, endişeli ifadeye, kocaman gözlerine yansıyan kedere kısa bir bakış attı. Parmaklarını onun parmaklarına bağladı. "Bu kadar kaygılanmaya gerek yok, tatlım. Seni korumaya, seninle ilgilenmeye yemin ettim. Kolay kolay bu tür yeminler etmem ben."

"Bu insanın kendini tam olarak hazırlayabileceği bir şey değil, Darius. Sen bir... bir vampirden çok bir Karpatyalı olsan bile; her ne isen, tümüyle insan değilsin. Benimle zihinsel iletişim kurduğun zaman anlamıştım bunu."

"Peki *kendinin* bütünüyle insan olduğundan o kadar emin misin? Kendi zihnimi seninkiyle birleştirdiğimde sıradan ölümlülerinkinden farklı bir beyin yapısı gözlemledim."

Tempest sanki Darius ona bir darbe vurmuşçasına ürküp geri çekildi. "Farklı olduğumu biliyorum. İnan bana daha önce duymamış olduğum bir şey değil bu söylediğin. Bana zaten verilmemiş bir isim veremezsin. Ucube. Mutasyon. Frijit. İstediğin ismi ver, hepsini duymuşumdur kesin."

Darius aniden durdu ve Tempest'i de durdurdu. Elini alıp ılık dudaklarına götürdü. "Bunu kastetmedim. Her neysen, ona hayranım ben. Eğer ikimizden biri norm dışı bir 'mutasyon'sa, Tempest, o benim, sen değil. Ben hiçbir şekilde insan değilim. Bir ölümsüzüm ben. Ve seni temin ederim ki, ne ucubesin ne de frijit. Kalbin ve ruhun beni bekliyor o kadar. Herkes kendisini kolayca bir başkasının ellerine bırakamaz. Çok az insan bedeninin hazinesini, mahremiyetini yalnızca ve yalnızca bunların yaratılma nedeni olan kişiye, diğer yarılarına vermenin kutsal olduğunu bilir. Belki de sana sataşanlar sendeki bu bilgiyi kıskananlardır çünkü bekleyemeyecek kadar çok aceleleri vardır ya da kendilerine hiç değer vermiyorlardır."

Tempest'in uzun kirpikleri zümrüt gözlerini gizliyordu. "Ben bir bakire değilim, Darius."

"Bir takım insanlar sana tecavüz ettiği için"

"Sanırım benimle ilgili yanlış bir izlenime kapıldın. Ben bir melek değilim, Darius. Arabalar çaldım, onların motorlarını güçlendirip keyif sürüşlerine çıktım. Sözde otorite figürlerine her zaman isyan ettim, muhtemelen ağzımda kötü bir tat bıraktığını bildiğim insanlar olduklarından. En tepeden bakan insanların, şu diğer insanlara sonsuz vaazlar verip parmak sallayanlardan söz ediyorum, genellikle en alçakça ve en şerefsiz işleri yapması beni her zaman şaşırtır. Kendi ayaklarım üzerinde durmaya başlar başlamaz, kendi ahlak kurallarımı belirledim ve o kurallara bağlı yaşıyorum. Ama hiçbir şekilde bir

azize değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Geldiğim yerlerde azizeler yetişmez."

Darius onun sesinin her nüansını tanır hale geliyordu. Hafif kederli bir sesi vardı; vahşi çocukluk yıllarını kabullenen ama o korkunç yıllar boyunca başkalarına güvendiği için kendine öfkeli bir ses. Onlara güvendiği ve kendini yere sermelerine izin verdiği için öfkeli bir ses. Tek başına var olmayı tercih etmesinin nedeni de buydu ve Darius onun ihtiyacı olmasına rağmen bundan vazgeçmeme konusundaki kararlılığını da anlıyordu. Onların gezici müzik grubunda oto tamircisi olma işi de kendi geçimini kendisi sağlayabilme ve başka insanlarla yakın ve uzun süreli bağlantıların gereklerinden kurtulabilme yeteneğini yansıtıyordu. Darius onun elinden bunu alıyordu.

"Belki de benim kim olduğumla ilgili belleğini silsem senin için daha kolay olurdu. Bunu uygun bir biçimde yapabilirim, Tempest," diye bir teklifte bulundu Darius. Yine de bunu yapmaya pek istekli olmadığını fark etti. Tempest'in bir şekilde kendisini olduğu gibi kabullenmesini arzu ediyordu.

Başını iki yana sallayarak kesin bir şekilde reddetti bunu Tempest. "Hayır. Eğer böyle bir şey yapsaydın bir daha asla söylediğin ya da yaptığın şeylere inanmazdım."

"Hatırlamazdın ki. Üstelik gereksiz korkulardan da kurtarırdı bu seni. Biz seni aileden biri sayarken senin bizden korkmaya devam etmen benim açımdan çok anlamsız," dedi Darius makul bir biçimde.

"Hayır, bana böyle bir şey yapma," diye ısrar etti Tempest.

Darius'un tehlikeli derecede yırtıcı gözleri bir anlığına Tempest'in yüzünde gezindi; kızıl bir alev Tempest'e bir kurdu, amansız bir avcıyı anımsatarak titreşti bu gözlerin derinliklerinde. Tempest onun hakkında ne biliyordu ki? Sadece bir in-

san değil, sözde ölümsüz bir 'Karpatyalı' olduğunu. Bir de Darius'un onun üzerinde hakkı olduğuna inandığını. Darius'un sözünü ettiği sıradışı kudret ve özellikler hakkında çok az şey biliyor ama bunların onun bütün gözeneklerinden yayıldığını hissediyordu. Ona genellikle yumuşak hatta nazik davrandığı için sahte bir güvenlik duygusuna kapılmış olabilirdi.

Ama Darius her şeyden önce bir yırtıcı olmakla birlikte, bir insanda olabilecek her türlü beceri ve zekâya da sahipti. Karanlık, gizemli, tehlikeli, kudretli ve son derece, son derece zevkine düşkündü. Ürkütücü bir bileşimdi bu. Tempest az daha gürültüyle inleyecekti. Yakasını bu karmaşadan nasıl kurtaracaktı? Darius'un başparmağı, eklemleri üzerine hafif hafif dokunuyor, kan dolaşımı içinde yarışan ateş okları gönderiyordu. Neden ona bu kadar cezbedici gelmişti? Özellikle de insandan çok bir canavarsa. Bunun nedeni onun kendisine bu kadar yakın davranan ilk erkek olması mıydı? Yoksa Darius'un bu denli yapayalnız ve muhtaç olması mıydı?

"Bu kadar çok düşünmeye bir son ver artık, Tempest," diye tekrarladı Darius usulca, kadife sesinde bir kahkaha tınısı vardı. "Olayların olduğundan daha kötü görünmesine neden oluyorsun." Tempest'in isteksizliğine rağmen sırf onun korkularını hafifletmek için belleğini silmeye giderek daha eğilimli bir hale geliyordu ama öte yandan da kendisinin ne olduğunu bilmesini ve buna rağmen onunla kalma cesaretini göstermesini isteyecek kadar da bencildi.

"Doğru," diye homurdandı Tempest, "sanki olabilirmiş gibi."

Darius, omuzlarının altına sokuluşundan hoşlanıyordu Tempest'in. Kendisine karşı koyma şeklini bile seviyordu. Muktedir olduğu güçler, yapabileceği şeyler hakkında Tempest'in en ufak bir fikre bile sahip olmadığından haberdardı

ama onunla birlikteyken tam anlamıyla yaşadığını hissediyordu. Sert bir rüzgâr, Tempest'in yumuşak saçlarını yüzüne savurarak esti üzerlerinden. Darius, yapraklar esintinin müziğiyle salınırken ağaçların hışırtısını duydu. Hiçbir şekilde gülümsemeden geçen onca yüzyılın ardından sebepsiz yere tebessüm ederken buldu kendisini. Mutluluk duygusunu unutmuştu. Burada, ağaçların arasında, üzerlerindeki gece, ona seslenen yabanıl, özgür rüzgâr ve omuzlarının altına sokulmuş Tempest'le birlikte, hem mutluluğu hem de ait olma duygusunu yaşıyordu.

Rusti, gün batımına doğru çığlık çığlığa bağırarak koşması gerekirken sanki her şey normalmiş gibi davranmanın hafif şaşkınlığıyla, Darius'a kaçamak bir bakış attı. Darius'un yüzü, sert ama yine de şık çizgilerle çizilmiş duygusal bir sanat eseriydi. Onu bir başkasına tasvir edecek olsa ne diyeceğini pek bilemezdi. Kişileşmiş bir kudretti Darius. Kişileşmiş tehlike. Ve inanılmaz derecede seksiydi. Büyüleyici derecede seksiydi.

Tempest gözlerini kapadı. Pekâlâ, tamam o zaman. Ona bakamıyordu. Ne zaman bunu yapsa alev alev yanıyordu. "Neden sevimli, sıradan bir erkek olamadın?"

"Sıradan dediğin nedir?" diye sordu Darius eğlenerek.

"O gözlere sahip olman gerekmezdi," diye suçladı onu, gözlerinde şimşek gibi çakan ters bir bakışla. "Gözlerin yasaklanmalı senin."

Ilık bir şeyler aktı Darius'un yüreğine, tuhaf, eritici bir heyecan. "Demek gözlerimden hoşlanıyorsun."

Tempest'in uzun kirpikleri anında örttü gözlerindeki ifadeyi. "Öyle bir şey söylemedim. Kendini beğenmişin birisin, Darius –bu senin en büyük problemlerinden biri. Kibirli ve kendini beğenmişsin. Niye gözlerinden hoşlanayım ki senin?"

Usulca güldü Darius. "Gözlerimden hoşlanıyorsun."

Tempest bunu kabul etmenin keyfini yaşatmadı ona. Kamp alanı hemen ağaçların ilerisindeydi ve diğerlerinin gülüşmelerini duyabiliyordu. Desari'nin müzikal sesi diğerlerinden ayrılıyordu hemen. Yumuşak ve hülyalı bir sesti bu, diğerlerinkinden de daha büyüleyici bir ses. Darius'un sesinde de olan büyüleyici özellik Tempest'in derhal dikkatini çekmişti.

"Herkesin senin talimatlarını izlemeye bir son vermesi lazım, Darius," diye çıkıştı Tempest, yeşil gözleri uzun kirpiklerin arasından gizli gizli ona bakıyordu. "Seni kurtarmanın tek mümkün yolu bu. Kimse seni sorgulamıyor."

"Belki de neyin doğru olduğu konusunda bana güvendikleri içindir," dedi Darius usulca, yumuşak bir ses tonuyla.

Onu soluk alırken izledi Tempest, gecenin kokusunu ciğerlerine çekerken; aslında onun etrafı taradığını, kamp alanını kontrol ettiğini, her şeyin güvende olduğundan emin olmak istediğini içgüdüsel olarak biliyordu. Sık ağaç topluluğunun içinden çıkıp diğerlerinin beklediği açık alanda belirdiklerinde, birkaç çift gözün üzerindeki toplu etkisini hissetti. Durdu, dişleri alt dudağına gömüldü, kalbi telaşla atmaya başladı. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi.

Darius onun önüne geçti ve küçük bedenini kolayca diğer bakışlara kapattı. Ona doğru eğildi. "Duşa git. Diğerlerinin bu gece buradan ayrılmadan önce avlanması lazım. Kediler beslenebilir, ardından ayrılır bir sonraki kamp alanında buluşuruz. Sen benimle geleceksin."

Tempest buna itiraz etmek istedi ama diğerlerinden uzaklaşmayı, sorgulayıcı bakışlarından kurtulmayı daha çok istiyordu. Tek bir kelime bile etmeden arkasını döndü aceleyle karavana yürüdü. Bir sığınak hissi vermişti karavan ona, sanki çoktandır kendi eviymiş gibi.

Duşta hiç acele etmedi, teninin üzerinden dalga dalga dökülen sıcak suyun tadını çıkardı. Zihnini Darius'un düşüncelerine kapatması zordu ama yapılacak en güvenli şey de buydu. O sürekli etrafındayken uzun süre kalamayacağını biliyordu ama ülkeyi bir ucundan diğerine geçinceye kadar dişini sıkabilirse, belki işler yoluna girerdi. Üstelik her şey bir yana, onun işvereni cömert bir maaşla onu işe alan Desari'ydi. İstediği anda Desari parasını verirdi ona; Darius'un kız kardeşinin böyle biri olduğunu söyleyebilirdi.

Otobüste saklanmaya son verip grupla karşılaşacak kadar cesaret topladığında, kamp alanı çoktan boşalmış gibi görünüyordu. Hafif bir gürültü bu ilk izlenimini değiştirdi. Temkinli bir şekilde küçük kırmızı arabaya doğru yola koyuldu. Açık motor kapağından dikkatle bakan adam, bir gece önce arabayı kullanan adamdı.

Tempest o zaman ancak üstünkörü bir göz atabilmişti bu adama. Şimdi onu incelerken, bütün diğer grup üyeleri gibi onun da inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu fark etti. Simsiyah uzun saçları, kara gözlerinin etrafında haşarı bir görünümü ve ihtiraslı, dengesiz türden çekiciliğe sahip bir ağzı vardı. Bu Troubador'un turne boyunca her yaştan kadının gözdesi olabileceğini kolaylıkla görebiliyordu.

Adam kafasını kaldırdı ve sırttı ona. "Demek sonunda karşılaştık, Tempest Trine. Ben, Barack. Kendimi dışlanmış hissetmeye başlıyordum artık. Darius, Desari, Julian ve Syndil, hepsi de dilinden düşürmüyor seni. Sana benim grubun kötü çocuğu olduğumu söylediler herhalde de, bu yüzden benden kaçıyorsun diye düşünüyordum."

Tempest gülümserken buldu kendini. Nasıl gülümsemesindi ki? Doğal temkinliliği bu adama mesafeli durmasını ge-

rektirmişti ama onun şu sırıtışı bulaşıcıydı. "Kimse uyarmadı beni ama bunu yapmaları gerektiğini görebiliyorum şu an."

Barack eliyle hafif hafif vurarak şefkatle okşadı arabayı. "Ne yaptın da bu motorun böyle mırıldanmasını sağladın?" Sesinde samimi bir ilgi vardı. "Kontağı çevirdiğimde beni gördüğüne çok memnun olmuş gibiydi."

"Araba tamiriyle uğraşmıyor musun? Bu kadar iyi kullanıyorsun."

Barack başını iki yana salladı. "Bu işe zaman ayırmayı çok istiyorum ama araya hep o kadar çok şey giriyor ki."

"Alışılmadık bir şey bu," dedi Tempest, kelimelerini ölçüp biçmeden, "Normalde senin gibi arabaları seven ciddi sürücüler kaputun altıyla da ilgilidir." Bu budalaca yorumu nedeniyle kendini tekmelemek istedi. Darius gibi Barack da muhtemelen gün boyu uyuyor, geceleriyse başka 'güçlerini' kullanıyordu. Gözlerini gelişigüzel bir biçimde uzaklara kaçırdı. "Kediler nerede? Bu sıralar görmedim hiç onları."

"Besleniyorlar. Bu gece yola koyulmamız gerekiyor. Bu nedenle de Darius onların hak ettikleri gibi avlanmalarına izin verdi." Barack'ın minnettar gözleri Tempest'in minik kızıl saçlarında dolaşıyordu. Tempest diğer ölümlü kadınlardan farklıydı. Barack onun farklı olduğunu biliyor ama bunu tam olarak nasıl tarif edeceğini bilemiyordu.

Ama yine de Tempest'in güçlü kalp atışlarını, damarlarındaki kanın gelgitlerini duyabiliyordu. Her zamanki açlığı sürüyor, içini kemiriyordu. Diğerleri gibi onun da kamp alanından sadece birkaç kilometre uzaklaşıp yemeğini yemiş olması gerekiyordu ama yeni tamir edilmiş arabayı denemek aklını çelmişti.

"Gel buraya, Tempest." Sesi alçak ve dayatmacıydı. Gül-

dü ve bembeyaz dişleri parladı. "Motora neler yaptın, göster bana." Tempest'in damarlarındaki hızlı akışı dinledikçe açlığı büyüyordu.

Rusti onun bu gülüşünden pek hoşlanmıyordu artık, kendisine bakış tarzını sevmemişti. Etrafına bir bakış attı. "Araç gereçlerimi toplamam lazım, yola çıkış hazırlığı. Daha sonra gösterebilirim."

Barack'ın yakışıklı yüzünde tam bir şok ve hayret ifadesi dışa vurdu. Sanki daha önce hiç kimse Barack'ı reddetmemiş gibi geldi Rusti'ye. Ses tonunda kendisinin karşılık vermekte başarısız kaldığı gizli bir zorlama olmalıydı. Giderek artan ölçülerde haddini aşmış olduğunu fark etti. Uğraşması gereken tek kişi Darius olsa belki başarıyla üstesinden gelebilirdi; en azından ülkeyi bir uçtan diğerine geçene kadar. Ama bunların hepsi aynıydı. Geri çekilmeye başladı.

Barack anında pişman olmuş göründü. "Hey, niyetim seni korkutmak değildi. Sana saldıran adamlar gibi değilim ben. Seni Desari işe aldı. Yani, onun koruması altındasın demektir bu. Ciddiyim, benden korkma. Bugüne kadar asla bir kadını korkutmuş değilim."

Rusti olduğu yerde kalmaya ve gülümsemeye zorladı kendini. "Dün olanlardan sonra biraz gerginim, hepsi bu. Diğerleri geri dönsün, bu gerginliğimden eser kalmaz." Ama aynı anda da kendisini kazara bir çıngıraklı yılan yuvasına düşmüş gibi hissetti.

"Biz dostuz, Tempest. Buraya gel. Bu motordan bu sesi çıkartmak için ne yaptığını göster bana."

Barack'ın zihninin onu yatıştırmak için, buyruklarına uymaya zorlamak için kendi zihnine ulaştığını hissedebiliyordu Tempest. Hangisi daha kötüydü: Barack'ın kendisini bir be-

sin kaynağı olarak kullanmasına izin vermek mi yoksa onun ne olduğunu kesinlikle bildiğini fark etmesi mi? Bu durumda onu öldürür müydü Barack? Sonunda üzerinde bir kontrolü olmadığını bilmesine izin vermenin tehlikeli olabileceğine karar verdi ve korku ve tiksintiyle dolu olarak ona yaklaşmaya zorladı kendisini. Bu adamın Darius'un gibi dokunmasını istemiyordu kendisine.

Bu düşüncenin zihninde bir an bile dolaşması korkusunu bastırması için yeterli olmuştu. Madem besin olarak kullanılma fikri kendisini bu kadar rahatsız ediyordu o halde neden Darius'un boynunu ısırmasını bu kadar bariz bir biçimde erotik bulmuştu?

Peki. Zihinsel melekelerini tümüyle yitirmiş olduğuna karar verdi. Olan bitenin tek açıklaması buydu. Bu tıkanıklığı aşıp, koşa koşa kaçmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Durup dururken ortaya çıkan yardıma muhtaç bir hasta teyze yaratmak mesela.

Şimdi Barack'a çok yakındı, bedeni çullanmıştı bile üzerine. Midesi çalkalanıyor, kendisini ağlamaya çok yakın hissediyor, kıpırdamamaya çalışıyordu. Barack bir şeyler mırıldandı ona; kelimelerin zihninde uğuldadığını duyabiliyordu ama hiçbir anlamları yoktu. Onu itip kaçmak istedi. Buna dayanamıyordu, dayanamazdı. Barack'ın yapmak üzere olduğu şeyi basit bir hayvan ısırığı yerine koymayı denedi ama midesi isyan etti buna ve farkında olmadan boynunu büküp onun soluğundan uzaklaştırdı.

Barack'ın parmakları koluna dolanırken endişe dalgaları neredeyse boğuyordu Tempest'i. Barack inanılmaz derecede güçlüydü, onu bir mengene gibi kavrayarak karşı koymasını engelledi. Hafif bir ses çıkarabildi, bir dehşet işareti. Düğüm-

lenmiş boğazından hiçbir ses çıkmasa da, zihninde kendi çığlıklarını duyabiliyordu Tempest. Hiçbir çıkışı olmayan gerçek bir kâbusun ortasında kalmıştı.

Tam o anda, hiçbir uyarı, bir esinti bile olmaksızın, dev bir kara panter doğrudan Barack'ın göğsüne çarptı; tam yüz kiloluk bir hışım, adamı Tempest'in üzerinden koparıp uzağa fırlatmıştı. Barack sert bir biçimde arabanın yan tarafına çarptı, arkasında bir hava dalgası bırakıp sırtının üzerine yere düştü; kedi de fırlayıp doğruca boğazına çöktü.

Ağaçların arasında beliren Desari, Julian, bir başka adam ve Syndil'i belli belirsiz fark eden ama kıpırtısız donakalan Rusti, bu vahşi kediyi yatıştırmak istedi. Daha önce karşılaşmış olduklarına hiç benzemeyen ölümcül bir öfkenin kıpkırmızı sisi zihnindeydi. İleri fırladı; hâlâ onu yatıştırmaya çalışıyor, kulağına fısıldıyor, emrediyordu. Ancak Barack'ın yanına geldiğinde, artık yaşam savaşı bile vermeyen, o korkunç dişlerin altında boyun eğmiş yatan Barack'ın yanına geldiğinde, kedinin Darius olduğunu kavradı. Dehşet içinde kediye yaklaşmaya devam etti.

"Rusti, yaklaşma!" Seslenen Desari'ydi. Barack'a yardım etmek, Tempest'i durdurmak için harekete geçmeye çalıştı ama güçlü kollarıyla onu belinden kavrayarak ayaklarını yerden kesen Julian onu engelliyordu.

Desari'nin yüzündeki dehşet, sesinde de yankılanarak Tempest'e de olduğu gibi yansımıştı ama kendi kalbi de korkuyla çarpmasına rağmen Darius'a yaklaştı ve hayvanın vahşi öfkesini aşarak ardındaki insana ulaşmaya çalıştı. Tempest onu tanıyordu. Nasıl olduğundan tam olarak emin değildi ama onun orada, o ölümcül hiddetin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordu. *Darius, geçti. Barack beni korkutmak dışında bir*

şey yapmadı. Bana geri dön. Yumuşak, güven veren, daha çok ürkmüş bir hayvan karşısında ilk kez kullandığı bir rica tonunu hiç elden bırakmadı bunları söylerken. Karşılık bulacağını bildiği teskin edici bir ton. Darius'un diğerlerinden herhangi birine karşılık vermeyeceğini ve onu bizzat kendisi durdurmazsa Barack'ın yaşamına pekâlâ son verebileceğini biliyordu.

Bütün bunlar onun yüzünden olmuştu. Görünüşte, tıpkı kendi kimliği gibi, kaynağı belirsiz bir bilgiydi bu, ama emindi ve hiç kimsenin kendisi için böylesine derin bir duygu beslemeyeceğine dair bir şaşkınlık dalgası sardı bedenini. *Darius, lütfen, benim için, Barack'ı bırak ve bana geri dön.*

Panter hırladı; uzun, jilet kadar keskin dişlerini gösterdi ama hiç değilse onları Barack'ın boynuna geçirmedi. Kedi, hâlâ çok saldırgandı, yere çömeldi; bedeni tam bir sükunet halinde dondu kaldı, bir tek kuyruğu huzursuzca, öfkeli bir biçimde ileri geri seğirip duruyordu. Barack, kendisine saldıranın kim olduğunu gayet farkında ve tümüyle kaderine razı bir halde, kedinin altında yatıyordu. Sessizlik sadece onun soluk alışverişi ve kedinin öfkeli hırıltısıyla bozuluyordu.

"Darius." Tempest artık kedinin dişlerinin hemen dibindeydi. İhtiyatlı bir biçimde elini uzatıp onun kaslı sırtına dokundu. Sesi yumuşak, sıcak ve tatlıydı. "Ben iyiyim. Bak bana. Canımı yakmadı. Gerçekten yakmadı."

Tempest'in bilgisi kadar cesareti de herkesin aynı anda derin bir nefes almasına neden oldu. Bu dev kedinin kişilik özelliklerini iyi bildiği oradaki herkes için artık çok netti. Desari ansızın korkarak, elini Julian'ın eline kenetledi. Onların varlığından ve yaşıyor olduklarından hiçbir insanın haberi olması mümkün değildi. Hepsini birden tehlikeye atan bir durum vardı ortada. Tempest Trine nereden biliyordu? Ne Darius ne

de Barack onun belleğini silmeyi unutacak kadar dikkatsiz olabilirdi. Buna rağmen nasıl olur da, Tempest'in apaçık bir biçimde yapmayı denediği gibi, içlerinden birinin hayatını kurtarma cesaretine sahip bir kadını mahvedecek bir şey yapmış olabilirlerdi?

Kara panter kıpırdandı, çok hafif bir şekilde ağırlığını kaydırdı ve boynunu Tempest'in avuçlarına bıraktı. *Lütfen Darius, cesaretimin sınırındayım. Bana yardımcı ol. Herkesten kaçıp kurtulmak istiyorum. Bu çok korkutucu. Bütün bunlar. Ve anlamıyorum da. Bu yüzden gel bana ve açıkla.* Cesur davranma kararlılığına rağmen Tempest'in dev kedinin sırtında dolaşan eli tir tir titriyordu.

Darius'un yavaş yavaş tekrar aklının başına geldiğini, canavarca öfkesini yendiğini hissetti Tempest. Panter ona doğru ilerledi, yerde yatan adamla arasına girdi. Tempest'i itip Barack'ın yerde uyuşmuş bir halde yatan görüntüsünden uzaklaştırdı, sonra daha da uzaklaştırdı ve ailesinin meraklı gözlerinden uzağa, ağaçlara doğru götürdü. Panter daha sonra sırtına hafifçe dokunarak onu ormanın derinliklerine doğru yöneltti; o kadar sessiz hareket ediyordu ki, Tempest düşen yaprakların sesini duyabildiğini hissetti.

Kamp alanındaki grupsa rahatlamış, hep birlikte derin bir nefes almıştı. İlk harekete geçen Dayan oldu; eğilip Barack'ı ayağa kaldırdı. "Paçayı zor kurtardın. Ne yaptın böyle?" Sesi suçlayıcıydı. Bugüne kadar hiç kimse Darius'la ters düşmemişti.

Barack ellerini yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey. Yemin ederim. Besleniyordum, hepsi bu. Başka bir şey olmadı. Kudurmuş gibi saldırdı üzerime."

Syndil'in incecik eli boğazında titredi. "Darius dönüşmüş olabilir mi? O asla kontrolünü yitirmez. Bu olabilir mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Desari, korku ile öfke arasında düşüncelerini açığa vururken. "Hayır, Darius dönüşemez. O çok güçlüdür."

Julian bir kolunu onun beline doladı, yüzünde belli belirsiz bir sırıtış vardı. "Hiçbiriniz bilmiyorsunuz, değil mi? Darius dönüşmedi. Asla dönüşmeyecek. Şimdi de dönüşmüş filan değil. Hayat eşini buldu o kadar."

"Sen neden söz ediyorsun," diye sordu Dayan.

"Bunlar hiçbir zaman öğretilmedi size," dedi Julian usulca, derin düşünceler içinde, diğerlerinden çok kendi kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Diğer Karpatyalılar'ın arasında büyümediniz siz. Bizim sık sık ikinci doğamız olarak yaşadığımız şeyin farkında bile olmazsınız siz." Sırıtışı daha da belirginleşmişti. "Darius da bilmez bunu. Buralarda hayat giderek daha ilginç bir hal alıyor, baylar ve bayanlar."

"Saçma sapan konuşmayı kes de ne demek istiyorsun onu anlat."

Desari'den gelmişti bu buyruk; tatlı, yumuşak gözleri için için yanmaya başlıyordu. "Rusti'yi korumamız mı gerekiyor yani?"

"Emniyette olan tek kişi var, o da Tempest. Her Karpatyalı erkek kendi karanlığı için bir ışık bulmak zorundadır. Bu onun tek kurtuluşudur. Bu kadın, yani onun hayat eşi olmazsa eninde sonunda şafağı ve ebedi istirahatı seçmeye zorlanır, aksi halde bir yaşayan ölünün cinnetine yakalanır ve sonsuza kadar yitirir ruhunu. Vampir olur. Her erkek için sadece bir kadın vardır, sadece bir tane, diğer yarısı."

"Ama Tempest bir insan," diye itiraz etti Dayan. "Bu imkânsız. Dışarıda bir yerlerde kalbimizin, ruhumuzun diğer yarısının bulunduğundan biz de haberdar edildik. Uygun eşi

bulmak için bir arayış elbette olmalı, senin Desari'yi bulman gibi Julian. Ama Tempest bir Karpatyalı değil."

"Karpatyalılar'a hayat eşi olabilecek insan kadınların sayısı, " diye cevap verdi Julian yavaşça, "bir elin parmaklarını geçmez. Hepsi de belli biçimlerde fizik yeteneklere sahiptir. Tempest'in bu tür dişilerden biri olduğu tartışma götürmez. İş bulmak için amaçsızca dolaşırken sizin aranıza düştü ama büyük bir ihtimalle böyle yapmaya çekildi çünkü Darius'la bağlantılıydı," diye açıkladı. "Kaderin bağlı ruhları bir araya getirmenin bir yolunu bulması eğlenceli, öyle değil mi? Aralarına girme girişiminde bulunmayın ve Tanrı aşkına, o kadına dokunmayın. Bunu yaparsanız, Darius insandan çok bir canavar olur; onu korumak ve kollamak, onu ya da kendisiyle ilişkisini tehdit edecek başka herkesi engellemek için her türlü içgüdüye sahip. Bu zamanlarda diğer zamanlara göre daha tehlikeli olur." Julian yine sırıttı. "Bu işi ona bırakın; eninde sonunda çözecektir."

"Ben onunla konuşmalıyım, açıklamalıyım," dedi Desari. "Onun bir açıklama talep ettiğini duymadım, sen duydun mu?" diye sordu Julian, kollarıyla sarılıp kendine çekti onu. "Hayat eşlerinin buluşma sürecine karışmamak en iyi ve en güvenli yoldur."

"Dur bir dakika." Barack uzun bedenini kırmızı arabaya yaslamıştı. "Atladığın bir şey var bence. Darius'un onun kanını emdiğini biliyorum. Tempest'in üzerinde onun kokusunu alabiliyordum. Bana onun bedenini kullanmasından da bahseder misin biraz? Ölümlülerle o tür bir kombinasyon kesinlikle yasak değil mi? Bunu bize bizzat Darius öğretmişti."

"Tempest farklı görünüyor," dedi Julian. "Normal bir ölümlü sınıfına sokulamaz o; dolayısıyla da o kural uygulanmaz."

Syndil'in her zaman tatlı ve sevecenlikle bakan geyik gözleri Barack'a doğru kıvılcımlar saçıyordu. "Sen onunla beslenmek peşinde miydin? Sana hiç yakışmıyor bu. O bizim korumamız altındaydı. Çok duyarsızsın Barack. Her zaman zampara oldun. Kadınları rahat bırakamıyorsun; bizimle birlikte seyahat eden ve aileden olanları bile. Rusti dün korkunç bir deneyim yaşadı. Kendi açlığını doyurmaya çalışırken bu hiç mi aklına gelmedi?"

"Syndil." Barack incinmiş görünüyordu. Syndil'in son derece tatlı, sevgi dolu bir doğası vardı ve asla öfkelenmez, asla içlerinden birini üzmezdi.

"Bana 'Syndil' filan deme, Barack. Ailemiz tarafından korunan bir kadından beslenmek zorunda kalacak kadar tembel misin sen? Cazibeni Tempest'in senin ihtiyaçlarını karşıladığı için bir de sana minnettar kalacağını sanacak kadar çok önemsediğinden kuşkulanıyorum."

"Öyle bir şey değildi. Ben sadece aşırı derecede açtım, çok uzun süredir beslenmeyi bekliyordum. O kadına zarar vermeyecektim. Ve Darius'a ait olduğundan kesinlikle haberim yoktu. Lanet olsun, haberim olsa ona elimi bile sürmezdim. Az daha boğazımı parçalıyordu, Syndil. Şu göğsümün haline bak. Derimi yüzdü. Gelip tedavi etmeyecek misin?" Barack yalvaran gözlerle en çocuksu halini takınıp suratını astı.

"Belki bir dahaki sefer kadınların peşinden koşarken iki kez düşünürsün," diye karşılık verdi Syndil ve hızla dönüp uzaklaştı.

"Hey, dur bir dakika." Barack, umutsuz bir çabayla Syndil'in merhamet duygularını canlandırmaya çalışarak onun peşinden gitti.

"Buradaki herkes aklını yitirmiş olabilir mi acaba?" diye

sordu Dayan. "Yumuşak, tatlı Syndil tam bir cadaloz gibi davranıyor. Desari'nin kara sevdaya tutulmuş bir danadan farkı yok. Sen iyi misin bilmiyorum, Julian, ama senin de Darius'un rahatsızlığından yakışıksız bir biçimde keyif alır gibi bir halin var; Barack da kayıp bir köpek yavrusu gibi Syndil'in peşinden koşuyor. Neler oluyor burada?"

"Lideriniz hayat eşini buldu, Dayan," dedi Julian mutlu bir şekilde, "ve onunla nasıl baş edeceği konusunda bilgisiz, tam anlamıyla bir cahil. Hayat eşini bulmak sende birisi midene bir yumruk atmış ve akıl sağlığını çalmış duygusu yaratır. Darius'unuz her konuda bildiğini okumaya alışmış, her ne buyruk verirse doğru olduğunu zanneden biri. Ama şimdi fazlasıyla hak ettiği bir şoku yaşıyor sanırım."

"İradesini Tempest'e dayatacak, o kadar," dedi Dayan kendinden emin bir tonla, "sonra da her şey normale dönecek."

"Hayat eşine iradeni dayatmanın kendi boğazını kesmekten bir farkı yoktur. Parlak bir fikir olmazdı bu. Yine de, gözlemlemek çok eğlenceli olacak," dedi Julian kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Bölüm Altı

Ağaçların kalın korunağı altına girer girmez panterin kaslı vücudu büzüldü ve mavi karanlığın içinde parıldayıp bir erkeğin sert bedenine dönüşerek yeniden biçimlendi. Tempest bir ağaç gövdesine yaslanarak izledi; California'daki bir ormanın orta yerinde Alice tavşanının yuvasına bir şekilde rastlayıp rastlamayacağını merak etti.

Benzinin doğal olmayan solukluğu, kocaman gözlerindeki dehşet, Darius'un dikkatini çekti. Yumuşacık ağzı titriyor, parmaklarını endişeyle birbirine geçiriyordu; parmak eklemleri bembeyazdı. Darius, ona yaklaşacak olsa kaçacağını biliyordu. "Benden korkmadığını sen de biliyorsun, Tempest." Sesi gecenin içinde bir fısıltı, gecenin bir parçasıydı.

Tempest etrafına bakındı. Gecenin rengi kopkoyu bir mavi, neredeyse siyahtı, ama mistik ve güzeldi. Ağaçlar birer gölge

gibi mücevherler saçılmış gökyüzüne yükseliyordu. Minik sis bulutları orman zemini boyunca yavaş yavaş, tembel tembel birikiyor, diz yüksekliğinde toplanıyordu. "Neden sanki bütün bunların bu denli bir parçasıymış gibi görünüyorsun?" diye sordu Tempest. "Sanki geceye ait ama karanlık ve çirkin olmayan, güzel bir şeymişsin gibi? Neden, Darius?" diye bir kez daha sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Geceye aidim sahiden de. Seninle aynı ırktan değilim ben. İnsan değilim ama bir vampir ya da canavar da değilim."

"Ama bir leopara dönüşebiliyorsun?" Kendi gözleriyle tanıklık etmiş olsa bile, inanılması neredeyse imkânsız, akıl almaz bir yetenekti bu.

"Tarlada koşuşturup duran bir tavşana da dönüşebilirim, yükseklerde süzülen bir kartala da. Sis de olabilirim, buğu da, şimşek ve yıldırım, atmosferin bir parçası haline gelebilirim. Ama ben her zaman Darius'um; seni korumaya ant içmiş kişi."

Tempest başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil, Darius. Benim düşüp kafamı falan çarpmadığımdan emin misin? Belki de ikimiz birden esrarlı bir mantar yedik ve birlikte bir tür halüsinatif yolculuğa çıktık. Başka türlü mümkün değil bu."

"Bütün hayatım boyunca bunu yapmış olduğuma seni temin edebilirim. Ve yaklaşık bin yıldır varım ben."

Tempest onu susturmak için bir elini havaya kaldırdı. "Bir defada bir gariplik yeter. Bu zırvaları duyuyorum ama beynim işleme koymayı reddediyor."

"Sana zarar vermeyeceğimi biliyor musun, Tempest? Bunu gerçekten biliyor musun?" diye sordu Darius ısrarla, simsiyah bakışları bir sis gibi Tempest'in yüzünde toplanmıştı.

Tempest, ruhunun en derin yerlerinde, beyninin insana özgü işleyişinin ötesinde, bunu sahip olduğu tek kesin bilgi

olduğunun farkındaydı. Darius ona zarar vermezdi. Yavaşça onayladı başıyla ve bir anlığına Darius'un gözlerindeki rahatlama ışığını gördü. Darius sonra yine durgunlaştı.

"Seni başkalarının arzusuna maruz bırakmak istemezdim. Doğrusunu istersen bizim korumamız altındayken herhangi birisinin çıkıp da böyle bir şey için seni kullanacağı aklıma da gelmedi. Dikkatsizlik sonucu korkunç bir an yaşamana neden oldum ama aslında hiçbir şekilde tehlike altında da değildin. Barack açısından, o muhtemelen senin anılarını kendi çıkarları için kullanabileceğini sandı, insan avlara bunu yapmak genellikle kolaydır çünkü; ama sana zarar vermeyecek ya da seni öldürmeyecek, sadece beslenecekti. Üzerindeki kokumu alarak bunu benim de yapmış olduğumu varsaydı. Lütfen özrümü kabul et."

Sesi Tempest'i sarıp sarmalamış, kalbine giden yolu bulmuştu.

Tempest usulca iç çekti ve *av* kelimesi üzerinde fazla durmamaya çalıştı. "Biliyor musun, Darius? Bunların hiçbirinin önemi yok. Anlamam gerekmiyor çünkü zaten yapamam bunu. Şimdi sen de görebiliyorsun, değil mi? Bununla başa çıkabilmenin bir yolu yok benim için. Hemen çekip gitmem daha iyi olur."

Darius kara gözlerini bir kez olsun kırpmamış, bir saniye bile onun yüzünden ayırmamıştı. Tempest kalbinin daha da hızlı attığını, anlamadığı bir takım doğal güçlerin tehdidi altında olduğunu duyumsadı. "Herhangi birine anlatabileceğim herhangi bir şey değil bu. Bunu yapsam beni kilit altına alırlardı. Kaygılanman gerekmediğini biliyorsun."

Darius'un siyah gözleri merhametsizdi; derinliklerine ve daha derinliklerine kadar delip geçiyor, ruhuna nüfuz ediyor-

du. "Darius, haklı olduğumu sen de biliyorsun. Bilmek zorundasın. Bir tür ortak zemin bulmaya çalışan iki ayrı ırktan insanlar değiliz biz. İki ayrı türüz."

"Sana ihtiyacım var."

Darius bu sözleri o kadar alçak bir sesle söylemişti ki, Tempest duymakta güçlük çekti. Meseleyi olanca çıplaklığıyla, hiç süslemeden izah etmişti. Ne bir zihinsel zorlama vardı ortada ne de başka türlü bir ikna yöntemi. Yine de bunu söyleyiş tarzı, Tempest'in kalbini delip geçen bir ok gibiydi. Bu üç kelimeye karşı hiçbir savunması yoktu Tempest'in. Bunların gerçekliğiyle mücadele etmenin bir yolu yoktu. Darius'un sesinde duyduğu hakikat.

Uzun bir süre dik dik baktı ona Tempest. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmaksızın yerden bir avuç dolusu yaprak alıp fırlattı ona doğru. "Oyunu centilmence oynamıyorsun, Darius. Gerçekten öyle. Böyle gözlerin ve böyle bir sesin var ve şimdi bir de kalkmış bu tür şeyler söylüyorsun."

Hafif bir tebessüm Darius'un ağzının sert köşelerini yumuşattı. "Gözlerimden hoşlandığını biliyordum zaten." Tamamıyla tatmin olmuş birisinin ses tonuyla konuşuyordu. Harekete geçecekmiş gibi görünmüyordu ama ansızın bir kule gibi yükseldi Tempest'in üzerinde, vücudu sıcaklığını paylaşacak kadar yakındı şimdi. Eli Tempest'in boğazını buldu, avuçları Tempest'in nabızları tam ortasında atacak şekilde kıpırtısız uzandı boynuna.

"Gözlerinden hoşlandığımı söylemedim," diye düzeltti Tempest. "Bence onların yasadışı sayılması lazım. Günahkârlar." Agresif bir biçimde çenesini ona doğru kaldırdı, anlamakta bile güçlük çektiği bir şey karşısında geri adım atmamaya çalışarak.

"Özrümde ciddiyim, tatlım. Seni bir daha asla böyle bir durumda bırakmayacağım. Diğerlerini de hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde senin sonsuza kadar benim korumam altında olduğun konusundan haberdar edeceğim." Darius, kadifemsi dudaklarının ayartısına kapılarak simsiyah başını ona doğru eğdi.

Tempest'in soluğu boğazında düğümlenmişti, ağaç gövdesine doğru geri çekildi ve Darius'un sert bir duvarı andıran göğsünü geri itmek için avuç içlerini kaldırdı. "Belki de bunu yapmamalıyız diye düşünüyorum. Birbirimize dokunmamak her ikimiz için de gerçekten daha güvenli, Darius."

Darius'un yüzündeki tebessüm, Tempest'in tüm bedenine ısı yayarak, gözlerine kadar tırmandı. "Daha mı güvenli? Düşündüğün bu mu? Benim arzu ettiğim şeyi yapmak her zaman çok daha güvenlidir." Tempest'in göğsüne uyguladığı baskıya rağmen bir santim bile kıpırdamamıştı yerinden. Tempest hafifçe iç çekti. "Bunu içtenlikle söylüyorsun. Bense, Darius, kişisel olarak, ormana doğru çığlık çığlığa kaçma noktasındayım, aksi halde kendi akıl sağlığımdan kuşkuya düşer ve kendimi sana adarım. Şimdi beni daha fazla itmeye derhal son ver."

"O ağaç gövdesinin desteği olmaksızın kendi ayaklarının üzerinde durabileceğini mi sanıyorsun?" Sesinde bir eğlenme tınısı çınlıyordu.

Tempest, bunu anlamaya isteksiz, eliyle hafifçe vurdu ağaç gövdesine. Şu ana kadar sergilediği gösteriden dolayı oldukça gururluydu. Baygınlık yok. İsteri nöbetleri yok. Aklı başında bir kadının yapabileceği hiçbir şey yok. Ama çuvallamak da istemiyordu. Uzun kirpikleri bir anlığına aşağı sürüklendi. Darius, onun saydam yüzünde kendi kendisiyle dalga geçen, ilgiyle karışık mahcup mizahı, kendi başına ayakta durmak

için başını onun kolunun altına eğerek kaymadan hemen önceki ani kararlılığı, kolayca okudu. Tempest'in mizah duygusundan, en uç durumlarda bile kendi kendisine gülebilme yeteneğinden hoşlanıyordu.

Tempest sırıttı ona. "İyi, işe yaradı."

Darius elini uzattı. "Hadi tatlım, Sadece yürüyüp, konuşabiliriz."

Tempest şüpheyle baktı ona dik dik. "Sadece yürümek ve konuşmak. Bu başka tuhaf faaliyetlerin şifresi değildir herhalde?"

Darius bu kez gerçekten güldü. Parmaklarını onunkilere doladı, elini kavradı ve getirip kendi vücudunun sıcaklığına koydu. "Nereden çıkarıyorsun bu saçmalıkları?"

Tempest'in zümrüt gözleri ona doğru ışıldadı. "Daha da kötüleşebilirim. Çok daha kötü."

"Beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsun."

Tempest elinde olmadan güldü. "İnsanları korkutma konusunda seninle yarışamam. Kılını bile kıpırdatmadan kazanırsın. Tartışmasız."

Darius, yere düşmüş bir tomruğun üzerinden onu rahatça geçirebilmek için kolunu Tempest'in beline doladı. Uzun bir sıçrayışı ıskalamadı ve Tempest de onu artık kolaylıkla dönüşebildiğimi bildiği orman kedisiyle karşılaştırmaktan kendini alamadı. Darius da aynı sessizlik ve aynı zarafetle yürüyordu. "Böyle dönüşebilmek nasıl bir duygu?"

"Bir leopara mı?" diye soruyla karşılık verdi Darius onun sorusuna. Yüzlerce senedir bunun nasıl bir duygu olduğunu düşünmemişti. Gizem. Güzellik. Şekil değiştirmenin harikalığı. Tempest'in sorusu o topyekûn neşeyi aklına getirdi; bu sanatta mükemmelleşinceye, artık havada, koşarken, hatta olağanüstü hızlara çıkarken bile şekil değiştirebilme yeteneğine

ulaşıncaya kadar, bir çocukluk deneyimi olarak duyumsadığı o korkuyla karışık saygıyı canlandırdı yeniden gözünde. "Bir hayvanın ruhunu, hızını ve enerjisini, sessizce hareket edişini, tümüyle mucizevi bir şekilde kendi bedenimde deneyimlemek inanılmaz bir güç ve güzellik duygusu veriyor."

Tempest, özel olarak bir yere gitmeyi amaçlamadan salına salına yürüyerek onun ritmine ayak uydurdu. Darius mükemmel ölçülere sahipti; her kasında, her hücresinde güç ve kudret taşıyan bedeni kendi başına bir mucizeydi ve haberdar bile görünmediği gelişigüzel bir kolaylıkla taşıyordu onu. "Ne zaman bir hayvanla iletişim kursam büyülenmiş gibi olurum," diye onayladı Tempest. "Gerçekten de her şeyi onların gözlerinden görebilmeyi, koklamayı ve onlar gibi duyabilmeyi çok isterdim. Sen bunu yapabilir misin? Yoksa sen yine sen olarak mı kalıyorsun?"

"Her ikisi de. Onların algılarını, yeteneklerini kullanabilir ve aynı zamanda, hiçbir şey çok yoğun ve baskıcı bir içgüdüyü tetiklemediği sürece, akıl da yürütebilirim."

"Hayatta kalma içgüdüsü gibi."

Darius, yukarıdan kısa bir bakış attı Tempest'in başının üzerine. Ay ışığı ağaçların arasından aşağı dökülüyor, altın kırmızısı saçlarına dokunarak onları tutuşturuyordu. O kadar güzeldi ki, bu ipeksi saç tellerini okşayıcı eliyle taramaktan başka şansı kalmamıştı Darius'un. "İşte sen busun benim için. Bir hayatta kalma içgüdüsü. Sen de hissediyorsun bunu."

Tempest'in uzun kirpikleri Darius'un o parlak yeşil gözlerin uzaklara kaçmadan önceki kaçamak bakışını yakalamasına yetecek kadar kalktı. "Ne hissettiğimi bilmiyorum." Tempest elini Darius'tan kurtardı ve ona hızlı bir kınama bakışı gönderdi. "Oraya gitmiyoruz, hatırladın mı? Benden bir adım uzak dur ve sana daha önce sözünü ettiğim şeylerden herhangi

birini de yapmaya kalkma sakın."

Darius'un cevap olarak attığı boğuk kahkaha, kanında dans eden alevler gönderdi Tempest'e. Ters ters baktı ona. "Kahkaha da yasaktı."

Darius onu incecik belinden yakaladığı gibi, yere devrilmiş devasa bir tomruğun tepesine çıkarıverdi kolayca; boyları eşitlendi, Tempest bakışlarını aşağı indirirken Darius elini hafifçe bıraktı onun dudaklarının üzerine. Eğreltiotları orman zeminini bürümüş, yeşilin tonlarından dokunmuş bir halı gibi kapladığı alana gece mavisi içinde görülmemiş bir deniz mavisi eklemişti.

Manzara o kadar güzeldi ki, Tempest'in soluğu kesildi; aralarındaki mesafeyi birkaç santim ihlal etti diye Darius'u azarlamak bile gelmedi içinden. Elinin üzerinde olmasının, kendisine sanki ona aitmiş gibi dokunuşunun da farkında değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Darius simsiyah başını öylesine yaslamıştı ki ona, Tempest'in nefesi boğazında kalıyordu. Boynu beklentiyle bir nabız gibi atıyor, onu tüketmekle tehdit eden alevler cızırdamaya, çatırdamaya başlıyordu. Darius'un nefesinin sıcaklığını tam da o her şeyi ele veren nabız atışlarının üzerinde hissetti.

"Geceyi dinle. Bizimle konuşuyor," dedi Darius usulca.

Bir anlığına Tempest sadece kendi kalp atışlarının sesini duyabildi. Diğer bütün sesleri bastırarak kulaklarında atıyordu adeta kalbi. Darius büyük bir özenle geri döndürdü onu ve kendine çekip bedeninin koruması altına aldı. "Hareketsiz kal. Sakin ol. O zihninde bir yerlerde, Tempest. Önce sükûneti bul. Öğrenmeye başladığın yerde o." Darius'un sesi teni üzerinde siyah bir kadife gibi hışırdıyordu. Büyüleyici ve kusursuz. Düpedüz sihirdi bu.

Darius, etrafını sadece sesinin hipnotize edici gücüyle ya da bedeninin amansız kudretiyle değil, gecenin kendisiyle de sıkı sıkı dokuyarak bir büyü yapıyordu ona. Tempest gecenin böylesine kendine has canlı renkleri olduğuna o güne kadar hiç dikkat etmemişti. Ay, ağaç saçaklarının içinden geçerek parlıyor, yeryüzünü yumuşak, yanardöner bir gümüşle yıkıyordu. Ağaç yaprakları birer mücevher gibi pırıldarken hafif bir esinti aralarından geçip gidiyordu. Rüzgârın bu alçak sesli iç çekişi, Tempest'in kendi kalp atışlarından sonra açık seçik tanımlayabildiği ilk ses oldu. Darius'un kolları onu kendisinden kat kat geniş bir bedene kilitleyerek, sıkıca sardı. Tempest'in dar alanlara yönelik bir nefreti vardı ve erkeklere fazla yakın olmaktan her zaman kaçınmıştı; özellikle de yalnızken ve onlar güçlüyse. Buna karşılık Darius, ona tehdit altındaymış hissinden çok, güven ve korunma duygusu veriyordu.

"Gerçekten dinle geceyi Tempest, kulaklarınla olduğu kadar yüreğin ve zihninle de. Rüzgâr hafifçe şarkı söylüyor, masallar fısıldıyor. İşte, bize çok yakın, duyuyor musun? Rüzgâr bize yavru tilkilerin sesini taşıyor."

Tempest çenesini yana yatırıp tüm gayretiyle onun duyabildiği sesleri tek tek yakalamaya çalıştı. Yavru tilkiler. Gerçekten de bilebilir miydi bunu? Darius, sanki zihnini okuyormuşçasına dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Üç taneler. Çok küçük olmalılar; zar zor dolaşabiliyorlar."

Tempest, Darius'un dudaklarının saçlarında gezindiğini hissetti; tasarlayarak değil de sanki rastlantı sonucu saç tellerine sürtünüyormuş gibiydi. Kendini koruma güdüsü sonunda egemen oldu ve Tempest ondan bir adım uzaklaşmaya yeltendi. Ama ayağı boşlukta sallandı. Bir tomruğun üzerinde olduğunu unutmuştu. Düşmekten Darius'un kolu sayesinde son anda kurtuldu.

Usulca güldü Darius, o sinir bozucu, erkeksi, dalga geçip eğlenen tonuyla. "Haklı çıktım. Bana ihtiyacın var. Bir muhafıza ihtiyacın var senin."

"Beni sürekli olarak çıldırtıyor olmasan, ihtiyacım olmazdı," diye suçladı onu Tempest ama kendisi de ona aynı şekilde sıkı sıkı tutunuyordu.

"Zihnimi senin zihninle daha tam birleştirmeme izin ver. Sana dinlemeyi, gecenin gerçek seslerini duymayı öğretebilirim. Benim dünyamı yani, Tempest." Darius, kalın kolunun etrafına dolanmış incecik parmaklara kısa bir bakış attı. Tempest çok kırılgan, çok ince, ufak tefek ama devasa bir cesarete sahip bir kadındı. Onun için doğmuştu. Kalbi, aklı, ruhu tanımıştı onu. Bedenindeki her hücre ona uzanıyor, asla hafiflemeyecek bir yoğunlukla ona ihtiyaç duyuyor, onun açlığını çekiyordu.

Darius onun narin bedeninin kendi sert bedeni karşısında ürperdiğini hissedebiliyordu. İçindeki azgın koruma içgüdüsü, katışıksız kudretiyle onu ezip geçerek yükseldi. Onu alıp gizli barınağına götürmek, etrafındaki dünyanın gündelik tehlikelerinden korumak, her zaman yakınında ve koruması altında tutmak istedi. Ama kendi hisleri ne kadar güçlü olursa olsun, onun bir ölümlü olduğunu ve asla geri dönüp onun için değiştiremeyeceği farklı bir dünyada büyümüş olduğunu fark etti. Kendi karakterini nasıl asırlar ve karşılaştığı tehlikeler biçimlendirmişse, onun karakterine de aynı kesinlikle kendi dünyası şekil vermişti. Onu bu denli hızlı taşıyamazdı kendi dünyasına. Bedeninin ve ruhunun arzuları, ne kadar yersiz olursa olsun onun korkuları yanında ikinci planda kalmak zorundaydı.

"Eğer zihnini tam olarak benimkiyle birleştirirsen, her dü-

şündüğümü okuyabilir hale mi geleceksin?" diye sordu Tempest endişeyle.

Darius onun saçlarını dalgalandırdı, okşayışında bir şefkat vardı. "Zaten yaptığım bir şeyden mi bahsediyorsun?"

Tempest'in zümrüt gözleri şimşek gibi çaktı. "Düşündüğüm *her şeyi* okuyor olamazsın," dedi kararlı bir biçimde.

Kısa, etkileyici bir sessizlik oldu. Tempest başını geriye yaslayarak ona baktı. "Yoksa yapabiliyor musun?" Bu kez sesinde apaçık bir tereddüt vardı.

Darius onun bu endişeli yüzünü derhal öpmek istedi. "Elbette yapabiliyorum."

Tempest'in dişleri alt dudağını çekiştiriyordu. "Önceleri yapamıyordun. Bunu yapabileceğini sanmıyorum Darius."

"Benimle zihinsel iletişim kurduğun her defasında benimle birleşiyorsun. Diğerlerinden farklı olduğunu çözebilmem için birkaç kez iletişim kurmuş olmamız gerekmiş olabilir ama bunu çözer çözmez canım her istediğinde senin zihnine girip çıkma olanağı sağladı bu bana." Parmakları sevgiyle dolandı Tempest'in ensesine. "Eğer istersen anılarından bir kısmını seninle paylaşabilirim. Bir Çin lokantasının arkasında çok sevdiğin küçük bir ara sokak. Sıradışı Arnavut kaldırımlarına bayılıyorsun oranın."

Bu kez Tempest serbest kalmak için bir hamle yaptı ama Darius kollarının arasında hapsederek sıkı sıkı yakaladı onu. "Bu kadar çabuk değil, tatlım. Gayri hakiki konuştuğumu ima eden sendin."

Tempest dimdik durdu. "Kimse artık *gayri hakiki* demiyor. Yaşını belli ediyorsun."

Darius yine güldü, yüzyılların yalnızlığı ve tam bir his yoksunluğunun ardından kendisini bu kadar kolay gülerken

bulmak onu şaşırtıyordu. Neşe bizzat gecede vardı, dünyada vardı neşe, her türlü yaşama ediminde vardı. "Bu şık değildi, Tempest," diye tersledi onu, ama sesi o kadar yumuşaktı ki Tempest'in yüreğini altüst etti.

"Artık birleşme yok, Darius. Bence normal şeyler yapsak daha iyi olur. Mesela konuşmak gibi. Konuşmak iyidir. Artık tuhaf şeyler yok, sadece alışıldık şeyler. Bana çocukluğunu anlat. Annen baban nasıl insanlardı?"

"Babam son derece güçlü bir adamdı. Kendisinden çoğunlukla Karanlık Adam diye söz edilirdi. Halkımız arasında büyük bir şifacıydı. Sezgilerime göre ardından ağabeyim aldı onun yerini kendi soyumuz içinde. Annem yumuşak ve şefkatli biriydi. Gülümsemesini hatırlıyorum. Muhteşem bir gülümsemesi vardı." Kelimeler hatıralarını canlandırdı hayalinde, bir duygu seli.

"Harika bir kadın olmalı."

"Evet. Öldürüldüğünde daha altı yaşındaydım."

Tempest'in parmakları acıma duygusuyla kasıldı Darius'un kolunda. "Çok üzgünüm, Darius. Acı verici anılarını canlandırmak değildi niyetim."

"Anneme dair hiçbir anım kötü olamazdı, Tempest. Ben altı yaşındayken, barbarlar evimizin yakınlarındaki köyü istila edip yağmaladı ve neredeyse herkesi öldürdüler. Ben, işte o birkaç kişiyle birlikte" -eliyle kamp alanının bulunduğu yönü işaret etti- "kaçmayı başardım. Kız kardeşim Desari, Syndil, Barack, Dayan ve bir başkası daha. O günden sonra halkımızın geri kalanıyla bağlarımız koptu."

"Altı yaşında mı? Darius, ne yaptın peki? Nasıl hayatta kaldın?"

"Etrafımdaki hayvanlardan avlanmayı öğrendim. Başkala-

rını kullanarak beslenmeyi öğrendim. Büyük darlık dönemleriydi. Birçok hata yaptım ama her gün yeni, heyecan verici bir deneyim oldu."

"Annenden babandan, halkından nasıl ayrıldın?"

"Bir savaş vardı. İnsan köyleri haritadan silindi, bizim ailelerimizin dost saydığı insanlardı bunlar. Yetişkinlerimiz bu insanların safında yer almaya karar verdi. Ama askerler güneş doğduktan sonra, Karpatyalılar'ın en savunmasız olduğu zamanda, gizlenmeye ihtiyaçları olduğu bir sırada saldırdı. Ve çok fazla asker vardı, vahşi ve zalimdiler, bütün bölgeyi haritadan silmeye, birer mikrop, vampir olarak gördükleri bizlerin kökünü kazımaya kararlılardı. Ne yazık ki, bizin türümüzün yetişkinlerinin güneş yüksekteyken hiçbir gücü, kudreti yoktur; dolayısıyla da bir katliam oldu, hayatları boş yere israf edildi. O gün insan, Karpatyalı, kadın ve çocuk çok fazla ölü verildi;. Irkımızın büyük bir bölümü 'vampir' öldürme ayinlerine kurban edildi; kafaları kesildi ve kalplerine kazıklar çakıldı, annem ve babam da aralarındaydı."

Darius'un sesi zayıf, kederli ve uzaktı; sanki bir yanı Tempest'ten yüzyıllarca uzaklaşmış gibiydi. Tempest onun kollarında dönüp uzandı ve parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. "Çok üzgünüm, Darius. Senin için ne kadar korkunç." Uzun kirpiklerinde yaşlar gözlerine ışıklar saçarak parıldadı. Onun için, anne babası için, o zamanlar yaşamış olduğu çocukluk için duyduğu acı yüreğini paraladı.

Darius bir gözyaşı damlasını parmağının ucuyla yakaladı. "Benim için ağlama, Tempest. Yüreğine gözyaşları dökülmesini asla istemem. Sen de çok zor bir hayat yaşamışsın. Benimki ise, hiç değilse duyguları ve renkleri yitirmeden önce, eski ailemin, sonra da yüzyıllar boyunca yeni ailemin sevgisiyle doluydu.

Beni ve diğerlerini savaşın harap ettiği vatanımızdan kaçıran gemi, okyanusu bir uçtan diğerine geçtikten sonra şiddetli bir fırtınaya yakalandı. Tek başımızaydık, ben en büyükleri, ama bir şekilde gemiyi Afrika sahillerine çıkarmayı başardık. O yıllarda ve o zamandan bu yana çok büyük maceralar yaşadık ve ardından karanlık beni yakaladı ve tüm ruhuma sirayet etti."

Tempest onun parmağını ağzına götürüp pırıldayan gözyaşı damlasının tadına bakışını izledi; simsiyah gözleri şehvani, kusursuz dudakları ürkütücü derecede tahrik ediciydi. Kasılarak yutkundu; sırf o dudakların tadına bir kez daha bakmak ve gözlerinin yakıcı yoğunluğunda sonsuza kadar kaybolmak için kendini onun kollarına atmaktan korktu. "Ne karanlığı, Darius? Neden bahsediyorsun sen?"

"Bu son uzun yüzyıllar boyunca hiçbir şey hissetmedim. Öyle anlaşılıyor ki, bir Karpatya erkeği, belli bir noktadan sonra duygularını tümüyle yitiriyor ve bir vampire dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Bana bağımlı olan diğerlerinin varlığı nedeniyle içimdeki canavarla savaştım hep. Ama çok uzun zamandır hiçbir rengi göremiyorum, hiçbir şeyden zevk almıyorum, bir kadına ihtiyaç duymuyorum, hiç gülmüyorum ve hiç aşık olmuyorum. Mecburen neden olduğum ölümlerden dolayı bir suçluluk duygusu bile yaşamıyorum. İçimde sadece bir açlık var, onu hissediyorum. Güçlü, korkunç ve her zaman üzerimde. İçimdeki canavar büyüdü ve şimdi artık serbest bırakılmak için boğuşuyor, salıverilmediği için kuduruyor. Sonra bir gün, o karanlığın içine sen doğdun; bana renk, ışık ve hayat getirdin." Darius usulca anlatıyordu tüm bunları, içtenlikle, her kelimeye hakkını vererek. Eli havaya kalkıp Tempest'in altın kırmızısı saçlarından bir tutam yakaladı ve yüzüne bastırıp onun güzel kokusunu içine çekti.

"Bu dünyadaki diğer herkesten daha çok ihtiyacım var sana. Bedenim senin bedenini kendi parçası sayıyor. Kalbim senin kalbini tanıyor. Ruhum senin ruhun için haykırıyor ve zihnim senin zihnine dokunabilmek için can atıyor. Bu canavarı evcilleştirip benim bu dünyaya, iyiliğin ve ışığını yoluna tutunmamı sağlayabilecek tek kadınsın sen. Beni ölümlüleri de ölümsüzleri de yok etmekten alıkoyabilecek tek kişi."

Tempest bir kez daha alt dudağını ısırdı. Darius'un ona anlattığı şeyler kavrama kapasitesini aşmıştı. Sinirlerini germişti; Darius onun arzulanan bir kadın olarak kendisinin farkına varmasını daha önceki herkesten daha fazla sağlarken bile. "Kendimizi fazla kaptırmayalım, Darius. Bir süreliğine grupla birlikte seyahat etmeyi kabul ettim zaten, ama dünyayı kurtarmak beni birazcık aşar. Ben İngiliz anahtarı falan kullanmayı bilirim ama ilişkiler tümüyle gözden çıkardı beni."

Biraz küstahça bir yanıt vermiş olabilirdi Tempest ama onun sözleri yüreğini dağlamıştı. Darius'un sergilediği Eski Dünya'ya has zarafet ve çekicilik, Tempest'in ona ikinci bir ten gibi sımsıkı sarılma tehlikesine karşı bir denge sağlamış gibi görünüyordu. Cinsel cazibe de Darius'un ikinci doğasıydı ve Tempest kendisini bundan bağışık olduğunu düşünerek avutmayı denemedi bile.

"Her türlü başka ilişkiden uzak kalman ilgili tarafların tümünün hayrına olur," dedi Darius yumuşak bir tonla.

Tempest'in zümrüt gözlerinde yeşil bir pırıltı yandı söndü ve hemen ardından ona yine arkasını döndü; gözlerini dikip uzun süre bakılmayacak kadar kusursuz dudakları baştan çıkarmıştı onu. "Hadi yürüyelim, Darius. Uçuruma tepeden bakan bir tomruğun üzerinde dikilmekten daha güvenli olur. Çok daha güvenli."

Darius, kollarını onun beline doladı ve öne eğildi, ılık nefesi ensesini okşadı. "İstersen koş bebeğim, ama geri bana dönmekten başka gidecek bir yer yok."

Darius'un beline doladığı kollarından oluşan kalın kemeri sert bir hamleyle ittirdi Tempest, kararlılığından gurur duyarak. Eğer bu beden kendisiyle temas halinde olmaya devam ederse, her ikisi de birazdan yanıp tutuşacaktı. Yapılacak tek makul şey aralarına bir okyanus ya da buzul koymaktı. Belki de bütün bir kutup buzul örtüsünü.

Tomruktan atlayıp uzun adımlarla uzaklaşmaya başlarken kendisini Darius'un o çileden çıkaran kahkahası izledi. "Zihnini okumak çok ilginç bir hal almaya başladı, tatlım. Seninle birlikte her zaman bir igloya yerleşebilirdik."

"İmkânsız. Sen eritirsin öyle şeyleri. O zaman nerede yaşardık? Sana söylemiştim, O tılsımlı gözler yok artık. Belki de bir maske takmayı denemelisin." Darius'un seksi kahkahası da son bulmalıydı. Kesinlikle. Kan dolaşımında altüst edici bir hasara yol açıyordu. Kanını kaynatıyor, eritiyor ve o kadar yoğun ve ağır bir kıvama getiriyordu ki, bunu bir son vermezse kendini onun kollarına atıp biraz huzur bulmak için yalvaracak hale geliyordu. Sonra artık özür dilerdi Darius. Hadi oradan.

Geri dönüp ters ters baktı Darius'a. "Tamam. Yap bakalım o kertenkele hareketini."

Darius, onun yüzünü inceledi uzun uzun. "Kertenkele hareketi mi?" diye tekrarladı. Ardından kötücül bir tebessüm belirdi şehvetli ağzında. "Tenini yalamak mı? Zevkle. Bana yerini göster yeter." İncelikli bir biçimde eğilip Tempest'in boğazında tam o nabzın attığı yere yaklaştı, gözleri aniden yakıcı bir hal aldı, dudaklarındaki tebessüm yavaş yavaş söndü.

Tempest sertçe itti onu. Dilinin o kadife törpüsü tenine

şöyle bir dokunsa kendini kaybedecekti. "Uzak dur benden." Büyüyen bir dehşet içinde iki kocaman koşu adımıyla uzaklaştı. "Ciddiyim, Darius. Yoksa yanımıza bir yaşlı dadı almak zorunda kalırız."

"Ama kertenkele hareketi istediğini söyledin." Eliyle Tempest'in bileklerini kavramış, onu kendine zincirlemişti.

"Pulları kastetmiştim. Pulların olması gerekiyor. Eğer o küçük ürkütücü şey olsaydın, seninle ormanda yürüyüşe çıkarak namusumu tehlikeye attığım duygusuna kapılmazdım."

"Eğer bir kertenkeleye dönüşseydim, çığlık çığlığa kampa doğru kaçıyor olurdun şimdi." Julian ve Desari'nin kedileri de yanlarına alıp çoktan turne otobüsüyle ayrıldıklarını biliyordu Darius. Dayan, Syndil ve Barack'sa o anda Barack'ın o çok sevdiği küçük hızlı arabaya tıkışmakla meşguldüler. Barack'ın konuşmak için Syndil'e yalvardığını, onu kendisinin aslında hain bir sıçan olmadığına ikna etmeye çalıştığını duyabiliyordu.

Darius, Tempest'in bir anlık duraksamasından yararlanarak elini kaptı. Parmaklarını sımsıkı kenetledi onun parmaklarına ve çekip omuzlarının koruması altına aldı. "Dönüşsem, havamı atıp sana bir Komodo ejderi hareketi çekmek isterdim."

Tempest, hayal gücü böyle bir şeyi hazmederken kalbinin hızlı hızlı atmasına engel olamadı. "Bu gece bir yerlere gitmemiz gerekmiyor muydu? İzlemen gereken çok yoğun bir programın olduğunu sanıyordum. Şu Komodo ejderlerini de bir kenara bırakalım lütfen. İnsan şeklindeyken bile yeterince ürkütücüsün."

Orman zemininde kalın bir tabaka oluşturan tomrukların arasından yürüyerek kampa doğru adeta sürükleniyorlardı. Ürpertici ve güzeldi, ormana mistik ve büyülü bir yer havası veriyordu. Tempest, Darius'un elinden aldığı güç duygu-

sundan hoşlandı; onun bedeninin ateşiyle ısınmaktan, sıkı sıkı zincirlenmiş bir gücün telkinleriyle kurduğu rahat, akıcı ilişkiden hoşlandı. Hepsinden çok da gözlerinin sahiplenici bakışlarla onun üzerinde yanışını, kusursuz dudaklarının onu baştan çıkarışını seviyordu.

Darius o kadar aniden durdu ki, Tempest ona çarptı. Yüzünü ona çevirdi; ağaç saçaklarının arasından etrafa saçılan ay ışığı altında ifadesi daha bir karanlık, daha şehvani bir hal almış, gerçek kişiliğine bürünmüştü: Kudretin efendisi, kıyas kabul etmez bir büyücü. Tempest'in tek yapabildiği gözlerini dikip onun erkeksi güzelliğine bakakalmak oldu, bakışlarındaki açlıkta kaybolup gitmişti.

Ona bu kadar yaklaştığında Tempest'in soluğu kesiliyordu. Darius'un açlıktan, en kaba ihtiyaçların baskısından acımasızlaşan gözleri enikonu kararmıştı şimdi. Tempest'in kollarından aşağı doğru kayıp kalçalarına kadar inen elleri onu kendisine doğru çekti, vücutları sımsıkı yapıştı birbirine. Havadaki gece mavisi, ay ışığının gümüş pırıltısıyla karışmış, beyaz sis kümesiyle de birleşerek hep birlikte etraflarını kuşatıp, dünyanın geri kalanıyla tüm ilişkilerini kesmişti.

Darius, kendi dışındaki, hatta kendi havsalasının da ötesinde kalan birtakım güçler tarafından çekilen başını yavaşça öne eğip ona yaklaştırdı. O anda kendisi için anlamı olan tek şey, Tempest'in saten yumuşaklığındaki ağzını hissetmekti. Dudaklarındaki yabanıl balın tadına varmaktı. Kontrolü eline alıp karşılıklı ıstıraplarını dindirmekti. Bunu yapmak zorundaydı. Her ikisi için de soluk almak kadar zorunluydu bu.

Sımsıkı, yine de kadife kadar yumuşak dudakları Tempest'in dudakları üzerinde gezindi, verebileceği tepkiyi tatlı tatlı savuşturdu. Ellerinin altında sessizce süzülüşünü, tam

içine doğru akışını, kalbini sıkı sıkı sarıp sarmalayışını hissetti Tempest'in. Dişleriyle nazikçe, ısrarla asıldı; Tempest onun söze dökülmemiş arzusuna boyun eğip dudaklarını aralayıncaya kadar. Ayaklarının altındaki zemin ürkütücü bir hızla dönmeye başladı; yine de dudakları Tempest'in dudaklarına kapandı, zaman ve mekânın içinden alıp daha önce hiç bulunmadığı bir yerlere götürdü onu.

Darius bilinçsizce, öyle bir niyet taşımadığı halde, zihinlerinin yan yana geldiğini, birbiriyle birleştiğini, kendisinin erotik fantezilerini paylaştıklarını, onun varlığında hissettiği neşeyi duyumsadı. Vücudunun hayat kazanış biçimini ve onu arzulama, ihtiyaç duyma tarzını paylaştıklarını. Ona duyduğu açlığı.

Saf hissiyat. Kanatsız süzülüyordu yükseklerde, boşlukta serbest düşüyor ve her defasında alevler daha yükseğe sıçrıyordu. Tempest'te kayboldu, her zaman da böyle kaybolacaktı. Teni yumuşacık, saçları ipek gibiydi. Hayatın bir mucizesiydi Tempest.

Her şeyi apaçık seyrediyor, Tempest'i onun tutkusunun anaforunda sürüklüyor, arzularını yakalıyor ve kendisinin nerede sona erip Darius'un nerede başladığını bilemez hale gelinceye kadar büyütüyordu. Ateşten bir açlığın tükettiği tek bir varlık haline gelinceye kadar devam etti bu. Kendini korumaya yer yoktu, ihtiyata yer yoktu; Tempest'in açlığı da en az onunki kadar muazzamdı.

Darius'un kolları sahiplenici bir şevkle daraldı, kaskatı erkeksi bedeninin koruması altına sürükledi onu. Vücudunun derinliklerindeki kan yoğunlaşıp ergimiş lava dönüştü, bir ateş fırtınası, alev alev yanıyor olduğunun ayırdına varıncaya kadar sürükledi tüm benliğini.

Durmalıyız artık. Sözcükler kelebek kanatları kadar hafif dokunmuştu zihnine, soluksuz, erotik, her ikisini de tüketme tehdidinde bulunan, kontrollerini ele geçirmekle tehdit eden aynı açlık ve ihtiyaçla dolu. Yine de başka bir şey vardı. Yeni bir şey. Zihinleri birleşmiş olduğundan Darius fark etti bunun ne olduğunu: Zamanın kendisi kadar ezeli bir korku.

Darius kendisini geri çekip gerçekliğe, bedeninin halen ısrar ettiği acil ihtiyaçlardan uzağa, aklıselimin suretine geri döndü.

Tempest alevler içindeydi, artık kendisi değil Darius'un bir parçası haline gelmişti. Tek ve bütün bir varlıktılar. Sımsıkı tutundu ona, vahşi bir tılsım fırtınasındaki yegâne güvenli çapaya. Darius başını kaldırdı, dudakları onun dudaklarından birkaç santim uzakta, havada asılıydı şimdi. Birbirlerinin gözlerine düşüp boğularak, tek bir öpücükle böylesine kontrol dışı bir yangına yol açabilecekleri gerçeğinin dehşetiyle uzun uzun birbirlerine baktılar.

Tempest bir adım geri çekildi; kendini toparlamaya, bedenini kavuran o korkunç ateşi soğutmaya yönelik, incelikli, kadınsı bir hareketti bu. Parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu, böylesi yoğun alevlerin çıkmasında payı olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"O lafı etme, tatlım. Tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum." Boğuk sesinde insanı çileden çıkaran o erkeksi alay çınlıyordu.

Tempest başını iki yana salladı. "Konuşabileceğimi sanmıyorum zaten. Dürüst olmak gerekirse, Darius, sen ölümcül birisin. Bunu yapamayız, o kadar. Çok tehlikeli. Aramızda şimşekler çakacak sandım bir an."

Darius bir eliyle esmer yelesini geriye attı. "Sana yemin

ederim bir yıldırım çarptı bana. Beyaz ateşten, sipsivri, yırtıp geçti bedenimi."

Kararsız da olsa bir tebessüm belirdi yine de Tempest'in yüzünde. "O halde anlaştık. Daha ileri gitmiyoruz."

Darius bir elini onun vücuduna doladı ve tir tir titrediğini fark etti. "Bence yanıt, çok daha ileri gitmek, Tempest. Bunu kontrol etmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Ne kadar çok pratik yaparsak o kadar daha iyi olacağız."

"Daha mı iyi?" Tempest bir elini ağzına bastırdı, gözleri kocaman kocaman açılmıştı. "Bundan daha iyi olmaya yeltenmemeliyiz bile Darius, yoksa bütün dünyayı ateşe verebiliriz. Seni bilmiyorum ama ben şu anda kendimi o kadar da müthiş hissetmiyorum doğrusu." Ağırlaşmış vücudu rahatlama sancıları içinde, en ufak bir dokunuşa duyarlı bir haldeydi. Darius'un ona her dokunuşu, ateşten okların tüm bedeninde koşuşturmasına yol açıyordu. Ona ihtiyacı vardı, bedenini istiyordu. "Bunların olacağına dair en ufak bir fikrimiz olsa, dünyanın bir yarısını aramıza koyardık."

Darius onun parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve üzerlerindeki iki küçük yara dikkatini çekti. Diliyle yokladı solmuş beyaz izleri; yavaş, kadife törpüsü ısının. Tempest onun gözlerinde için için yanan arzu karşısında, arsız şehvet karşısında gözlerini kapadı. Bu kez ani yangın felaketine sadece kendisinin neden olmadığını biliyordu. O böyle şeyler yapmaz, anlık yakınlıklar peşinde koşmazdı. Asla. Böylesine minik bir dokunuşun, tek bir bakışın, kendisini akışkan bir ateşe ve bir daha asla dinmeyecek bir sancıya indirgeyeceği kimin aklına gelirdi ki?

"Darius, durmak zorundasın." Yarım ağızla gülüyordu ama gözyaşlarına boğulmanın da kıyısındaydı. "Ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok. Yani, sen bir vampirsin."

Darius başını iki yana salladı. "Vampir değilim, tatlım. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun, asla değilim. Sana vampirlerin ebedi karanlığı seçmiş olduklarını, ruhlarını yitirmeyi tercih ettiklerini açıklamıştım. Sen benim ruhumsun, direncimsin, karanlığımdaki ışıksın. Ben Karpatyalı'yım, kendi halkımın arasında büyümemiş olsam da, yöntemlerim biraz farklı olsa da gerçek bu. Halkımın Prensi'ni, türümüzü yok olmaktan kurtarma görevini üstlenen kişiyi tanımıyorum. Var olup olmadığını hatta birkaç hafta öncesine kadar ağabeyimin hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum."

Tempest gülmeye başladı. "Hakkında sohbet edebileceğimiz normal bir şey var mı acaba? Mesela, hava durumu? Havalar pek normal gitmiyor bu günlerde." Darius beyninin kavramakta güçlük çektiği şeyler üzerine konuşmaya devam ederse Tempest'in aklını yitireceğinden korkuyordu. Her şey çok aşırı bir hızla gelişiyordu.

Darius'un sırıtışında alay vardı yine. "Bir fırtına yaratmamı ister misin? Yağmur altında sevişebilirdik."

"Diğerlerini bulabilir ve birlikten güç doğarmış gibi yapabiliriz," teklifinde bulundu Tempest sert bir ifadeyle, Darius'un haddini aşan önerisi karşısında vücudunun neredeyse erimesini göz ardı ederek. "Hangimizin daha gerçekçi olduğunu görebiliyorum ve o sen değilsin." Darius'un elinden çekiştirerek onu kampa doğru sürükledi.

Darius birkaç dakika boyunca ne yapacağını bilemez bir halde sessiz kalarak arkasından gitti. Sonunda boğazını temizledi ve merakla sordu, "Tempest? Tam olarak nereye gidiyoruz biz? Benim için bir sakıncası olduğundan değil -sen nereye gitmemizi arzu edersen peşinden gelirim- ama belleğim beni yanıltmıyorsa bu patika kıvrıla kıvrıla kayalık bir vadiye çıkıyor. Güvenli değil."

Tempest derisinin altından kızarmaya başladığını ve bunun yavaş yavaş boynuna doğru yükseldiğini hissetti. Ne zaman parmaklarını ondan kurtarmaya çalışsa Darius bir tutkal gibi yapışıyordu. İçinden kaval kemiklerine bir tekme atmak geldi. Darius'un vücudunu alev alev yakması yeterince kötüydü zaten ama şimdi kendisine o her zamanki sakin, karşı konulamaz, hiçbir şekilde yenilgiye uğratılamaz bakışlarla bakarken tam anlamıyla eli ayağına dolaşıyordu.

"Peki kamp nerede o zaman?" diye sordu birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Darius bir an gözlerini dikip baktı ona. Sonra göz kırptı; Tempest'in onun gözlerinin derinliklerinde görmüş olduğuna kalıbını basacağı alaycı ifade yok olup gitmişti. Tempest'in kaval kemiklerini *gerçekten* tekmelemek isteğini dışa vuran yüz ifadesini ciddiye aldı. Bu isteğini frenlemeye yönelik bol miktarda öz denetim önlemini barındırıyordu bu ifade.

"Bana ders verip durma. Normalde biraz olsun yön duygum vardır," diye karşı çıktı Tempest. "Bana büyü falan gibi bir şey yapmış olmalısın. Yolu göster yeter. Ve bunu yaparken suratındaki o ifadeyi de sil."

Darius sessiz sessiz yürüdü, vücudu bilinçsizce savunmaya geçmişti ona karşı. "Nasıl bir büyü yaptım acaba sana?" diye sordu nazikçe, Tempest'in karşı koyabilecek gibi görünmediği o katışıksız, büyüleyici perdeden çıkıyordu sesi.

"Nereden bileyim," diye sordu Tempest aksi aksi. "Kim bilir, belki de Merlin'le çalıştın," diyerek baktı ona şüpheyle. "Çalışmadın, değil mi?"

"Aslında, tatlım, o benim çırağımdı," dedi Darius.

Her iki eliyle kulaklarını kapadı Tempest, parmakları hâlâ onun parmaklarına kenetliydi. "Bunu duymak istemiyorum. Şaka yapıyorsan bile duymak istemiyorum."

Açık alana geldiler ve Tempest boş ağaçlıklara bakmak için durdu. Sadece kamyonet kalmıştı geride. Havada uçuşan bir paket kâğıdı da orada birilerinin konaklamış olduğuna dair yeterli bir gösterge değildi. İstese de isteme de Darius'la baş başa kalmaya mahkûmdu. "Bu bir komplo değil herhalde?"

Darius, kamyonetin kapısını açarken usulca güldü. "Ailem aklımı yitirmiş olduğumu düşünüyor olabilir ama asla sana karşı bir komplo düzenlemezler."

"Ama *senin için* düzenlerler," dedi Tempest ani bir sezgiyle. Başını ona doğru eğdi. "Şu senin halkının Prens'i bu yaptığın şeylerden hoşlanmasa nasıl davranırlardı acaba?"

Darius o doğal kibriyle gelişigüzel omuz silkti. "Ailemden, gölge etmemeleri dışında başka ihsan istemezdim. Uzun süredir kendi başımın çaresine bakıyor kendi işimle ilgileniyorum. Kimseye hesap vermem, vermedim ve bu saatten sonra da verecek değilim." Kollarını Tempest'in beline doladı ve bir çırpıda kaldırıp kamyonetin koltuğuna oturttu. "Kemerini bağla, tatlım. Önümüze çıkacak ilk bela belirtisinde dışarı fırlamanı istemem."

Belli belirsiz bir sesle söylendi Tempest, direksiyonun arkasından yan koltuğa kayarken. Kamyonetin sınırlı alanında her zamankinden de güçlü görünüyordu Darius. Omuzlarının genişliği, güçlü kuvvetli uylukları, vücudunun sıcaklığı. Tempest boğazında düğümlenen iniltiyi yutkunarak geçiştirdi. Güzel erkeksi kokusu, Tempest'in içindeki vahşi, evcilleşmemiş bir şeylere göz kırpıyordu. Tırnakları gergin bir tempoyla gösterge panelini tıklatmaya başladı. "Biliyorsun Darius, belki de bir otobüsle gitsem daha iyi olurdu."

Darius onun ses tonundaki umutsuzluk gölgesini duyumsadı ve görmezden gelmeyi tercih etti. Motoru çalıştırdıktan

sonra uzanıp Tempest'in yumuşak tenine sadece bir kez dokundu, parmak ucu arayıp buldu yanağını.

Bu tüy gibi hafif dokunuş Tempest'in kalbinin küt küt atmasına yetti. Darius'un bunu duyduğunu biliyordu, damarlarındaki kanın hızla akışından, vücudunun hazır ve ona aç olduğundan haberdar olduğunu biliyordu. Hafif bir iç çekişle koltuğuna gömüldü ve başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı.

Bölüm Yedi

Yalnızdı. Tempest, grubun motor karavanındaki banyoda gözlerini dikmiş düşünceli düşünceli aynaya bakıp saçlarını tararken bunu düşünüyordu. Bir önceki uzun gece bir rüyaydı sanki. Darius, küçük kamyonetin samimi ortamında usul usul tarihin ilginç bölümlerini anlatmış, notaların o en mükemmel karışımından oluşan sesiyle olayların gözünün önünde canlanmasını sağlamıştı. Kolu bir hareketiyle onu yanma çekiyor, emniyet kemerinin güvenli olup olmadığını sınıyordu. Vücudunun sıcaklığı ona sızıyordu.

Saatlerce araba sürmüşlerdi; karanlık gökyüzü önlerinde açıldıkça açılmış, otoban şeritleri rehberleri olmuştu. Tempest'i uyku bastırmış, kafası onun omzuna düşmüş ve oraya da yerleşmişti. Bunu bilerek yapmamış, başı öylesine düşüvermişti. Darius ona kendini güvende hissettiriyor, değer veriyor-

du. Ses tonuyla, gözlerindeki sıcaklıkla, vücudunu ona siper edişiyle...

Tempest gürültüyle iç çekti. Bu hissiyata alışmak istemiyordu. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi ve sonuçta kendi ayakları üzerinde durması daha hayırlıydı. Ne kadar ipeksi olursa olsun baştan çıkarıcı bir tuzağa düşmek istemezdi. Darius ne olursa olsun böylesi gözükara bir davranışta bulunmayı aklına bile getirmeyecek kadar güçlüydü. Ama Tempest düş kurabilirdi ve son zamanlarda sanki bunu biraz fazla yapıyor gibiydi.

Darius yokken yalnızdı. Hayatında birçok kez yalnızlık yaşamıştı ama bu farklıydı. Bu, sanki kendine ait bir parçayı özlemek gibi bir duyguydu; kendi başına dolduramayacağı ya da kaçamayacağı karanlık bir boşluk.

Yine çok geç uyanmıştı; geliştirdiği bir başka kötü alışkanlıktı bu. Saat öğleden sonra üçü geçiyordu. Bütün bir gecenin yolda geçtiği tahmininde bulundu. Grup elbette gün boyu uyumuştu. Başka türlü böylesi çılgın bir programa ayak uydurabilmeleri nasıl mümkün olabilirdi ki?

Aynadaki yansımasına yakından dikkatle baktı. Çürümüş gözünün hâlâ mosmor olması gerekiyordu, şiş ve çirkin; oysa yalnızca çok hafif bir mavi leke kalmıştı. Darius onu tedavi etmişti. Bunun nasıl olduğunu anımsadıkça yüzü kızardı yavaş yavaş, bedeni canlandı. Bunu erotik bir rüya olarak hatırlamak daha kolay olacaktı. Darius. Uyuduğunda özlüyordu onu, Tanrı bilir nerelerdeydi şu an.

Gözlerinin parıldama biçiminden hoşlanmadı, aynanın karşısından çekildi. Kara sevdalı bir dana gibi duşun altında onu hayal ederek oyalanmış olması zaten yeterince berbat bir durumdu. Gözlerini. Ağzını. Sesini. Vücudunu kuvvetle dalgalandırış biçimini.

"Ah, Tanrı aşkına." Karavanın savurganca döşenmiş iç kısmına kısa bir bakış attı. "Bir ergenden daha kötü davranıyorsun," dedi kendi kendine. "Kibirli, buyurgan ve tuhaf bir adam o. Onun dış görünüşüne deli divane olurken sakın aklından çıkarma bunu. O bir erkek. Bu bile yeterince kötü. Hatta erkekten de kötü. O bir..." Doğru tanımı bulmaya çalıştı. "Bir şey. Herhangi bir parçası olmak istemeyeceğin bir şey. Şimdi git arabanın yağını kontrol et. Dünyevi, sıradan bir şey. İlişki kurabileceğin bir şey."

Şafaktan hemen önce, Darius bütün bir gece araba kullandıktan sonra nihayet yetişip geçtikleri otobüse taşımıştı onu. Gözlerini kapadı, kollarının kuvvetini, göğsünün sert kaslarını kendisinin yumuşak göğüslerine bastırışını hâlâ duyumsayabiliyordu. Günün ilk ışık demetleriyle birlikte yüzünü görebilmişti, şehvetli ve güzel ama yine de zamanın kendisi kadar sertti. Onu nazik, dikkatli bir biçimde otobüse taşımış, kanepeye, yastıkların arasına yatırmıştı.

Bir yorganla üstünü örterkenki sevecenliği, sonsuza kadar kalbine kazınacaktı. Şakağına kondurduğu öpücükse hâlâ ateşin izlerini taşıyordu.

Ve boynu. Tempest bir elini boynuna bastırdı sonra aynanın karşısına geri döndü ve bir kez daha baktı. Darius'un ağzı onu kendi mülkü olarak işaretleyip yakıcı markasını bırakmıştı oraya. Kanıtı, o nabız gibi atan, kavuran, Darius'u çağıran o tuhaf mührü görebiliyordu. Eliyle üzerini kapadı ve oradaki yakıcı sıcaklığı yakaladı.

"Bu kez başın çok fena belada, Rusti," diye mırıldandı usulca. "Ve seni bu beladan nasıl kurtaracağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Soğuk mısır gevreği yemek istedi ama aç olmaktan çok yal-

nız olduğunu fark etti. Darius'un ağzını, şaşırdığı zamanlar onu yavaşça ve seksi şekilde büzüşünü görmek istiyordu. Siyah yakıcı gözlerini görmek istiyordu. Mısır gevreğinin tadı karton gibiydi. Başka birisinin böyle bir şey yapmasının düşüncesi bile kendisini hasta ederken, neden Darius'un onun kanını emmesi erotik geliyordu? Darius'u söz konusu olduğunda tüm vücudu beklenti içinde kenetlenirken, Barack'ın boynuna doğru eğilmesini iğrenç kılan neydi? Boynundaki ize bir kez da parmak ucuyla dokundu.

"Burada oturup gündüz düşleri kurmayacaksın, Tempest," diye çıkıştı kendisine kararlı bir şekilde; bir yandan da belli belirsiz, neden kendisine Darius'un ısrarla kullandığı isimle hitap ettiğini merak ediyordu. "Git ne yapıyorsan yap ama aptalca davranmaya bir son ver artık."

Temizlenmek sadece birkaç dakikasını aldı ve leoparları besledikten sonra da dışarı çıktı. Pencerelerdeki kalın ve ağır perdeler gün ışığının otobüse girmesini o denli engellemişti ki, dışarısı gözüne her zaman olduğundan daha aydınlık göründü ve parlak ışık karşısında gözlerini kısmak zorunda kaldı. Hafif ve oyuncu bir esinti saçlarını, elbisesini uçuşturdu; yapraklar hışırdadı, çam ağacı iğnelerini yeni kamp alanlarının sağına soluna savurdu.

Havada hem çam ağaçları hem de kır çiçeklerinin etkisiyle enfes bir koku vardı. Yakınlarda bir yerlerde su fokurdadı. Tempest isteksiz isteksiz otobüsün motoruyla oyalandı bir süre; sonuç kendisini iyice tatmin edinceye kadar ince ayarlar yaptı. Rüzgâr kendisini her zamankinden de yalnız hissetmesine neden oluyordu. Darius etraftayken renkler ne kadar da parlak ve canlı görünüyordu gözüne. Darius ortalıklardayken her şey daha canlıydı.

Saplantı. Yaşadığı şey bu muydu yoksa? Tempest bir şişeyi suyla doldurdu ve sırt çantasına attı. Yürüyüşe gidecek, sığ sularda yürüyecek, biraz serinleyecekti. Sular Darius'u çıkarırdı aklından. Islık çalarak ellerini ceplerine soktu ve yürümeye başladı; kararlıydı, Darius'u aklından çıkaracaktı artık. Ama kamp alanından uzaklaştıkça koyu bir bunaltı hislerine egemen olmaya başladı.

Şarkı söylemeyi denedi ama yüreğinde bir ağırlık vardı sanki; attığı her adımda bacaklarını kurşun gibi hissediyordu. Korkunç bir keder büyüyordu içinde. Darius'u görmeye, ona dokunmaya, hayatta ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. İncecik bir akarsu şeridiyle karşılaştı ve genişleyip gümüşten, köpük köpük bir battaniyeye dönüşerek bir kayacın yüzeydeki uzantısı üzerine döküldüğü yere kadar takip etti onu. Ayakkabılarını çıkardı ve suda yürümeye başladı. Buz gibi su, yeniden akıl yürütebilecek kadar boşaltmıştı kafasını.

Darius ölü ya da yaralı değildi. Yanlış bir şey yoktu ortada. Aralarındaki bağ gelişiyordu çünkü Darius zihnini her geçen gün daha fazla onun zihniyle birleştiriyordu. İnsanlar için bir anlam ifade etmeyen yoğun bir yakınlığı paylaşıyorlardı. Onun zihni kendisininkiyle temas etmediğinde kayboluş duygusu içine giriyordu. Hepsi buydu. Bu kadar basitti. Tek yapması gereken bununla yaşamayı öğrenmekti.

Tempest su dizlerini aşıncaya ve akıntı yönünde sürüklenmeye başlayıncaya kadar ilerledi akarsuyun içinde. Artık havadaki böcekleri fark edebiliyor, vızıldayıp durmalarını, uçuşmalarını duyabiliyordu. Küçük renkli oklardı onlar, incecik kanatların pır pır uçuşunu görebiliyordu. Darius'un öğrettiği şekilde dinledi etrafı, mutlak bir dinginlik içinde, etrafında akan sularla birlikte ve zihni hayatla dolup taşan minicik yaratıklara odaklanmış bir halde.

Tempest akarsuyun üzerinde asılı kalan muhteşem bir mavi yusufçuğu izledi. Son derece yavaş hareketlerle etrafına bakındı ve bir araya toplanan kelebekleri gördü. Bir yığın enfes renk, havayı döven kanatlar. Her taraftan çıkıyor, birbirlerine sürtünüyor, omuzlarına, kollarına konuyorlardı. Mest olmuş bir halde onlara ayak uydurdu ama sonra çok fazlasını etrafına toplamaktan korktu. Ani bir hareketle salıverdi onları, tüm zarafetleriyle uçuşup uzaklaştılar.

Kuşların bir ses yarışmasını andıran konserlerine başlamasıyla birlikte müzik notaları süzüldü zihnine. Sayısız tür hava dalgaları için yarışıyor, birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Dikkatle dinledi ve onlara yanıt vermeden önce tek tek her farklı şarkıyı, her birinin anlamını öğrendiğinden emin oluncaya kadar zihninde tekrarladı.

Birer birer çağırdı onları yanma. Kollarını uzattı, onlara şarkılar söyledi, tatlı sözlerle ikna etti, gırtlaktan gelen şakımasıyla dallarda ve yuvalarındaki kuşları cezbetti. Etrafında uçuştular, alçak daireler çizdiler; temkinli bir biçimde dalıp onu sınadıktan sonra koluna kondular.

Ardından, birbirleriyle gevezelik edip didişen sincaplar geldi; hızla koşuşturup su kenarında durdular. Tempest, usul usul ve büyük bir dikkatle onlara doğru ilerlemeye başladı; bütün bu süre boyunca kuşlarla sessizce konuşmaya da devam etti. Etrafında cıvıl cıvıl şarkılar söyleyerek kanat çırpıyor, en sevdikleri melodileri şakıyorlardı ona. İki tavşan birbirlerine burun oynatarak, müteredditt hareketlerle açığa çıktı. Tempest onları da iletişim ağına içine çekmek için hiç kıpırdamadan durdu, sadece zihniyle uzandı onlara.

İlk tehlike uyarısı bir kuştan geldi. Çok yükseklerdeki bir hava akımına takılmış süzülürken, keskin gözleri toplantı

yerine birkaç metre uzaklıktaki bir fundalık içinde sinsi bir hareketlilik yakalamıştı. Aşağıdakileri yalnız olmadıkları konusunda uyaran bir alarm verdi hemen. Kuşlar havalanır, tavşanlarla sincaplar güvenli alanlara doğru koşuştururken, Tempest hızla döndü etrafında. Çıplak ayakları suda, açıklık alanda yalnız kalmıştı. Kalın fundalıkların arasına kısmen gizlenmiş bir adam seri fotoğraflar çekmekle meşguldü. Fazlasıyla tanıdık, daha da kötüsü, fazlasıyla muzaffer görünüyordu. Belli ki Tempest'in etrafına üşüşen hayvanların fotoğraflarını çekmişti.

Tempest iç çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Hiç değilse önemli ya da egzotik bir şeyin fotoğrafını çekmeyi bile başaramamıştı bu hayatta. Ne bir ayının, ne bir tilkinin ne de bir vizonun. Ama muhabirin çalıştığı o küçük pejmürde paçavranın baş sayfasında görebiliyordu resmini, *Dark Troubadours'un Kuş Kadını* manşetiyle. Ne müthiş bir haber olacaktı kim bilir. Kendisini böyle pislik işlere bulaştırmayı nasıl beceriyordu?

"Tekrar merhaba. Peşimizden ayrılmıyor gibisin," diyerek selam verdi Matt Brodrick'e, hissettiği kadar korkmuş görünmediğini umarak. Erkeklerle yalnız kalmaktan nefret ediyordu ve bu ücra ormanlıkta kıvrıla kıvrıla akan dere olabildiğince ıssızdı. "İyi resimler alabildin mi bari?"

"Ah evet," diye yanıt verdi muhabir, makinesini boynunda sallanmaya bırakarak. Tempest'e doğru hareketlenirken ihtiyatlı bir biçimde etrafına bakındı. "Koruman nerede?" diye sordu şüpheyle.

Matt Brodrick uzun adımlarla ona doğru gelirken, Tempest'in ayakları da gayri ihtiyari geri geri giderek akarsuyun ortasına doğru yönelmişti.

"Korumanın bir tutkal gibi sana yapıştığını sanıyordum."

"Nereden böyle bir fikir edindin acaba? Ben tamirciyim, grup üyesi değil. Koruma Desari'ye, grubun solistine tutkal gibi yapışır. Bu onun işi. Ondan hoşlanıyorsan bir dahaki sefer karşılaştığımda kendisine iletirim." Brodrick'teki bir şey huzursuz ediyordu onu. Grubu izleyen meraklı bir muhabirden daha fazlası olduğunu biliyordu bu adamın ama derdinin ne olduğunu kestiremiyordu.

"Birkaç ay önce birileri onu öldürmeye kalktı," dedi Brodrick, dikkatle Tempest'in yüzünü inceleyerek. "Sana bundan bahsettiler mi? Öldürme girişimi sırasında iki grup üyesinin daha vurulduğunu anlattılar mı? Bu grubun etrafta olma tehlikesi olabilir."

Tempest hâlâ suyun içinde hareketsiz duruyordu. Adam doğru söylüyordu; bunu hissedebiliyordu. Ama onu ağaçların bu ıssız yalnızlığında korkutmak, sarsıp sarsamayacağını görmek için bile bile anlatmıştı bunları. Tempest derin bir nefes aldı; taze havayı içine çekip içindeki berbat korkuyu dışa verdi. Bir yandan umursamazca gibi omuz silkerken bir yandan da akıntı yönünde ilerlemeye başladı. "Bunun benimle bir ilgisi yok. Ben arabaları tamir ederim, o kadar. Birileri Desari'ye zarar vermek istiyorsa muhtemelen sen de benim kadar tehlikelisin ve üstelik sen de etrafta dolaşıp duruyorsun."

Gökyüzüne göz attı. Hava açıktı, güzel bir gün, bulutlar pamuktan toplar gibi sakin sakin yüzüyordu tepelerinde. "Muhtemelen birkaç çılgın hayrandır. O tipleri bilirsin. Desari seksi ve güzel bir kadın. Her türlü ilgiyi üzerine çekebilir. Bazen bu kadar yoğun bir ilgi çok da iyi bir şey olmayabiliyor." Doğanın sükûneti biraz olsun içine süzülmüştü.

Yoksa yine Darius muydu bu? Kendisinden çok uzaktaydı;

zihni kendi isteğiyle onu bulmak için uzansa da ona dokunamazdı Tempest. Zaten bir boşluktan başka bir şey de bulamadı, yine de kendisine yardım ediyor olduğunu duyumsadı. Onun karakteristik sükûnetinden bir şeylerin içine sızdığını ve doğaya daha iyi uyum sağlamasını kolaylaştıracak şekilde yatışmasına yardım ettiğini hissedebiliyordu.

Brodrick, ayakkabılarının ıslanmamasına özen göstererek su kenarı boyunca peşinden geldi. "Birilerinin onların ne olduklarını öğrenmiş olması daha büyük bir ihtimal." Bakışları Tempest'in canını sıkıyordu. "Buralarda takılmaya devam edersem canımın yanabileceğini anlatmaya çalışarak beni uyarıyordun aslında, değil mi?"

"Nereden böyle bir fikir edindin acaba?" Tempest keşke bunu düşünmüş olsaydı. Belki de adam tam korkmuşken, kendisine gözdağı vermesine izin veriyordu. "O sümüksü magazin gazetelerini okumam, Brodrick, o yüzden belki de neyin peşinde olduğunu bana söylemelisin. O çektiğin bana ait fotoğrafları kullanmayı planladığını anlıyorum. Ben ünlü değilim ve öyle bile olsa bunun ne önemi olurdu ki? Hayvanları insanlara tercih ediyorum. Onlara yakın hissediyorum kendimi. Bunu haber yap, en fazla yapabileceğin olsa olsa bana işimi kaybettirmek olur. Bunun, peşinde olduğun şey her neyse, ona ne faydası olacak, anlamadım."

Brodrick onu inceliyordu. Tempest ise arkasına güneşi almış dikiliyordu, bu nedenle de Brodrick onun boynundaki aşk ısırığını hemen seçemedi. Ama kısa sürede fark etti ve boğazlanıyormuş gibi bir ses çıkararak geriye kaçmaya çabaladı; bir yandan da eli apar topar gömleğinin yakasında içeri girmiş ve çekip bir gümüş haç çıkarmıştı. Haçı ileri doğru uzattı, Tempest'e doğru.

Tempest bir an olup biteni kavramaksızın dik dik baktı. Ardından olayın anlamını kavrayınca bir kahkaha patlattı. "Ne yapıyorsun acaba, aptal herif. Kafayı yemiş olmalısın. O yazdığın zırvalara gerçekten de inanıyorsun, değil mi?"

"Sen onlardan birisin. Canavarın işaretini taşıyorsun. Onun hizmetkârı olmuşsun," diye suçladı isterik bir biçimde. Gümüşün üzerinde parlayan güneş Tempest'in gözünü alıyordu.

Tempest parmak uçlarıyla boynuna dokundu. "*O* da kim. Ne canavarı? Deli olduğunu düşünmeye başlıyorum. Erkek arkadaşım eğleniyordu biraz ve küçük bir ısırık attı. Sen ne sandın?"

"Onlar vampir, hepsi de," dedi Brodrick. "Neden gün boyu uyuduklarını sanıyorsun?"

Tempest usulca güldü. "Yoksa otobüste o kadar çok tabut olmasının nedeni de mi bu? Vay be. Vampir oldukları hiç aklıma gelmemişti."

Brodrick öfkeyle küfretti, Tempest'in kendisiyle dalga geçmesine kızmıştı. "Bunu bütün dünyaya kanıtladığımda öyle gülemeyeceksin bana. Onların peşindeyiz. Bir süredir izliyoruz onları. Son elli yıllarını inceledik ve hiçbirisi biraz olsun yaşlanmadı."

"Siz de kimsiniz? Ve bunun kanıtı var elinizde, öyle mi?" Yüreği ağzına gelmişti ama kendini zorlayıp yüzündeki alaycı tebessümü muhafaza etti. "Sen de ellisinde göstermiyorsun, Brodrick, yani sen de onlardan biri olabilirsin."

"Sırıtma bana öyle," diye tısladı Brodrick, öfkeyle. "Dünyayı bu iblislerden kurtarmaya çalışan duyarlı insanların oluşturduğu bir derneğiz biz. Hayatımızı büyük bir tehlikeye attık. Üyelerimizden bazıları Avrupa'da öldürüldü, büyük davamızın şehitleri oldular. Vampirlerin insanlığı tehdit etmeye devam etmesine izin vermeyeceğiz."

Tempest'in gözleri kocaman açıldı. Gerçek bir fanatiğe bakıyordu şu an; Desari'yi öldürme teşebbüsünün arkasında bir şekilde yer aldığı kuşkusuz biri. "Bay Brodrick." Makul olmaya çalıştı. "Söylediklerinize gerçekten inanıyor olamazsınız. Bu insanları tanırım. Vampir olmaları çok zor; birazcık eksantrik insanlardır, hepsi bu. Çoğu grubun yaptığı gibi gezerek şarkı söylüyorlar. Darius daha geçen gün bana sebze çorbası pişirdi. Desari aynada görünüyor, kendi gözlerimle gördüm. Tabutlar konusunda da şaka yaptım sadece. Otobüste her türlü konfor var, uyuma alanları da dahil. Lütfen inan bana, bunlar sadece hayatlarını kazanmaya çalışan yetenekli insanlar."

"Boynundaki izi gördüm. Onlar insanları kullanıyor. Hiç kimse onları gün ışığında görmedi bu güne kadar. Haklı olduğumu biliyorum ben. Son defasında az kalsın haklıyorduk onları. Peki onları ortadan kaldırmaları için gönderdiğimiz en iyi keskin nişancılarımız başına ne geldi dersin? Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular. Desari nasıl kurtuldu? Vücudunda birkaç mermiyle nasıl hayatta kaldı? Söyle bakalım. Hastaneye gittiğini, özel bir doktorun onu tedavi ettiğini iddia ediyorlar. Hadi oradan!"

"Bunu kontrol etmek o kadar zor olmasa gerek."

"Doktor oraya geldiğini söylüyor. Üç hemşire, birkaç da teknisyen de öyle. Ama başka kimse görmemiş. Ünlü bir şarkıcı hastanelerine geliyor ama çalışanların çoğu hatırlayamıyor, öyle mi? Üstelik konu hakkında bir şey bilen tek bir cerrahi hemşire dahi bulamadım. Ameliyat ekibinde sadece dışarıdan getirilmiş bir uzman cerrah olduğunu iddia ediyorlar."

"The Dark Troubadours zengin, Brodrick. Zengin insanlar işlerini böyle yapar. Ama sen açık açık Desari'nin hayatına kasteden girişimin bir parçası olduğunu mu söylüyordun biraz

önce." İtiraf ürkütmüştü Tempest'i, adam ondan da kurtulmayı kafasına koymamış olsa bu itirafa yeltenmezdi duygusuna kapılmıştı. İlk kez hayatından endişe etti. Adamın silahı var mıydı acaba? Çok mümkündü bu. Daha kötüsü, Brodrick'in deli olduğuna inanıyordu. Aklı başında olan hiç kimse vampirlerin insanlığa hükmedeceğine inanmazdı. Vampirlerin bir söylence olduğuna inanmıştı Tempest her zaman... en azından Darius'u iş başında görünceye kadar. Bu adamsa kendi iddialarını yalnızca aptallık ve saçı başı ağarmış eski efsanelere dayandırıyordu.

Darius'sa Tempest'in bugüne kadar karşılaştığı insanlardan çok daha güvenilir görünüyordu. Şu anda ona fazla bir faydası olduğundan da değildi, her neredeyse. Ah Tanrım, onun şu anda nerede olduğunu bilmek bile istemiyordu. Ya gerçekten de bir tabutun içinde uyuyorsa? Bu ihtimal tüylerini diken diken etti. Toprağa gittiğinden söz etmişti. Ne demek istemişti bununla acaba?

Bunları düşünmeyi bırak, Tempest. Bu kaçık gibi delirtir bu düşünceler seni. Buraya odaklan. Şu an önemli olan meseleye ver ilgini.

Matt Brodrick kısılmış ve kötü niyetli gözlerle onu gözlüyordu. "Gündüz onlara göz kulak olacak insan hizmetçilere ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Sen de o kişisin. Nerede onlar?"

"Senin yardıma ihtiyacın var, Brodrick. Ciddi söylüyorum, yoğun bir terapi alman lazım." Tempest, bu gazetecinin Desari'ye düzenlenen saldırıya karışmış olduğunu Darius'un bilip bilmediğini merak etti.

"Sen onlardan birisin." Brodrick bir kez daha suçladı onu. "Onları uykuda yakalamama yardım et yoksa seni de ortadan kaldırmak zorunda kalırım."

Tempest akıntıyla aşağı doğru daha hızlı yürümeye başlarken Brodrick de su kenarından ona ayak uyduruyordu. Kalbi suyla yarışırcasına atmaya başlamıştı. "Gerçek şu ki, bana daha şimdiden çok fazla şey anlattın, Brodrick. Beni öldürmekten başka şansın yok artık. Darius, Desari ya da grubun diğer üyelerinin nerede olduğunu söylemeyeceğim sana ama tabutların içinde değiller ve onları oraya koymana da yardım edecek değilim."

Pis bir hırıltıyla adamın dudakları gerildi. "Grup üyelerinden birinin birkaç ay önce ortadan kaybolduğunu biliyor muydun peki? Bence onlar öldürdü. Muhtemelen onlardan biri değildi ve sırf kanından yararlanmak için kullanıyorlardı onu, kuruyup gidinceye kadar."

"Senin hastalıklı bir kafan var, Brodrick." Tempest ondan kurtulmanın bir yolunu bulabilmek umuduyla telaş içinde etrafına bakındı. Son derece gözden uzak yaşıyorlardı ve Tempest, Darius'un kendisi için hep belirlediği güvenlik çemberinin dışında olduğundan emindi. Bu beladan sağ salim çıkacak olursa, Darius büyük bir ihtimalle kendisine hiç unutmayacağı bir nutuk çekecekti.

Zihnini gönderdi ormanı arasın diye, gökyüzünü, civardaki hayvanlardan yardım istemeye, bilgiye ihtiyacı vardı, yakınlarda saklanacak bir yere dair bir işaret. Brodrick kendi kendine homurdanıyordu, istediklerini yapmadığı için kızgındı Tempest'e. Çok yavaş bir şekilde küçük bir tabanca çıkardı. "Bence bir daha düşünsen iyi edersin."

Tempest akıntının bacakları üzerindeki çekimini hissedebiliyordu. Şimdi çok daha güçlü akıyordu su, daha gürültülü, daha saldırgan. Beklenmedik bir şelaleye kapılmak istemiyordu; onlardan birine doğru gidiyor olmaktan korktu. Yine silahın menzili içinde olsa da, Brodrick'in bulunduğu yerin

karşı kıyısına doğru ilerledi suyun içinden. Hâlâ çıplaktı ayakları; ayakkabılar bağcıklarından boynuna asılıydı. Çok cazip bir ölüm şekli olduğuna karar verdi bunun. Başka kim, tam da kayaları, engebeli bir araziyi geçmek zorunda olduğu bir kaçma girişimine ayakkabısız yakalanırdı ki? Neydi onda bu kadar belayı üzerine çeken şey?

Çok yükseklerdeki o kuş bir çığlık daha attı, çok tiz, sıradışı bir çığlıktı bu. Tempest sarp bir uçurumun işaretini o anda aldı. Ters ters giderek suyun dışına çıktı, gözlerini bir an olsun silahtan ayırmadı. Mermi kalbini delip geçmekte hiç tereddüt etmezdi; gerçi Brodrick hızla akan nehri geçip peşinden gelmedi, belli ki cilalı ayakkabılarını ıslatmak istemiyordu.

İlk atışı gürültüyle yankılandı. Mermi kulağının dibinden vınlayıp geçti ve bir metre arkasında tozu dumana kaldırarak çam yapraklarını vurdu. Tempest geriye doğru sendeledi ama kaçmak da istemedi. Ayaklarının altındaki kayalar son derece keskindi, ayak tabanlarını yırtıyordu. Keskin kısımları fark etmek de çok güçtü ama ikinci bir atış bir kez daha çark etmesine neden oldu ve olanca hızıyla kaçtı Tempest, dik bakışlarını o çirkin, küçük silahtan ayırmaksızın.

Zaman yavaşlamış gibiydi. Zayıf rüzgârda hışırdayan yaprakları tek tek görebiliyor, tepesinde uyarı çığlıkları atan kuşu duyabiliyordu. Brodrick'in gözlerinin aldığı donuk ve sakin hal bile dikkatinden kaçmadı. Geri geri kaçmaya devam etti.

"Neden bunu yapıyorsun? Ya yanılıyorsan? O durumda sırf birlikte seyahat ettiği insanları vampir sandığın için masum bir insanı öldürmüş olacaksın. İşte ben burada dışarıdayım; sıcak güneşin altında, güpegündüz. Bu sana bir şey anlatmıyor mu?" Zaman kazanmaya çalışıyordu.

"O boynundaki iz ihtiyacım olan kanıtı fazlasıyla sunuyor bana," dedi Brodrick. "Sen onların insan hizmetçisisin."

"O zaman Amerika'daki ergenlerin yarısı vampirlerin kölesi. Aptal olma, Brodrick. Ben bir araba tamircisiyim, başka bir şey değil." Kayalar ayaklarını parçalıyordu ve Tempest'te umutsuzluk emareleri başlamıştı. Bu beladan bir çıkış yolu olmak zorundaydı.

Arkasında, bir ayağının altındaki boşluğu hissetti. Kaya uzantısı bir uçurumun kenarında aniden bitiyordu. Tempest tam bu kenarda, boşluğun üzerinde dikiliyordu. Ayaklarının altındaki çürük toprağın ufalandığını hissedebiliyordu. Kuş bir çığlık daha attı, bu kez daha yakından ama Tempest gözlerini Brodrick'ten alıp da gökyüzüne ya da arkasına bakmaya cesaret edemedi.

"Atla," diye emretti Brodrick ona sırıtarak, silahını sallayarak. "Atlamazsan, seni vurmaktan büyük bir zevk alacağım."

"Tercih edilebilir aslında," dedi Tempest ümitsizce. Kendi ölümüne düşmek, çok da arzu edilebilir bir şey gibi görünmemişti gözüne.

Tempest, korkunu hissedebiliyorum. Sakin ve kararlı, hiçbir telaş ya da heyecan belirtisi taşımayan bir sesti bu. *Kalbin aşırı hızlı atıyor. Seni korkutan şeye bak ki ben de kendini nasıl bir belanın içine soktuğunu görebileyim.* Darius çok uzaklardan sesleniyordu, kilometrelerce uzak, bedenden kurtulmuş bir ses.

Gözlerini Brodrick üzerine odakladı. *Bu adamın Desari'ye birkaç ay önce yapılan saldırıdan kısmen sorumlu olduğuna kalbimi basarım. Zaten kendi de anlattı.* Dikkatle silaha baktı Tempest.

Brodrick tetiği çekti, mermi Tempest'in ayaklarının birkaç santim yanına çarptı, bir kayadan sekerek vınladı ve boşluğa doğru fırladı. Tempest, zaten çok zor sağladığı dengesini yitirerek çığlık attı, yeniden ayaklarının üzerinde durabilmek için kollarıyla havayı dövdü.

Silahın yavaş yavaş ama emin adımlarla Matt Brodrick'in şakağına doğru döndüğünü ise asla görmedi; parmağının tetiğe asıldığını da görmedi. Adamın alnında biriken boncuk boncuk terlere ya da gözlerindeki dehşet ifadesine tanık olmadı. Brodrick'in görünmeyen rakibiyle girdiği tuhaf boğuşmayı, silahın kontrolü için giriştikleri mücadeleyi asla görmedi Tempest. Darius, şu an içinde bulunduğu hal, gündüz saatlerinde yaşadığı müthiş kuvvet kaybı nedeniyle, insanların sahip olduğu gücün üstesinden gelebilmek için muazzam bir zihinsel enerjiyi harekete geçirmek zorundaydı. Tempest uçurumun tam kenarına düşerken silahın gürültüyle patladığını duydu.

Darius, toprağın derinliklerinden bir küfür salladı. Tempest'in şu anda ilk kez başı gerçekten beladaydı. Kalkmak için hâlâ çok erkendi; Darius zayıf ve savunmasızdı, bizzat Tempest'in yanına gidemezdi. Kendi türünün ancak sayıları çok az ama en güçlü, en kadim üyeleri böyle bir anda birisine yardım sağlayabilirdi. Ama onun yüzlerce yılın tahammülüyle bilenmiş demir iradesi ve Tempest'e duyduğu korkunç ihtiyaç, onu tehdit eden bir insanla savaşmasını sağlayabilirdi. Güneş tepede, toprak üzerinde örtülüydü ama yine de iradesi üstün geldi.

Tempest, çılgına dönmüş bir halde, düşerek ölmesini engelleyecek bir şeyler yakalamaya çalışarak, tutunduğu uçurumun kenarını tırmalıyordu. Kaydı, ufalanan toprak ve kaya parçaları ellerini çizdi ve tutunacak bir şeyler bulmak için boğuşurken de tırnaklarını kırdı. Sarp kayalardan çıkıntı yapan bir ağaç köküydü aşağı uçmasına engel olan. Doğrudan karnını çarpmış ve bunun yol açtığı etki nefesini kesmişti. Buna rağmen iki eliyle birlikte ona tutunmuş, bütün gücüyle sarılıp hırıltıyla soluyarak havada asılı kalmıştı.

Ağaç kökü onun hafif bedenini bile taşımakta zorlanıp teh-

likeli bir biçimde sallanıyor, Tempest çığlıklar atarak kollarını ona doluyordu; bacakları çaresizce sallanıyordu havada. Hemen üzerinde hızlı bir esinti, dev bir kuşun ona doğru dalış yaparken, havadan hızla yüzüne doğru inerken güçlü bir şekilde çarpan kanatlarını duydu. Tempest gözlerini dirseklerine gömdü ve kocaman bir kuş yuvasının yakınlarında olmaktan korkarak olabildiğince kıpırdamadan kaldı.

O zamana kadar hiç kartal görmemişti ama bu başka bir kuş olamayacak kadar büyüktü. Gözleri boncuk boncuk ve saydam, gagası kanca şeklinde ve feci görünümlüydü. Kanat açıklığı iki metreye yakın olmalıydı. Tempest, onun yuvasına yakın bir yere düşmüş olması gerektiğinden emindi. "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrar etti bir ayin gibi.

Kuş keskin bir dönüşle yeniden yükselmiş ve bir kez daha daireler çizmeye başlamış ama bu sırada da biraz daha alçalmıştı. Tempest etrafına temkinli bir bakış attı. Uçurum sarp ve derin, onlarca metre yüksekliğindeydi. Asla hayatta kalamazdı. Bir tırmanma şansı olup olmadığına karar vermeye çalışarak yukarı doğru kısa bir bakış attı. Her an Brodrick'in uçurumun kenarından eğilip kendisine bir el daha ateş etmesini bekliyordu.

Uçurumun yukarıda kalan kısmı da çok sarptı ve Tempest parmak uçlarıyla tutunmayı deneyebileceği tek bir girinti bile göremedi. Burada ne kadar tutunabilirdi ki? Darius gelirdi onun için ama hava kararmadan önce değil. Kaç saat burada böyle asılı kalabilirdi ki? Zaten bu uyduruk kök dayanabilecek miydi bakalım? Dibinden aşağı düşen toprak parçalarını görebiliyordu ve ağacın kendisi de çürük ve kuruydu. Kolları da hayati bir kavrayış için yeteri kadar uzun sayılmazdı.

Tempest. Kuş senin için bir başka geçiş daha yapacak. O sana

yaklaşırken ellerini bırak. Darius'un sesi her zamanki gibi huzurluydu; sanki hava durumu üzerine konuşuyor gibiydiler.

Elimi bırakırsam düşerim, Darius. Kendini kaybetmiş gibi görünmemek için elinden geleni yapıyordu Tempest ama bunun da artık mazur görülebileceği bir an hep vardı ve o anın geldiği kanısındaydı.

Güven bana, tatlım. Ölmene izin vermem. Kuş seni güvenli bir alana taşıyacak.

Yeterince güçlü değil o. Ben kırk beş kiloyum.

Ben ona yardım edeceğim. Dediğimi yap, Tempest. Şimdi dalışa geçecek.

Darius'un sesinin o büyüleyici, hipnotize edici ikna gücünden daha fazlasını hissetti Tempest; zihinsel olarak da zorluyordu onu. Ona itaat etme ihtiyacı, mecburiyetini duyumsadı. Kararlarına karşı koyulamaz biriydi. Hiç kimse Darius'a karşı gelmezdi.

Tempest, yırtıcı kuşun kendisine doğru dalışa geçerken attığı uzun, keskin çığlığı duydu. Kalbinin ürkütücü bir kuvvetle göğsüne vurduğunu hissedebiliyordu. Ne kadar tehlikeli görünürse görünsün, Darius ne emretmişse onu yapacaktı. Kendisine engel olamazdı. İtaat etme ihtiyacı onu daha şimdiden etkisi altına almış, Darius öyle yapmasını emretmemiş olsa asla bırakamayacağı ağaç kökünü kavrayan ellerini gevşetmeye başlamıştı.

Kuş ona doğru hızlandı, pençeler dışarı çıktı. Tempest kelimelerin ifade edemeyeceği bir çığlık atarak ellerini bıraktı. Anında düşmeye başladı boşlukta. Yırtıcı kuş yanına geldiğinde iyice ürkütücü bir görünüm aldı; tüyleri o alçaldıkça hava akımından dalga dalga oluyordu ve hızı inanılmazdı. Son anda Tempest gözlerini kapadı. Keskin pençeler onu havada

yakaladı, elbisesini delip yumuşak tenine battı ve canını acıtarak saplandı oraya. Ardından birlikte düştüler bir süre, kuşun devasa kanatları onları yukarda tutmak, yüklendiği fazladan ağırlığı dengelemek için sert sert çarptı. Tempest'in ayakkabıları savruldu ve neredeyse nefesini kesiyordu; bağcıkların boğazına dolanıp nefesini kesmemesi için ayakkabıları sıkı sıkı tutmak zorunda kaldı.

Acıdan tükenmek üzereydi, boynu, kaburgaları yanıyordu. Kan damlaları ardında izler bırakarak yan tarafından kalçalarına kadar iniyordu. Kartalsa onu güvenli bir yere taşımak için gayret sarf ettikçe pençelerini daha sert geçiriyordu. Darius da yardım ettiği halde Tempest'i uçurumun üzerine çıkarmayı başaramayınca en yakın kaya çıkıntısına doğru yöneldi ve onu yere bıraktı. Ama pençeleri Tempest'in kaburgalarına takılı kalmıştı ve kurtulmak için kanatlarını daha sert çırptı. Tempest yardım etmeye çalıştı, kaslarına batan delici pençeleri çıkardı. Ardından da çam ağacının iğne yaprakları, kaya parçaları ve çer çöpten oluşan bir kümenin üzerine yığıldı, dev kuş yükselerek uzaklaştı.

Tempest elini yan tarafına bastırdı; geri çektiğinde avuç içine kan bulaşmıştı. Boğazındaki baskıdan kurtulmak için birkaç kez öksürdü. Her şeye rağmen, içinde bulunduğu durumun vurulmaktan ya da kayalıklardan aşağı düşerek can vermekten daha iyi olduğu konusunda hiçbir kuşkusu yoktu. Oturur konuma gelmek için büyük bir mücadele verdi ve vücudundaki hasarın nerede olduğunu belirlemeye çalıştı. Darius'a tersini söylemişti ama aslında berbat bir yön duygusuna sahipti.

Biliyorum. Olduğun yerde kal.

Tempest gözlerini kırptı. Gerçekten bu sesi duymuş muydu

yoksa sadece duymak mı istiyordu, emin değildi. Darius ondan çok uzaklardaydı. Su sesine odaklanarak kalkmaya çalıştı. Matt Brodrick neredeydi? Bu kadar zayıf bir haldeyken onunla karşılaşmayı göze alamazdı ama suya ulaşması gerekiyordu.

Beni bekle, Tempest. Ses, bu kez daha güçlü geldi, daha önce pek duymadığı tonda bir emir.

Tempest sürekli kendisini kurtarmak durumunda kalması nedeniyle onun bu denli buyurgan olmakta haklı olduğunu düşündü ama aynı derecede sinir bozucu buldu. Kaslarının kıyametleri koparmasına, Darius'u çağıran kuşun sesine ve Brodrick'in her an bir yerlerden fırlayıp gelme ihtimalinin verdiği korkuya aldırmadan sendeleye sendeleye akarsuya kadar gitti. Onun için şu an önemli olan tek şey suya ulaşmaktı.

Akarsu buz gibiydi, boylu boyunca uzandı içine; suyun tenindeki yakıcı yaraları biraz olsun yatıştırmasını, onu uyuşturup yeniden düşünebilecek hale getirmesini diledi. Gözlerini masmavi gökyüzüne dikti ve sadece o telaşlı kuşu gördü. Yavaşça oturup kendini su kenarına doğru çekti. Buz gibi suyla birleşen rüzgâr içine doğru süzüldü ve titremeye başladı.

Senin için belirlediğim güvenlik alanında kalmalıydın, dedi Darius usulca, sesinin en hafif tonuyla.

Başlatma şimdi o aptal alanlarından, diye tersledi Tempest. Bunu bekliyor da olsa şu anda bir vampir yuvasını ortaya çıkarmak üzere olduğunu sanan budala bir gazeteci üzerine nutuk dinlemeye tahammülü yoktu. Canı cehennemeydi. "Ne söylüyorsun sen?" diye sordu kendi kendisine yüksek sesle. "Bir vampir yuvası var. Ya da belki bir Karpatyalı meclisi demek lazım. Hayır, meclisler cadılar içindir. Ama her neyse, bir takım kaçıkların önüne gelen herkesi vurmak istemesi benim hatam değil."

Boynu ve yan tarafı zonkluyordu. Ayak tabanları da aynı şekilde. Bir tanesini inceledi ve ikisini birden tekrar suya soktu. Çevren güvenli değil, Darius. Bir şeyler oluyor. Tuhaf şeyler.

Benim çevrem son derece güvenli. Ama sen sınırlarını bilmiyorsun ve laftan anlamak konusunda bir problemin var galiba. Kalman gereken yerde kalmış olsaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Ah, Cehenneme kadar yolun var," diye söylendi Tempest yüksek sesle, kendisini duyamayacağından emindi. Bu adam hep böyle üstünlük taslamak zorunda mıydı? Her tarafı acılar içindeydi ve yapmak istediği son şey sinir bozucu bir erkeği dinlemekti. Yardımından dolayı ona minnettar olmadığından değildi. Tempest de onun çok uzakta olduğunu, müdahale etmesinin son derece zahmetli olduğunu onun kadar biliyordu. Yine de bu ona kendisine fırça atma hakkını vermezdi herhalde?

Verir, çünkü sen bana aitsin ve senin güvenlik ve mutluluğunu görmek dışında bir işim olamaz benim. Sakin, son derece erkeksi ve Tempest'in düşünmek bile istemediği karanlık vaatlerde bulunan bir sesti bu.

"Çeneni kapatmaktan başka bir işin olmasa daha iyi olur," diye söylendi Tempest kızgın bir biçimde. Duyduğu acı karşısında dişlerini kenetledi, boynundaki ayakkabıları gevşetip rahatladı. Matt Brodrick'in kamp alanına sızıp, çalılıklardan Desari veya Darius'a ateş etmesini istemiyordu.

Yapamaz, dedi Darius yatıştırıcı bir ses tonuyla. Tempest'in isyanı karşısında bir gülme iması vardı bu kez sesinde.

Git uyu ya da her ne yapıyorsan onu yap, diye tersledi Tempest. *Hiç kimsenin size zarar vermesine izin vermem ben,* diye de ekledi sırf onu delirtmek için.

Tempest hemen aldı o parıldayan dişlerin, o yırtıcının tebessümünün, misilleme vaadiyle yanan siyah gözlerinin baskısını.

Zihnini derhal onunkinden çekip ayırdı; çünkü uzakta bile olsa ona gözdağı veriyordu ki, bu hiç adil değildi. Acıyla yüzünü buruşturarak, spor ayaklarını ıslak ve yara bere içindeki ayaklarına dikkatle geçirdi ve temkinli bir biçimde ayağa kalktı.

Sallandı, burkulmuş ve delinmiş kaslarının her biri, kendi ağırlığı üzerinde durmasına ayrı ayrı isyan etti. Tempest iç çekti ve kamp alanına dönüş yolunu bulmayı umarak akarsuyu takip etti. Pek kolay olmuyordu; nehir yatağından yukarı doğru düzenli olarak ilerledikçe arazi de yer yer engebeli bir hal alıyordu. İki defa oturup dinlendi ama sonunda Brodrick'le ilk karşılaştığı ağaçlık alana ulaştı.

Tempest dikkatle etrafına bakındı; doğru noktada olduğundan emindi ama adam ortalıkta görünmüyordu. Havada yüzerek gelen gelen siyah bir tüy, esintinin yavaş bir anaforu, dikkatini gökyüzüne doğru çekti. Birkaç büyük kuş ağaçların üzerinde daireler çizerek dönüyor, o bakarken daha da fazlası toplanıyordu. Kalbi neredeyse duracaktı. Akbabalar.

Aniden bir kayanın üzerine oturdu, kalbi gürültülü bir biçimde atıyordu. *Darius?* Sesi kendi zihni içinde bile titredi, bocaladı, kederli bir tınlamayla kayboldu.

Buradayım tatlım. Güçlü ve güven vericiydi Darius'un sesi.

O öldü mü? Cesediyle karşılaşmak istemiyorum. Onu öldürmedin, değil mi? Bunu yapmamış olmasını umarak ona yalvarıyordu ama Darius'un Brodrick'in onlara zarar veremeyeceği ve daha önce de, polise gidip Harry'den şikâyetçi olmasına gerek olmadığı konusunda kendisine garanti vermiş olduğu geldi aklına birden. Darius, bu iki saldırganın da bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabilmişti? Kendisi de hep bilmiyor muydu bunu? Darius, birazcık buyurgan olsa bile, her zaman tatlı ve nazikmiş gibi yapmamış

mıydı kendisi de? Onun tehlikeli bir yırtıcı olduğunu bütün bu süre boyunca biliyordu; bunu Darius da saklamamıştı hiç. Üstelik kendisinin koruması altında olduğunu söylediğinde, bunu bir anlamı vardı. Darius insan değildi. Kendi kurallarına göre yaşıyordu. *Onu öldürdün mü, Darius?*

Kısa bir sessizlik oldu. *Kendi kendini öldürdü o, Tempest,* diye yanıt verdi Darius sonunda.

Tempest elleriyle yüzünü kapadı. Darius, bir şekilde adamı böyle bir şey yapmaya zorlamış olabilir miydi? Bilmiyordu. Ne kadar kudretli olduğunu da mı? Biçim değiştirebiliyordu. Yırtıcı bir kuşu onu uçurumdan kurtarmaya ikna edebiliyordu. Daha ne yapabilirdi ki? Peki bilmek istiyor muydu bunu? *Sen çok tehlikeli birisin, öyle değil mi?*

Senin için değil, tatlım. Asla senin için değil. Şimdi kampa geri dön ve biraz dinlenmeme izin ver.

Ama cesedi? Birilerinin polise haber vermesi lazım. Cesedini yetkililere teslim etmek zorundayız.

Yapamayız, Tempest. Bir cinayet örgütünün üyesi o. Bu sözde vampir avcıları onun zamansız ölümünü duyar duymaz üşüşür ve hepimizin hayatı tehlikeye girer. Bırak onu daha sonra, biz ayrıldıktan sonra yürüyüşçüler bulsun. Bir süredir dengesizdi zaten, bunun bir intihar olduğuna hükmedeceklerdir, yapmaları gereken de bu zaten.

Kendisi mi yaptı bunu yani? Tempest şüphelerini giderme peşindeydi.

Beni ya da bana ait olanları takip edenler büyük ölçüde intihara eğilimlidir, diye gizemli bir yanıt verdi Darius.

Tempest ayrıntılara girmeyecekti. *Peki bana saldıran diğer adam. O hayatta mı?*

Neden öyle bir adamın yaşaması gerektiğini düşünüyorsun ki,

Tempest? Kadınları avlıyor. Bunu yıllardır yapıyordu. Dünyanın böyle birine ne ihtiyacı var?

Ah Tanrım, Tempest bunu düşünemezdi bile. Darius gibi bir yaratıkla kalmanın yol açabileceği sonuçları neden hiç hesaba katmamıştı? Öldürmek yanlış bir şey.

Doğanın kanunu bu. Asla gereksiz yere ve fark gözetmeksizin öldürmedim. Bu çok yorucu, Tempest. Bu iletişimi uzun süre devam ettiremem. Kampa geri dön ve bu tartışmaya ben kalktığımda devam edelim.

Daha duyar duymaz bunun bir emir olduğunu fark etti Tempest.

Bölüm Sekiz

Tempest gitmişti. Yerin altında, bir çift göz parlayarak açıldı, öfkeyle yanıyorlardı. Yer hafifçe döndü, park yüzeyinde pek hayra alamet olmayan bir dalgalanma oldu. O anda Darius kalktı, bir gayzer gibi etrafına toprak püskürterek havaya fırlamıştı aslında. Tuhaf, kafa karıştırıcı bir ayrılık acısı hissetti önce, ardından kahredici bir kaybetme duygusu, ruhunu bir baştan diğerine yayılan kara bir leke.

Acı verici, sert fırtınalar soluyor, gözlerinde kırmız alevler titreşip, dans ediyordu. Şakaklarında bir zonklama vardı ve derinlerinde bir yerlerdeki o canavar salıverilmek isteğiyle öfkesinden kudurarak kükredi.

Darius o sinirlerine hâkim görüntüsünü yeniden takınmaya çalıştı. Tempest, onun dünyasını, öldürmenin zorunluluğunu anlamamış, kendi dünyasına ait, birisini öldüren herkesin

kötü olduğu inancına sarılmıştı. Tempest'in kendisine karşı koymaya cüret etmesi, kendisini terk etmeye cüret etmesi konusunda, kendi iflah olmaz kibriyle savaşıyordu Darius. En çok da içindeki canavarla savaşıyordu; şimdi artık iyice güçlenen ve daha bir meşruiyet kazanan haklarını talep eden canavarla.

Kalkın. Hepiniz kalkın ve yanıma gelin hemen, diyerek itaat edeceklerini bildiği talimatlar yağdırdı ailesine.

Onun etrafında toplandılar, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Yüzyıllar boyunca sadece birkaç kez Darius onları bu şekilde çağırmıştı. Yüzünün sert hatlarına karanlık bir hiddet kazınmıştı. Ağzının güzelliği acımasız bir keskinlik kazanmıştı şimdi. "Onu geri getireceğiz. Bütün işler duracak, o buraya dönecek."

Desari huzursuz bir ifadeyle hayat eşine kısa bir bakış attı. "Belki de bunu yapmamalıyız, Darius. Rusti ikinci kez kaçtığına göre, bizimle kalmayı arzu etmiyor demektir. Onu buyruklarımıza itaat etmeye zorlayamayız. Bu kendi kurallarımıza aykırı."

"Kimsesizliğinin bana vurduğunu hissediyorum," diye bildirdi Darius, hiddeti artıyordu. O anda her zaman olduğundan daha tehlikeliydi. "Benden çekiniyor, birlikte yaşamaktan ürküyor. Ne olduğumuzu biliyor."

Aynı anda herkesin birden ağzı açık kalmıştı. Aile üyeleri birbirlerine bakakaldılar. Şok edici sessizliği Barack bozdu. "Doğru, alışılmadık bazı şeylere tanık olmuştu ama bu her şeyi bildiği anlamına gelmez, Darius."

Darius gözlerini dikip sabırsızlıkla baktı onlara. "Daha ilk günden beri biliyordu. Bizim için bir tehdit değil o."

"Kontrol edilemeyen her insan bizim için bir tehdittir,"

dedi Barack ihtiyatlı bir ses tonuyla, sinsice gidip Syndil'in önünde durmuştu.

"Rusti bir tehdit değil," diye payladı onu yumuşak bir sesle Syndil. "Onu beslenmek için kullanmaya pek hevesliydin, üstelik bizim korumamız altında seyahat ediyor olmasına rağmen."

"Syndil, yeniden başlama lütfen," diye yalvardı Barack. "Benimle yeniden konuşmaya daha yeni başladın. Bir kez daha galeyana gelme."

Darius tartışmaya son vermek için sabırsızlıkla salladı bir elini. "Onsuz hayatta kalamam. Bulmamız şart. Onsuz kaybolur, bir zombiye dönerim. Benim dünyamda bir anlamı olan tek şey o; geri getirmek zorundayız."

"Hayır," dedi Desari, ağzı açık kalmıştı; kardeşinin dönüşmeye bu kadar yakınlaşabileceğine inanamıyordu.

Umursamazca omuz silken ise Julian oldu. "O halde onu geri ailemize döndürmek dışında yapabileceğimiz bir şey yok. O genç, Darius, üstelik bir insan. Bizim gerçeğimizden, senin kudretinden, gücünden ürkmesi doğal. İlişkiye girilmesi kolay bir insan da değilsin sen. Biraz sabretmen gerekiyor."

Darius'un yakıcı siyah gözleri bir anlığına Julian'ın üzerinde durdu, ardından omuzlarındaki gerilimin bir kısmı kalkmışçasına konuştu. "Yaralı ve yalnız şimdi. Zihnini benimkiyle birleştirme zorunluluğunu anlamıyor. Sürekli olarak kendisiyle savaşıyor. Sağlığından endişe ediyorum." Hafifçe iç çekti Darius. "Ve ne zaman onu kendi haline bıraksam, başını belaya sokma eğilimi var sanki."

"Bu, korkarım, kadınca bir şey," dedi Julian alaycı bir tebessümle.

Desari, Julian'ın çenesine yumruk attı. "Nerede şimdi o, Darius?"

Tempest pencere yanındaki koltuğa toplanıp oturmuş, görmeyen gözlerle dışarıya, önünden hızla akıp geçen kırlara bakıyordu. Daha anayola çıkar çıkmaz el salladığı bir otobüsü durduracak kadar şansı yaver gitmiş, sürücünün onu otobüse kabul etmesi ise bir başka şansı olmuştu. Ama otobüs onu Darius'tan uzaklaştırdıkça yüreğine çöken ağırlık da o ölçüde büyümüştü. Şimdiyse göğsünün üzerinde kurşundan bir yük taşıyor gibiydi. Üzüntü çökmüştü üzerine. Keder. Sanki onu terk etmesiyle birlikte Darius ölmüştü. Aklen öyle olmadığını biliyordu ama kaçmaya karar verirken kendini onun zihnine giden yoldan uzak tutmaya zorlamıştı. Ve bu da kendisini anlatılmayacak derecede yalnız ve kimsesiz hissetmesine neden oluyordu.

Etrafında akıp duran konuşmalardan kısa parçalar duyabiliyordu. İki sıra arkadaki bir adam gürültülü bir şekilde horluyordu. Birkaç genç hep bir ağızdan gülüyor, yolculuk hikâyeleri anlatıyorlardı birbirlerine. Otobüste izinli, evlerine dönen en az dört asker vardı. Etrafındaki her şey sanki o orada değilmiş gibi akıp gidiyor gibiydi, sanki *o* artık hayatta değilmiş gibi.

Tempest göğüs kafesindeki açık yaralardan ve büyük ihtimalle belinin altındaki sıyrıklardan kan sızdığını biliyordu. Eğer bu kan kısa süre içinde durmazsa birilerinin dikkatini çekmesi işten bile değildi. İnandırıcı bir hikâye bulmaya çalıştı ama Darius dışında hiçbir şey için kafasını toparlayamıyordu. Ona bu denli umutsuz bir biçimde ihtiyacı varken, zihnini onu düşünmemesi, onunla iletişim kurmaması için kontrol etmek için her türlü çabayı sarf etti, yoğunlaşmak için elinden geleni yaptı. Ayakkabıları kendi kanıyla doluydu. Birisi ona şöyle doğru dürüst bakmış olsa, muhtemelen polise ihbar ederdi. Koltuğuna

biraz daha gömüldü. Tek istediği ortadan kaybolmak, görünmez olmaktı. Suya girmiş olduğundan elbiseleri bile ıslaktı hâlâ. Kamp alanına dönmemişti, bu nedenle parasızdı, takım çantası yoktu, bir planı yoktu. Hiçbir şeyi de kendini Darius'un yanında hissetmekten daha fazla istemiyordu.

Darius ile arasındaki kilometreler arttıkça üzerindeki gerilim de her geçen dakika büyüyordu. Gözlerinin ardındaki yakıcı gözyaşlarını hissedebiliyordu. Soluk almak bile güçleşiyordu. Teni bile, ona dokunma ihtiyacıyla daha duyarlı bir hale gelmişti. Tempest kafasının içindeki zonklamaya, asi zihninin ona ulaşmasını engelleme çabasının yol açtığı kesintisiz gerilime karşı gözlerini sıkı sıkı kapadı.

"Acayip bir fırtınaya doğru gidiyoruz gibi görünüyor," diye bildirdi otobüs sürücüsü, ön camdan gökyüzüne doğru bakarak.

Hava gerçekten de hızlı bir biçimde değişiyordu. Tam önlerinde yükselen dev bir bulut, eski zaman demircilerinin kullandığı türden koyu bir örs biçimini aldı. Neredeyse aynı anda otobüs sicim gibi yağan şiddetli bir yağmura tutuldu; o kadar yoğun ve kuvvetli bir yağıştı ki önünü görmek bile imkânsızdı. Sürücü bir küfür savurarak iyice yavaşladı. Yağmur hiç de hayra alamet olmayan bir beyaza dönüştü. Dolunun arabanın tavanını ve ön camını dövmeye başlamasıyla birlikte sürücü içgüdüsel bir hareketle başını eğdi. Bir makineli tüfek takırtısını andıran gürültü ürkütücüydü.

Dolu yağışı kısa sürede görüş mesafesini sıfıra indirmiş, sürücü aracı yolun kenarına çekmeye çalışarak daha da yavaşlamıştı. Otobüsün tam önünde patlayan yıldırım konusunda yolcuları uyaran tek şey boyunlarında diken diken olan saçları oldu. Ardından gelen gök gürültüsü, camları zangırdatarak dev otobüsü sarstı. Bunu izleyen belki on saniyelik bir sessiz-

likten sonra birkaç kız çığlık attı, bir çocuk ağlamaya başladı. Dolu sağanağı başladığı kadar ani bir şekilde bitti.

Sürücü camdan dışarı baktı, otobüsü park edip edemediğini görmeye çalışıyor, güvenli bir şekilde yolun kenarına çekmiş olmayı umuyordu. Şimşek buluttan buluta sıçradı ve bir kez daha gök gürledi. Gözlerini dikmiş ön camdan dışarı bakan sürücü kendisini sicim gibi inen sağanak yağmurun içinden çıkıp dosdoğru gelen dev bir baykuşa bakarken buldu.

"Bu da ne?" diye sordu adam; yaratık cama çarpmasına bir santim kala aniden geri dönmüştü. Sürücü güvende olduğunu sanarak görme mesafesini saptamak üzere öne doğru eğilmişti ki, ansızın ikinci, ardından da üçüncü bir kuşun havada ok gibi uçarak ön cama doğru geldiklerini gördü. Kuşlar devasa büyüklükte ve korkunç görünümlüydü. Bir çığlık attı ve kollarıyla yüzünü kapadı.

Yalnızca yağmurun sesiyle bozulan bir başka ürkütücü sessizlik daha oldu. Ardından sürücü kapıyı açmak üzere uzanırken buldu kendisini. Yağmur altında tüyleri parlayan kocaman bir orman kedisi görünce bastı küfrü; zaten küt küt atan kalbine dehşet salan bu yaratığa rağmen eli kapıyı açma çabasını sürdürdü. Ne kadar çabalarsa çabalasın kendine engel olamıyordu. Açma kolunu kavrayan eli tir tir titriyordu. Dışarıda, güçlü ve lanetli kanatların çırpışını duyabiliyordu. Fısıltılar geliyordu kulağına, kendisini kapıyı açmaya zorlayan sinsi fısıltılar. Buna rağmen, eğer kapıyı açarsa şeytanın bizzat kendisinin içeri alacağını da hissetti.

Bir adam, devasa bedeniyle doldurdu giriş kapısını. Uzun, kaslıydı, yüzü gölgedeydi. Çok çabalamasına rağmen yüzündeki ifadeyi göremedi sürücü. Sadece muazzam bir kudret ve müthiş bir güce sahip olduğu izlenimi veriyordu. Kendisine

enikonu esrarengiz bir hava katan uzun, sarmal kıvrımlarla inen siyah bir yağmurluk vardı üzerinde bu karanlık yabancının. Sadece alev alev yanan, hiddetini gizleyen gözleri, bir yırtıcının sabit bakışları gibi parıldıyordu gölgeli yüzünde. Adam sürücüyü görmezden geldi ve ona arkasını döndü, acımasız bakışlarını yolcuların üzerine çevirdi.

Bu kez tam bir sessizlik hâkim olmuştu. Rüzgâr ve yağmur, sanki doğa da soluğunu tutmuş gibi, durmuştu. Tempest parmaklarının arasından gizli gizli baktı bu heybetli figüre. Eski Dünya'ya has zarafetine rağmen günümüz gangsterlerine ait her türlü izlenimi vermekten de geri kalmıyordu. Otobüsteki tek bir kişi bile saf kudretten oluşan bu etkileyici adama karşı koymaya cüret edemezdi. Tempest, her ne kadar hain kalbi bayram ediyor, hain bedeni daha onu görür görmez alevler içinde yanıyor olsa da, kendisini küçük bir top haline getirip iyice gömüldü koltuğuna. Darius inanılmaz derecede seksiydi. Böyle düşünmemeyi arzu ederdi Tempest, ama öyleydi işte.

Yanan kuzguni gözler hiç tereddüt etmeden gelip Tempest'in yüzünde durdu. "Bu işi iki şekilde halledebiliriz, tatlım. Ya kendin, uslu uslu, iki ayağının üzerinde çıkarsın ya da ben seni omuzlarıma atarım, tekme çığlık taşırım dışarı." Sesi alçaktı, bir gözdağı mırıltısı, demir ve siyah kadife karışımı. Sihir. Siyah ikna.

Otobüsteki bütün kafalar tek tek ona döndü. Bütün gözler onun üzerindeydi, bütün kulaklar vereceği yanıtı bekliyordu. Tempest hareket etmeden önce bir an sessizce oturdu. Ona direnme ihtimali varmış gibi yapmak istedi ama gerçekte onunla birlikte olmak istiyordu. Sadece güç topluyordu.

Sırf Darius'a kendisinden rahatsız olduğunu göstermek için abartılı bir şekilde iç geçirdi, sonra dar koridora inip attığı

her adımda ayak tabanlarındaki kesikler yanmasına rağmen acıyla yüzünü buruşturmamaya çalışarak, otobüsün ön tarafına doğru ilerledi.

Tempest otobüs sürücüsüne yaklaşırken adam kıpırdadı. Çok ufak tefek ve kırılgan görünmüştü Tempest ona; giysileri yırtılmış ve kan lekeleriyle doluydu. "İyi olduğunuzdan emin misiniz, bayan?" Tempest'in yanında bir kule gibi yükselen şekli bozuğa bakmaktan dikkatle kaçınmıştı.

Kuzguni gözler aniden Tempest'in yüzünden ayrılıp sürücünün üzerine yöneldi. Buz gibi soğuk, mezar gözler. Tempest, Darius'u geniş göğsünden itti, geri geri sürerek adamdan uzaklaştırdı. "İyi olacağım," diye rahatlattı adamı Tempest. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Darius onu kendine doğru çekip omuzlarının koruması altına aldı, kolları incecik beline dolandı. Kendi başına bıraksa düşecek gibi görünüyordu Tempest.

Sürücü iki basamağı inerlerken onları gözledi. Kapı arkalarından çarpılıp kapandı. Sicim gibi bir yağmur, gökyüzünden Darius'un görüntüsünü belirsiz kılarak iniyordu. Gözlerini kırpa kırpa baktı ön camdan sürücü ama hiç kimseyi göremedi. Gizemli gangster ve kadın sanki hiç var olmamışlar gibi kaybolmuşlardı. Etrafta çok fazla araba da yoktu.

Darius, tek kelime bile söylemeden Tempest'i kollarının altına sakladı ve görüntülerini bulandıran o doğaüstü hızını kullanarak bir çırpıda ailesinin beklediği yere vardı. Tempest onun dev bir duvarı andıran göğsüne yaslanmış, bir beşikteymiş gibi yattığı kollarının arasından aniden etrafına toplanan gruba bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Desari usulca.

"İyi," diye yanıtladı Darius, daha Tempest konuşma fırsatı bile bulamadan. "Bir sonraki gün doğumunda katılırız size."

"Bir sonraki konserden önce çok fazla günümüz yok," diye hatırlattı Dayan. "Orada sana ihtiyacımız olacak."

Simsiyah gözler alevlendi. "Bugüne kadar hiç olmam gereken yerde bulunmadığım oldu mu?" Çok net bir paylamaydı bu.

Tempest parmaklarını Darius'un pardösüsünün devrik yakalarına doladı. "Bana öfkelisin Darius, onlara değil." Kelimeleri fısıldamıştı, oradaki herkesin en az Darius kadar inanılmaz duyma yeteneğine sahip olduğunu unutarak.

Daha fazla bir şey söyleme, Tempest. Öfkeli olmanın çok ötesindeyim sana karşı. Gözü dönmüş bir haldeyim.

"Aman ne sürpriz," diye söylendi dil altından Tempest, sinirli sinirli.

Şu an olduğundan çok daha fazla korksan iyi edersin, diye payladı onu Darius, yumuşak ama tehditkâr bir ses tonuyla.

Tempest onun bu kasıntı tavrından hiç etkilenmedi. Kendisine asla zarar vermeyeceğini sezgisel olarak biliyordu. Gerçekten de muhtemelen yeryüzünde en emniyette olan kişiydi o. Tek yaptığı kollarını güvenle boynuna dolayıp, ona biraz daha sokulmak oldu. Darius onu esir edebilirdi ama içinde korkmak için bir neden bulamadı. Ondan korkmazdı. Belki kendisini mülk edinmesinden. Niyetlerinden belki. Ama bir erkek olarak Darius'tan değil. Darius onu asla incitmezdi.

O çocukça isyanından dolayı popona bir şaplak atmayacağımdan o kadar emin olma, dedi Darius, sert görünerek ciddi bir ifadeyle.

"Yaralandım," dedi Tempest usulca onun boğazına doğru.

"Acılarının benim de canımı yakmadığını mı sanıyorsun?" diye sordu Darius. "Daha da çok çünkü sana olması gerektiği gibi yardım edemiyorum."

"Ölmedim," diye belirtme ihtiyacı duydu Tempest.

İngilizceden kadim bir lisana geçerek sunturlu bir küfür savurdu Darius. "Çok yaklaşmıştın, tatlım. Brodrick kesin olarak seni öldürmeye niyetliydi. Sana sağladığım güvenli alandan ayrılmakta neden bu kadar ısrar ettin?"

"Sana söylemiştim," dedi Tempest dürüstçe, "Otoriter figürlerle sorun yaşıyorum."

"Geç bunları," diye buyurdu Darius sertçe, bu kez ciddiydi. Tempest onu delirmenin eşiğine getiriyordu. "Yaşadığın korkuları hissedip yerin dibinden dünyaya sıçrayarak uyandığım anda gücümün olabilecek en düşük seviyede olduğunu ve yardımına koşamayacağımı bilmenin nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak bir fikrin var mı acaba?"

Yağan dolunun yaylım ateşi altında ezilmiş çiçeklerle dolu bir tarlayı kocaman adımlarla geçiyordu Darius. Yağmur başlarından aşağı bardaktan boşalırcasına dökülüyor, şimşekler bir buluttan diğerine sıçrıyor, gök gürültüleri uğursuz uğursuz kükrüyordu.

"Ama yardımıma yetiştin," diye hatırlattı ona Tempest yorgun bir sesle.

"Operasyon sırasında istemeden sana zarar verebilecek bir hayvanı kullanmak zorunda kaldım. Neyse ki, Tanrı'ya şükür, oralardaydı. Neden böyle şeyler yapıyorsun?"

"Bu öyle çıkıp bela aramak gibi bir şey değil, Darius," diye itiraz eti Tempest. "Brodrick'in oralarda olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu." Başını kaldırıp Darius'un kaskatı yüz ifadesine bir göz attı ve ardından onu yatıştırmak çabasıyla parmak ucunu kusursuz ağzının sert kenarına dokundurdu. Darius zihninde, kıpkızıl korku ve öfke sisinin içinde bir tebessüm yakaladı.

"Bu böyle devam edemez, Tempest. Bu tehlikeli, sadece

ikimiz için değil, bütün ölümlü ve ölümsüzler için aynı derecede tehlikeli. Benden ayrılamazsın. Sana bu aptalca şeyi yaptıran nedir?"

Haşin de olsa güzel ses tonuna karışmış bir incinme tınısı mı vardı? Tempest onu incitmek istemezdi. "Biz çok farklıyız, Darius. Ben senin dünyanı anlamıyorum. Dünyaya sıçramak derken ne kastettiğini bile bilmiyorum ve bu meseleleri bana asla açıklamıyorsun. Bazı hünerlerin konusunda, diyelim ki birisini uzaktan gerçekten öldürebilmen konusunda hiçbir bilgiye sahip değilim. Bütün bunlar... en hafif deyimle, sinir bozucu."

Tempest, Darius'un kollarında titredi; bardaktan boşanırcasına yağan yağmur o zaman dikkatini çekti Darius'un. Yoğunlaşmak ve Tempest'i geri kazanmak için kullandığı fırtınanın öfkesini yatıştırmak ve odaklanmak için derin bir nefes aldı. Yağmur bir anda hızını kaybedip hafif bir çiselemeye dönüştü. Tepelerinde bir kule gibi yükselen bulut da parçalanmaya başlamıştı. Rüzgâr, ortalığı kaplayan sisi dağıtacak bir hafiflikte esmeye devam etti.

"Yaralısın, Tempest. Beni bekleyeceğine -ki kalkar kalkmaz sana geleceğimi biliyordun- benden kaçtın." Neredeyse hiç çaba sarf etmeden koştu ve o anda da biçim değiştirdi.

Tempest'in soluğu kesilmişti; Darius'un bedeninden dalga dalga dökülen kayışımsı pullara yapıştı. Yer kendisinden hızla uzaklaşır, hızlı bir hava akımı etrafını kuşatırken gözlerini kapadı. Darius'un, bedeninde şu an ortaya çıkan o iki uzantı kadar yabancı kollarında kendisini güvende ve koruma altında hissediyordu. Onun bu biçim değiştirme işini havada uçarken yapabilmesi ve kendisinden bunu sıradan bir gündelik olay olarak kabul etmesini beklemesi eğlenceli geliyordu Tempest'e.

Darius ışıl ışıl gökyüzünün bir ucundan diğerine kaçırdı onu; Tempest'e yakın olma duygusunu seviyordu. Onu bir dağın üzerinden aşırdı ve tekrar bir şelalenin yakınlarında yüksek bir araziye getirdi. Orada, dünyanın tepesinde bir yerde tek başlarına havada asılı kalmışlar gibiydi. Aşağıda, sis yükselip onlarla buluştu, şelaleden yükselen su buharı etraflarını kuşattı, etraflarını bir bulutla çevirdi.

Dev ejderin pençeli ayakları yere dokunur dokunmaz, Darius yeniden biçim değiştirdi. Tempest bir anlığına gözlerini dikip üzerine eğilen bu takoz biçimli kafaya baktı; fark edebildiği tek şey siyah gözlerinde alen alev yanan o tanıdık açlık oldu. Sonra, kafa kendisine daha da yaklaşırken, ejder Darius haline geldi ve kusursuz ağzı Tempest'in dudaklarını hemen üzerinde asılı kaldı. Soluğu boğazında düğümlendi Tempest'in, kalbi ürkütücü bir hızla çarpmaya başladı.

"Yapamazsın, " diye fısıldadı Darius'un dudaklarına karşı.

"Yapmak zorundayım," diye karşı koydu Darius, ciddiydi. Başka şansı yoktu. Onu tatmak, zapt etmek, topyekûn mülk edinmek zorundaydı. Korkusu o kadar müthiş olmuştu ki, ayağa kalkar kalkmaz, zihni ve bedeni ritüeli tamamlamak, onu geri dönüşü olmayacak şekilde kendisinin kılmak dışında hiçbir şeye razı olamazdı. Bunun kendi koyduğu kuralları ihlal etmek anlamına gelmesi, inandığı her şeye karşı olması artık umurunda değildi. Onun sahibi olmak, sonsuza kadar onu güvende tutma hakkını kullanmak zorundaydı.

Dudakları Tempest'in dudakları üzerinde gezindi, önce nazikçe, ağzı onun ağzı üzerine açlıkla kapanırken hızla değişen tatlı bir gönül alma oldu. Tempest vücudunu baştanbaşa saran alevleri hissetti. Darius söndürülmesi mümkün olmayan bir yangın başlatmıştı. Her ikisini de kül edecek bir yangın. Ama

Tempest'in umurunda değildi. Kalbi korku ve heyecan karışımı bir duyguyla çarpıyor olabilirdi ama hiçbir şey olacakları değiştiremezdi. Ve o olacakları biliyordu. Sonsuza kadar Darius'a ait olacaktı. Bir kere onu mülk edindikten sonra, Darius onun gitmesine asla izin vermezdi.

"Gitmene hiçbir şekilde izin vermem, tatlım," diye mırıldandı Darius onun boynuna. "Asla." O her zamanki kayıtsız gücüyle Tempest'i şelalenin tepesine çıkan belli belirsiz patikadan yukarı taşıdı.

"Beni oradan aşağı atmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Tempest, Darius'un gözlerindeki yoğun derinliğe dalmış, vücutlarında koşuşturan yangınla kendisinden geçmiş bir halde.

"Bir anlamı olsa, yapardım," diye karşılık verdi Darius, ters ters.

Şelalenin arkasında bir kovuk vardı ve Darius sis ve su buharının tam içinden geçirip oraya götürdü onu. Mağara dar ve dağın içine doğru eğimliydi.

"Dar mekânlarla ilgili bir sorunum olduğundan bahsetmiş miydim sana?" diye sordu Tempest, Darius'u boynundan yakalama isteğine karşı koyarak.

"Peki ya ben sana, bana itaat etmeyenlerle bir sorunum olduğundan bahsetmiş miydim?" diye karşı koydu Darius, daracık tünelde durup bir kez daha onun dudaklarını bulmak için.

Belki de bu sert öpücüğü bir ceza olarak düşünmüştü, ya da dikkat dağıtmak için ama yeryüzü ayaklarının altında sallandı birden, dünya daha dudaklarını onunkilere dokundurduğu anda bir yana yattı ve çılgınca dönmeye başladı. Büyük bir açlıkla birbirlerini beslemek için can atıyorlardı. Darius başını kaldırdığında karanlık gözleri ona doğru parladı. "Eğer sana hemen sahip olmazsam, bebeğim, dünya alevler içinde yanacak."

"Benim hatam değil," diye temize çıkardı Tempest kendisini, bir parmağını huşu içinde dudaklarına dokundurarak. "Senin hatan. Sen ölümcülsün, Darius."

Darius o zaman gülebildiğini fark etti. Bedenin acil, acı veren taleplerine ve Tempest'in onun içine saldığı korkuya, hatta kendisini terk etmeye çalışmış olması nedeniyle kapıldığı öfkeye rağmen, Tempest onu güldürebiliyordu. Yüreğini eritiyordu Tempest. İşte buradaydı; halkının lideri, sınırsız bir kudrete ve muazzam bir bilgiye sahip bir antik, ağzından çıkan söz yasa olan, emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirilen biri. Tempest ise ufak tefek, savunmasız bir insan kadın; ama onun elinde oyuncak olmuştu.

Tünel arazinin iç kısımlarına doğru derinleşiyordu. Sıcak ve rutubetliydi, suyun gürültüsü ise hiç kesilmiyordu. Tünelin yan duvarlarından sızıyor, başlarının tepesindeki kavisli tavandan yavaş yavaş damlıyordu. Tempest ihtiyatla inceledi çevresini, volkanik bir dağ sırasının içinde olmaları gerçeği ve havanın kararlı bir biçimde sıcak olması hoşuna gitmedi. "Burada daha önce hiç bulunmuş muydun?"

Darius onu ses tonundaki gerilim tınısını duymuştu. "Elbette bulundum. Birçok kez. Zamanımızın büyük bir bölümünü yerin altında geçiririz biz. Toprak bize gizli köşelerini anlatır ve şifa verici kudretini, muhteşem güzelliğini paylaşır bizimle."

"Peki seninle fısıldaşırken burasının bir volkan olduğundan da söz ettiği oldu mu hiç acaba?" diye sordu Tempest, telaş içindeki yeşil gözleri tünelde aktif haldeki bir lav emaresi arıyordu. Sülfür kokusunu alabiliyordu çünkü.

"Sen şom ağızlının tekisin, kadın," dedi Darius, bir yol ayrımında dağın derinliklerine inen sağa dönerek.

O anda da mağaranın girişinden sızan hafif ışık da kayboldu ve onları tam bir karanlığın içinde bıraktı. "Ağzımdan hoşlandığını sanıyordum," diye cevabı yapıştırdı Tempest, karanlık, sülfürlü bir yeraltı çukurunda olmaktan dolayı isterik bir çığlık atmamak için elinden geleni yaparak. "Belki dikkatini çekmemiştir diye söylüyorum, Darius, sanki cehenneme giriyormuşuz gibi duygusu var burasının. Beni baştan çıkaran bir şeytan olabileceğine dair zaten belli belirsiz bir fikrim varken pek iyi bir otel seçimi değil bu." Nem oranı yüksek, neredeyse boğucuydu Tempest için, soluğu kesiliyormuş gibi hissediyordu. İçerisinin mürekkep karanlığı üzerine çökmüş, onu boğuyordu.

"Seni boğan, korkun," dedi Darius, usulca. "Aşağıda hava, nefes almaya son derece uygundur. Dağ seni ezmiyor. Birlikte olduğumuz günden beri sana yapacaklarımdan korkuyorsun." Başparmağı Tempest'in bileğine, nabzının üzerine hafifçe dokundu; ileri geri yumuşak ama dokunaklı fırça darbeleri gibiydi.

Tempest'in soluk yüzündeki yeşil gözleri kocaman oldu. "Ne yapacaksın ki, Darius?" Kalbi bu basık mekânda küt küt, çılgın bir ritimle atıyordu.

Darius başını ona doğru eğdi, siyah gözleri sahip olma duygusuyla, yoğun bir açlıkla, katıksız bir arzuyla yanıyordu. "Senin hayatını ve mutluluğunu kendiminkinin üzerine koyacağım. Benim yanımda bir daha asla hayatın için korkman gerekmeyecek." Tempest'in yüreğini sevecenlikle altüst eden sesi siyah bir kadifeydi sanki.

Tempest onun boynuna daha sıkı sarıldı, biraz daha sokuldu ona; korkudan mı, ihtiyaçtan mı, emin değildi. Güçleri hakkında hiçbir gerçek bilgiye sahip olmadığı bir yaratığa dü-

ğümlüyordu kendisini. Neydi bu adamın kesin yaşam kuralları?

Darius'un buna yanıtı daha da dar bir tünele kıvrılmak oldu ve kesintisiz bir çıkmaz sokağa benzeyen bir yer belirdi önlerinde. Tempest kesintisiz olduğunu biliyordu çünkü uzanıp avuç içleriyle dokunmuştu. Ama Darius elini salladı ve devasa duvar kolayca aralandı. Tek bir boğuk ses çıktı Tempest'in boğazından. Yapamayacağı bir şey yok muydu bu adamın? Bu kadar büyük bir kudreti yöneten bir yaratığa nasıl bağlayabiliyordu kendisini?

"Kolay, Tempest," dedi usulca Darius, onun zihnini, kuşkularını okuyarak. "Bunun gibi, tıpkı bunun gibi." Sert ve buyurgan, baştan çıkarıcı ve gönül çelici, onu döne döne o karanlık mağaradan çıkarıp ışık ve renk dünyasına götüren dudakları bir kez daha Tempest'in ağzına kapandı. Darius onun aklını başından alıyor, kafasındaki her türlü makul düşünceyi geride yalnızca kendisi kalıncaya kadar uzaklaştırıyordu. Yalnızca Darius, o parlayan gözleri, o kusursuz ağzı ve büyüleyici sesi. Sert bedeni ve güçlü kolları.

Darius başını kaldırdı ve bir kez daha elini salladı. Bir anda yüzlerce alev parladı, devasa yeraltı odasının dört bir tarafında yanan mumlardı bunlar. "Bu son asırlarda, hepimiz kendi sığınaklarımızı bulduk. Bu benimki. Mumlar doğanın en şifa verici elementlerinden yapılmıştır. Buradaki toprak bizim türümüze özellikle iyi gelir."

Tempest etrafına, odanın güzelliğine dikkatle bakındı. Gerçekten güzel bir odaydı; duvarlarına bile doğanın sanatı işlenmişti. Su dolu havuzlar mum ışığı altında ışıldıyordu. Tavandan kristaller sarkıyor, duvarları süsleyen mücevherler dans eden alevleri yansıtarak pırıl pırl parlıyordu.

Tempest hava almak için boğuşuyordu. Darius aşırı kudretliydi, Tempest'in hiçbir fikri olmadığı güçler yaratıp hükmedebiliyordu. Koyu duygusallık yerini dehşete bıraktı.

Darius ise sadece daha sıkı sarıldı ve hafifçe sarstı onu. "Hâlâ görmüyorsun, değil mi? Hissiz bir hayatın nasıl olabileceğini canlandırmaya çalış gözünde, Tempest. Sürekli olarak içini kemiren ilkel, çirkin bir açlık dışında bir hiçlik. Asla doyurulamayan bir açlık. Sadece avının kanındaki hayat kulağına gücü fısıldar. Hayatını canlandıran tek bir renk bile yoktur; her şey siyah, beyaz ya da grinin tonlarından ibarettir. Ne bir doku, ne de bir zenginlik." Uzun parmakları Tempest'in tenini hafifçe okşadı, saten yumuşaklığı üzerinde uzun uzun oyalandı. "Bu hayattan kendim için en ufak bir şey almış değilim. Benim karanlık dünyamdaki ışıksın sen. Hiçlikteki zenginlik. Boşluktaki zevk. Senden vazgeçmeyeceğim çünkü korkularının üstesinden gelemezsin sen. Daha ilk defasında kavga ederek, şiddet kullanarak bir araya gelsek daha mı iyi olurdu? Güven bana, yüreğin de buna mecbur olduğunu söylüyor zaten."

Darius'un kollarındaki hafif bedeni kontrolü dışında titriyordu. Yüzünü onun omuzlarının boşluğuna gömdü. "Bu kadar korkak olduğum için üzgünüm, Darius. Cesur olmak istiyorum. Her şey o denli bunaltıcı ki. Sen de öylesin. Duygularının yoğunluğu bunaltıcı. Kendi başıma yaşarken kuralları biliyorum ve o şekilde yaşamayı seviyorum."

Darius onu odanın daha da ortalarına doğru, titrek ışıkların oynaştığı havuza taşıdı. "Hayır, hoşlanmıyorsun, Tempest. Senin zihnini tanıyorum; sık sık onun içinde geziyorum. Sen beni istiyorsun."

"Seks her şey değildir, Darius."

Darius onu nazikçe düz bir yere, buharlar tüten havuzun

kenarında düz bir kayanın üzerine bıraktı. "Sen beni istiyorsun, Tempest ve bunun seksle fazla bir ilgisi yok."

"Sen öyle san," diye mırıldandı Tempest, Darius ayak tabanlarındaki yaralara bir bakmak için ayakkabılarını çıkarırken, bir yangın bacaklarına doğru hızla yükseldi. Darius'un parmakları bir pranga gibi kavradı ayak bileklerini, sert, güçlü ama kaçınılmaz biçimde nazikti. Kalbinin yakınlarında o garip burkulmayı hissetti.

Derin kesikleri incelerken kaşları çatıldı Darius'un. "Daha iyi bir bakıma ihtiyacın var, Tempest." Sesi karanlık ve karamsardı, siyah gözleri aniden kalkıp onun yeşil gözleriyle karşılaştı.

Tempest'in dili onun kuru alt dudağını buldu ve nabzı hızla atmaya başladı. Darius'un elleri üzerinde bu denli nazik bir biçimde gezinir, aç ve katıksız arzuyla yanan gözleri hiç ayrılmaksızın kendisine bakarken, onun öfkeden kudurmak üzere olduğunu nereden bilebilirdi. Bu bilgi ona sızar sızmaz, bulmacanın daha fazla parçası kendiliğinden bir araya gelmeye başladı. Fırtınanın korkunç hışmı onun öfkesiydi; kusursuz bir huzur gibi görünen yüzeyin tam altında volkanik bir öfke kaynıyordu. Zihni onun zihnini ararken bir anlığına gördü bunu Tempest; böyle bir niyet taşımaksızın ya da Darius'un rızası olmaksızın, bilmeden dokundu.

Tempest derin bir nefes aldı. Buna *kendisi* sebep olmuştu. Yüzyıllardır süren varoluşu içinde onun bu had safhadaki sükûnetini hiçbir şey sarsamamış ama o sarsmıştı. "Darius," diye fısıldadı ismini mağaranın güzelliği içinde, sesi keder sancılarıyla doluydu. "Hiçbir zaman seni incitmek istemedim."

Darius'un elleri bir anda Tempest'in yüzünü çevreledi. "Biliyorum. Buradayım artık. Bu yaraları iyileştirebilirim.

Ama bir daha sağlığını ihmal etme, bebeğim. Kalbimin bunu kaldırabileceğinden pek emin değilim." Darius ellerini onun pamuklu üstlüğünün etek kenarlarına indirdi. Darius'un parmakları karnının çıplak tenine dokunur dokunmaz, Tempest'in nefesi boğazında düğümlendi ve vücudu yatıştı. Darius tek bir hareketle gömleğini başından çıkardı ve onu tümüyle açıkta, savunmasız bıraktı. Jilet keskinliğindeki tırnaklarını kullanarak, ona düşünme fırsatı bile bırakmadan dantelli sutyeninden kurtuldu. Dikkati Tempest'in vücudunun yan taraflarındaki yaralar ve sırtındaki sıyrıklardaydı.

Küfretti Darius. Kullandığı dili anlamasa da Tempest onun mırıldandığı sözcüklerin küfür olduğunu biliyordu. Sonra eğildi ve gece yarısı karanlığını andıran gür yeleleri Tempest'in kaburgalarına hafifçe dokunarak teni üzerinde dans eden ateş okları gönderdi. Dilinin daha ilk dokunuşunda bu anın aşırı güzelliğine inanamayarak kapadı gözlerini Tempest. Dilinin kadife yumuşaklığında ama yine de yara bere içindeki tenini baştanbaşa hafif hafif törpüleyen hareketlerini hissedebiliyordu; yatıştırıcı bir şehvanilik karışımıydı bu.

Büyük bir özenle Tempest'in bedenindeki yaraları görmek için uzun bir zaman harcarken, Darius'un vücudunu kaplayan giysiler de patlayan kaslarını hapsedip onu ter ve hararet içinde sırılsıklam bırakarak katlanılmaz bir hale gelmişti. Yaptığı her işte olduğu gibi kolayca, bir çırpıda çıkarıp attı üzerinden onları; aklında verdikleri rahatsızlıktan kurtulmak dışında bir düşünce yoktu. Bedeni Tempest'in bedenine değecek gibi hareket ediyor, görevini yapmak üzere eğildiğinde ateşli ve saldırgan bir hal alıyordu. Elleri Tempest'in kalçalarını yakaladı, göğüs kafesindeki yaralara erişebilmek için onu geriye doğru yatırdı.

Saçları Tempest'in göğüslerinin alt taraflarına sürtünüyordu ve sanki onu yakmışçasına sıçradı yerinden Tempest. Aynı anda Darius yakıcı bakışlarını ona doğru kaldırdı. Tempest, orada, Darius'un gözlerinde beliren açlık ve arzu karşısında yenilgiye uğramıştı.

Tempest boğazında bir taş gibi duran korku düğümünü yutarken Darius da onun boğazının kasılışını izledi. Eli son derece nazik bir biçimde, sonsuz bir sevecenlikle Tempest'in boynunda gezindi; avuç içinde onun nabız artışlarını duyabiliyordu. "Kendini bana bırak, Tempest," diye fısıldadı usulca, sesi o kadar güzeldi ki gidip Tempest'in kalbine sarmıştı kendini. "Bu gece, benim gerçek eşim olarak gel bana. Özlemiyle yanıp tutuştuğum şeyde yanımda ol. Hayatım boyunca onsuz yaşadığım şeyi armağan et bana."

Darius'un ağzı sadece birkaç santim mesafedeydi ve Tempest'in vücudundaki bütün hücreler ayrı ayrı bu minik aralığın da kapanması için çığlık çığlığa bağrışıyordu. Onun bu kadar şiddetle arzu ettiği bir şeyi nasıl geri çevirebilirdi? Dudakları karşılaşıncaya kadar yaklaştı ona. "Ne istiyorsan, onu istiyorum, Darius." Daha bu onay aklına girip de kelimeleri oluşturup ona fısıldadığı anda Tempest'in kalp atışları ağzından çıkan sözlerin endişesiyle fırlamıştı. Ona gerçekten de bu kadar güveniyor muydu? Yoksa mesele Darius'un onunla beslenme ihtiyacından, bedenine dalga dalga vuran, zihni daha dokunduğu anda Tempest'i de kendine çeken o doyurulamaz açlığından mı ibaretti?

Darius öpücüğü nazik, dokunaklıydı; sadece Tempest'in ona duyduğu müthiş ihtiyacı daha da artıran saygılı bir keşifti. "Bu suyun seni iyileştirmesini istiyorum, tatlım," dedi Darius usulca. "Bu gece sana haz vermekten başka bir şey istemiyo-

rum." Elleri Tempest'in blucininin düğmelerini buldu. Beyaz dantelli iç çamaşırlarını da onunla beraber sıyırarak elindeki malzemeyi yavaş yavaş kalçalarına sürerken ısrarlı bakışları Tempest'in gözlerini yakaladı.

Sonra Tempest'i kollarına aldı. "Su sıcak, bebeğim, ama uyguladığım tedaviye katkısı olacak." Tempest'in buharlı bir suyun üzerinde tutuyordu. "Sanırım bana karşı koyulmayacağım fark etme zamanı geldi senin için. Benim korumam altındasın, Tempest. Ne zaman uyusam başını belaya sokuyorsun. Bunun sürmesine izin vermeyeceğim."

Kibri Tempest'in dişlerini kamaştırdı ama onun o anda ilgilendiği tek şey suyun gerçekte ne kadar sıcak olduğuydu. Darius, ayaklarını suyun yüzeyine kadar indirdi Tempest'in. Sülfür gibi kokuyordu. Tempest onun çıplak omuzlarını kavradı, tırnakları tenine batıyordu. "Biliyor musun Darius, mineral sularla aram hiç iyi değildir." Darius'un vücudu güçlü ve erkeksiydi, onu beklemekte olan havuza doğru indirirken kızışmış bedeninin olanca kalınlığıyla yüklendi Tempest'in çıplak tenine.

"Bence bana daha fazla güvenmen gerekiyor, Tempest." Darius onun ayaklarını suya soktu. Tempest'in nefesi kesildi, parmaklarını pazılarına doladı ve korunmak için ona tutundu. Sorun, Tempest'in suyla temastan kaçınmak için bacaklarını ona dolamak zorunda kalmış olmasıydı. Aynı anda, kadınlığının arzuyla ıslanmış ateşten çekirdeği, gelip tam Darius'un kalın, azgın uyarılmışlığına dayandı.

Darius yüksek sesle inledi, kafasındaki her türlü makul düşünce, her türlü iyi niyet uçup gitmişti. Bunların yerini öylesine şiddetli ve acil bir istek doldurdu ki, dudaklarını vahşice bağladı onun dudaklarına. Yabanıl, fırtınalı, neredeyse şiddetli

bir sahip olma dürtüsüydü bu. Ağzı onun ağzından beslendi. Sürükleyip götürdü Tempest'i o bunaltıcı dağdan, yaralarının acısından ve kızgın sudan uzaklara. Tempest, yavaş ve ölçüp biçerek, sanki her kıvrım ve girintiyi belleğine kazıyormuşçasına teni üzerinde kayan sahiplenici elini hissedebiliyordu onun. Darius'un üzerine kapanan kocaman ve kuvvetli bedeniyle onu altına alarak kıstırdığı kapanda, altındaki yumuşak toprağın baskısını hissedebiliyordu. Dudaklarının uzun, uyuşturucu öpücükler serisi bitmek bilmiyor; adeta Tempest'in iradesini çalarak arzunun bütün insani sınırlarının ötesinde uyandırıyordu Darius'u.

Tempest ellerini Darius'un vahşi yelelerine dolamış, ateş fırtınası çevrelerini kuşatır, ikisini de delip geçerken can havliyle asılmış halde buldu kendini. Darius'un elleri göğüslerini tümüyle kavradı, karnına doğru kaydı, aşağıdaki üçgen bukleyi buldu ve uyluklarını okşadı. Dokunduğu her noktadan arkasında alevler bırakarak ayrılıyordu, teninde, vücudunun derinliklerinde, Tempest yardım çığlığı atmak istiyordu.

Tempest onun muazzam gücünden korkacağını sanıyordu ama Darius'un avucunu onun kızışmış kadınlığına bastırmasıyla birlikte bu düşünce de tutkulu bir gelgit dalgasının üzerinde sürüklenip gitti. Tek bir ses çıkarabildi sadece; gırtlaktan gelen ve Darius'un için için yanan fitilini ateşleyen hafif bir inilti. Darius'un dudakları ilk kez onunkilerden ayrıldı, ateşten bir iz bırakarak boynundan aşağı, göğüslerinin bir süngü gibi batan uçlarına indi.

Darius'un parmaklarının sımsıkı, ateşten kadınlığını bulmasıyla birlikte Tempest ona doğru bir yay gibi gerilerek, çığlık attı; Darius'un ağzı kuvvetle çekti göğüslerinin kabartısını, dişleri kazıyıp didikledi. Diziyle hafifçe dürterek aralarken

Tempest'in bacaklarını, dili göğüslerinin arasındaki vadide şapırdıyordu. Üzerindeydi, yüzü acımasız yine de şehvani, gözleri yanan kömürler gibi kapkaraydı.

Her şey çok hızlı oldu. Kontrolsüz biçimde. Tempest onu hissetti, kalın ve saldırgan, zorlayıcıydı. İçinde barındıramayacağı kadar büyüktü Darius. Onun bedeni altında kapana kısılmıştı, kıpırdayamıyor, neredeyse soluk bile alamıyordu. Dişleri sol göğsünün kabartısını törpüledi; onu Darius'un ağzına doğru yay gibi gerili halde bırakan erotik bir ayartmaydı bu. Yine de, Darius daha da kabarıp, bedeniyle onu zapt ederek vücudunu istila eder, sanki onun üzerinde her türlü hakka sahipmişçesine onu ele geçirirken korku kapısını çaldı. Darius bir daha asla çıkaramayacağı kadar derinlerine saplanırken sanki ruhunu istila ediyormuş gibi hissetti Tempest. Onun omzuna doğru inleyerek anında koyulaştı Tempest. Bir akkor ateşi yayarak, sahiplenici bir biçimde tenine batarak, olanca ağırlığıyla üzerine yüklenirken Dişlerinin göğsünü parçaladığını hissetti.

Darius'un zihni de, ta ki ikisi tam anlamıyla bir oluncaya kadar, bütün bariyerleri yarıp geçerek Tempest'in zihnine girmişti. Tempest kendi tenindeki kızışmayı hissetti; onu sımsıkı kavrayan, bırakan, üzerinde kayan daracık, ateşten, kadife kadınlığını, hayat ve ışıkla yanarak ona doğru akan kanını, hazzı ve kavurucu alevleri, Darius'un doyurulamaz açlığını ve müthiş arzularını. Kafasının içinde erotik imgeler gördü; Darius'un ona yapabileceği şeyler, ondan yapmasını istediği şeyler. Darius'un demirden iradesini gördü, karşı konulamaz kararlılığını, insafsızlığını, acımasızlığını, yırtıcı doğasını. Darius da onun korkularını gördü, utanmalarını, kendisine duyduğu kör inancı, kaçma arzusunu. Tempest'in bedeninde

kendi iriliğinden kaynaklanan hafif bir rahatsızlık hissetti ve hemen pozisyonun değiştirerek ona yardımcı oldu. Aralarında kontrolden çıkacak kadar şiddetlenen bir ateş yakarak onun tutkularını kendisininkiyle besledi.

Darius, Tempest'in olduğu her yerdeydi. Bedeninde, zihninde, kalbinde ve ruhunda. Aynı kanı paylaştılar. Ve Tanrı ona yardım etsin, hiçbir isteğini geri çeviremedi. Terden kayganlaşmış bedeni, açlık ve istekten kudurmuş dudaklarıyla üzerinde yükselip ateşli bir şekilde içinde taştığı zaman bile. Karşılaştığı en erotik şeydi bu. Bir daha kendine gelip gelemeyeceği Tempest'in umurunda bile değildi. Uçuyor, yüksekler de süzülüyor, yüzyıllardır süren hayatında ilk kez onun o korkunç açlığını doyuruyordu.

Darius'un ona verdiği güç duygusu inanılmazdı. Onun zihnindeydi, ona tatlı bir azap, eritici bir yangın yaşattığını biliyordu. Bu yangının kendi içinde olduğu kadar onda da azdığını biliyordu. Tırnakları sırtına geçmiş, hafif iniltilerle kulağına daha fazlası için yalvararak, tamamıyla teslim oldu ona, sakınmasız. Onunla birlikte olsun istiyordu, bu ayrıcalıklı azabı ona yaşatmak istiyordu.

Tempest'in kirpikleri titredi; başını yasladı, vücudu onun vücuduyla birlikte, daha hızlı ve daha sert, hazdan hafifçe dalgalanıp infilak edinceye kadar, Darius onu güvenle kollarına alıncaya kadar parçalanmaya devam ederek hareket etti. Darius, köpek dişlerinin açtığı minicik yarayı kapayıp tenindeki iğne deliklerinin üzerinde gezdirdi dilini. Yalnızca Tempest'in doyurabileceği korkunç bir istekle alev alev yanan bedeni gevşeme isteğiyle kasılıp, köpürdü. Tempest'in zihnindeydi ve kontrolü ele alıp istekleri konusunda herhangi bir şey bilmesine ya da düşünmesine bile izin vermeksizin, sadece söylediklerini yapmasını emrediyordu.

Tempest'in dudaklarının göğsüne dokunmasıyla birlikte, tüm bedeni kendi kendini kontrol etme çabasıyla ürperdi. Bu olmak zorundaydı. Tempest bu ayini tamamlamak, kendisini onun himayesine teslim etmek zorundaydı. Dili Darius'un teninin tadına vardı; o kadar erotik bir dokunuştu ki bu, kendisini daha da derinlere, öncekinden de sert bir biçimde gömebileceği şekilde kavradı elleriyle Tempest'in kalçalarına. Tempest'in dişleri didikledi, kazıdı ve Darius kendi boğuk çığlığını duydu. Bin yıllık bir istek. Bir seferliğine de onun hakkı olmalıydı bu.

Darius tırnağını uzatıp göğsüne bir kesik attı, ardından Tempest'in başının arkasından yakalayıp kendisine doğru çekti. Tempest'in ağzı tam Darius'un buyurduğu şekilde hareket etti; alev alev yanan kadınlığı, kaygan ve kadife yumuşaklığında, istekle kasıldı, sıkıştırdı ve yoğurdu; Darius kaskatı kesilip, çaresizce, düşünmeksizin, saldırganca girinceye kadar içine, onu sonsuza kadar kendisinin kılarak derinliklerine tohumlarını dökünceye kadar.

Darius'un dilinden törensel sözcükler döküldü. Bunları yüksek sesle söylemesi lazımdı. Tempest'in yazgısını kendisine bağlaması, bir olmalarını sağlaması gerekiyordu. Bu sözleri bir ilahi gibi söyleme ihtiyacı, Tempest'in bedenine sahip olması kadar acildi. Bunlar da en küçük zerresine kadar, onun yaşam enerjisini kendi bedenine katması ve karşılığında kendi yaşam enerjisini vermesi kadar ilkel ve içgüdüseldi. "Seni hayat eşim olarak istiyorum. Ben sana aidim. Hayatımı sana sunuyorum. Sana himayemi, sadakatimi, yüreğimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senden de aynılarını kendime alıyorum. Hayatın, mutluluğun ve refahın bundan böyle sonsuza kadar el üstünde tutulacak ve daha öncelikli olacak. Bütün bir sonsuzluk

boyunca sen benim hayat eşimsin ve her zaman korumam altında olacaksın." Darius bu sözleri, göğsüne yasladığı Tempest'in başının hemen üzerinde mırıldandı; kudretli, kadim kanı onun damarlarında akarken, tohumları onun içinde patlıyordu. Bu antik sözlerin gücü Tempest'i kuşattı, içine süzülüp ruhunu, zihnini ve kalbini ona mühürledi, geri dönüşsüz bir biçimde Darius'a bağladı onu.

Bölüm Dokuz

Tempest gözlerini yavaş yavaş, uykulu ve seksi bir biçimde açtı. Darius ona gülümsedi, parmağını şiş dudaklarına dokundurdu, yakut rengi bir kan damlası yakaladı parmağının ucuyla ve kendi ağzına götürdü. Tempest gözlerini kırparak ona odaklandı. Bedenleri kilitliydi, onu hissedebiliyordu, kalın ve ağır, merkezindeki sıkılığın derinliklerine gömülüydü. Darius'un tebessümü miskin ve doymuştu; siyah gözlerinde sadece Tempest'i memnun etmekten çok daha fazlasını yapmış olmanın erkeksi tatminini taşıyordu. Kendi yeterliliği üzerine mırıldanmaya başlayabilirmiş gibi bakıyordu.

Tempest tebessümünün az daha görüneceğini fark etti. Darius yavaş, mahmur okşayışlarıyla onun bedenindeki ateşi kamçılamaya devam ediyor, göğüs uçlarını göğsündeki sert kaslara doğru bastırıyordu. Yüzlerce mumdan saçılan titrek

ışık tenindeki terin berrak pırıltısını aydınlatıyordu. Uzun saçları nemliydi, yüzünden aşağı dökülüyor, ona iğreti bir korsan görüntüsü veriyordu. Tempest uzandı ve usulca çenesinin sert hatları üzerinde gezdirdi parmaklarını.

Darius onun elini yakalayıp öpmek için dudaklarına götürdü, sonra da parmaklarını onunkilerin içinden geçirdi. Tempest'in kollarını başının üzerine gerdi ve orada tuttu; ardı arkası kesilmeyen işgallerine açık ve savunmasız bıraktı vücudunu. Tempest artık ondan korkmuyordu. Vahşi ve doyumsuz, hatta zaman zaman kaba saba davranmış ama Tempest'in hazlarına öncelik vermişti. Gözlerindeki doyumu, ruhundaki ışığı okuyabiliyordu ve onu sonrasız, çorak varoluşundan çıkarıp rahatlatabildiği için memnundu.

Darius onun ateş gibi, kaygan ıslaklığının, satenimsi teninin kusursuzluğunun, saçının ipeksi yelelerinin zevkini çıkardı. Yaratılışından gelen yabanıllık Tempest'in derinliklerinde koşturdu. Tutkuları boy ölçüştü. Tempest onun için yaratılmıştı ve kalbinin derinliklerinde, ruhunda bunu kesinlikle biliyordu. Omzunun baştan çıkarıcı çukuruna bir öpücük kondurmak için başını eğdi Darius. Tempest'le burada, bu şekilde birlikte olmak, bütün bu olanların zihninin ölmekte olan ruhunu yatıştırmak için yarattığı bir takım rüyalar olmaması inanılır gibi değildi onun için.

Daha önceleri vahşi ve saldırgan olduğu yerlerde şimdi yavaş ve nazikti; uzun ve ihtiraslı okşamalarla ilerliyor, verdiği hazzı onun ne düşündüğünü hemen açığa vuran yüzünde görebilmek için uzun bakışlarını gözlerine kilitliyordu. Tempest'in gözleri tutkuyla buğulandı; küçük şaşkınlık soluklarıyla nefes alırken dudakları aralandı. Son dece güzel bir kadındı, sakinliğini, yıllar önce elde ettiği o mutlak sükuneti yerle bir

etmiş ve bir ergen gibi çaresiz ve kontrol dışı bırakmıştı Darius'u. Onu bütün zamanlar için istiyordu. Önlerindeki yıllarla ölçülebilecek kısa bir süreliğine değil, sonsuza kadar. Onu hep istiyordu.

Darius zihnini bu ihtimale, bu yönde kışkırtılmaya karşı kapattı ve ağzını onunkiyle birleştirmek için üzerine eğildi, dili onunkiyle düello yapıyor, dişlerinin üzerinde geziniyor, içerideki ıslak dokuyu keşfediyor, onun da aynısını kendisine yapmasını talep ediyordu. En küçük detaylardan büyük heyecan duyuyordu. Saçlarının parlaklığı, kirpiklerinin uzunluğu, yanaklarının aldığı kavis... Bunların tümü, bedenini saran bedenin verdiği hisle beraber bir servetti. Sıcak kadife onu sımsıkı sarıyor, gıdıklıyordu.

Onun kendisine daha sıkı sarıldığını hissetti, kasları aldığı zevkin yoğunluğuyla dalga dalga kasılıyordu ve o da Tempest'in zihnindeki ve bedenindeki duyumların kendisinde de cereyan etmesine izin verdi. Derin kasılmaların, bir yer sarsıntısı gibi başladığını, yerlerini titremeye bırakana dek gitgide arttıklarını hissetti. Tempest boğazından kesik kesik sesler çıkarıyor, onun altında kıvranırken kollarını germiş, onun hâkimiyetinden kurtulmaya çalışıyordu ama Darius onu tuttu ve onunkiyle birleşmiş bulunan bedeninin gücünü ve kuvvetini, onu baştan aşağı sarsan ve haz vurdukça zihnini allak bullak eden gelgit dalgasını izledi ve yaşadı. Ancak o zaman, halen onun zihnini kendisininkiyle sımsıkı tutarken kendi içindeki yangının sarpa sarmasına izin verdi ki Tempest de ona yaşattığı zevki hissedebilsin.

Bedeni daha da kuvvetli bir biçimde onunkinin içinde kasıldı, her kasılma daha sert ve daha uzun sürüyor, ikisi bütünüyle tek bir varlık olana dek derine iniyordu. Darius onun

kendisine ne yaptığını, paha biçilmez hediyesinin güzelliğini bilmesini istiyordu. Haz onu teslim aldı, zihnini ele geçirdi, her kas arzuyla kıvranana dek bedenini ele geçirdi. Yüzündeki gerilimi, gözlerindeki vahşiliği, açlığı ve kendinden nasıl geçtiğini, bedeninin ona verdiği o tatlı ıstırabı ve esrimeyi görebilmesi için bakışlarını halen onun üzerinde tutuyordu. Kızgın spermlerden bir volkan, yakıcı bir alev ve ruhuna dadanan korkunç bir karanlık gibi, tekrar tekrar, içinde patladı. Tempest onu yeniden ışığa sürüklüyor ve sevinç çığlıkları boğuk bir sesle mağaranın içinde yankılanırken o da bunun saflığını hissediyordu.

Tempest'in bacakları, neredeyse kendisi kadar sahiplenmiş halde ona sımsıkı kenetlenmişti. Kalpleri aynı çılgın ritimde atıyordu, tükenmiş nefesleri aynı tempodaydı. Nihayet bileklerini serbest bıraktı ve dirsekleri ağırlığının onu ezmesini engellerken başını onun göğüslerine yatırdı. Tempest onun dilinin göğüsleri üzerindeki ufak ter boncuklarını yaladığını hissedebiliyordu ve kadifemsi her dil darbesi onu baştan aşağı titreten bir artçı deprem dalgası yayıyordu. Ellerini onun yelesindeki karman çorman saçlarda kavuşturmak, yalnızca onu tutmak için aşağı indirdi. O şekilde uzandılar, suskunlukları sözcüklerin yapabileceğinden daha fazlasını anlatıyordu.

Darius ikisinin bileşik kokularını, onun sıcak teninin, yanaklarının, göğüslerinin, hassaslaşmış teni üzerindeki ipeksi saç tellerinin verdiği hissi bedeninin hafızasına kaydetti. Her duyusu çoğalmış, bedeni boyunca yankılanıp orada oyalanır gibi görünüyordu. Onun zengin ve hayat dolu tadı, ağzında ve kalbindeydi ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa, sıcak kan için duyduğu o feci iştah şu an için kesilmişti. Bir daha asla, gücün verdiği hazzı hissetmek için, ne zaman kollarına alsa

çoğunlukla ölmeye yüz tutan olan o nihai tatmin için can almanın ayartısına kaptırmayacaktı kendisini.

Sonra yerinden kımıldadı, hafif bir memnuniyetsizlik dudaklarına yerleşti. "Seni doğru düzgün iyileştiremedim."

Derhal Tempest'in üzerinden kalktı ve onun kendini biraz terk edilmiş hissetmesine neden oldu. Tempest de tembel ve uyuşuk hissediyordu kendini, mağaranın boğucu sıcağı ve Darius'un zincirlerinden kopmuşçasına sevişmesi onu bitap düşürmüştü. "Umurumda değil. Uyumak istiyorum. Beni daha sonra iyileştirebilirsin." Yaraları, önceden yanıp zonkladıkları halde artık canını yakmıyordu. Darius onun bedenini büyük bir ustalıkla başka, çok daha zevkli hislerle tanıştırmıştı.

Darius, onun uyuma niyetini anlamazdan gelerek, zorlanmadan kollarının arasına aldı Tempest'i. "Fazlasıyla bencildim. Kendiminkinden önce, senin rahatsızlığına dikkat etmeliydim."

Tempest onun ciddiyet dolu ifadesine bakıp yumuşakça güldü. Parmak uçları, hassas bir okşama halinde onun ağzının sert çizgilerinde gezindi. "Hissettiğin bu mu? Rahatsızlık? Hımm. Belki de sana kendini daha sık böyle hissettirmeliyim."

Darius hırladı -bir uyarı ya da bir kabulleniş, hangisi olduğundan emin değildi- ama yine de ona güldü. "Eğer senin için biraz daha yoğun şeyler hissetseydim, bebeğim, alev alırdım," diyerek itirafta bulundu ve çıplak ayaklarıyla buharı tüten kaplıca havuzuna ilerledi.

Tempest onu ensesinden yakaladı, yüzündeki yaramaz ifadeyle, "Kaynar suda buruşmaktan gerçekten hiç hoşlanmam Darius," dedi.

"Kaynamıyor. Sıcak bir küvetle aynı derecede," diye onu tersledi Darius.

"Bana kaynar görünüyor. Girmek istemiyorum. Hem zaten, sıcak havuzlara da asla yaklaşmam. Herkes her zaman soyunmak ister ve ben kimseyi o kadar yakından tanımıyorum."

"Şu anda giyinik değiliz," dedi Darius tüten havuza girerken. Tempest kollarından yukarı doğru tırmanırken gülmemeye çalışıyordu.

"Çok sıcak. Nasıl nefes alabiliyorsun burada? Biliyor musun, Darius," diye ekledi Tempest ciddi bir ifadeyle, "yemin ederim gerçek bir volkan bu. Odaya her an lavlar dolabilir." Havuzun derinliklerine doğru baktı. "Büyük ihtimalle dipten doğru fokurduyor şu anda. Şu kabarcıkları görmüyor musun? Lav."

"Bebek misin sen? Sok ayaklarını suya," diye buyurdu Darius, alay ifadesi sesinden gözlerine doğru tırmanıyordu.

Tempest'in gözleri kıvılcımlar saçmaya başladı, gerginliği belli oluyordu. "Girmek istemiyorum, Darius."

"Çok fena, bebeğim. Sana iyi gelecek." Hiç gözünün yaşma bakmadan Tempest'in bir ayağını suya soktu.

Tempest topuklarını sıcak mineral sudan aniden çekmeye çalıştı ama Darius daha derinlere daldırdı ayağını; önce bilekleri, sonra kalçasına kadar suya gömüldü. Soluğu kesildi. "Çok sıcak bu su, maymun herif. Çıkar beni." Ama her ne kadar Darius'a söyleyip haklı çıkmanın zevkini yaşatmasa da, su daha şimdiden etkisini göstermeye başlamış, ayaklarındaki derin kesiklerin acısını anında hafifletmiş, gergin kaslarını gevşetmişti.

Darius gözlerini dikmiş ter damlarının Tempest'in göğüsleriyle karnı arasında akışına ve su yüzeyinin hemen altında kayboluşuna bakıyordu. Ayakları yere değinceye kadar indirdi onu ve su Tempest'in beline geldi; elleriyle kalçalarını buldu

ve yaralarını incelemek için öylece, kıpırdatmadan tuttu onu. Başını, pürüzsüz göğüslerinden birinin alt tarafına eğdi ve ağzıyla bir damlayı yakaladı. "Bu kadar güzel olmak zorunda mısın?" diye mırıldandı usulca.

Tempest parmaklarını onun saçlarına doladı ve başını göğsüne doğru çekti; dudaklarının ıslak ateşine doğru vücudunu bir yay gibi bükebiliyordu şimdi. Su hafif dalgalar halinde tenine çarptı. Her tarafında kabarcıklar patlıyordu. "Peki sen bu kadar seksi olmak zorunda mısın?" diye karşılık verdi, Darius'un dudaklarının onunkilerden beslenmesinin verdiği erotik duyguyu istiyordu.

Darius'un elleri hafif, sahiplenen bir okşamayla kalçalarının üzerinden kaydı. Ona bu şekilde dokunup dokunamayacağını, onun kendisine ait olup olmadığını bilmek istiyordu. Onun kendisine dokunmasını istiyordu. Yüzyıllardır süren varlığında ilk kez gerçek anlamda hayatla doluydu. Tempest'in yumuşak teni, tam bir saten gibiydi, vücuduna sürtündü. Saçları, tam bir ipek gibiydi, Darius'un omuzlarına kuş tüyü gibi döküldü, bütün bedeninde dolaşan ateş dalgaları gönderdi.

Darius'un dudakları kuşun pençeleriyle parçaladığı noktaları bulmak için daha aşağılarda gezindi. Tempest yaşam mücadelesi verirken kendisi yerin altında, çaresiz yatarken hissettiği duyguları anımsayarak irkilip geri çekildi. "Çok korkuttun beni," dedi Tempest'e usulca, dili yaraları yıkıyordu.

Tempest onun acılarını hafifleten bu özenli bakımına doğru bastırdı vücudunu. "Tükürüğünde tedavi edici bir madde var, değil mi?" diye sordu, aniden fark ederek. Öyle olması gerekiyordu. Boynunda açtığı iğne deliklerini de bu şekilde kapatıyor, ona damgasını vurmak istemiyorsa asla arkasında bir kanıt bırakmıyordu. Yaralarının bu kadar çabuk geçmiş ol-

masının nedeni de buydu. Darius. Her bir yarayı, çürüğü tek tek, son derece nazik ve yumuşak, özenle iyileştiriyordu. "Ve dişlerinde de kan sulandırıcı olmalı." Bir tahmindi bu ama oldukça isabetli bir tahmin.

Darius başını kaldırdı, siyah gözleri aksi ve okunaksızdı. "Seni tamamıyla iyileştirebilirim ama tam olarak hareketsiz durman ve yaptıklarımı kabul etmen lazım."

Tempest temkinli bir şekilde başıyla onayladı. Darius çok güzeldi; saf anlamıyla erkeksi bir güzellik. Yüzünün sert kemikli yapısına, sesinin derinlik ve saflığına, teninin altındaki kudret kıpırdanışlarına bayılıyordu Tempest. O güzel yüzünde şimdi yoğun bir konsantrasyon okunuyordu. Darius kendi içine çekilmişti. Tempest, kalça eklemlerinin şaşırtıcı bir biçimde girinti yaptığını fark etti. Fiziksel olarak kusursuzdu. Elleri, tümüyle kendi iradeleriyle, o pürüzsüz girintiye dokunmak için uzandı.

Parmaklarının altındaki tenin duygusu Tempest'in karnına dans eden alevler gönderdi. Daha da ileri gitti; avuç içleri erkeksi kalçaların üzerine kaydı. Darius boğazından bir ses çıktı, hafif bir uyarı hırıltısıydı bu, ardından elleri Tempest'in bileklerine kenetlendi ve avuçlarını uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun acaba?"

Tempest yeşil gözlerini onun dipsiz bir çukuru andıran siyah gözlerine dikip masum masum baktı. "Sana dokunuyorum." Avuç içlerini bastırıp yaklaştırdı ona. "Sana dokunmayı seviyorum."

"Buna devam edersen konsantre olmam mümkün değil, Tempest." diye ciddi ciddi payladı onu ama Tempest'in elleri kurtulup sert uyluk sütunlarını keşfetmeyi sürdürdü. Darius'un nefesi boğazında düğümlenmişti. Parmakları inanılmaz

bir tatlılıkla dokunuyordu tenine, erotik bir fantezi zihnini ele geçirmeye başladı. Cinsel ihtiyaçları Tempest'inkinden çok daha büyüktü.

Eşini elde etmek konusunda zaman kadar eski ihtiyaçları olan bir Karpatya erkeğiydi o. Tempest'in bir insan olduğunu unutmayacağına ve ona kendi tabiatının imkân verdiği ölçüde özgürlük tanıyacağına dair söz vermişti kendisine; ama Tempest şu an hiç de yardımcı olmuyordu.

Mağara ve havuzun ısısına ısı katan vahşi, acı verici bir ateşin hücum ettiği bedeni sertleşti. Tempest'in eli suyun altından sürtünüyor, uzunluğu boyunca kayıyor, bir eldiven gibi kavrıyordu onu. Tempest'in kendisini kuşatması duygusu için içten içe can atarak, geriye doğru itti onu. "Bunun yoğunlaşmama bir faydası olmaz," demeyi başardı zorlukla.

"Gerçekten mi? Ben de istediğinde hiçbir şeyin zihnini meşgul etmesine izin vermeyecek kadar iyi olduğunu sanmıştım, Darius," diye sataştı Tempest, bir yandan da daha da ileri gitmeye, daha cesur davranmaya devam ediyordu.

Darius başını onun omuz çukuruna eğdi, dişleri gıcırdadı. Eli buharlı suyun altından Tempest'in uylukları arasındaki birleşme noktasına kaydı. Tempest, onun avuçlarına abanarak yerleşmesine yardım etti. Darius onu kendisiyle birlikte yükselmeye kışkırtarak parmaklarını içine doğru kaydırdı. "Benim seni arzuladığım gibi arzulamanı istiyorum beni," diye fısıldadı boğazına.

'Nasıl yani?" diye sordu kenetlenmiş dişlerinin arasından Tempest. Darius elinin içinde giderek büyüyor, kalınlaşıyordu, kadife kaplı demir gibiydi. Darius'un parmakları onu bir uçurumun kenarına her geçen saniye daha fazla yaklaştırarak, çıldırtıyordu. Su etraflarında girdap yaptı, tenlerinde köpürüp kabardı.

Darius kaldırıp kollarına aldı onu, Tempest'in üzerinden oluk oluk kendi üzerine akan sıcak su, içinde bulunduğu hassas durumu neredeyse dayanılmaz bir hale getiriyordu. "Bacaklarını belime dola, Tempest," diye emretti boğuk bir sesle, sözcükler ağzından güçlükle çıkıyordu. Bedeni çılgın gibi istiyordu onu. Tempest ona boyun eğdi ve Darius yavaş yavaş indirdi onu beklemekte olan mızrak sapının üzerine. Ateşli, ıslak girişine geldiğinde durdu, Tempest'in yüzündeki ifadeye baktı. Kocamandı ve onu korkutuyor gibiydi ama Tempest'in sımsıkı ve kadife yumuşaklığındaki kadınlığı sarıp sarmaladı onu. Onu sımsıkı kavrayıp içine alışının, istilasına yavaşça boyun eğişinin verdiği kendinden geçme duygusu onun dayanabileceği sınırların ötesine geçmişti.

Mağaranın içindeki sıcaklık Tempest için nefes almayı neredeyse imkânsız bir hale getirmişti. Ya da belki de bunun nedeni, Darius'un onu bu denli eziyet edici bir yavaşlıkla indirmesiydi üzerine. Darius'un bedeni daha da derinlere inerek onu işgal ettikçe, etraflarındaki buhar sanki bedenlerinde başlayan yangının dumanıymış gibi kuşattıkça onları, biraz daha soluğu kesilerek alnını onun göğsüne yasladı.

Gövdesine daha bir yerleşip onu tümüyle içine alırken Darius'un parmakları beline gömüldü. Sonra hareket etmeye başladı. Oydu hareket eden, Darius değil. Acıya yakın yoğunlukta bir hazzı zihninde, içinde hissedebiliyordu. Yavaş yavaş sürdü onu, yaşadığı anın güzelliği sonsuza kadar kazındı zihnine. Darius'un yüzünün, onu içine çekip, geri çekilip, tekrar dönerkenki güzelliği. Sadece ona verdiği hazzı izlemek bile erotikti. Kendisininkiyle birleşmiş zihnindeki bu hazzı artırmak için ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sırtını, göğüsleri onun ıslak teninde kayacak şekilde yay gibi büküp, saçlarını onun

omuzlarından aşağı bırakarak Darius'un zihnindeki budaklı imgelere, dayanılmaz derecede şehvetli bulduğu heyecanlara hafif bir ayar çekti. Önce yavaş yavaş, ardından hızlı, yavaş yavaş, sonra yine hızlı devinimlerle, boşalma anını bilerek uzattı; kasları sıkıca kavradı onu, gönülsüzce salıverdi, sonra bir kez daha ele geçirdi.

İçinde kabardığını hissedip, soluk almak için büyük bir çaba sarf ettiğini, kendi kalbine değecek kadar yakındaki kalbinin küt küt atışını duydukça, kendi bedeninin de yıldızlara doğru tırmanmaya başladığını hissetti. Kendisinin parçalanmaya başladığını hissedince onun boşalmasına yoğunlaşamadı. Darius bir anda kontrolü aldı, ellerini Tempest'in kalçalarına geçirdi ve kesin, sert darbeler sapladı; mağara her ikisinin çığlıklarıyla doldu. Buhar, sarıp sarmalayıp tek bir gövdeye indirdi onları; tek bir zihne, tek bir tene.

Sonunda Tempest bütünüyle tükenmiş durumdaydı. Gözlerini kapadı ve başını onun omuzlarına yasladı. "Kıpırdayamıyorum, Darius. Bir daha hareket etmemi isteme benden."

"İstemem, bebeğim," diye mırıldandı Darius nazikçe, çıplak tenine bir öpücük kondurmak için Tempest'in omzundaki ıslak saçları kaldırarak. Onu sıcak su havuzundan bir sonrakine, birkaç derece daha serin olan havuza taşıdı; bu havuzun kaynağı dağın içinde değil dışındaydı. Tempest'i de beraberine alarak kendini havuza attı.

Tempest ani bir rahatlama hissetti ve Darius'un boynuna dolanmış kollarını bıraktı, miskin miskin yüzerek uzaklaştı ondan. Gözlerini kapalı tutsa, rahatlıkla açık havada, başının üzerinde gökyüzü ve çevresinde ağaçlar varmış gibi yapabilirdi. Bunaltıcı toprak ve kaya katmanları zihninden çıkıvermişti. Ama gözlerini sonsuza kadar kapalı tutamazdı. Darius'un

ona hissettirdikleri üzerine, mağaranın güzelliği üzerine, volkanın yüzyıllar içinde oluşturmuş olduğu pırıl pırıl parlayan elmaslar üzerine yoğunlaşmaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Darius usulca.

"Bu mağarada olmak bana kendimi bir yarasa gibi hissettiriyor. Çok güzel, Darius yanlış anlama sakın," diye de ekledi apar topar, onu incitmek istemezdi, "ama yerin çok fazla altındayız ve burası çok rutubetli."

Darius ona doğru yüzdü, vücudu enerjiyle dalgalanıyordu; uzun saçları ıslak ve gece siyahıydı. "Buna alışacaksın, tatlım."

Tempest kalbinin hopladığını hissetti. Bu da ne demekti? Alışacak kadar uzun bir süre yeraltında kalmak istemezdi. Dudaklarını ısırarak zihnini konudan uzaklaşmaya zorladı ve sadece Darius'un yüzüşünü, vücudunun akışkan devinimlerini izlemenin zevkini çıkarmaya bakarak birkaç kulaç yüzdü. Esnedi, hareketleri yavaşladı; vücuduna bitkinlik çökmüştü. Yeraltında zamana dair herhangi bir fikre sahip olmak imkânsızdı.

"Zor bir gün geçirdin," dedi Darius onun oldukça yakınında su yüzüne çıkarak. Elleri belinden yakaladı onu ve kendisine doğru çekti. "Ben sana tedavi ritüelini uygularken biraz dinlenmeni istiyorum."

"Ne ki o?" Tempest ürkmüştü ama yorgunluğu onu Darius'un buyrukları karşısında daha bir uysallaştırıyordu.

Darius onun yüzünü inceledi, gözlerinin altındaki gölgelere baktı. Bitkinlikten düşmek üzereydi. Onayını bile istemeden, kollarına aldığı gibi onu yumuşak ve bol toprağıyla adeta çağıran küçük bir girintiye götürdü. Elinin bir hareketiyle pamuk bir çarşaf yere serildi, sonra da Tempest'i büyük bir özenle oraya yatırdı.

"O çarşafı hemen yapıverdin, değil mi?" diye mırıldandı Tempest gözlerini dikip ona bakarak.

Darius ıslak saçlarını alnından arkaya doğru taradı. "Yapabileceklerimi görsen çok daha çok şaşırırsın," dedi usulca.

"Daha fazla şaşırabileceğimi sanmıyorum," diye karşılık verdi Tempest.

"Bu kez beni işimden alıkoyma, Tempest. Kendimi bu bedenden kurtaracağım ve tüm enerjim sana akacak. Yaralarını içeriden tedavi edeceğim. Tedavi süreci çok daha kısa olur böyle ve herhangi bir enfeksiyon varsa, onu vücudundan atabilirim. Ama bu süre zarfında kendi bedenimden haber alamayacağım. Uğraştığım işe odaklanmak zorundayım. Anladın mı? Senin bedenindeyken birdenbire kendi bedenime geri giremem. Bu nedenle hiçbir şekilde dikkatimi dağıtma."

Tempest uzandığı yerden onun yüzünü seyrederek kıpırtısız kaldı. Darius çekiliyordu, bunu görebiliyordu. Bulundukları dünyadan çekiliyor, bütün dikkatini iç dünyaya çeviriyordu. Kendisininkiyle birleşen zihnine dokunmak istedi onu.

Bunu yapmak Tempest için daha da kolaylaşıyordu ama onun dikkatini dağıtma ihtimalini göze almak istemedi, bu tam da Darius'un ondan yapmamasını istediği şeydi.

O anda hissetti onu Tempest. Bedenine girişini, içinde manevi bir ışık gibi hareket eden, onu inceleyen ılık ve yatıştırıcı saf enerjiyi hissetti. Zihninde bir ses işitti. Yumuşak, rahatlatıcı, zihninde kelebek kanatları gibi mırıldayan bir ses. Sözcüklerin hiçbirini bilmiyordu. Yine de bunları daha önce duymuş olduğunu biliyordu. Bir ezgi. Tek tek sesleri birbirinden ayırt etmeye çalıştı, ama imkânsızdı. Sadece, gümüş çanları, bir deredeki kayalar üzerinden seken suları, bir ağacın yaprakları arasından geçen hafif esintileri andıran izlenimlerini alıyordu.

Tempest'in teni sıcaktı. İçi sıcaktı. Ayak tabanlarındaki batmalar sona erdi ve kendini gerçekten de iyi hissetti. Darius her ne yapıyorsa işe yarıyor, Tempest onun nasıl böyle şifa verebildiğini merak ediyordu. Darius o anda Tempest'e kusursuz bir mucize gibi görünüyordu.

Darius kendi bedenine geri döndü ve uzun uzun Tempest'in güzel yüzüne baktı. Çok genç görünüyordu ve Darius onun hiçbir şekilde kendisine karşı koyamayacağını, ona sahiplenmesini engelleyemeyeceğini bilerek kendisini bir suçlu gibi hissetti. Bunu kesinleştirmişti artık. Tempest'in biraz önceki ritüelin içeriği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve aslında belki Darius'un da bir fikri yoktu. Ama Darius kendi içindeki farkı, sarf etmiş olduğu sözcüklerin, onları birbirine bağlayarak yol açmış olduğu farkı hissetti.

Darius'un artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Onunla birlikte, onun yanında olmak zorundaydı. Artık kısa bir süreliğine bile olsa birbirlerinden öyle kolay kolay ayrılamayacaklarını biliyordu. O sözcükler bir kere işlenip biçimlendirilmiş ve artık onun elinden çıkmıştı. Sonuçlarına katlanmak zorundaydılar.

Darius parmak ucuyla hafifçe dokundu Tempest'in yüzüne. "Kendini daha iyi hissediyor musun, Tempest?' Daha iyi hissettiğini biliyordu aslında. Zihni, onun zihnine girip çıkmaya alışmıştı ve Tempest'in vücudundaki rahatlamayı hissedebiliyordu. Onun kadınlık merkezini bile yumuşatmıştı; artık ona vahşice, hatta ilkelce sahip oluşu canını acıtmayacaktı.

Temkinli bir şekilde başıyla onayladı Tempest. "Böyle bir şeyi yapabilmen inanılır gibi değil. İnsanlığın bu tedavi yönetimini öğrenebilmesi halinde bunun dünya için ne anlama geleceğini hayal edebiliyor musun? Belki kanseri bile gerçek-

ten tedavi edebiliriz. Bundan elde edilebilecek faydayı düşün. Artık ilaçlara ihtiyacımız kalmayabilir, Darius."

"Bu insanların kullanabileceği bir tedavi yöntemi değil, Tempest."

"Ama beni iyileştirdin. Demek ki insanlara uygulanabilir. Belki de yakın koruma olacağına doktor olmalısın. Acı çeken birçok insana yardımın dokunabilir."

Tempest ciddiydi. İçindeki merhamet duygusu sağduyusuna ağır basıyordu. Darius ona doğru eğildi ve eli hükmedici bir biçimde onun boynunu kavradı. "Ben insan değilim, minik aşkım. O iyileştirmemi istediğin insanlar benim ne olduğumu bilecek olsalar kalbime kazık çakarlar. Bunu sen de biliyorsun. İnsanlarla yakın ilişkilere giremem. Hiçbir samimiyet kuramam. Desari insanları eğlendirebiliyor çünkü bir meleğinkini andıran sesi var ve başka da bir şey yapamaz zaten. Buna son vermek onu mutsuz kılar ve ben de onu korumak zorundayım. Ama bu insanlarla yakın ilişkilere giremem."

Tempest'in elini onun elinin üzerine kaydırdı ve tatlı dudakları, sağ yanağındaki gamzeyi eriten küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Ben bir insanım, Darius ve benimle oldukça yakın ilişkiye girdin."

"Sen farklısın."

"Hayır, değilim," diye itiraz etti Tempest. "Ben de aynı diğerleri gibiyim."

"Sen önce içimdeki canavarı gördün, Tempest. Hayvanlarla ilişki kurabiliyorsun. Benim ilkel doğamı içgüdüsel olarak kabullendin. Benim bir yırtıcı, insandan çok bir hayvan olduğumu biliyorsun. Biz Karpatya erkekleri bu ikisinin bir bileşimiyiz. İnsanlar arasında bir tek sen bunu anladın ve kabullendin."

"Bir insan gibi düşünebiliyor, akıl yürütebiliyorsun," dedi Tempest, yattığı yerde kalkıp oturduktan sonra, mağaranın rutubetinde ağırlaşıp yapışan saçlarını geriye iterek. Yeniden terliyor, küçük damlalar teninde nokta nokta birikiyordu. Etrafına bakınıp giysilerini aradı; onları ne yaptığını hatırlayamıyordu. "Sen sandığından daha fazla insansın, Darius."

Darius onu karşısına aldı ve yanına sokuldu. "İnsan olmamı istiyorsun çünkü öylesi daha kolayına geliyor." Ses tonunda bir suçlama tınısı vardı.

Tempest onun bir duvarı andıran göğsünü geriye itti, sonra bununla da yetinmeyip yumrukladı onu. "Bana böyle davranma. Yeraltındaki bu cehennem odasından çıkmış tuhaf bir yaratık olmanı ne kadar az umursadığımı biliyor olman lazım artık. Bunu bildiğini de biliyorum. Ben nasıl senin zihnindeysem, sen de benim zihnimin içindesin. Senin hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun. Seni ilgi çekici buluyorum. Ve aslında hiç de fena değilsin."

"Beni seksi buluyorsun," diye düzeltti Darius ve burnuna bir öpücük kondurdu.

'Tempest onu itti ve ayağa kalktı, bitkinlikten hafifçe sallandı. "Kendini bir şey zannetme hemen. Aynı zamanda bir baş belası olduğunu da düşünüyorum." Mağaranın içinde zemini inceliyormuş gibi yaparak amaçsızca dolaşıyordu.

Darius iç çekerek kalktı ve onu izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Giysilerimi arıyorum."

"Giysilerine ihtiyacın yok ki," dedi Darius, kendinden çok emin.

"Darius, benimle bir kere daha sevişirsen, ölüp gitme ihtimalim çok yüksek. Bunu yapamayacağımıza göre, o halde giysilerimi bulmak çok daha güvenli olur."

Darius onun elini yakaladı ve o küçük girintiye tekrar götürdü. "Artık ne söylediğini ve ne yaptığını bile bilmiyorsun." Elinin bir başka hareketiyle iki yastık çıktı ortaya.

Tempest esnedi. "Gerçekten yorgunum, Darius. Seninle konuşmayı seviyorum ama her ikimizin de gerçeklerle yüzleşmesi lazım. Sen olmasan bile, ben bir insanım. Saatin kaç olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok ama uyumam lazım."

Darius gülümsedi ona, dişerinde bir sataşma pırıltısı yanıp söndü. "Bu yatağı neden yaptım sanıyorsun? Burası benim inziva mekânlarımdan birisi. Ben burada uyurum."

"Anlamıştım. Ama beni geri götürmen gerek."

"Nereye geri?"

Sesindeki bir şeyler Tempest'i uyarıyordu. Yeşil gözleri Darius'un yüzünde sabitlendi. Hoşlanmadığı bir sakinlik vardı onda. Kalbinin hızlı hızlı çarpmaya başladığını duyabiliyordu. "Buradan çıkmak istiyorum. Sen burada uyuyabilirsin ama ben kamp yerinde uyuyacağım, bize bıraktıkları araç hangisiyse onun içinde. Umurumda değil. Bir ağaç altında bile uyuyabilirim."

"İmkânsız, tatlım, benden ayrı uyumana izin vermem söz konusu bile olamaz," dedi Darius gelişigüzel bir biçimde; olduğu gibi üzerine çökmek üzere olan bir dağda -düpedüz bir volkanın içinde- uyumak sıradan bir olaymış gibi. Uzanıp bir kelepçe gibi yakaladı Tempest'in bileklerini. Sert bir şekilde değil. Hafifçe. Parmaklarından yapılmış bir bilezik gibi, daha fazlası değil, ama yine de bir uyarıydı bu.

"Benim burada uyuyacağımı kastediyor olamazsın herhalde," diye karşı çıktı Tempest, aniden uzaklaşarak ondan. Bütün bir gün yer altında uyumak mı? Bunu yapamam, Darius. Seninle bile."

"Senin için güvenli olduğunu bildiğim bir yerde, yani yanımda uyuyacaksın," dedi Darius, yumuşak, karşı konulamaz bir ses tonuyla.

Tempest geri geri kaçtı, yüzü belirgin bir biçimde solmuştu. "Yapamam, Darius. Dikkatim sendeyken kendimi boğulur gibi hissetmiyorum ama bu zifiri karanlıkta yatıp da uyumaya çalışamam asla. Senin nasıl yapabildiğini de anlamıyorum. Mumlar bitip sönse ya da bir hava akımı onları söndürse aklımı yitirebilirim. Burada kendimi gömülmüş gibi hissediyorum. Ben senin gibi değilim. Ben insanım."

"Seni yukarı götürüp kendi başına bırakmayacağım. Seni ne zaman serbest bıraksam başına bir şey geldi." Tempest'in korkusu Darius'a çarpıyordu. Darius onun zihnine dokundu, umutsuzlukla, panikle karşılaştı. "Uyanmayacaksın, Tempest. Bunu sağlayamayacağımı mı sanıyorsun. Ben istersem, yeryüzüne bile hükmedebilirim. Fırtınalar, medcezirler yaratabilir, lavları kaynatabilirim. Yanımda huzur içinde dinlenmeni neden sağlamayayım?"

Tempest dilinin ucuyla alt dudağına dokundu. Gözleri korkuyla açılmıştı. "Diğerleriyle buluşmamız lazım, Darius. Bütün gün araba kullanabilirim. Sen de uyuyabilir, beni bir sonraki kamp alanında bulabilirsin. Orada olacağım, söz."

Darius yavaşça kalktı, dayanılmaz derecede erkeksi bir vücudu vardı. Akışkan bir zarafetle hareketlendi, bir yırtıcının hafif hafif dalgalanan enerjisiyle ona yöneldi. Tempest ciddi ciddi geri kaçtı ondan, eli korunmak için havaya kalkmıştı. Darius anında durdu, siyah bakışlarını o minik, kırılgan, tir tir titreyen ele dikmişti.

Usulca iç çekti. "Bunun daha fazla sürüp gitmesine izin veremem, Tempest. İhtiyaç duyduğun özgürlüğü sana tanımayı

denedim ben ama aramızda bir denge kurmamız gerekiyor artık. Senin hayatını riske atamam; ama yine de ne zaman senin iznini alsam, açıklamalar yapsam, içindeki korkular büyüyor sadece. Aslında yapmam gerektiği gibi senin kontrolünü elime alsaydım, ne en ufak bir korku ne de bir tehlike hissederdin. Bana hiçbir seçenek bırakmadığını görmüyor musun?"

Darius o anda öylesine kör edici bir hızla harekete geçti ki, Tempest göz açıp kapayıncaya kadar, bir tehlike algısı bile alamadan, burnunun dibinde bitmişti. Körü körüne ona vurmaya, üstün gücüne karşı koymaya çalıştı Tempest, zihni tam bir kaos içindeydi. "Bütün o paylaştığımız şeylerden sonra bunu bana nasıl yapabildin?" diye sordu, sesi o kadar korku doluydu ki Darius yüreğinin eridiğini hissetti.

Bütün bunların onun güvenliği için olduğunu bilse bile Onu korkutmaktan nefret ediyordu. Burada Tempest'e hiçbir şey olmazdı. Dağ onu ezmeyecekti tabii ki. Hiç sorunsuz soluk alabilirdi. Tempest'in çılgınca yumruklarının kendisi için kelebek kanatlarının vuruşlarından daha fazla bir anlamı yoktu ama yine de her biri yüreğine iniyordu.

"Canımı acıtmayacağını söylemiştin," diye devam etti Tempest, Darius onu güçlü kollarına alıp biraz olsun rahatlaması için sıkı sıkı tutarken bile. "Her zaman benim mutluluğumu gözeteceğini söylemiştin. Bana yalan söyledin, Darius. İnandığım tek şey, sana her zaman güvenebileceğim, bana verdiğin sözlere güvenebileceğimdi."

Tempest'in sözleri Darius'un ruhuna inen minik darbeler gibiydi. Onunla birlikte olmak için kendisine yalan söyleyebileceğine inanıyor muydu gerçekten? Onun korkmasından nefret ediyordu Darius, ama başka seçeneği mi vardı? "Sana yalan söylemedim. Sağlığını gözetmek, seni korumak benim

görevim. Senin güvenliğini sağlamak dışında bir şey gelmez elimden."

"Darius, senin ne olduğun, ne tür güçlere hükmettiğin umurumda değil. Son nefesime kadar özgürlüğüm için seninle mücadele edeceğim. Bana hiçbir şey dayatmaya hakkın yok, güvenliğimle ilgili bile olsa. Hakkın yok. Hiçbir şey için bana 'izin' veremezsin. Bu benim kendi tercihim. Kabul etmeyeceğim."

Darius onun tutkulu yüzüne sakin sakin, dikkatle baktı. Sadece bileklerini tutmakla yetindi, onun bu öfke parlamasından rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak. "Sakin ol, tatlım, derin nefes al. Bu dağın altında kalma korkun sağduyuyla düşünmene engel oluyor."

"Burada seninle kalmayacağım, Darius. Çok ciddiyim. Gideceğim, hem de beni asla bulamayacağın kadar uzaklara" diye tehdit etti Tempest, zümrüt gözleri yaş içinde yüzüyor, değerli taşlar gibi pırıltılar saçıyordu.

Darius'un yüz ifadesi belirgin bir biçimde sertleşti; o kusursuz ağzında bir anda zalim, sert hatlar belirmişti. "Bu hiçbir zaman olmayacak, Tempest. Seni bulamayacağım tek bir yer bile yok. Sana gelirim ve geri getirinceye kadar da bundan asla vazgeçmem. Sen benim soluduğum havasın. Benim ışığımsın. Dünyamın rengisin. Sensiz bir hayat yok bana. Bir daha asla geri dönmem o hiçliğe, karanlığa. Sen ve ben birbirimize bağlıyız, bu nedenle de bu sorunun üstesinden gelmek dışında bir seçeneğimiz yok. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi acaba?"

"Son derece açık. Senin niyetin bir diktatör olmak, anladım ve benden de bir kukla olmamı bekliyorsun. Bu da olmayacak, Darius. Senin zihnine girdim ben Darius, sana karşı koydu diye bir kadını dövecek türden bir adam değilsin sen."

Darius'un boştaki eli Tempest'in ensesine kaydı; aşağılara Tempest'in omurgasına yanıt niteliğinde bir titreşim gönderip karnının altında bir yangın başlatan hafif, okşayıcı bir dokunuş. Bunu yapabiliyor olması, düpedüz haklarını ihlal ederken bile tek bir dokunuşla vücuduna alevler gönderebilmesi Tempest'i iyice çileden çıkardı. Kendisine bunu yapmasına izin veremezdi. Zayıf biri değildi o; sırf dizlerinin bağını çözebiliyor diye teslim olacak türden biri değildi.

"Kendi güvenliği için gerekli şeyleri yaptırtmak adına bir kadını dövmem gerekmez." Darius nazikçe söylemişti bu sözleri, sesi kadife yumuşaklığında, büyüleyiciydi. "Sen benim kuklam değilsin, tatlım. Asla öyle olmanı istemem. Sende en çok hayran olduğum şeyin cesaretin olduğunu fark etmedin mi? Ama kendini tehlikeye atmana da izin veremem." Arkadan kollarını doladı ona, incecik vücuduna sarıldı ve kalçalarını kendine doğru çekti. "Saat geç oluyor, Tempest. Uyumaya ihtiyacım var. Senin de yanıma uzanıp uyumanı istiyorum. Hiçbir şey uyandırmayacak seni. Hiçbir şey rahatsız etmeyecek."

"Bu yerin dibinde nefes alamam ben," dedi Tempest umutsuzca, kirpiklerine düşüp oradan yüzüne akan gözyaşlarını silerek. "Darius, bırak beni gideyim. Lütfen bırak beni."

Darius sanki bir çocuğu kaldırıyormuş gibi kaldırdı onun direnen bedenini ve bir anlığına yüzünü boynuna gömdü, kokusunun, tenine dokunuyor olmanın tadını çıkardı. "Korkman için hiçbir neden yok burada, tatlım. Burası bir şifa mekânı." Sesi dayatmacı, hipnotize edici bir ritme bürünerek bir perde düşmüştü. "Kollarımda uyuyacaksın, ben ismini söyleyip seni uyandırıncaya kadar."

Darius, başını kaldırıp siyah gözleriyle onun yeşil gözlerinin karşılaşmasını sağladı; Tempest'in dik bakışlarını kendi

siyah buzulunda tuzağa düşürdü. Büyüleyici. Acımasız. Tempest ne kadar isterse istesin bakışlarını ondan kaçıramıyordu. Darius onun karşı koyuşunu hissetti ve ona bu nedenle hayranlık duydu ama kendisi de uzlaşmazdı. Bu konuda taviz veremezdi ona. Bir sonraki uyanışında ona göğüs germek zorunda kalacaktı ama bugün güvende olacaktı Tempest.

Sister's Planet

Bölüm On

"Elimizde sadece bu var." Fotoğraf masanın üzerine rastgele atılmıştı. Ufak tefek, kızıl saçlı, genç birisi, bir akarsuyun kenarında ellerini uzatmış dikiliyordu. Gülüyordu, yüzlerce kelebek etrafında kanat çırparken, o yüzünü güneşe dönmüştü.

"Matthew Brodrick öldü. Polis bunun bir intihar olduğu konusunda hiçbir kuşku olmadığını söylüyor. Ama ben başka bir şey söylüyorum. Matt bizden biriydi. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Öyle gelişigüzel birinin fotoğrafını çekmezdi." Brady Grand parmaklarını fotoğrafın yanında tıklattı, sonra iki kere de hafifçe üzerine vurdu. "Bu kadın bir şeyler biliyor. Bu akarsu, Matt'in cesedinin bulunduğu akarsu."

"Hadi, Brady," diye itiraz etti Cullen Tucker. "Şu resme bak. Ortalık günlük güneşlik. Her taraf gün ışığı. Bu kadının bir vampir olması imkânsız."

Grand'in soğuk gözleri, erkeklerin oluşturduğu dairenin etrafında dolaştı.

"Ben öyle olduğunu söylemedim, sadece bir şeyler biliyor dedim. Bütün bildiğim, Matt'e yardım ediyordu. Bul o kadını, gerçeğe ulaşalım."

"Gerçek, hiçbir yere varamamış olduğumuz," diye söylendi Cullen. "Bu müzik topluluğunun bir vampir grubu olduğunu söyledin. Bugüne kadar sunduğun tek kanıt, grubun solisti Desari'ye atfen söylenen Farsça Dara kelimesi üzerine kurulu belirsiz bir alıntıdan ibaret."

Alçak sesli bir onay mırıltısı dolaştı odanın içinde. Ardından diğerleri sinirli sinirli kıpırdandı. Hiç kimse Brady Grand'i doğrudan karşısına almak istemezdi; çok tehlikeli biriydi. Ama gruba yönelik ilk girişimlerinde altı adamlarını kaybetmişlerdi; mükemmel keskin nişancıların ardından şimdi de Matt Brodrick'i kaybetmişlerdi.

Brady etrafındaki diğerlerine baktı. "Düşündüğünüz bu mu yani? Bu yaratıklar konusunda yanıldığım, öyle mi? Askeri eğitim almış altı suikastçıyı bu sözde savunmasız sivilleri öldürmek üzere gönderiyoruz, hepsi de öbür dünyayı boyluyor ama bu yaratıklar hâlâ hayatta ve sağlıklılar, bunu nasıl açıklıyorsunuz peki? Bunun nasıl olduğunu anlatabilir misin acaba bana, Cullen? Basit bir korumanın altı adamımızı birden cesetleriyle birlikte nasıl ortadan kaldırdığını anlat da dinleyelim. Kusursuz bir kaçış planları vardı ama ortadan kayboldular. Sahneyi mermi yağmuruna tuttular ama ne hikmetse grup üyelerinin neredeyse burunları bile kanamadı. İzah et bunu Cullen, çünkü ben bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum."

"Grup şanslı günündeydi. Belki de korumaları senin sandığından daha iyiydi, milis filandı. O dev adam hakkında ne

biliyorsun ki? Onunla ilgili çok da fazla bir bilgi edinemedik. Ekibin yetersiz istihbaratla işe girmiş olma ihtimali var mı acaba? Sakın çuvallayan sen olmayasın?"

Brady'nin yumruğu, eklemleri bembeyaz kesilinceye kadar sıkıldı. Çenesindeki bir kas seğirdi. "O solistin bir vampir olduğunu kesin olarak biliyorum. Biliyorum, Cullen. Ekip de biliyordu, yoksa asla işi bitirmek için içeri girmezlerdi. Olabildiğince çok kan kaybetmesini, onu zayıf düşürmeyi ve canlı ele geçirmeyi istedik. Adamlarımız üzerinde çalışmak için yıllardır canlı bir örnek istiyorlardı. Ama ölü ele geçirsek de razıydık."

"Bugüne kadar başardığımız tek şey, bütün dünyanın bizim bir avuç çılgın fanatik olduğumuz düşünmesini sağlamak," diye itiraz etti Cullen. "Bence başka birini hedef alalım. Bu kadar popüler olmayan birini. Polisler Desari'yi seviyor. Gittiği bütün şehirlerdeki tüccarlar onu seviyor. Dinleyicileri onu seviyor. Eğer onu öldürürsek bizi köpek gibi avlarlar."

"Bu da senin sorunun Cullen, bağlılık duygun yok. Bu bir savaş. Onlara karşı biz. Varlıklarına inanıyor musun? Sana sunduğum onca kanıta rağmen hâlâ inanmıyor musun gerçekten?" diye sordu Brady. "Kendi gözlerinle gördükten sonra bile mi? Yoksa grubumuza katılma nedenin sadece bir masal mıydı?"

"Lanet olsun, evet vampirlerin varlığına inanıyorum," dedi Cullen. "Ama bu şarkıcının vampir olduğuna değil. O sadece güzel bir sese ve bugüne kadar gördüğüm en ölümcül korumaya sahip olan herhangi bir kadın. Yok efendim, bütün gün uyuyormuş. Ne bekliyordun? Bütün gece çalışıyor. Yok efendim, sürekli peşlerinde olmamıza rağmen bir türlü kamp alanlarını bulamıyormuşuz. Son derece dikkatliler bu konuda, özel hayatları çünkü. Ama kimse ölmüyor. Tek bir çocuk bile öldürülmüyor.

Arkalarında hiç kanı emilmiş bir ceset izi bırakmıyorlar. Eğer bunlar insanlarla beslenen vampirlerse, cesetler nerede? Benim bildiğim bütün vampirler öldürür. Bu insanları kamp yaptıkları sırada bulamadık çünkü yakın korumaları çok iyiydi. Bir fotoğraflarının olmamasının nedeni de bu, yoksa görüntülerinin film üzerine çıkmaması değil. Bu adam işini yapıyor ve iyi yapıyor. Yani, izinsiz fotoğraf çektirmiyor."

"Peki ya leoparlar?" diye sordu Brady.

"Gösterinin bir parçası, gizem. Onlar gösteri dünyasının insanları, Brady. Herkes bu tür araçlar kullanıyor. Onlar da leoparları seviyor. Ne olmuş yani. Vampirler kurtları ve yarasaları sever; bize anlatılan bu değil mi?" diye izah etti Cullen ikna edici bir biçimde.

Cullen'in hemen yanındaki adam boğazını temizledi. Diğerlerinden birazcık daha yaşlı ve genelde çok sessiz birisiydi. "Bu konuda Cullen'in haklı olması mümkün, Brady," dedi usulca. "Bu gruptakilerden herhangi birinin Karpat Dağları'nda bulunduğuna, hatta kökeninin o bölgede olduğuna dair hiçbir kanıt yok."

"Wallace," diye itiraz etti Brady, "Bu şarkıcı konusunda haklı olduğumu biliyorum. Biliyorum."

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Bu zaten vampirlerin, kadınlarına bir tür aşırı düşkünlük göstermeleri gerçeğiyle de uyuşmuyor. Onlara tamamen sahip çıkmaları. Oysa bu kadın daha son zamanlara kadar dış dünyadan biriyle birlikteydi."

"Bu da beni haklı çıkarıyor," dedi Brady zafer kazanmışçasına. "Julian Savage'a kancayı takmıştı. O adam da uzun süre vampir çıkarttığından şüphelenilen bir bölgeden. Ve uzun süredir kendisi de şüphe altında. Birdenbire ortaya çıktı ve o şarkıcıyla aşk yaşamaya mı başladılar yani? Bu biraz fazla tesa-

düfmüş gibi geliyor bana." Brady, taşı gediğine koyduğundan emin, söylediklerinin hazmedilmesini bekledi. Julian Savage, derneğin şüpheliler listesinin tartışmasız en üst sıralarında yer alan biriydi ve gerçi her virajda avcılarını bir şekilde kandırmıştı ama çok uzun bir süredir de listedeydi.

Kısa bir sessizlik oldu. Herkesin gözü o yaşlı, tatlı dilli adamın, William Wallace'ın üzerindeydi. Diğerlerinden çok daha uzun yıllar önce vampir avcıları derneğinin üyesi olmuştu. Aile üyelerini vampirlere kaptırmıştı. Onları Avrupa'da avlamıştı ve konuştuğu zaman Brady dahil herkes ne söylerse yapardı.

"Doğru," dedi Wallace usulca, derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Julian Savage nereye gitse ölümler de peşinde gelir ama buna rağmen hiçbir zaman polisin şüpheliler listesine girmedi. New Orleans'taki Fransız Mahallesi'nde bir evi vardı ve derneğimizin birkaç üyesi oralarda ortadan yok oldu. O sırada malikânesinde olduğunu kanıtlayamadık; ailesinden kalan o evi satmış görünüyordu ama vampirler bile gerekli evrak ve belgelerin sahtesini düzenleyebilir. Sürekli olarak bir eyaletten diğerine seyahat eden son derece varlıklı bir adamdır." Wallace devam etti. "Şimdilerde bir müzik grubuyla birlikte bu eyalette seyahat ediyor. Ve bu da gerçekten şüphe uyandırıcı." Fotoğrafa bakmak için eğildi. "Bu fotoğrafın kesinlikle Brodrick'in öldürüldüğü yerde çekildiğinde emin misiniz?"

Brady başıyla onayladı. "Ben bölgeyi bizzat inceledim. Tam olarak aynı yer. Matt bu kadının birkaç fotoğrafını çekmiş."

"Daha önce hiç görmüş müydünüz bu kadını?" diye sordu Wallace.

Herkes başını iki yana salladı. "Matt'in de bir kız arkadaşı yoktu," diye işgüzarca konuştu suratı sivilceli bir genç. Derneğe son katılanlardan biriydi ve dikkat çekmek, kendini ka-

mtlamak istiyordu. "O halde şayet son zamanlarda bir kadınla tanıştı ve bütün bu fotoğrafları Troubudous'un kamp yaptığı rivayet edilen bir bölgede çektiyse, bu kadının grupla bir bağlantısı olması gerekir."

"Kadının yüzü yakından gösteren bir fotoğraf var mı?" diye sordu Wallace.

"En iyisi bu. Kadın gözlerini dikmiş doğrudan makineye bakıyor. Ben bu kadını bulup birkaç soru soralım derim," diye karşılık verdi Brady.

"Belki de," dedi Wallace, "birazcık daha detaylı bir soruşturma yapmalıyız. Eğer bu kız bir şeyler biliyorsa, bunu onun ağzından almak o kadar zor olmasa gerek. Bulun onu ve soruşturma için merkezimize getirin."

Cullen Tucker rahatsız olmuş gibiydi. "Peki ya hiçbir şey bilmiyorsa? Belki de Matt'in fotojenik bulduğu öylesine bir kızdır. Onu buraya getirirseniz ve hepimizi görür, peşinde olduğumuz şeyi öğrenirse bütün dünyaya afişe oluruz."

Wallace umursamazca omuz silkti. "Bazen küçük fedakârlıklar gerekir. Merak etmeyin, küçük hanım kimliklerimizin gizliliğini korumak konusunda ikna edilecek."

Cullen, yüzleri tek tek inceleyerek, kendisiyle birlikte buna itiraz edecek birini arayarak odada şöyle bir göz gezdirdi. Ama yüzler ifadesizdi, yandaş yüzlerdi bunlar. Çenelerini kapalı tutmalarını dikte eden bir ihtiyatla bakıyorlardı.

"Bu konuda bir sorunun mu var?" diye hırladı Brady, soğuk bakışları kan kokusuyla canlanmıştı birden.

Cullen omuz silkti. "Herkesten daha fazla değil," diyerek ortama ayak uydurdu. "Sırf gerekli diye hoşlanmak zorunda da değilim, Brady, grubun bir sonraki konserinde onu aramaya başlayacağım. Kuzey California'da. Eminim şu anda oraya

doğru yola çıkmışlardır. Onu seçmek zor olmasa gerek ama sırf yanılma ihtimalime karşı sen yine de parka birilerini gönder. Belki de oranın yerlisi ya da bir kampçı filandır. Park korucularının onu görmüş olması gerekir."

Brady Grand, içindeki kavga isteğini yatıştırarak bir an sessiz kaldı. Sonra başıyla onayladı. "Yanına Murray'i al. İki kişi olmanız daha güvenli." Genç çocuğu işaret etti; bu yeniyetmenin sert bir şeyler yapıp kendisini gruba kanıtlama hevesinde olduğunu biliyordu.

"Ben her zaman yalnız çalışırım, bilirsin," diye karşı çıktı Cullen. "İki kişi olmamız o korumanın dikkatini çekmekten başka bir işe yaramaz. Onu hesaba katmak zorundayız biliyorsun. Bizim timin hakkından gelen kişinin o olduğuna herkesle bahse girerim."

"Belki de," dedi Wallace düşünceli düşünceli, "ama o kişinin Savage olması daha büyük bir ihtimal. Tam o sıralarda boy göstermeye başlamıştı o. Desari'nin korumasının bizim için bir tehdit oluşturduğunu pek düşünmüyorum; o da onlardan biri olmadığı sürece kuşkusuz."

Cullen cevabı yapıştırmamak için zor tuttu kendisini. Ne faydası olacaktı ki. Brady Grand son birkaç yıldır William Wallace kadar fanatik biri haline gelmişti. Sürekli olarak silah taşıyorlar ve küçük bir orduyu eğitiyorlardı. Her ikisi de bir savaşın içinde olduklarını düşünüyor gibiydiler. Cullen, ortada bir vampir gibi fena bir şey varsa, kökünün kazılması gerektiğine inanıyordu. Buna inanıyordu çünkü birkaç yıl önce bir seri katilin hapisten kaçtığı sıralarda San Francisco'da bulunmuştu. Adam bir seri katil falan değildi. Bu yaratık gözlerinin önünde nişanlısını öldürmüş, kanını emerken kahkahalarla gülmüştü. Ne polisi, ne de bir başkasını inandırabilmişti Cul-

len. Ta ki, Brady Grand onu bulana kadar. Ama şimdi kana susamışlıkta Brady ve Wallace'ın vampirlerden bir farkı olup olmadığı konusunda o kadar emin değildi.

Cullen, gülen kızıl saçlının fotoğrafına bir kere daha göz attı. Tebessümünde neşe ve sıcaklık, yüzünde merhamet, duruşunda tatlı bir masumiyet olan güzel bir kızdı. Ufak tefek vücudunun ve gür kızıl saçlarının ötesinde dikkate değer biri değildi. Nişanlısında olanla aynı doğal güzelliğe sahip bir kadındı baktığı. İç çekti ve fotoğrafı cebine attı. Diğerlerinin bu kadının yüzündeki masumiyeti görememiş olması şaşırtıcı geldi Cullen'e. Vampirlerle en ufak bir alakası yoktu bu kadının.

"Gidiyorum şimdi," dedi kısık bir sesle. "Herhangi bir ipucu bulan var mı diye telefon edeceğim, bu yüzden birisi telefon başında olsun."

Brady tuhaf bir biçimde ona baktı. Yavaş yavaş başıyla onayladı ve buz gibi yılan gözleri kapıdan çıkarken Cullen'i izledi. Cullen fanatizmin leş kokusundan kurtulma isteğiyle, gecenin kuru ve soğuk, taze havasını derin derin içine çekti. Nişanlısının korkunç ölümünün intikamını alma ihtiyacıyla dernek üyelerinin peşinden gitmişti. Artık bu ihtiyaç o kadar yakıcı gelmiyordu ona. Öfke ve nefrete uzak durmak ve hayata yeniden başlamak istiyordu.

Cebindeki fotoğraf cebinde bir delik açacak kadar yakıcı görünüyordu. Yapılacak en akıllıca şey ortadan kaybolmaktı. Çıkıp gitmek. Saklanmak. Ama Brady Grand'i iyi tanırdı. Öldürmekten hoşlanan ve bu dernekte hastalıklı eğilimlerine meşru bir çıkış yolu bulduğunu düşünen bir adam. ABD ordusu bile, acemi erlere ve sivillere yönelik tekrarlayan çirkin tacizlerini gerekçe göstererek kovmuştu onu. Siciline işlenmiş iki vaka vardı; hiç kimsenin kesin olarak cinayet olduğunu is-

pat edemediği iki şüpheli ölüm. Cullen'se bu olaylar hakkındaki her şeyi biliyordu; askeri belgelere erişimi olan bir arkadaşı vardı. Brady Grand, Cullen'in hayatının geri kalanı boyunca peşini kovalamasını istemeyeceği türden bir düşmandı.

Cullen'in cipi kolayca çalıştı ama fotoğraf giysilerini geçip derisini yakmaya devam ediyordu. Ansızın bir yemin etti. O kızıl saçlıyı oralarda öylece bırakamazdı. Onu bulup uyarmak zorundaydı. Şarkıcı kızı da. Dünyanın en iyi yakın korumasına sahip olabilirdi ama Brady Grand yeterince ısrar ederse, dernek er ya da geç ona ulaşırdı.

Cullen katıksız bir hayal kırıklığı içinde direksiyona asıldı ve arabayı kuzeye çevirdi.

Çok uzaklarda, yeryüzünün iç kısımlarındaki derinliklerde Darius kollarında tutuyordu Tempest'i. Zihninden bir şeyler geçiyordu, bir uyarı sinyali, bütün bu yüzyıllar boyunca çok faydasını görmüş olduğu bir sinyal. İçindeki canavarın kükreyerek canlanmasına neden olacak kadar güçlüydü. Ağzında, pençelerinin hiç de hayra yorulmayacak uzayışını hissetti. Başını kaldırdı, buzdan siyah bakışları odanın içini taradı. Başını yavaşça güneye, tehlikeye doğru çevirdi. Tempest'i tehdit eden bir şeyler vardı, o yönden gelen bir şeyler. Hiçbir şey kollarında tuttuğu bu kadına zarar veremezdi. Hiçbir şey, diye yemin etti.

Tempest'in yüzüne bir göz attı; uykudayken ne kadar genç ve savunmasız bir görüntüsü vardı. Mumlardan gelen ışık sevgiyle tenini okşuyor, vücudunun her bir tarafına ayartıcı gölgeler saçarak Darius'u dokunmaya davet ediyordu. Hızla bedeninde dolaşmaya başlayan arzu kabarmasını duyumsadı Darius ve bu davete kayıtsız kalamadı. Tempest'e duyduğu iş-

tahın doyurulması yüzyıllar alacaktı. Yüzyıllar. Ama o başka bir tercihte bulunmuştu. Tempest'i bir insan olarak tutmayı ve zamanı geldiğinde onunla birlikte ölmeyi seçmişti. Bu nedenle de ona sahip olurken çok daha özenli davranması gerekecekti; birleşmeleri sırasında onun kanını emmeye devam etmeyi göze alamazdı.

Bedeni Tempest'i arzu ederken kontrolünü, her ikisi için de tehlikeli olacak kadar yitiriyordu Darius. Ama onu istiyordu. Onu istemekten asla vazgeçmeyecekti. Yabanıl ve ilkel ama yine de dokunaklı ve nazik bir histi. Ama Darius nazik bir adam değildi. Uzun yüzyıllar, onun acımasız yanını, yırtıcı doğasını bileyerek bunu ona göstermişti. Yine de ne zaman Tempest'e baksa farklı biri olduğunu fark ediyordu. İçinde bir şeyler eriyor, yumuşuyordu.

Var olduğu yüzyıllar içinde, güneşin tam yeryüzü üzerinde alçalmaya başladığı, gecenin üzerlerindeki yerküreyi sarmalamaya başladığı anı öğrenmişti. Onun zamanı. Onun dünyası. Darius miskin miskin gerindi ve dönüp Tempest'in saten tenine sahiplenici bir biçimde dokundu. Yanlış giden bir şeyler olduğu hissiyle kendisine kucak açan toprakta uyumamış, kendi türünü gençleştiren o uykuya yatmamıştı. Tempest'in bir dağın altında, yanıbaşında kendisinin bir cesedi andıran bedeniyle yalnız başına uyanmasını da istememişti. Karpatyalılar uyurken kalplerini ve ciğerlerini de durdururlardı; faydalı bir şeydi bu, gençleştirici bir süreç, bedenlerinin zindelik ve gücünü koruyabilmek için gereksindiği bir şeydi ama insanlar için korkutucu bir görüntüydü.

Darius'un alışılagelmiş süreçleri uygulamadan çektiği uyku, kesintili ve huzursuz olmuştu. Ama Tempest gençti ve bildiğini okumaya alışıktı, bu yüzden onun işbirliği ve güvenliğini

garanti altına almak için güçlendirici uykusunu feda etmişti. Şimdi onun altın kızılı saç tellerini parmaklarının arasında ovuyordu. Kızıl saçlar. Yeşil gözler. Sıcak bir sevecenlik. Güçlü irade. Teni ılık ve baştan çıkarıcıydı. Büyülü uykusunda kalbi güçlü atıyor, soluk alışverişi dolgun krema kıvamındaki göğüslerinin inip çıkmasına neden oluyordu.

Darius, ona uyanma komutunu verdiği sırda, teninin tadına bakmak için başını eğdi. Tempest uyuşuk bir biçimde bu komuta boyun eğerken Darius'un zihni de onun zihnini yakaladı, kendi acil açlığıyla onu besledi ve kafasında kendi arzularının erotik imgelerini yarattı. Dudakları yavaşça gezindi üzerinde, dişleri fazla bastırmadan, onun her parçası üzerinde hak iddia ederek, küçük delikler açtı ara sıra. Tempest'in kalp ritminin değişip kendisininkine ayak uydurduğunu hissedebiliyordu. Bedeni sertleşti, arzuladı; kanı yakıcı bir istekle hızlandı. Tempest'in bedeninin de yanıt verdiğini hissetti; damarlarında ateşli bir kan dalgalar halinde yayılıyor, alevler taşıyor, arzu taşıyordu.

Tempest tam olarak uyanmadan, çevresinin tam olarak farkına varmadan önce, Darius onun dünyasını erotik bir fanteziye dönüştürdü. Dudakları boynunun tadını çıkardı, eli hükmedici bir biçimde bir vantuz gibi göğsünü kavradı. Tempest ufak tefek biri olmasına, narin kemiklere sahip olmasına rağmen göğüsleri dolgundu, Darius sanki onun için yaratılmışlar gibi doldurdu avuçlarını. Erkeklere has saldırgan bir tepkiyle sertleşirken, neredeyse vahşi bir haz aldı.

Dudakları Tempest'in omuzlarında dolaştı, oradaki küçük oyukta bir süre dinlenmek için durdu. Dili göğüslerinin arasındaki vadiyi izleyip, her bir göğüs ucuna hak ettiği ilgiyi göstererek, nazikçe, ısrarla gezindi üzerinde, kanında hızla

akan alevler gönderen bir görev gibiydi. Kısa bir süre gözlerini kapatıp Tempest'in ten dokusunun tadını çıkardı Darius, kendi bedenine bir yangın yayılıyordu. Ama kısa sürede göğüs kafesindeki her bir girintiyi izlemek, diliyle karnını incelemek zorunlu bir hale geldi.

Elleri daha da aşağılara kaydı, kalçalarının o incecik kıvrımını, oradaki saten teni okşadı. Avuçlarının altında huzursuzca kıpırdadı Tempest, hâlâ mahmurdu, Darius'un yaptıklarının ancak kısmen farkındaydı ama onu arzulayan bedeni canlıydı. Darius, onun zihnine bağlı halde, olduğu gibi paylaştı bu arzuyu. Her uyanışında Tempest'i, kendisine kucak açan yumuşacık vücudunu yanında bulacağını bilmenin keyfiyle kendi kendine gülümsedi Darius.

Tempest'in bacakları kımıldadı ve Darius'un elleri yavaşça okşamaya başladı uyluklarını. Hafif, zayıf bir ses çıktı Tempest'in boğazından; yaşadıklarının herhangi bir erotik düş mü yoksa gerçek mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikre sahip değildi, sadece vücudunun her bir santimi üzerinde tembel tembel ama aralıksız dolaşan dudakları hissediyordu.

Darius elini o sımsıkı kıvrımlı yuvaya soktu, nabız gibi atan sıcaklığını hissetti onun. Tempest kendini ona doğru dayarken, Darius da başını eğip onun tadına baktı. Tempest hazla korku arası bir yerlerde, çığlık attı, yumrukları havada düğümlendi ve onu daha da kendine çekti. Akkor, mavi şimşek, içini hızla dolaşıp Darius'a geçti. Heyecan şoke ediciydi. Tempest'in vücudunun hazla dalgalanışını hissetti Darius.

Kendi bedeni de vahşice insafsızdı; o kadar dolu ve yoğundu ki, Darius biraz fazla şiddetle hareket etse onu parçalamaktan korktu. Tempest'in sarsıcı boşalışını paylaştılar. Bu sırada

Darius'un sırtındaki sarmal kaslar üzerinde gezinip kalçalarında durdu Tempest'in elleri. Darius başını kaldırdı, gözleri yanıp kül oldu onun gözlerinin içinde.

Normalde çekingen olan Tempest'in utanması gerekirdi. Oysa o Darius'un zihnindeki imgeleri, onun aç arzularını yakalamış ve kendisini hafifmeşrep, baştan çıkarıcı bir kadın gibi hissetmiş, bundan da hoşlanmıştı. Darius'u geriye doğru itip yere uzattı. Elleri onun göğsünü yokladı. Dudaklarında minik bir tebessüm, başını eğip Darius'un ateş gibi tenini tatlı tatlı yaladı. Pürüzsüz bir erkeksi tadı vardı. Tempest, zihnine sıkı sıkı yerleşmiş zihniyle, Darius'un kanında hışımla koşuşturan yangını, bedenindeki, o durmak bilmeyen acı verici arzuyu hissedebiliyordu. Bile bile saçlarının iyice hassaslaşmış tenine dökülmesine izin verdi Darius'un, arzuları daha da kabardı.

Darius onun ismini fısıldadı, beyaz dişleri elinde olmadan kenetlendi. Tempest onu beklenti içinde delirterek tatlı tatlı oyalandı, dudakları tembel tembel gezindi dümdüz göbeğinde, kalçalarındaki oyukları buldu. Ellerinin hafif sürtünüşüyle Darius'un bedenini daha da sertleştirdi. Dişlerinin arasından bir kez daha fısıldadı Tempest'in ismini Darius, bir buyruktu bu seferki ama Tempest dinlemedi bile. Dili uzun ve yavaş okşamalarla onun tadına bakarken Darius'un elleri de kalkıp saçlarına yapıştığı Tempest'in başını kendine doğru çekti.

Tempest ona gülme yürekliliğini gösterdi; ılık nefesi Darius'un bedeninde başlayan büyük ve tahrip edici yangını körüklüyordu. Eli kalktı ve dolaştı erkekliğinin üzerinde, ağırlığını tartı, kalınlığını ölçtü. Darius o anda boğuk boğuk inliyordu. Tempest'in dudaklarıyla üzerinde bıraktığı ipeksi his inanılmazdı. Ateşli, sert, nemli. Tempest onun zihnindeki imgelerden nelerden hoşlandığını biliyordu ve Darius bu

dünyadan kayboldu, paylaştıkları şeyin güzelliğinde kendini kaybetti.

Tempest onu tahrik etti. Ona eziyet etti. Onun üzerindeki gücüyle eğlendi. Darius fiziksel gücü elverdiğince ayağa kalktı; sonra bir tutam altın kızılı saç yakalayıp asıldığı gibi Tempest'in başını yukarı kaldırdı. Artık hayvanca davranıyor olup olmamasının bir önemi kalmamıştı; o anda elinden gelen tek şeydi bu. Elleri Tempest'i belinden kavradı ve üzerine çekti onu.

Bakışları birbirine kenetlenmiş halde Tempest yavaşça bıraktı kendisini onun üzerine, Darius onu santim santim mızraklasın diye. Bekleyen kadınlığı o kadar ateşli ve ıslak, o kadar sıkı ve bir kadife yumuşaklığındaydı ki, Darius patlamamak için parmaklarıyla derin ısırıklar attı Tempest'in kalçalarına. Nerede kalmıştı yüzyılların birikimi olan o denetimi?

Tempest, onun tam olarak ne istediğini bilmeyi eğlenceli buluyordu. Üzerine binip yavaş yavaş sürüyor ama aniden çılgınca bir devinimle dönerek kaslarıyla sıkıca kavrayıp onu, içinin daha da derinlerine gömüyordu. Darius'un elleri üzerinde dolaşıyor, incecik belini, daracık göğüs kafesini ve dolgun göğüslerini yokluyordu. Sonra doğruldu, Tempest'in neredeyse kalbini durduracak kadar acımasız, yavaş devinimlerle. Tempest onun içindeki açlığı hissedebiliyordu, kanını emmeye olan ihtiyacını; fiziksel olmaktan daha çok cinsel nitelikteki o açlığı. Darius bunu birçok kez yapmıştı ama Tempest onun dişlerinin bu kadar kusursuz olduğunu daha önce hiç görmemişti. Darius şimdi başını onun boynuna doğru bükerken uzayan kesici dişlerini saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

Darius dişlerini onun yumuşak boynuna batırırken, kendisini de Tempest'in derinliklerine gömerek yukarıya saplandı.

Dorukların heyecanını onunla paylaştı, bedenleri ve zihinleri hayatın tam da özünü bölüşerek birleşti. Bedeni yangın yeriydi, tümüyle kontrolden çıkıncaya kadar büyüdü ve büyüdü bu yangın. Her ikisi de çılgıncasına patlayıncaya, altlarındaki zemin sarsılıncaya kadar Tempest'i de alıp kendisiyle birlikte sürükledi.

Sırf ona duyduğu doymak bilmez hasreti gidermek için daha fazla kanını emmeye bir son vermek için zorladı kendisini Darius. Tempest'teki değişim, çok daha keskin bir görme ve duyma yeteneği, daha şimdiden dikkatini çekmişti. Dikkatsizce davranıp, farkında bile olmadan duyularını geliştirmişti. Korumaya yemin etmiş olduğu insani halleri değiştiriyordu. Darius koruyucu bir ifadeyle kollarını sardı ona. Hiçbir şey ona zarar vermeyecekti. Kendisi bile.

Tempest ise korunma ve derin bir biçimde sevilme duygularını yaşayarak onun sert ve güçlü vücudu üzerinde uzanmaktan memnundu. Darius en kaba anlarında bile ona karşı özenli davranan mükemmel bir sevgiliydi. Onun kalp atışlarının kusursuz ritmini duyabiliyor ve soluğunun yeniden düzen kazanmasını bekleyerek uzanıyordu orada bir süredir. Soluk alışverişini yavaşlatmak için derin bir nefes alırken, bunaltıcı sıcağı hissetti. Etrafına bakınırken dişleri alt dudağını ısırdı.

Hâlâ o mağaradaydılar. Rutubetten her tarafı sırılsıklam olmuştu. Onunla sevişmek öylesine aklını başından almıştı ki, nerede olduklarını bile aklına getirmemişti hiç. Bir sokağın ortasında olsalar, bunu fark edip etmeyeceği kuşkuluydu. Nereye gitmişti onun o gururu? Bu adam aslında resmen kaçırmıştı kendisini; en ufak bir vicdan azabı bile duymaksızın dünyanın merkezinde alıkoymuş ve utanmazca yararlanmıştı kendisinden.

Tempest kafasını kaldırdı; uzun kirpikleri Darius onun yüzündeki ifadeyi okuyamadan örttü gözlerini. Ama Darius zihnindeki bir gölge haline gelmişti artık; Tempest'in kendisine karşı duyduğu ve öfke ve suçluluk duygusunu, ona bu denli kızgın olduğu bir anda bu olup bitenlere izin vermiş olması nedeniyle yaşadığı aşağılanma duygusunu hissediyordu.

Darius ani bir hareketle onu yuvarlayıp altına alarak narin bedenini kendisinin çok daha iri gövdesiyle kapana kıstırdı. Tempest'in parlak ipeksi saçlarından bir tutam aldı, öptü. "Uyurken senden faydalandığım için af dilemek zorundayım. Aramızda henüz çözüme kavuşturulmamış meseleler varken bu yaptığım bir hataydı. Ama o kadar güzelsin ki Tempest, kontrolümü yitirdim."

Tempest'in uzun kirpikleri, ona karşı öfkeyle parlayan yeşil gözlerini ortaya çıkararak yukarı kıvrıldı. Avuçlarını sert bir şekilde Darius'un göğsüne dayayarak, ciddi ciddi itti onu. Darius onun bu tepkisine o kadar şaşırmıştı ki, bu itmeden etkilenmiş gibi yapıp, kıpırdamayı bile unuttu. Ateş bastı her yanını, bir arzu dalgası, o kadar güçlüydü ki, nerdeyse o öfkeli dudaklarından öpecekti onu.

"Senin her tarafın kontrol, Darius. Sakın böyle bir martavalla aklımı çelebileceğini düşünme. Kontrolünü filan kaybetmedin. Ne yaptığını gayet iyi biliyordun. Seks yapmak istedin ve yaptın. Ve ben o kadar budalayım ki, o şehvet romanlarındaki salak kahramanlardan biri gibi, buna razı oldum." Tempest onu ittiğinde yerinden bile kıpırdayamadığını fark etmiş; bu da öfkesinin iyice bilenmesine neden olmuştu.

"Seninle sevişmek istedim," diye düzeltti Darius, sesi siyah bir kadifeydi.

Tam da bu ses tonu, Tempest'in bütün bir kan dolaşım

sisteminde hızla akan bir ateş dalgasına yol açtı. Tempest'in o dik bakışlarını Darius'un gözlerindeki yakıcı yoğunluktan uzaklaştırmak için devasa bir çaba gerekirdi. Bir de şayet Darius'un o kusursuz dudaklarına bakıyor olsaydı, artık Tanrı'nın bizzat ayırması gerekirdi Tempest'i. Bu durum yangını biraz daha körükledi. "Beni baştan çıkararak istediğini elde edebileceğini sanıyorsun, Darius, ama işe yaramayacak. Şu anda kendimden fazla hoşlanmıyorum ve bunun tümüyle senden kaynaklanmadığını da biliyorum; ama kendi egonla bu kadar böbürlenmeden önce izin ver de şunu söyleyeyim sana: Şu anda dün olduğu kadar bile saygı duymuyorum sana." Sustu. "Eğer o dünse."

"Havuzda banyo alabilirsin." Darius emir kipinde konuşmamak için özel bir çaba sarf etti. Vücudu, Tempest'in vücuduyla en ufak bir temasa tepki verecek gibi görünüyordu. Yeşil gözlerinde yangını alevlendirecek, kızıl saçlarında alevleri tetikleyecek bir şey başlatmaya cüret edemedi.

"İzin veriyorsun yani?" diye sordu Tempest, alaycı bir ifadeyle.

Darius başını ona doğru eğdi çünkü asla kayıtsız kalamayacağı o minik dudak bükme hareketini yapmıştı Tempest. Dudakları onu dudaklarını buldu ve Tempest'in öfkeliyken bile değişmeyen ılık balının tadına vardı; sonsuza kadar silinmeyecek şekilde kaydetti bu tadı yüreğine. "Başının sürekli belada olması boşuna değil," diye mırıldandı, öpücükleri Tempest'in ağzının kenarından yukarı, gamzesine kaydı; daha da aşağılara inip çenesini, sonra da boynunu buldu. Tempest'in nabzı Darius'un ağzında atıyor, açlığını tutuşturuyordu şimdi. Aniden çıkagelmişti bu arzu yeniden; bedeninin sertleşmesiyle aynı hız ve yoğunlukta saldırmış ve Dairus'u tekrar tekrar Tempest'e sahip olmaya zorluyordu.

Tempest geri çekildi; zümrüt gözlerinde birdenbire ürkek bir ifade belirdi. Darius çok güçlüydü, ezici bir kudreti vardı; kendisininse en ufak bir kontrolü yoktu durum üzerinde. Yerin altındaki gizli tutsağıydı onun Tempest, Darius onu orada istediği kadar tutabilirdi. Bu düşünce o ana kadar aklına gelmemişti ve anında yüzünün renginin değişmesine neden oldu. "Darius?" isim ağzından boğuk bir güvence ricası olarak çıkmıştı.

Darius onun zihnine dokundu ve kolayca ulaştı korkularına. Kollarını ona doladı, kendisine doğru çekip koruması altına aldı. "Sen banyonu alır almaz, yukarı çıkacağız. Benim çok çalışmam, senin de yemek yemen lazım."

Rahatlama müthiş oldu ve Tempest onun sesinin saflığına inandı. Duyduğu öfkeye rağmen, kalp atışlarının biraz olsun yavaşlamasını bekleyerek bir anlığına yapıştı ona. "Darius," diye açığa vurdu hislerini, "burada, aşağıda gerçekten çok korkuyorum."

Darius ona daha bir sıkı sarılarak incecik vücudunu kendisine bastırdı. Tempest onun o çorak hayatına girinceye kadar korkunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmemişti. Korkunun tanımını onun hayatına sokan Tempest olmuştu. Onu kaybetmekten, birilerinin ya da bir şeylerin ona zarar vermesinden korkuyordu. Korku onu gergin ve tehlikeli birine dönüştürüyordu; tıpkı kedilerin en öngörülemez, en huysuz anlarında olduğu gibi.

"Bunların hepsi birlikte hak edebileceğimiz önemsiz farklar," diye güvence verdi ona. "Aramızda üstesinden gelinemez bir engel yok."

Tempest derin, rahatlatıcı bir nefes aldı. "Tamam, Darius. Ben de öyle düşünüyorum. Sadece bu kadar denetim kurma üzerimde. Ben özgürlüğümü seviyorum. Ben buyum."

"Sen benim öteki yarımsın, ben de senin," dedi Darius.

Darius'un kollarından kurtulup kalktı Tempest, sonra da dönüp uzaklaştı ondan; aksi halde kaval kemiğine bir tekme atma dürtüsüne teslim olabilirdi. Darius o kadar ukala, o eski dünya mavallarını okumaya o kadar hevesliydi ki, Tempest'in içinden onu havuza itmek sonra da o muhteşem, o insanı çileden çıkaran havasının sönüşünü izlemek geliyordu.

Darius tebessümünü gizledi. Bazı şeyleri sırf onu sinir etmek için söylemekten kendini alamıyordu. Gözlerinin değerli taşlar gibi ışıldamasına, öfkelerini olduğu kadar, doğasındaki derin tutkuları da ister istemez ortaya çıkaran ateşli parlamalarına bayılıyordu.

Tempest havuza doğru bir adım attı ve berrak suların teninin üzerindeki etkisini, hoşlanabileceğinden de daha erotik buldu. Yüzerken Darius'un siyah gözlerinin yanıp tutuşarak kendi üzerinde toplandığını biliyordu; içindeki kadınsı ve yabanıl bir şey ona egemen oluyor gibiydi. Darius'a yandan görünecek şekilde dönerek saçlarını savurup duruladı yavaşça; sular hafif dalgalar yaparak beline çarptı ve iyice ortaya çıkan göğüslerinden aşağı döküldü. Başıyla işaret etti Darius'a. Onu tahrik ediyordu.

İyiden iyiye artmış olan duyma yeteneği sayesinde Darius'un bastırılmış küfürlerini yakaladı. Yumuşacık ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı; onu bedeninin büyük baskısı altındaki görüntüsüyle, her ikisinden de saklanması imkânsız uyarılmış haliyle yakalayınca bütün öfkesi uçup gitmişti. Kasten eğilip saçlarını ikinci kez durulayarak, kalça ve bacak kıvrımlarının güzel bir görüntüsünü sundu. Darius biraz acı çekmeyi hak ediyordu. Tempest ise kendini eğlendiriyordu.

Kızıl saçlı küçük cadı. Bilerek delirtiyordu onu. Darius

bunu biliyordu. Tempest'in güç ve denetim duygusunu geri kazanarak eğlendiğini de biliyordu. Hafif, boğuk bir hüsran sızlanması çıktı ağzından Darius'un. Buna bastırılmış bir kahkahayla yanıt verdi Tempest, apar topar su sıçratarak duymasını engellemeye çalıştığı bir kahkaha. Küçük haspa. Bir erkek ancak bu kadarına dayanabilirdi. Açlık her durumda doğru yargı verme yetisini bulandırıyordu ve hiçbir şey Darius'a o erotik rastlaşmalarındaki telaşlı ataklardan aldığı tadı vermiyordu. Yine de artık onun daha fazla kanını almayı göze alamıyordu. Onunla kan değişimi; onu, sonuçlarından tam olarak emin olmadığı değişimlere uğratmak, tehlikeli bir gönül eğlencesiydi. Aradan geçen yüzyıllar içinde birkaç kez dönüşüme uğramış insan kadınlarla karşılaştığı olmuştu. Birer vampir haline gelip çıldırmışlar, çocuklarla beslenir hale gelmişlerdi. Onları ortadan kaldırmak zorunda kalmıştı.

Bu düşünce korkuttu Darius'u. Ya Tempest'i bir şekilde tam da bu eşiklere sürüklüyorsa? Zihinleri daha şimdiden sürekli olarak birbirine ulaşıyordu. Onu tehlikeye atıyor olabilir miydi? Julian'ın bilgisi olabilir miydi acaba? Ne kadar nefret ediyor olursa olsun Desari'nin hayat eşinden bu konuda bilgi alması gerekecekti. Tempest'in zarar görmesi söz konusuysa, gururun bir anlamı yoktu.

Dönüp bir kez daha Tempest'e baktı Darius. Muhteşemdi. Onunla ilgili olan her şey Darius'a dokunuyor, ister korumacı olsun, isterse cinsel ya da duygusal, yoğun duygular uyandırıyordu. Gerdanın hatları, belinin genişliği, göğüslerinin, göğüs kafesinin ve kalçalarının kıvraklığıyla büyülenmiş bir halde buldu kendisini.

Tempest özenle saçlarının suyunu sıktıktan sonra yürüyerek çıktı havuzdan. Darius'un bedeninden gelen boğuk çağ-

rının kokusunu alıp teninden yükselen harareti hissettiğinde birkaç santim mesafedeydi ona. Dudaklarının baygın, alaycı ve tuhaf bir hareketiyle tahrik edip, ona meydan okuyarak pis pis güldü rahatsızlığı besbelli ortada olan Darius'a. "Bir sıkıntın mı var?" diyerek bir de sesli sataştı.

Darius görkemliydi. Vücudu için daha uygun bir sözcük bulunamazdı. Onda, Darius gibi her zaman kontrollü ve kudretli bir yaratıkta, böylesi bir reaksiyon yaratabilmek de şaşırtmıştı Tempest'i; bu denli kontrolden çıkarabilmesi onu büyüledi, hatta heyecanlandırdı. Bir kaplanın sırtına atlayıp, can havliyle asılmak gibi keyifliydi.

Darius, kendisinin olanı talep etmek üzere uzanmadan önce Tempest'in süzülerek önünden geçmesini bekledi. Arkadan zar zor ellerini yakaladı ve uygun bir kayanın düz yüzeyine ellerini dayaması için ileri doğru götürdü onu. Darius'un bedeni saldırgan bir biçimde kalçalarına abanarak onu bir anda kapana kıstırmış, arayıştaki parmakları ise Tempest'in de ona duyduğu açlıkla yumuşadığını kesinleştirmişti. Darius sert hareketlerle kalçalarından kavradı Tempest'i ve sımsıkı, ıslak kadınlığına akın akın gitti. Kaygan ve ateşli, onu bekliyordu. Darius, ırkının erkeklerine has doğuştan hükmetme içgüdüsüne bıraktı kendisini. Dişleri Tempest'in omzunu buldu ve onu uygun bir yerinden iğnelerken bir yandan da sert, uzun darbelerle kendisini gömdü ona.

Tempest, kendisini tüketen yangının tatlı telaşını hissetti; Darius'un kalçalarını kavrayan ellerindeki gücü; onun, içindeki derinliklere saplanarak çekilip geri dönen sert kalınlığını. Teninin üzerindeki dudaklarını hissetti, dişlerinin derin derin deldiği, kendisini o itaatkâr pozisyonda tuttuğu sıradaki akkor ısısını. Bir parçası yoğun biçimde savunmasız hissedi-

yordu kendini ama Darius onun sımsıkı dişiliğine uyum sağlamak için pozisyonunu ayarlıyordu ve sürekli olarak yangını ateşliyor, ateşliyordu. Kendi bedeninin de onu sıkıştırdığını, kavradığını, dışarı doğru spiraller yapmaya başladığını hissedebiliyordu. Bu kadar hızlı, bu kadar çabuk bitmesini istemedi. Bir kez kendi dünyasına, kendisinin ait olduğunu bildiği dünyaya dönerlerse, bir daha asla olmayacağından korkarak, bu kez onunla birlikte istiyordu bunu. Bu kadarı fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Çok fazla ateş ve çok fazla his.

"Darius." Nefes nefese fısıldadı ismini, ıstırap ve esrime arasında bir yerlerdeydi.

"Sadece Darius," diye hırıltı benzeri bir sesle konuştu Darius, Tempest'in tenine. "Sen benimsin." Kalbinin derinlerinde Tempest'in hâlâ onları ayrı düşündüğünü biliyordu. Onunla kalamayacağını, Tempest'in alıp başını gidebileceğini, bir noktadan sonra alıp başını gideceğini. Tempest onu istiyor ama yine de ona ihtiyaç duymaktan, onun bir parçası olmaktan, Tempest yoksa Darius, Darius yoksa Tempest olmaz demekten korkuyordu. Darius ise, öte yandan, neredeyse daha onu ilk kez gördüğü andan itibaren kabullenmişti bunu. Bedeni kabarmıştı, ateşli ve kaygan, kadife çelik ve hâlâ hareketliydi Darius, anı uzatma isteğiyle, ona bir heyecan kasırgası yaşatmak isteğiyle.

Tempest'in boğazından çıkan o minik yumuşak sesleri duymak istiyordu Darius, kalbini eriten, ruhuna delici oklar gönderen o sesleri. Onu delirten o sesleri. Ağzında Tempest'in nefis tadı, teninde onun duygusu vardı; çıplak, yumuşak ve çok kırılgan, hepsi kendisi içindi. Yaşadıkları anın tadını çıkardı, uzattı; Tempest'in bedeni kavrayıp onu kenetleninceye kadar, kuvvetle sıkıp özünü alıncaya kadar ondan, bir ateş ve

alev patlamasını, her ikisini birden tüketen esrik bir ateş fırtınası hazzını sağıncaya kadar, yükseklere daha yükseklere çıktı.

Tempest nefes nefese, zorlukla soluk alabiliyordu ve titreyen bacaklarının çökmesini önlemek için Darius onu tutmak zorunda kaldı. Başını çevirip Darius'a baktı, yeşil gözleri pırıltılı mücevherler gibiydi. "Böyle bir şeyin olabileceğini asla düşünmezdim, Darius. Sen inanılmazsın." İçtenlikle konuşuyordu. Kitaplar okumuştu; kim okumamıştır ki? Sokaklarda yaşamıştı, fahişelerin arasında büyümüştü. Doğal olarak bazı sorular sormuştu etrafına. Hiç kimse Darius'un onda yarattığı duygulara benzer bir şey tarif etmemişti. Grafik mekaniği belki, ama onların birlikte yaşadıkları bu güzellik ve tutkuyu asla değil.

"Bu biziz, bunu birlikte yapıyoruz," diye açıkladı Darius sabırla, anlamasını arzu ederek. Tempest o kadar programlıydı ki yalnız olmaya, kendi başına bir hayat sürmeye, zihni birlikteliklerinin gerçek anlamını kavramayı reddediyordu.

"Başka kadınlarla seviştiğinde bunları hissetmedin mi yani sen?" diye sordu Tempest, cinsel yönden güçlü bir adamın, sık ve coşkulu sevişen Darius gibi bir adamın geçmişte yüzlerce partnere ihtiyaç duymamış olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Herhangi bir tek kadının onun taleplerine ayak uydurabilmesi, onu tatmin edebilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Tempest gerçek bir deneyim yaşamamıştı. Onu nasıl sürekli olarak mutlu edebilirdi?

Tempest'in düşüncelerini okurken kendisini kaşlarını çatmış bir halde buldu Darius. Çekip aldı onu kollarına ve bir kez daha yıkayıp *iyice* durulamak için geri havuza yürüdü. "Sen benim her isteğime ayak uydurdun," dedi. "Ve beni mükemmel biçimde tatmin ettin. Başka bir kadın olamaz, Tempest.

Sen benim zihnimle temas kurabiliyorsun. Sana yalan söyleyemem. Oku düşüncelerimi. Hakikati söylüyorum. Kalbimde sadece sen varsın. Bedenim sadece seni kabul edecek. Asla bir başkası olmayacak. Bu hep böyle olacak."

"Ben yaşlanıp öleceğim, Darius," dedi Tempest. "bir başka yüzyılda bir başkasını bulacaksın." Hafifçe güldü kendi egosuna. "Dikkat ettiysen yasımı tutman için dünya kadar zaman verdim sana."

"Kollarını boynuma dola ve gözlerimin içine bak," diye emretti Darius, Tempest bütün dikkatini versin diye. "Ben seni seviyorum, Tempest, bir başka kadını değil. Bu insanların aşkına benzemez; ondan çok daha kuşatıcı ve şiddetli ama yine de daha saf ve değer vericidir."

Tempest başını iki yana salladı. "Gerçek bir aşkı hissedecek kadar uzun bir süredir tanımıyorsun beni. Cinsel cazibeme kapıldın, hepsi bu." Ses tonu kendi kulaklarında bile umutsuz bir tını bırakmıştı.

"Sayısız defa senin zihnine girdim ben, Tempest. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Bütün çocukluk anılarını, iyi ve kötüleri. Gizli düşüncelerini biliyorum, insanların bir başkasıyla asla paylaşmadığı düşünceleri. Kendi hakkında hoşlanmadığın şeyleri biliyorum. Güçlü yanlarını ve zayıflık saydığın özelliklerini biliyorum. Birlikte olduğumuz süre içinde insan bir erkeğin bütün ömrünce bilebileceğinden daha çok şey öğrendim seninle ilgili. Seni seviyorum. Sana dair her şeyi."

Darius eli, Tempest'in bacakları arasındaki sevişme kanıtlarını, hafifçe okşayan parmaklarla yıkamak için hareketlendi. "Karşılaştığın en seksi adamın ben olduğumu düşündüğünü biliyorum. Yakışıklı bir adam olduğumu düşünüyorsun. Ses tonuma bayılıyorsun. Özellikle ağzımı ve gözlerimi, sana ba-

kışımı beğeniyorsun." Dik dik bakan siyah gözleri Tempest'in yüzünde gezindi, belli belirsiz bir neşe hızla geçip gitti o devam ederken konuşmasına. "Güçlerimden korkuyorsun, yine de şaşırtıcı bir kolaylıkla onları ve bendeki farklı özellikleri kabullendin. Sana güven ve korunma duygusu veriyorum ve bu duygudan ürküyorsun çünkü bu tür kavramlara güvenin yok. Kendini bana tümüyle bağlamak istemiyorsun çünkü benim kadar kudretli bir adamı elinde tutabileceğine de güvenmiyorsun ve beni kaybetme acısını göze alamıyorsun."

Tempest onun kollarından kurtulma girişiminde bulundu ama Darius onu çok sıkı tutuyordu, ters ters bakmakla yetindi ona. "Kafamın içini böyle kurcalarken, zamanın yarısında sana yapmak istediğim şeyle de karşılaştın mı acaba?"

Darius'un ağzı o alaycı erkek şaşkınlığı ifadesiyle yumuşadı. "Bedenimin senin içinde olmasını istemediğin zamanları mı kastediyorsun?"

Hiddetle onayladı Tempest. "Şu an mesela."

Darius avucuyla aldı Tempest'in alnına düşmüş saç tellerini. Gözleri onun gözlerinde tutuştu. "Kadınsı şiddete yönelik hayret verici bir eğilim var sende," yorumunu yaptı mizah yollu.

"Seninle başa çıkmanın tek yolunun şiddet olabileceğini düşünmeye başlıyorum." Tempest bir elini kendisiyle onun duvarı andıran göğsü arasına soktu ve gücü yitinceye kadar baskıyı artırarak itti onu. Darius onu hemen bırakması gerektiğine dair ince işaretleri fark etmediyse, Tempest şiddete başvuracaktı ve üzülen yine Darius olacaktı. Şöyle ciddi bir smaç onun o şişkin erkek egosuna iyi gelebilirdi. Darius'a bir kez daha ters ters baktı, onu çok geç olmadan sindirmek umuduyla. "Aşka inanmıyorum. Bir mit o. İnsanlar istediklerini

elde etmek için kullanıyorlar onu. Böyle bir şey yok aslında. Tümüyle bir fiziksel çekimden ibaret."

Darius gerçekten de uzaklaştırdı onu havuz çevresinden. "Sen gerçekten de inanıyor musun şu ezberden okuduğun saçmalıklara? Ben karanlığım. Sen ışık. Ben bir yırtıcıyım. İyiliği ve sevgiyi içinde barındıran sensin. Buna rağmen aşkı ben mi *sana* öğretmek zorunda kalıyorum?"

"Egon patlama halinde yine," dedi Tempest, hafif bir kibir vardı sesinde. "Biliyorsun Darius, her zaman benzer şekilde düşünmemiz ya da aynı şeylere inanmamız gerekmiyor. Her şeyi senin gördüğün biçimde görmek zorunda değilim ben."

Darius gözlerinin derinliklerinde, yoğun, karanlık ve ürkütücü bir şey titreşti ve Tempest nefesini tuttu. Darius göz kırptı ve yanılsama arkasında bir şüphe bırakarak kayboldu: Tempest'in onun gözlerinde gördüğü, sadece titreşen mumların yansımasından mı ibaretti acaba?

"Elbiselerin çarşafın üzerinde. Giyin Tempest. Benim beslenmem gerekiyor."

Daha Darius bu sözleri sarf ettiği anda, Tempest kalbinin hızlı hızlı çarptığını fark etti. Bir davulun vuruşu gibi aşırı derecede gürültülü gelmişti bu ses kulağına. Daha da kötüsü, Tempest onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Duvarlardan akan su da öyle, neredeyse sağır edici bir gürültü çıkarıyordu, oysa bir gece önce dikkatini bile çekmemişti bu ses. Ve başka bir ses daha işitti; son derece tiz, Tempest'in çok sayıda yarasanın çıkarabileceğini hayal ettiği kaygı verici derecede uzaktan gelen bir ses.

Tempest derin bir nefes aldı, gergin bir biçimde alt dudağını ısırdı. Darius'un kullandığı şu *beslenme* sözcüğünden hoşlanmamıştı. Duyma yeteneğinin aniden bu denli tuhaf

bir biçimde keskinleşmesinden de hoşlanmamıştı. Ne anlama geliyordu bütün bunlar? Birçok kez ısırılmıştı. Darius kendisini adı her neyse böyle bir yaratık haline getiren şeyi mi bulaştırmıştı Tempest'e yoksa? Yavaş hareketlerle giydi Darius'un kendisine temin etmiş olduğu giysileri; fazla inceden kurcalamak istemediği bir başka konuydu bu. Bunlar onun giysileri değildi. Nereden çıkmışlardı böyle? "Bu kez fazla derin meselelere bulaştın, Rusti," diye mırıldandı yüksek sesle.

Darius yanı başındaydı, kusursuz, zarif, enerji doluydu.

Tempest'in saçlarını karıştırdı etkileyici bir biçimde. "Kendi kendine konuşmaya bir son ver."

"Ben her zaman kendimle konuşurum."

"Artık tek başına değilsin. Ben varım, yani bu alışkanlığını daha fazla devam ettirmene gerek yok. Hazır mısın?" Kuzguni gözleri, Tempest'in titreyen dudakları üzerinde bir anlığına durarak soluk yüzüne hafif bir fiske attı. Tempest'in belli aralıklarla kendi kendisini gaza getirerek, kendi endişeleriyle kendisini korkutması bir şekilde eğlenceli geliyordu Darius'a. Kendisinden her zaman korkmaması, tıpkı deri renklerini, dinlerin farklılığını kabullendiği şekilde, tıpkı hayvanları kabullendiği gibi, onun farklılıklarını kabullenmesi ise şaşırtıyordu Darius'u.

Tempest beklenmedik bir biçimde uzandı ve onun elini tuttu. "Bugüne kadar karşılaştığım en kibirli varlık olsan bile, dün gece için teşekkür ederim. Çok güzeldi, Darius."

Darius'un beklediği son şeydi bu ve başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar dokundu ona. Tempest, aniden gözüne dokunan gözyaşı pırıltılarını fark etmesin diye başını çevirdi. Bunun kendi içinde küçük bir mucize olduğunu anlıyordu. Gözyaşı dökebileceğine inanmamıştı ama yine de ağlamak is-

tiyordu çünkü Tempest duyduğu öfkeye rağmen teşekkür etmişti kendisine; Darius'un güçlerinden ve bu mekândan duyduğu korkuya rağmen birlikte yaşadıkları gece, ona teşekkür etmeyi düşünmesine yetecek kadar çok anlam ifade ediyordu demek ki.

Tempest'i dağın yüzeyine doğru çıkarırken, birisinin ilk kez herhangi bir şey için kendisine teşekkür etmiş olduğunu fark etti. Ailesinin bakıcısı ve koruyucusu olarak üstlendiği rol çok uzun zaman önce belirlenmiş ve şimdi artık kanıksanmıştı. Bu ufak tefek kadın, bu denli narin ama yine de bu kadar cesur, ona bakıcı ve koruyucu rolünü seçmiş olma nedenini hatırlatmıştı.

Bölüm On Bir

O gece, Tempest'in o güne dek gördüğü en inanılmaz güzellikteki şeydi. Hava açık ve serindi; başının üzerinde binlerce minik yıldız birbirlerine kıvılcımlar saçmaya çalışıyordu. Çam kokusunu derin derin çekti içine. Hafif bir esinti yaban çiçeklerden izler taşıdı ona. Şelalelerin buğusu etraflarındaki havayı temizledi. Ormanın içinde çıplak ayak koşmak, doğanın güzelliğiyle kendinden geçmek istedi Tempest. Sevincin sessiz bir ikramı olarak ellerini aya doğru kaldırırken, bir anlığına Darius'u bile unuttu. Darius onun yüzünü gözlemledi, onu saran mutluluğu hissetti. Tempest o an yapmakta olduğu şey neyse ona odaklanmıştı; onu zihnine ve bedenine katıp sonuna kadar zevkine vararak. Gerçekte nasıl yaşanacağını biliyor gibiydi. Bunun nedeni hayatı boyunca çok az zevk almış olması mıydı? Sırf hayatta kalmak için bu kadar acımasız bir

mücadele vermiş olması mıydı? Darius onun zihniyle temas kurdu; anın yoğunluğunu onunla paylaşabilsin diye arka planda sessiz, tetikte bekleyen havada asılı bir gölge olarak kaldı.

Ve öyle yaptı. Onu olduğu gibi gördü. Mucizenin her bir farklı, canlı detayını. Gümüş ışıkta yıkanan yaprakların sıradışı güzelliğini. Şelalenin etrafındaki buğunun, havadaki elmaslar gibi parıldayan tek tek damlalarını. Çağlayandan köpükler içinde akan renk prizmalarını. Havada dönüp on binlerce böceğin içine dalan yarasaları. Darius kendisini bile görebildi, uzun ve güçlü, göz korkutucu, erkeksiydi. Uzun yelesi geniş omuzlarına dökülüyor ve ağzı... Darius aniden kendine geldi, bir tebessüm asılı kaldı ağzında. Tempest kesinlikle hoşlanıyordu onun ağzından.

Tempest sert bir yumruk vurdu Darius'un göğsüne. "Şu suratındaki kendini beğenmiş sırıtışa bir son ver. Şu an ne düşündüğünü çok iyi biliyorum."

Darius'un eli aşağıdan gelip onun sıkılmış yumruğunu yakalayarak göğsüne bastırdı. "İnkâr etmeye yeltenmemen dikkatimi çekti."

Tempest'in yeşil gözleri tahrik edici bir meydan okumayla parladı. "Neden inkâr edecekmişim? Zevkli biriyimdir. Çoğu zaman," diye de ekledi açık açık.

Darius boğazından gelen alçak sesli bir homurtuyla cevap verdi; Tempest'e gözdağı vermeyi hedefleyen bir sesti bu ama Tempest güldü. "Sakin ol, evlat. Senin kadar kibirli olan herkes birazcık azarlanmayı hak eder." Darius onun elini ağzını götürüp tehditkâr bir biçimde parmak boğumlarını ısırırken, Tempest'in gülüşü de ani bir korku cırlamasına dönüştü.

"O kadar emin olma sakın," diye uyardı Darius, beyaz dişleri bir yırtıcınınkiler gibi parladı. "Ben de diğer erkekler

gibiyim. Sevdiğim kadının bana hayran olmasını, mükemmel olduğumu düşünmesini isterim."

Tempest hiç de zarif olmayan bir şekilde homurdandı. "Bunun için daha çok beklersin."

Darius'un siyah gözleri, son derece zorlayıcı, Tempest'in yüzünde alev aldı. "O kadar uzun süreceğini sanmıyorum, tatlım."

"Git kendine yiyecek bir şeyler bul. Diğerleriyle buluşmamız lazım," Tempest bunu biraz da umutsuzca söylemişti. Darius'un bakışları hiç de öyle söylemiyordu. Söyleyemiyordu.

"Peki ben gidersem, sen ne yapacaksın benim için?" diye sordu hemen Darius, parmak boğumlarını gölgeli çenesiyle ovuştururken.

Duyduğu heyecan kanında koşuşturan kara alevler yollamıştı Tempest'e.

"Uslu bir minik kız olacağım ve seni tam burada bekleyeceğim." Surat yaptı Darius'a. "O kadar kaygılanma hemen, Darius. Öyle maceracı bir tip değilim ben aslında."

Darius bu bariz yalan karşısında inledi. "Daha fazla maceraya girersen kalbim kaldıramayabilir zaten." Siyah gözleri kıpırdayamaz hale getirmişti Tempest'i. "Bu konuda sözümü dinle, Tempest. Geri döndüğümde seni bir başka uçurumun kenarında delta-kanat yaparken bulmak istemiyorum."

Tempest gözlerini devirdi. "Böyle bir yerde nasıl bir belaya sokabilirim başımı acaba? Kilometrelerce gitsen tek bir kişi bulamazsın. Gerçekten, Darius, seninki artık tamamen bir paranoya." Düz bir tepesi olan iri bir kaya parçasına atladı bir adımda. "Burada oturup sen dönünceye kadar doğayı seyredeceğim, o kadar."

"Benim için bir diğer seçenek de seni bir ağaca bağlamak," dedi Darius asık bir suratla, düşünceli düşünceli.

"Bir dene istersen," diye çıkıştı Tempest, yeşil gözleri ateş saçıyordu.

"Beni kışkırtma," diyerek ateşle karşılık verdi Darius, ciddiydi. Kaya parçasını bir de kendisi kontrol etti. Tempest söz konusu olduğunda her şey mümkündü. Kayanın altından çıkacak bir yılan, patlamaya hazır bir dinamit lokumuydu o.

Tempest güldü. "Git hadi. Suratının nasıl solduğundan haberin var mı? Korkarım bir dakika daha geçerse benim leziz bir gece yarısı atıştırması olduğuma karar vereceksin." Bacak bacak üstüne atıp, bir bacağını sallayarak ve ilgilenmiyormuş gibi yaparak onu görmezden geldi; sözlerini geri alabilseydi keşke. Onda herhangi bir kanaat uyandırmak istemiyordu. "Bütün buraların ne kadar bambaşka bir güzelliği olduğunu görmüyor musun?"

Darius çöktü başına, upuzun, müthiş kuvvetliydi. "Tek bildiğim, geri döndüğümde seni tam burada otururken görürsem iyi olacağı." Bu bir emirdi. Bu kez kadifeyle filan kaplı değildi, demirdendi. Som demir. Tempest'e ne kadar ciddi olduğunu göstermek için dişlerinin arasından konuşmuştu.

Tempest ona tüm masumiyetiyle gülümsedi. "Başka ne yapabilirim, düşünemiyorum zaten."

Darius o anda onu öptü çünkü öyle lanet olası bir baştan çıkarıcılığı vardı ki Tempest'in, öpmese oracıkta yanıp kül olacağını düşündü. Tempest'in dudakları inanılmaz derecede yumuşak ve uysaldı; tatlı bir ateş ve sıcak balın öyle bir karışımıydı ki, Darius geri çekilmekte güçlük çekti. Açlık hırpalıyordu bedenini ve Tempest'in boynuna şöyle burnuyla sokulup tadına bakmamak için, bol ve sıcak sıcak vücuduna akmaması için zor tutuyordu kendisini. Bu aklına gelir gelmez köpek dişlerinin uzadığını hissetti ve hemen geri çekilip

koptu ondan. Huzursuz bir uyku ve sevişerek geçirdiği uzun gece, kontrolünün boşalıp gitmesine yol açmıştı. Beslenmesi gerekiyordu.

Bir saniye önce Tempest'i bir daha hiç bırakmayacakmış gibi öperken, bir saniye sonra gitmişti Darius, yok olmuştu. Arkasında, peşinden sürüklenen ve ormanın derinliklerine doğru hızla uzaklaşan bir sis buharı bırakmıştı sadece. Tempest bir kuyruklu yıldız fenomenini andıran bu olayı adeta aylakça izledi; bu gerçekten de Darius muydu yoksa yüksek atmosfer ve şelalenin yol açtığı tuhaf bir efekt mi, emin olamadı. Ortam çok güzeldi; renk ve ışık prizmaları ağaçların arasındaki sayısız ateş böceği gibi titreşiyordu. Yoksa Darius bir av kokusu mu almıştı acaba diye merak etti ve zihninin yaptığı sözcük seçimi nedeniyle ürperdi.

O anda da derin bir nefes aldı; gecenin kokularını ciğerlerine çekti. Çeşit çeşit kokunun beraberinde getirdiği hikâyeler şaşırtıcıydı. Darius haklıydı; bütün mesele olabildiğince kıpırtısız durup bütün varlığıyla dinlemekteydi. Odaklanmakta. Neredeyse dayanılmaz bir şeydi bu. Ağaçlar, su, yarasalar, hayvanlar. Eliyle vurdu oturduğu kayayı, bu kadar sert görünmesini sevdi. Sanki Darius onu uyandırmış ve yeryüzünün en derin yerlerinden doğanın bu güzelliğini yeniden keşfetsin diye yukarı çıkarmıştı.

Ortamın düzenine belli belirsiz aykırı düşen bir şey girdi Tempest'in bu büyülü dünyasına o anda; ama o kadar yavaş, o kadar sinsiceydi ki, güçlükle farkına vardı Tempest. Etrafındaki her şey, yepyeni gözlerle görüldüğünde, gerçekten heyecan vericiydi, gerçek bir uyanıştı bu. Suyun rengi özellikle büyüleyici gelmişti Tempest'e; rüzgârın yüzeydeki oynaşmaları, çekip çekiştirerek köpük köpük yapması onu. Ama kafa ütüleyen

davetsiz misafir ısrarlıydı; kederli bir nota, ahenksiz bir ses; sanki bir şey Tempest'in gördüğü bütün bu düzenliliğe ayak uyduramıyordu.

Tempest'in kaşları çatıldı ve alnını ovuşturdu. Orada öyle hareketsiz oturdukça canı acımaya, çarpıntısı artmaya ve kötüleşmeye başlamıştı. Kalktı ve ağırlığını bir ayağından diğerine vererek ve son derece dikkatli bir şekilde etrafındakilerin bir dökümünü çıkardı; etrafındaki gerçekliği canlı renkler ve detaylar olmaksızın görmeye, algılamaya çalıştı.

Ayağı ağrımaya başladı; ayakkabısını çıkardıktan sonra diz çöküp ayak tabanını ovaladı. Ama ağrı kendisini yaralamış olduğu yerde değildi. Dokunun derinlerinde bir yerdeydi ve Tempest bunun kendi ağrısı olmadığını biliyordu; canı acıyan bir şeyin ya da birinin yankısını hissediyordu. Ani bir sükûnet, bütün bir yaban hayatını susturarak ormana çökmüş gibiydi. Telaşla çırpan kanat sesleri duydu ve bu ani sessizliğin nedenini anladığını sandı. Avlanan bir baykuş, fare ve diğer küçük hayvanları korkutup güvenli evlerine çekilmelerine neden olurdu. Ama yarasalar başının üzerinde uçuşan böceklerle uğraşmaya devam ediyordu. Düşünceli bir şekilde ayakkabısını geri giydi ve doğruldu.

Bir geyiğe ait izler ince bir şerit halinde yoldan ayrılıp ağaçlığın sınırına doğru yöneliyordu. O da kıvrılıp oraya doğru uzandı, bir şey o yöne doğru çekiyordu kendisini. Fazla uzaklaşmazdı; sadece doğanın güzelliği üzerine izinsizce yazılmış bu uyumsuz notayı bulmak istiyordu. Bu belli belirsiz izin peşinden giderken hissettiği şey daha da üstelemeye başlamıştı. İz zaman zaman çalılıkların, fidanlık ve dikenliklerin içine giriyordu. Dikenlerin altında, sinmiş bekleyen tavşanlar olduğunu sezdi. Hareketsiz duruyorlar, sadece bıyıkları seğiriyordu.

Doğadaki renk ve detayların kazandığı yepyeni bir yoğunluk, beynine sızan bu kederli sesi avlama isteğinin üzerini örtmeye başlamıştı. Kendisini yıldızların aydınlattığı gökyüzüne kaçamak bakışlar atarken ve ara sıra da hayran hayran ormana bakarak kendi etrafında dönerken buldu. Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe eğrelti otlarının boyu daha da uzuyor, ağaç gövdelerini kaplayan yosunlar gökyüzüne yükseliyordu. Bunlardan birinin kabuğuna dokundu ve dokunun karmaşık bileşimi karşısında dehşetle karışık bir şaşkınlık yaşadı.

Aklına, duyularının hiçbir zihin karıştırıcı ilacın etkisiyle karşılaştırılamayacak derecede keskinleşmiş olduğu geldi. Alışılmadık kaya oluşumlarını incelemek için izden bir anlığına uzaklaştı. İri kaya parçalarının bir tarafı likenler, minik yaşam formları ve kendi dünyalarını yaratan ufacık böceklerle örtülüydü. Tempest bir kez daha gökyüzüne baktı kısaca, ağaçların derin loşluklarını bile bu kadar net görebiliyor olmaktan şaşkındı.

Daha karanlık olmasına rağmen etrafı yine de oldukça iyi görebildiği daha sık bir ağaçlığa doğru ilerliyordu; görme duyusu da işitme duyusu kadar keskindi. Yeni keşfettiği duyularını içe odakladı. Karnı hafifçe bulanıyordu. Tam olarak hissetti: Yemek düşüncesi hafif bir mide bulantısına neden olmuştu ama susamıştı da. Mutlu mutlu fokurdayarak şelaleye doğru akan akarsuyun sesini duydu. Fundalığın içinden kendine yol açarak suya doğru yöneldi.

Akarsuyun kenarında diz çökerken o akortsuz ses yine geldi kulağına. Bu kez daha gürültülüydü, kulağını tırmalıyor, başını ağrıtıyordu. Yakınlarda bir yerlerdeki bir şey için işler yolunda gitmiyordu. Bir şey acı çekiyordu.

Elini hızla akan suya daldırdı ve aldığı suyu dili damağı

kurumuş haldeki ağzına götürdü. Zihni kendisini Darius'un zihnine ayarlıyor, kendiliğinden onu arıyordu. Temas kurmaya ihtiyacı vardı Tempest'in. Nedenini bilmiyordu ama ona ulaşamazsa, bir anlığına olsun onu bulmazsa, korkudan öleceğini biliyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyaç duyma düşüncesi telaşlandırdı Tempest'i ama zihni eliyle koymuş gibi, çoktan bulmuştu Darius'un zihnini. Daha ona en hafif bir şekilde dokunduğu andan itibaren Tempest artık Darius'un hayatta ve iyi olduğunu, o doymak bilmez açlığını gidermekle meşgul olduğunu bilme rahatlığının peşinde sessizce akıp giden belli belirsiz bir gölgeden daha fazlası değildi. Kalbi bir anlığına vahşice attı. Ona ihtiyaç duyduğu için, aklından ilk olarak Darius'un beslenecek bir kadın peşinde olup olmadığı düşüncesi geçtiği için, kendinden rahatsız oldu ve hemen geri çekildi. Darius'un avı için, ne kadar kısa süreliğine olursa olsun kıskanmak değil, endişelenmiş olması gerekirdi.

Tempest gözlerini kırptı ve yeniden odaklandı. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Hiçbir şey tanıdık görünmüyordu. Geyik izi neredeydi? Geriye doğru, beklemeye söz vermiş olduğu kaya parçasına kadar onu izleyecekti. "Yine becerdin, Rusti," diye payladı kendi kendisini fısıltıyla; Darius'un onun zihniyle temas kurup, yaşadığı kafa karışıklığını hissetmesinden endişe ediyordu. Yavaşça doğruldu ve etrafına şöyle adamakıllı bir göz attı.

Görünürde bir geyik izi filan yoktu. "Neden senin bir yön duygun yok?" diye söylendi kendisine, bir yandan Darius'un onun bu dile getirilmemiş düşüncelerini yakalamasını istemeyerek. O dönmeden geri dönüş yolunu bulamadığı takdirde böylesi bir moral bozukluğuyla daha yaşayamazdı. Akarsuyu

takip etmeye karar verdi. Sarp kayalıklara tepeden bakan o açıklığın birkaç ayak üzerindeki şelalede son bulduğunu biliyordu bu derenin. Eğer şelalenin üzerine çıkarsa, o açıklığa inebilirdi. Bu çok akla uygundu.

Rahat bir nefes aldı ve hızla akan derenin kenarından çabuk çabuk yürümeye başladı. Ama çok geçmeden bir sorun çıktı ortaya. Akarsu, ormanın en yoğun bölümleri içinden kıvrıla kıvrıla gidiyor gibi görünerek birkaç kez geri dönüyordu. Dikenli bitkiler kot pantolonunu yırttı, etraftaki bitki örtüsü de ileride ufak çaplı bir vahşi ormana dönüşüyor gibi görünüyordu.

Hiç durmaksızın ilerlerken, ilk başta bütün bu yolu tepmesine neden olan o kederli tını da artmış gibiydi. Tempest, o her neyse, çok yakınında olduğunu biliyordu.

Acı çeken bir hayvan. Beklenmedik bir berraklıkla sezdi bunu Tempest. Büyük bir hayvandı ve berbat bir acı çekiyordu. Yaralıydı, derin kesikleri mikrop kapmıştı ve her yürümeye çalıştığında yere bastığı pençeleri acıyordu. Yüksek sesle yayın yapıyor, gece havası içindeki titreşimler hazır bir alıcı olarak Tempest'i buluyordu.

Bir hayvanın gerçek anlamda gürültü çıkarması gibi bir şey de değildi sanki bu; Tempest'in hayvanlarla her zaman kurabilmiş olduğu iletişimin ötesinde bir durum vardı ortada ve sessiz bir acı çığlığını kafasının içinde duyabiliyordu. Duymazdan gelmeyi denedi, hatta dere kıyısı boyunca birkaç adım daha attı ama hayvanın ıstırabı kahredici seviyelerdeydi. "Bu lanet şeyi burada böyle bırakamam," diye itiraz etti kendi kendisine. "Bir tuzağa yakalanmış olabilir. Hayvanların bacağını kırıp korkunç bir ölüme götüren o iğrenç çelik şeylerden birine. O aptal tuzağı oraya yerleştiren kadar suçlu olurum."

Kafasındaki titreşimleri izlemeye kararlı, çoktan geri dönmüştü bile.

Bir miktar çalıyı ayırıp da hemen yukarıdaki bir kaya çıkıntısına çömelip oturmuş kocaman bir dağ aslanı görünceye kadar, hayvanın neredeyse üzerinde durduğuna dair en ufak bir işaret almamıştı. Sapsarı gözlerini aşağıya, onun üzerine dikmişti aslan, niyeti hiç de iyi görünmüyordu. Kedi aşırı derecede kaslı, zor zamanlar yaşayan bir dişiydi ve acısını olduğu kadar açlığını da duyuruyordu.

Tempest gergin bir halde alt dudağını ısırdı. Pekâlâ. Bu kadarı yeterdi artık. Bardağı taşıran o damlaydı bu. Darius haberdar olduğunda bu sefer de böyle büyük bir belaya sokmuş olacaktı başını. Dağ aslanı gözünü dikmiş ona bakıyordu; olduğu yerde kıpırtısızdı, sadece kuyruğunun ucuyla hafif fiskeler atıyordu. Tempest kaçmayı düşündü ama böyle bir aptallık yapması halinde hayvanın kesinlikle saldıracağını biliyordu. Kedinin zihnine uzandı.

Aç. Öfkeli. Dağ aslanı huysuzdu, acı çekiyordu. Patisinde bir şey vardı; batan ve her avlanmayı denediğinde canın yakan bir şey. Kedi bunu ısırıp kemirerek çıkarmayı denemiş ama başarılı olamamıştı. Birkaç gündür bir şey yememişti ve açlık durumunu daha da zorlaştırıyordu. Ve şimdi gözünü dikmiş apaçık bir tatmin duygusuyla kolay avına bakıyordu.

Tempest aslanı sakinleştirmeye çalıştı, yardım edebileceği izlenimini göndermeyi denedi. O acı veren dikeni çıkarabilir, taze et bulabilirdi ona. Sarı gözler dik dik bakmayı sürdürdü, tüyler ürpertici bir ölüm alametiydi bu. Tempest bir saldırı ihtimalinden uzaklaşmaya zorladı zihnini ve kediye yardım edeceği izlenimi vermeye devam etti. Korkuyu zihninden uzak tuttu, böylece hayvan üzerine atlamayacaktı.

Panter başını salladı, kafası karışmıştı. Tempest bir kafa karışıklığı, bir beslenme ihtiyacı yakaladı, ama hayvan yine de onu yabancı, kafa karıştırıcı buluyordu. Dağ aslanının o dikenden kurtulması lazımdı ve Tempest buna yoğunlaştı. Diken çıkmış, patisi iyileşmiş görüntülere odaklandı. Eğer yardım etmezse, bu yaratık avlanmaktan mahrum kalır ve mahvolurdu. Panter gençti, bir dişiydi; yavrulayabilirdi. Tempest kedinin had safhada tehlikeli olduğunu biliyordu; açlık ve acı her hayvanı sağa sola saldırmaya zorlayabilirdi. Ama işte yardım etmeye çalışmaksızın çekip gitmek de ona göre değildi. Çok büyük köpekleri kontrol etmeyi başarmış biriydi o. Bir keresinde hayvanat bahçesindeki bir kaplan yürekten bağlanmıştı ona.

Bir kabul belirtisi görme umuduyla hayvanı yakından gözlemleyerek, sessizce kalktı. Sonsuz bir sabrı vardı. Onunki Tanrı vergisi bir yetenekti ve buna kesin olarak inanırdı. Başkaları ona bir ucube diyebilirdi ama Tempest hayvanlara yardım edebileceğini bilirdi; bu gibi zamanlarda gerçekten yardım ederdi onlara. Sessizce, teskin edici bir tonla konuştu zihninin içinde, dikenin çıktığı, patisinin çok daha iyi olduğu görüntüler gönderdi. Kediyi görüntülere boğdu, hayvanın dengesini bozdu.

Kedilerin çoğu doğası gereği meraklıdır ve bu büyük kedi de bir istisna değildi. Sessizce hırladı ama kafasındaki öldürme ve dakikasında yeme kararlılığı sönmeye başladı. O berbat dikenin çıkmasını, çektiği acının son bulmasını istiyordu. Tempest derhal yararlandı bu avantajdan, zihinsel görüntüler ve iyi niyet titreşimlerini genişletme peşine düştü. Kedi daha sakindi şimdi; sarı gözler kısılıyor, eskisi kadar sabit ve acımasız bakmıyordu.

Tempest daha derin nefes alacak zamanı buldu ve ihtiyatlı bir şekilde yaklaştı; dik bakışlarıyla yaralı patiye hafif hafif dokunuyordu. Oldukça şiş ve cerahatliydi. "Zavallı bebeğim," diye bir şarkı mırıldandı usulca. "Bu şeyi oradan çıkarmamız gerekiyor senin için." Bütün bu süre boyunca, kedinin dikeni çıkarmasını kabul ettiği görüntüler oluşturdu. "Canın acıyabilir, bu nedenle öncelikle aklını yitirip de beni yemeyeceğine karar vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu şeyi çıkarmama izin vermen uzun vadede senin için çok daha iyi olur." Şu an ona çok yakındı artık, hayvana dokunacak kadar yakın.

Yara onun başta düşündüğünden daha kötü durumdaydı; enfeksiyon gerçek anlamda yerleşmişti. Bu zavallı hayvana bir yardımda bulunamama ihtimali vardı. Tempest iç çekti. Vazgeçmek istemiyordu. Pençesine bu kadar derinden işlemiş o yabancı maddeyi çıkarabilirse, her zaman bir şans vardı, kedi hayatta kalabilirdi. Hayvan şimdi onu daha fazla kabullenmiş, Tempest'in iletişim kurabilmesi, acısını ve açlığını anlamasının verdiği merakla o an için onu yeme ihtiyacı ve arzusunun üstesinden gelmişti.

Tempest bilinçli olarak değiştirdi odaklandığı konuyu; Panterin, Tempest o maddeyi çıkarırken hissettiği, yoğun acıyla en yakınında ne varsa ona saldırmak isteyeceğini biliyordu. Hayvanın merakını kamçıladı. "Maalesef, bebeğim, bu benim. Ben de oldukça ilginç değil miyim sence? Etrafta benim gibilerine çok rastlamamışsındır herhalde, değil mi?" Tempest usulca mırıldandı. Derin bir nefes alarak başını eğdi ve habis yarayı inceledi, ilk kez şansına güvenip gözlerini kedinin yüzünden ayırarak.

Dehşet. Saf, katışıksız dehşet. Darius'un hissettiği duyguyu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Kalbinin göğsünü yarıp

çıkacakmışçasına, çılgınca attığını hissedebiliyordu. Tempest'i şelalenin yanındaki bir kayanın üzerine huzur içinde oturur vaziyette bırakmıştı. Neden hâlâ orada oturuyor olmasını beklemişti ki? Bu dehşetin içine, aslında bunu beklememiş olduğunun farkındalığı sızdı. Darius onu çok iyi tanırdı. Bela nereye gitse peşinde olurdu onun. Hayır, bundan daha fazlası vardı. O belanın peşinde koşuyordu.

Öfke. Kapkara ve korkunç. Onu tüketmekle tehdit eden kudurmuş bir öfke dalgası. Bu öfkeyi bastırmak için boğuştu, yapabildiği tek şey olarak bizzat gecenin bir parçası haline geldi ve oldukça sakin kaldı. Ateşli iç bakışını dağ aslanı üzerinden bir saniye olsun ayırmadı; saldırının ilk işaretlerini gözlemledi. Bir panterin ne kadar hızlı hareket edebildiğini bilirdi. Yaralı; bu daha da tehlikeliydi. Durduğu yerden onu öldürebilirdi Darius. Hayvanın kontrolünü eline alabilir, Tempest işini yaparken onu güçsüz bırakabilirdi. Seçenekleri bunlardı. Tempest ya da aslan daha kendisinin yaklaştığını bile fark etmeden onu tehlikeden uzaklaştırabilecek kadar hızlı davranması bile mümkündü. Bunların hiçbirini yapmadı. Darius, Tempest'in sesini dinledi. Yumuşak. Yatıştırıcı. Şifacıların şarkılarını hatırlatan tarzı. Gerçekten de panterle konuşarak yardım için kendisine izin vermeye ikna ediyordu.

Gurur. Ansızın bu duyguyla dolmuştu içi. Saf gurur. Tempest karşı karşıya kaldığı durumdan ürkmüştü, tıpkı Darius'un kudretinden, onun vahşi, evcilleşmemiş doğasından ürktüğü gibi. Yine de bu canavarı kurtarmaya karar vermişti. Darius onun zihnindeydi, onun dikkatini dağıtmamak için hareketsiz ve sessizce duran kara bir gölge; ama yine de oradaydı işte ve Tempest'in odaklanması buna rağmen mutlaktı. Kediye bir hayatta kalma şansı tanımakta kararlıydı.

Darius'un içi, o güne kadar varlığından haberdar olmadığı bir şeyle, uzun zamandır gömülü duran ve unutulmuş, kuvvetli ve baskın bir şeyle dolmuştu. Bu duygu o kadar yoğundu ki açığa çıkmasıyla titredi. *Aşk.* Ona daha önce gerçek anlamda âşık olmamışsa bile, şimdi olduğunu biliyordu. Küçük ailesini korumak ve muhafaza etmekten başka hiçbir anlam taşımadığını hissettiği o çorak yaşamın içinden çıkıp gelmişti. Tempest ona daha derin bir amaç ve yaşam sunmuştu, dünya üzerinde hareket etmek, var olmak için keyifli bir gerekçe. Darius onun cesaretine hayrandı; Tempest'in bir daha asla kendisine karşı koymayacağı, bir daha asla kendisini bu şekilde tehlikeye atmayacağı üzerine sessiz yeminler ederken bile.

Darius ona hayrandı. Açığa çıkan o duygu çok şaşırtıyordu kendisini. Tempest'in insanları oldukları gibi kabul ederek, yargılamadan, bir beklenti içine girmeden yaşama tarzına hayrandı. Kocaman cesaretine, mizah duygusuna hayrandı. Ona yardım etmenin en iyi yolu neydi acaba? Darius durumu dikkatle gözden geçirdi. Panter kesin olarak öngörülemezdi; korkmuş, acı içinde ve açtı. Darius derhal zihinsel kudretini Tempest'in zihnine eklemeye başladı. Canavar üzerinde fazladan bir kontrol sağlamıştı bu Tempest'e.

Ben dikeni çıkardığımda, bu zavallı şeyin enfeksiyonunu temizleyebilir misin acaba, Darius! Hayvanın kesin kontrolünü elinde tutuyor olması gerçeğine rağmen Tempest'in sesi yumuşak ama kararlıydı Darius'un zihninde.

Tempest'in onun varlığını derhal fark edeceğini bilmesi gerekirdi Darius'un. En ufak bir teması bile dikkatini çekmişti Tempest'in. Şimdiyse zihnini ve bedenini, kalbini ve ruhunu ona ayarlıyordu Tempest. Darius onları birbirine kaynaştırmıştı. Öncekinden çok daha kolay bir biçimde onu bulabi-

lirdi Tempest. Ve Darius'un daha önce zihinsel temas kurmuş olduğu insanlardan çok çok daha fazla duyarlıydı. Yine de bütün dikkatini yaralı hayvan üzerinde yoğunlaştırmıştı. Şaşırtıcı bir kadındı.

Bir hayvanı önemsemek? Tempest kendisinden istediği için bunu yapacaktı Darius, çünkü biliyordu, yapmazsa Tempest aslanı tedavi etmenin bir başka yolunu bulmaya çalışırdı. *Bunun için bana ihtiyacın yok,* diye fısıldadı usulca, bunun doğru olduğunu fark ederek. Bir yandan üzerinde çalışırken bir yandan da acının yiyip bitirdiği bu yaratığı kontrol altında tutabilme hünerine sahipti Tempest. Darius ondaki bu kudreti, kararlılığı ve başına buyrukluğu hissedebiliyordu.

Tempest, Darius'u görmek için etrafına bile bakınmadı; içgüdüsel olarak orada olduğunu biliyordu. Darius'u her zaman azdıran o minik, baştan çıkarıcı gamzesini ortaya çıkaran küçük bir tebessüm dokundu dudaklarına. Darius'un irade gücünün kendi içine doğru aktığını, kontrolünü katladığını hissedebiliyordu. Bunun kendine daha az güven duymasına yol açmış olması gerekirdi ama Tempest bir hayvanı ne zaman avucunun içine almış olduğunu her zaman bilirdi. Bu aslan anlayışlıydı ve elini onun bir bacağının üzerine koyarak kendi duygusuna alıştırdı onu Tempest.

Berbat yarasını incelerken bütün bir güven duygusunu boca etti dağ aslanının üzerine. Kedi onun özenli bakımı altında titredi, kürkü koyulaşıp bulanık kahve rengine döndü. Nefes aldı onun için, her ikisi için ve o can sıkıcı diken üzerinde çalışmaya başladı. Derine gömülmüştü, etrafı bütünüyle şiş ve berbat bir görünümdeydi. Bu kalın gümüşün ucunu yakalayıp çıkartırken aslana hâkim olmak daha da zordu.

Darius hayvanı yakından izledi, yüz ifadesini ve zihnindeki

görüntüleri. Sağa sola saldırmak, bu korkunç acıyı dindirmek istiyordu ama kontrol Tempest'in elindeydi. Kalın dikeni çekti, rahat iki üç santim uzunluğundaydı ve uca doğru sipsivri incelip patiden çıkıyordu. Aslan titredi, uludu ama kıpırtısız kaldı. Darius kendini tutamadı. Tempest'in kontrolü tümüyle elinde tuttuğunu bilse de, zihnini yakalayıp acımasız kontrolüyle çaresiz bırakarak canavarı sakinleştirdi.

Tempest bir anlığına Darius'a bir göz attı ama itiraz etmedi. Darius'un koruma güdüsüyle hareket etiğini hissedebiliyordu. Ondan geri çekilmesini ve Tempest'i işiyle baş başa bırakmasını istemek, Darius'tan kafasına bir silah dayamasını istemekle aynı şey olurdu. Tempest minnettardı Darius'a; panterin patisine odaklanmış ve enerjisini, fokurdayıp iğrenç yaranın dışında patlayıncaya kadar zehri dışarı çıkartmak için kullanmıştı. Tempest kedinin kürkünden toprağa düşünceye kadar izledi onu.

Artık geri çekil, Tempest. Darius sertçe emretmişti. Yüreği daha fazlasını kaldıramazdı artık.

Çok aç. Ona bir av filan bulabilir misin?

Geri çekil Tempest. Kelimeleri tane tane söylemişti. Kesin, buyurgan bir emir.

Tempest öfke içinde gözlerini devirdi. Bu adam onu çıldırtıyordu resmen. Gönülsüzce uzaklaştı hayvandan, son derece yavaş hareketlerle, kedinin saldırma güdüsünü tetiklemeyecek kadar dikkatlice. Şatonun kralı gibi avaz avaz bağırmamayı denesen biraz. Çok rahatsız edici.

Tempest fundalıkların arasına daldı ve izi takip ederek şelalenin tepesine doğru salına salına yürümeye başladı. Darius ise aslan için yaşlı bir geyiği çağırıyordu. Hayvan yaralıydı, ağzının her tarafını saran yaralar yemek yiyemeyecek hale ge-

tirmişti kendisini. Genç sağlıklı bir hayvan yerine acı çeken bir şeyler ayarlamış olması Tempest'i memnun ederdi.

"Nereye gidiyorsun?" Darius bir anda onun yanında cisimleşti; büyük adımlarını ona ayak uydurabilmek için yavaşlattı. Bedeni Tempest'in bedenine hafifçe bile dokunmamıştı henüz ama o hemen, anında farkına vardı Darius'un varlığını.

"Şelaleye geri dönüyorum. Sence nereye gidebilirim?"

Darius başını iki yana salladı. "Sanırım sana bir pusula bulmam gerekecek."

Tempest aniden durdu, yüzünde haşarı bir tebessüm vardı. "Hiçbir zaman bir pusulanın nasıl okunacağını bilememişimdir ben. Yani, ibrenin kuzeyi gösterdiğini biliyorum, tamam da, o seni nereye götürüyor? Kuzeye doğru ne demek, asla bilmiyorum."

Darius'un kaşları kalktı birden. "Bir haritada mı?" Tempest çoktan kafasını iki yana sallamaya başlamıştı, yüzündeki tebessüm genişleyip kalp durduran bir sırıtış halini aldı. "Harita okuyamıyor musun?" Darius inledi. "Elbette harita okuyamıyorsun. Ben ne sanıyordum ki?" Eliyle Tempest'in dirseğini yakaladı. "Şelaleden uzaklaşıyorsun, Tempest."

"Olamaz. Akarsuyu takip ediyorum," diye gösterdi o hafif mağrur havasıyla. Darius'un bir kaşı yine kalktı. Etrafa bir göz attı. "Akarsu mu?"

Tempest omuz silkti. "Buralarda bir yerde."

Darius bir kahkaha patlattı, kolu Tempest'in omzunu sardı. "Neyse ki benim gibi bir bakıcın var."

Tempest'in yeşil gözleri kıvılcımlar saçtı ona doğru. Yıldızlar yansıdı sanki orada, ışıldadı, parladı. "Sen öyle san."

Darius'un dudakları onu buldu, birazcık kaba saba, birazcık nazik, kahkaha ile düpedüz bir damgalama arası bir şey.

Tempest, onun bu çatışan duygularını kabullendi, eriyip ona karıştı. Kolları sessizce sokulup Darius'un boynuna dolandı, vücudunu, yumuşak ve uysal, onun vücuduna bastırdı.

Darius kaldırıverdi onu, ağzı Tempest'in ağzına kapandı. "Seni bu gece diğerlerinin yanına götürmek zorundayım. Yemek yemen lazım."

Kelimeleri Tempest'in dudaklarına fısıldamıştı, ılık ve şehvetli bir duyguydu oysa Tempest hiç aç değildi.

Ama Tempest Darius'u alt eden dönüşümü daha şimdiden hissedebiliyordu. Önce onun zihninde başlamıştı. Canlı imgesini görmüştü bunun. Nefes kesiciydi, gerçek, tek tek her bir tüyü kusursuz. Darius istemeye istemeye öpüşmeye bir son vererek başını kaldırdı; vücudu biçim değiştirmeye başladı. Tempest saygıyla karışık bir dehşet içinde izledi; yine de Darius'un böyle bir şeyi gerçekten yapabiliyor olmasından şaşkındı. Bütün bu süre boyunca Tempest'in zihni onunkine bağlı kalmış, böylece Darius'un duygularını da inceleme imkânı bulmuştu.

Özgürlük duygusu müthişti. Güçlü kanatlar rahat iki metre uzunluğundaydı. *Sırtıma çık.*

Tempest başını iki yana salladı, birden onun canını yakmaktan korkmuştu. "Darius, sen bir kuşsun. Taşıyamayacağın kadar ağırım ben."

Seninle tartışmayacağım. Tempest dile getirilmemiş bir tehdit almıştı. Darius'un zihninden gelmişti. Tempest'i itaate zorluyordu. Bir kuş olmasına rağmen, Darius her zamanki kadar kudretliydi.

"Şımarık oğlanları hatırlatıyorsun bana; her zaman kendi bildiğini okumak zorundasın," diye öfkeyle saldırdı Tempest. Ama Darius'un iradesini ona dayatma ihtimalini göze alma cesareti gösteremeyip, dediklerini yapıyordu bir yandan da.

Belli şeyleri kabullenemezdi Tempest. İtaate zorlamak kesinlikle bunlardan biriydi.

Oysa baykuş inanılmaz derecede güçlüydü. Tempest bacaklarının altındaki gücü hissedebiliyordu. Kanatlarını çarpışı zarif ama kuvvetliydi; hava akımı az daha Tempest'e bir ters salto attırıyordu. Baykuşun hızlanmasıyla birlikte yerden hızla uzaklaştılar. Tempest güçlükle soluyor, nefesi ciğerlerinde takılıp kalıyordu. Neredeyse kalbi duracaktı. Kuşun tüyleri yumuşacıktı. Tümüyle başka bir dünyadaydı.

Tempest aşağı bir göz attı; ağaçların tepelerini gördü ve baykuş yükseklere, daha yükseklere doğru tırmanırken hızla gözlerini kısıp sımsıkı kapattı. Birkaç derin nefes etrafına bakınabilecek kadar sakinleştirmişti onu. "Sakin ol, Rusti," diye mırıldandı kendi kendine yüksek sesle. "Bu gerçek değil. Gerçek olmadığını biliyorsun. Şatonun kralının kafana soktuğu bir tür tuhaf fantezi bu. Takıl gitsin. Sorun edecek bir şey yok. Herkes uçmak ister. Halüsinasyonun tadını çıkar."

Kendi sözcüklerini duyamıyordu. Rüzgâr öyle bir kapıp götürüyordu ki onları arkalarındaki sessizliğe karışıyorlardı. *Hâlâ kendi kendine konuşma gereği hissediyorsun. Ben de buradayım. Benimle konuşabilirsin.*

Sen gerçek değilsin. Seni ben uydurdum.

Darius'un alaycı kahkahası zihninin duvarlarına dokundu Tempest'in hafifçe ve ergimiş lav gibi ateşten kıvrımlar gönderdi karnının altlarına doğru.

Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu Darius.

Çünkü hiçbir gerçek erkeğin seninki gibi gözleri olmaz. Ya da seninki gibi bir ağzı. Ve muhtemelen hiç kimse senin kadar kibirli ve kendinden emin olamaz.

Kendimden emin olmak için çok nedenim var, bebeğim, diye

alaycı bir tonda sataştı Darius, bu erkeksi alaycılığı Tempest'i gülümsetiyordu.

Hiç tüylerin yolundu senin? O an hemen çıkarabildiği en iyi tehditti bu Tempest'in. *Bahse girerim olağanüstü acı verici bir şeydir.*

Darius'un kahkahası Tempest'i gülümsetti. Darius'un çok sık kahkaha atmadığını biliyordu. O güne kadar karşılaştığı en ciddi adamadı Darius, yine bir eğlenme duygusunu keşfediyor gibiydi. Hiç değilse Tempest'le birlikteyken.

Tempest zaman geçtikçe yükseklerde süzülme duygusundan hoşlandığını fark etti. Gece sarıp sarmalamıştı onu ve tepesinde gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ay, aşağıdaki manzarayı keskin bir biçimde ortaya çıkarıyordu. Özgürlük duygusu inanılmazdı. Kendisini hafiflemiş, baykuşun bir parçası, Darius'un bir parçası haline gelmiş gibi hissederek daha da rahatladı.

Yüzlerce kilometre kat ettiler, baykuşun gücü müthişti. Hava teninin aksine serindi, mücevher kakmalı gece, yarattığı kontrastla Tempest'in hayatının yolculuğunu daha mükemmel bir hale getiriyordu. Tempest kendisine büyük bir armağan verilmiş gibi hissediyordu. Darius. Onun ismini soludu geceye doğru, kalbine çekti. Bir tılsımdı Darius. Sadece bir anlığına kendisine izin verdi ve birlikteliklerinin sonsuza kadar sürmesini istedi. Gerçek bir şey. Peri masalı. Darius bunun mümkün olabileceğine inandırmıştı onu.

Darius hiçbir zaman bütünüyle ayrılmamıştı onun zihninden. Böyle çok daha güvenli gibi görünüyordu. Tempest'in en tehlikeli olduğu zamanlar onun gözünün önünde olmadığı zamanlardı. Darius onun herhangi bir anda ilişkileri hakkında yüksek sesle kendi kendine konuşabildiğini biliyordu. Bayku-

şun bedeni içinde gülümsedi Darius; minik, gizli bir erkek gülüşü. Tempest'in onun kudreti hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu onun Tempest'iydi. Darius'un doğasını, özel yeteneklerini kabulleniyordu ama anlamadığı şeyler hakkında detaylı sorular sormak ona göre bir şey değildi. Darius'un onun gitmesine izin vermeyeceği konusunda ciddi oluşu, Tempest'e asla ters değildi. O sadece, Darius'un kendisini anlattığı şekilde arzuluyor oluşunu, ihtiyaç duyuyor oluşunu kavrayamıyordu.

Altlarında Napa Vadisi'nin üzüm bağları şekil almaya başladı. Tempest, yemyeşil vadilerin üzerinde tüm görkemiyle yükselen dağları seçebiliyordu. Bir göl, ayın gümüşsü pırıltısını yansıtarak parladı uzakta. Baykuş bu su kütlesine doğru yol alıyor gibi görünüyordu; daireler çizerek alçaldı, gür bir çam ağacı topluluğunun korunağına doğru indi. Ağaçların altı çok daha karanlık görünüyordu ama Tempest yine de bir gece öncesinden çok daha net görebiliyordu ortalığı.

Tempest, grubun ağaçlık alana doğru düzgün bir şekilde sıkıştığı kamp alanını seçebildi. Dev motor karavan, kamyonet ve kırmızı spor araba oraya park etmişti. Tempest'in kalbi beklenmedik bir biçimde kıpır kıpırdı. Daha biraz önce bir baykuşun sırtında gökyüzünde süzülmüşken şimdi canını sıkmanın budalalık olacağını düşündü; birkaç tane insan onu yıldıracak değildi.

Hayır, tatlım, onlar canını sıkmayacak senin. Sana tekrar tekrar benim korumam altında olduğunu söyledim. Hayatım pahasına seni koruyacağımı anlamıyor musun? Darius'un zihnindeki sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

Baykuş yere doğru süzüldü, kanatları olanca genişliğiyle açıldı; kısa bir sıçramanın ardından Tempest'in inmesini bekledi. Tempest üzüntüyle, kaybolup gitmelerinden önce son bir

kez daha hafifçe tüylerine dokundu. O anda da kaslar ve sinirler derinin altında kıpırdamaya başladı. Darius kolu omuzlarına dolanıp gür siyah yeleleri yüzünü okşarken Tempest o tanıdık ısı dalgasını hissetti.

"Bu insanlar benim ailem, Tempest." Darius sesi yumuşak, büyüleyici, zorlayıcıydı. "Bu onları senin de ailen yapar."

Tempest zihnini bu ihtimale kapatırken yüzünü çevirdi ondan. Kocaman gözleri nerdeyse otomatik olarak patikaları aradı, sanki kaçma peşindeymiş gibiydi. Darius kollarını kastı, onu kampa doğru yöneltti. Desari'nin yumuşak kahkahası havada yüzüp ulaştı onlara. Tempest'in çılgınca atan kalbini yatıştırmaya yaramadı bu.

Onlara doğru yürürlerken Desari sıcak bir şekilde karşılayarak gülümsedi Tempest'e. Julian'ın, eşini koruyucu pozlarda, hemen yanıbaşında olması dikkatini çekti Tempest'in. "Rusti, burada olman ne güzel. Ne olduğuna inanmayacaksın. Birileri kamyonete sabotaj düzenledi. Planları bizi yavaşlatmaktı bence. Büyük ihtimalle etrafta dolaşıp duran ya da hakkımızda vahşi hikâyeler uyduran şu iğrenç gazetecilerden biri."

Tempest tümüyle rahatladı. 'Rusti' onların oto tamircisi olarak Darius'un kız arkadaşı olmaktan çok daha kolay karşılaşabilirdi grupla.

Kız arkadaş mı? Darius'un kaşları kalkmıştı. *Sence öyle misin?* O sataşan alaycı erkek kahkahası.

Tempest ters ters baktı ona. *Hayır, sence öyleyim. İşin aslını biliyorum ben.* Sesi bilinçli olarak mağrurdu.

Darius bir kahkaha patlattı. Bütün ailesi ona doğru döndü, alışık olmadıkları bu ses irkiltmişti onları. Darius aldırmadı bile onlara, eğildi, sıcak nefesi Tempest'in kulağının dibindeydi; diğerlerinin o gelişkin duyularıyla onu gayet rahat duya-

bileceklerinin pekâlâ farkında olmasına rağmen, yumuşak bir tonla konuşuyordu. "Başka hiçbir şeye elini sürmeden yemek yemeni istiyorum. Kamyonete daha sonra göz atarsın."

Tempest'in gözleri ateş saçıyordu ona doğru. "Sen de şu küçük baykuşunun başını en yakın ağaca gömebilirsin," diye tıslad ı, müthiş öfkeliydi Darius'a. "Neden bana sürekli olarak emirler yağdırabileceğini düşünüyorsun acaba?"

Darius ona pişkin pişkin sırıttı. "Çünkü bu konuda çok iyiyim." Bakışları Syndil'in üzerinde titreşti. *Yardım etsene bana. Yemek yemek zorunda.*

Dayan bir öksürük nöbetine yakalanmış gibi görünüyordu. Desar ve Julian ise alenen gülüyorlardı. Syndil, Barack'ı kenara itti; öyle ters ters bakıyordu ki, Barack yüksek sesle sızlandı. Syndil, Tempest'in arkasından gidip elinden tuttu. "Hadi, Rusti. Bu adamlara daha fazla yüz verme. Bizi yönetebileceklerini sanıyorlar ama gerçek tam tersi." Syndil konuşurken göstere göstere küçümseyen bakışlar attı Barack'a.

"Hadi, Syndil," diye yalvardı Barack, "hayatın boyunca bir hatayı kullanamazsın bana karşı. Biraz merhametli olman gerekiyor."

"Evet, kullanabilirim," diye konuştu Syndil tatlı tatlı, Tempest'i otobüse doğru götürürken.

Barack küfretti, eğildi, yerden bir taş aldı ve büyük bir öfkeyle fırlattı. Yolun tam ortasında duran bir çam ağacı gövdesine gömüldü taş. "Bu kadın dünyanın en inatçı yaratığı," dedi özellikle herhangi biriyle konuşmaksızın.

Darius ise Julian'a doğru yürüdü. "Yardımın lazım," dedi resmi bir dille, bu tür şeylere duyduğu nefreti bastırarak. Onun için önemli olan tek şey Tempest'in güvenliğiydi.

Julian başıyla onayladı ve eniştesine ayak uydurarak birlik-

te yürümeye başladı. "Elbette Darius," diye karşılık verdi, aynı derecede resmi bir ifadeyle. "Biz aileyiz."

"Vampirler tarafından dönüştürülmüş kadınlarla karşılaşmıştım zamanında. Çıldırmış bir halde, insan çocuklarını avlıyorlardı. Bu iğrenç şeyleri ortadan kaldırmak zorunda kalmıştım. Şimdi de Tempest'i böyle bir tehlikeye atmış olmaktan korkuyorum. Bu kadınlar nasıl değişir? Tempest'in daha şimdiden farklılaştığını görüyorum. Görme ve duyma yetileri çok daha keskinleşti ve insanların yediği yemekleri yemekte güçlük çekiyor."

Bir insan kadının dönüşebilmesi için üç kez kan değiş tokuşu gerekir. Besbelli ki sen henüz ritüeli tamamlamamışsın; çok acılı bir süreçtir. Böyle bir şey olmuş olsaydı, vücudunun altından kalkamayacağı kadar çok acıya katlanmaksızın dönüşebilmesi için çok daha güvenli bir yol olarak onu uyutmak zorunda kalırdın."

"Peki çıldırır mıydı?" diye sordu Darius merakla. İki kez kan değişimi yaparak Tempest'i daha şimdiden tehlikeye atmıştı. "Bu zorlu süreci zarar görmeden atlatan bir insan kadın örneği olduğu mu hiç?" Darius şansını deneyeceği için değil ama talihsiz bir olayla karşılaşması halinde bilgiye gereksinimi olduğu için sormuştu bu soruyu.

"Prens Mikhail, halkımızın lideri, başarılı bir şekilde dönüştürmüştü hayat eşini. Onların çocuğu, senin ağabeyin Gregori'nin hayat eşidir. Benim kendi kardeşim, ikizim, bir vampir tarafından başlatılan bir dönüşümü tesadüfen tamamlamıştı. Alexandria da onun hayat eşidir. Eğer bir insan kadın ruhsal becerilere sahipse, Karpatyalı yaşam eşinin başlattığı dönüşümün üstesinden gelebiliyor gibi sanki. Ve Tempest çok kesin bir biçimde senin yaşam eşin."

"Sen ne zaman şu 'gibi sanki' ifadesini kullansan," dedi Darius, "ben kaygılanırım. Tempest'e zarar verme riskini asla göze almak istemem."

"Seçeneğin ne, Darius?" diye sordu Julian kibarca. "Sana ışığı getirdi. Onu yitirirsen mahvolabilirsin. Asla hayatta kalamayacağını sen de biliyorsun. Vampire dönüşeceksin, bir zombiye. Ruhunu yitireceksin."

"Yaşlanmayı ve onunla birlikte ölmeyi seçtim ben," diye haber verdi Darius.

Julian da kendi yaşam eşinin verdiği tepkiyi vererek afallayıp kalmıştı. Desari bu delice fikre çok şaşırmış ve üzülmüştü. Julian'sa bir saniye bile beklemeden bu karara kendi itirazlarını sıraladı. "Irkımızın karşı karşıya olduğu tehlikeyi biliyorsun. Soyumuzun devamını güvence altına alabilecek çok az kişi kaldı aramızda. Tek bir çifti bile kaybetmeyi göze alamayız. Hele ki genç, çocuk doğurabilecek yetide sağlıklı bir kadını asla."

Darius başını iki yana salladı. "Irkımızı çok az tanıyorum, Julian."

"Her Karpatya erkeği için yaşam eşini bulmak bir zorunluluktur. Eğer bunu başaramazsa, çok geç olmadan hayatına son vermek, şafakla karşılaşmayı seçmek zorundadır; aksi halde ruhunu yitirir ve bir yaşayan ölü haline gelir. Bizler yırtıcılarız, Darius. İçinde yaşadığımız karanlığa ışık ve anlam katacak, bizi tamamlayacak bir yaşam eşi olmazsa, vampirlere dönüşürüz. Ama o kadar az Karpatya kadını çocukluk çağını atlatıp da hayatta kalabildi ki erkeklerimizin büyük bir bölümü dönüştü ve hayatlarına son vermek zorunda kaldı. Ben Desari'yi bulmadan önce, hayatıma son vermeye karar vermiştim. Prens Mikhail, Gregori aracılığıyla, insanlardan oluşan bir vampir

avcıları derneğinin onun hayatına kastettiği konusunda onu uyarmak üzere beni yolladı. Elbette anavatanda yaşanan o soykırımdan sonra sizin hâlâ hayatta olduğunuza dair hiçbir fikrimiz yoktu. Biz Desari'nin insan olduğunu ve yanlışlıkla o derneğin hedefi olduğunu sanmıştık. Ama onun kişiliğindeki renkleri görünce benim yaşam eşim olduğunu, benimle birlikte olmak için yaratıldığını anladım."

"Yani Dayan ve Barack da kısa süre içinde kendi yaşam eşlerini bulmak zorundalar, yoksa tıpkı benim gibi dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklar," diye düşünceli bir ifadeyle belirtti Darius, kaygılıydı.

Julius ciddi bir ifadeyle onayladı. "Hiç kuşku yok, Darius. Aramızdan yapabilenlerin kız çocuk sahibi olmayı denemek zorunda olmalarının nedeni de bu. Irkımızın hayatta kalma şansına sahip olmasının başka yolu yok. Hatta bu durumda bile çok geç kalmış olabiliriz. Karpatya kadınlarının çoğu erkek doğuruyor. Bir kız çocuk doğduğunda ise o ilk zorlu, tehlikeli yılı atlatmak için hayatta kalma mücadelesi vermek zorunda."

Darius, yüzyıllar önce Desari ve Syndil gibi iki küçük savunmasız kız çocuğunun hayatta kalmalarını sağlayabilmek için ne büyük bir güçlük çekmiş olduğunu hatırladı.

"Kendi türümüz, kardeşlerimiz ve arkadaşlarımız için yaşam eşleri bulmaya çalışmamız gerekiyor," diye devam etti Julian sessizce, ikna edici bir tonda. "Bununla birlikte şunu da hesaba katmak zorundasın ki, eğer Tempest'i dönüştürmeden kendine bağlarsan, bütün yaşam eşleri gibi, herhangi bir fiziksel ya da zihinsel ayrılığa her ikiniz de dayanamayacaksınız. Sen, bir Karpatyalı, yerin derinliklerinde uyumak zorundasın. Onunsa havaya ihtiyacı olacak. Sen bizim insanlarımıza has

gerçek bir uykuya yattığında o sana ulaşamayacak. Hiçbir yaşam eşi buna uzun bir süre dayanamaz. Öyle olmaz.

"Tempest daha şimdiden bağlandı bana ve ondan ayrı kalmaya hiçbir şekilde katlanamıyorum. O bunu anlamıyor, gerçi. İnsani ölçülerle düşünüyor," diye onayladı Darius iç çekerek.

"Uzun süre devam edemez bu," dedi Julian. "Avlanırız. Yüzyıllardır da avlandık. Bir yığın yeteneğimize rağmen kurşun geçirmez de değiliz. O da bizden biri gibi korunmak zorunda."

Darius başını iki yana salladı. "Bu son günlerde çok şey istedim ondan. Bir de bu dönüşme meselesini isteyemem."

"Bu fikre kapılarını kapatmadan önce, Darius, biraz düşün istersen. Konuştuğum başka kadınlar hayatlarından gayet memnunlar. Birkaç ayarlama gerektiriyor ve acı çekmediklerini de söylemiyorum ama sonunda kaçınılmaz olanı kabullendiler."

"Çünkü başka şansları yoktu," dedi Darius usulca. "Tempest'in daha fazla acı çekmesi, neden olmak isteyebileceğim son şey olurdu. Daha bu genç yaşında yeterince çekti zaten".

Bölüm On İki

Tempest iç çekti ve bulgularını ikinci kez kontrol ederken kullanmakta olduğu İngiliz anahtarını yere koydu. Herhangi bir hata yapmak ve kendisine daha sonra lazım olabilecek bir parçayı satın almayı atlamak istemiyordu. Hava olağanüstü derecede sıcaktı sanki. Yüzündeki teri sildi ve son geceyi düşündü. Syndil son derece tatlı davranmıştı ona. Sohbet ederlerken bir yandan da Tempest'e pişirdiği sebze çorbasından ayırmamıştı gözünü. Tempest'in midesi çorbaya isyan etmiş gibiydi ama Syndil'in duygularını incitmek istememiş ve yemeye çalışmıştı. Yine de, Darius'un yardımı olmasa muhtemelen kusacaktı.

Darius onun yanma gelirken çok sessiz davranmıştı. Kamyonet üzerinde çalışırken onu seyretmişti; onlarda olmayıp da ihtiyaç duyabileceği şeylerin listesini çıkarırken belirgin bi-

çimde mutsuzdu. Gündüz saatlerinde en yakın kasabaya bir yolculuk yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu bu. Darius buna itiraz etmedi ama Karpatyalı değil, insan uykusuna yatacağını söyledi ona; böylece Tempest'in ihtiyaç duyması halinde hazır olabilecekti.

Tempest özenli bir temizlik yaparken Darius'un ne demek istemiş olabileceği üzerine düşündü. Ne farkı vardı? Bir şekilde Darius'a zararı dokunmayacak mıydı? Darius'un aile üyelerinden hiçbirinin onun bu kararına katılmadığını, hiçbirinin bu karardan hoşlanmadığını, yine hiçbirinin onunla tartışmadığını hatta işi basit bir itirazda bulunmaya kadar bile götürmediğini biliyordu. Onların rahatsızlıkları kendisine de bulaşmıştı. Hiçbirisinin Darius'un bu kararından dolayı kendisini suçladığını söyleyemezdi, yine de Darius ve yapıp ettikleri konusunda endişeli olduklarını biliyordu Tempest.

Tempest'e öylesine vermiş oldukları para ciddi miktarlardaydı. Parayı katlayıp cebine tıkıştırdı ve kararlı bir şekilde küçük kırmızı arabaya bindi. Darius'un başına kötü bir şey geleceğine dair kötü bir his vardı içinde ve bu yüzden de hiçbir şekilde kaybolma riskini göze almayacaktı. Bir gece önce sırf Darius'u yolu bulabileceğine ikna etmek için onu da yanına alarak iki kez hiç sorunsuz kasabaya kadar arabayla gidip geri gelmişti. Yine de endişe duygusunu üzerinden atabilmiş değildi. Gittiği her yerde belayı üzerine çekiyor gibi bir hali vardı.

Tempest tek başına araba kullanmanın keyfini çıkardı; bir dağa doğru kıvrılarak inen otobanın, keskin virajların, altındaki arabanın hızının ve akıcılığının tadını aldı. Ama yüreğinde bir ağırlık vardı ve büyüyor, kayıtsız kalınması çok daha zor hale geliyordu. Darius'un zihniyle temas kurma ihtiyacı içinde buldu kendisini. Gerçekten de içine doğan bir tasa hissetti,

Darius'un başına bir şey geldiğine dair can sıkıcı düşüncelerdi bunlar. Bir yerlerde yaralı halde yattığına dair. Tehlikede olduğuna dair. Saçmalık, dedi beyni ama yine de kontrol edilemez bir ağlama hissi vardı içinde.

Calistoga, daha çok çamur ve mineral banyolarıyla ün yapmış, sevimli bir kasabaydı. Bir terslikle karşılaşmadan oto yedek parçacılarını buldu, ihtiyacı olan malzemeleri satın aldı ve çıktı. Nereye gittiğine dikkat etmek yerine Darius'u düşünürken az daha küçük kırmızı arabanın hemen yanındaki kaldırımda aylak aylak gezen bir adama takılıp düşüyordu. Adam onu zorlanmadan tuttu; bir yandan da kolundaki paketleri kolayca alıp arabanın yanma koymuştu. Tempest gözlerini kırpıştırıp baktı adama. Adam sanki tanıyormuş gibi bakıyordu ona. Çok uzun boylu değildi ama sarışın, sörfçü tarzı bir yakışıklığa sahip olduğu söylenebilirdi. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu Tempest, kim olduğunu çıkaramamıştı.

"Adım Cullen Tucker, hanımefendi," diye konuştu sözcükleri uzatarak, çok hafif bir Güneyli aksanıyla. Bir fotoğraf uzattı.

Tempest dudaklarını ısırarak bunun tam da beklediği bela olduğunu fark etti. Kendi fotoğrafına kısa bir göz attı. "Nereden buldunuz bunu?" Havada uçuşan, başına, omuzlarına konan bir yığın kelebekle, kendisiydi. Kollarını alabildiğine uzatmış ve gülüyordu. Güneş arkasında, ayakları suyun içindeydi.

Cullen onun yüz ifadesini dikkatle inceledi. "Bu fotoğrafı çeken adamı tanıyor musunuz?"

"Hayır. Ben kesinlikle poz falan vermedim." Tempest sürücü koltuğuna doğru sıvışmaya hazırlanarak yan yan ilerleyip adamın etrafından dolaştı. Çok iyi bir sürücüydü ve heba edilmiş gençlik yıllarında birçok kez polisten bile kaçmıştı.

Arabanın içinde güvende de olurdu. Direksiyona geçmeyi bir başarabilirse, kimse tutamazdı.

"Korkmayın," dedi Cullen usulca. "Aslında size yardım etmeye çalışıyorum. Konuşabileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?"

"Çok önemli bir işim var," diye lafı dolandırdı.

"Lütfen, konu önemli. Birkaç dakika. Kalabalık bir yere gidelim, benden korkmanıza gerek kalmasın. Meseleyi dramatize etmek, ya da bir kaçık gibi davranmak istemiyorum ama bu bir ölüm kalım meselesi," diye ısrar etti Cullen.

Tempest teslimiyet içinde iç çekerek bir an için gözlerini kapadı. Elbette ölüm kalım meselesiydi. O bulaştıysa başka ne olacaktı ki? Sonunda elini uzatarak kendisini tanıttı. "Ben Tempest Trine." Cullen Tucker'da tarif edemediği bir şey vardı ama onun tabiatı gereği samimi olduğuna inandı. Aynı anda da kendini tanıtış şekli nedeniyle bağıra bağıra inlemek istedi. Kendisinin Rusti değil de Tempest olduğunu düşündüren Darius'tu. Onun büyüsü altına olmaktan bir an bile kendisini kurtaramaması ne hazin bir durumdu.

Cullen nazikçe elini sıktı Tempest'in. "Bir şeyler yesek sizin için sakıncası olur mu? İki gündür yoldayım ve çok fazla mola veremedim."

Tempest, caddede bu kadar çok insan olması nedeniyle ferahlayarak onun yanında yürüdü. Cullen ona Matt Brodrick'in verdiği kötü hissi vermemişti ama yine de onunla yalnız kalmamayı tercih ederdi.

Cullen açıklamalarına başlamadan önce, buldukları bir kafede yemek siparişini verinceye kadar bekledi. "Oldukça tuhaf şeylerden bahsedeceğim size. Deli olduğuma karar vermeden önce beni dikkatle dinlemenizi istiyorum." Bir parmağının ucuyla hafifçe Tempest'in fotoğrafına vurdu. "Bir süre önce

vampirlerin gerçekten var olduğuna inanan gizli bir derneğe katıldım."

Tempest yüzünün renginin değiştiğini hissetti ve destek ihtiyacıyla sandalyesine yaslandı. Bir karşılık verme fırsatı bile bulamadan Cullen bir elini kaldırıp susturdu onu. "Sadece dinleyin. Aramızda vampirlerin var olduğuna inanıp inanmamanızın bir önemi yok aslında. Önemli olan, benim de üyesi olduğum bir takım insanların buna inanıyor olması ve herhangi birini bulmaları halinde yakalayıp, parçalara ayırıp, yok etmek üzere dışarıda olmaları. Bunlardan bazıları tamamen aklını kaçırmış durumda, korkarım. Birlikte seyahat ediyor olduğunuz şarkıcı -sakın onunla birlikte olduğunuzu inkâr etmeyin, dersimi iyi çalışarak geldim buraya- bu derneğin hedefinde. Zaten bir kez hayatına kastettiler ve inanın bana, bunu yine yapacaklar."

Tempest gergin bir halde parmaklarını masanın üzerine vuruyordu. "Neden polise gitmiyorsunuz? Neden bana anlatıyorsunuz bunları?"

"Polis bana inanmaz, bunu biliyorsunuz. Ama size ve hatta belki de o şarkıcı arkadaşınıza yardım etmeye çalışabilirim. Bu fotoğraf, Matt Brodrick'in cesedini buldukları yerde çekildi. O da derneğin üyesiydi ve sizin açınızdan maalesef, bu fotoğraf onların gözünde sizi suçlu yapıyor. İzinizi bulmak ve sizi yakalayıp onlara götürmem için gönderdiler beni... Sizden, kurtulmadan önce, grubunuz hakkında neler öğrenebileceklerini anlamak üzere. Ve eminim ki gönderecekleri tek kişi de ben değilim. Sizi buradan çıkarmak istiyorum, güvenli bir yere götürmek, size olan ilgilerini kaybedinceye kadar dikkat çekmeyeceğiniz bir yere."

Tempest başını iki yana sallayarak bunu reddetti. "Böyle,

durup dururken mi? Size inanıp birlikte apar topar kaçmamı mı bekliyorsunuz? Bütün bunlar doğru bile olsa, tek yapabileceğim şey gidip Desari'yi ve grubu uyarmak, polise gitmek ve bu kaçıkları yakalamalarını ummak olurdu."

"Bırakın bu lanet inadı," diye tısladı Cullen, masanın üzerine eğilerek; yüzü Tempest'in yüzüne dokuncak yakınlıktaydı. "Hayatınızı kurtarmaya çalışıyorum. Bunlar tehlikeli insanlar. Desari'nin bir vampir olduğuna inanıyorlar, muhtemelen o yeni erkek arkadaşının da. Onu ele geçirecek ya da ortadan kaldıracaklar. Akıllarındaki seçenekler düşünüldüğünde öldürmeleri ona iyilik yapmak gibi olur. Ama listelerinin başında siz varsınız çünkü sizi o grup hakkında bilgi edinmenin yolu olarak görüyorlar. Kaçıp saklanmak zorundasınız, derhal uzaklaşın o gruptan. Bu sizin tek şansınız, Tempest."

"Benim de mi bir vampir olduğumu sanıyorlar? Tanrı aşkına, Benim dışarıda güpegündüz çekilmiş fotoğrafım var ellerinde. Şu an gün ortasında sizinle öğle yemeği yiyorum," diye karşılık verdi Tempest, öfkeden delirmişti ama biraz da ürkekti. Darius, vampir avcısı insanlar ve Matt Brodrick'le bağlantılı bir adamla oturup tek başına yemek yediğini anladığında öldürecekti onu. Belki artık gruba geri dönmeye bile cesaret edemezdi. Belki düşmanı dosdoğru onlara götürüyor olacaktı.

"Sen vampir falan değisin," dedi Cullen suratını asarak. "Ben bir vampir gördüm, gerçek, en hakikisinden bir vampir. Bir zombinin gerçekte neler yapabileceği konusunda dernekteki o budalaların en ufak bir fikri yok. Desari de vampir falan değil. Ama onlar daha şimdiden benden kuşkulanıyor ve bu yüzden ben de saklanmak zorunda kalacağım. Muhtemelen benim peşime de o 'asker'lerinden birini takacaklar çünkü hepsini tanıyorum, kimliklerini biliyorum. Yüzlerini gördüm,

gizli toplantılarına katıldım. Benimle gelmek zorundasın, Tempest."

Tempest başını yana eğdi. Bir vampir değildi ama kesinlikle farklı bir şeyler vardı kendisinde. Cullen Tucker'ın kalp atışlarını duyabiliyordu. Kendi kan dolaşım sistemi içinde de yankılanan gürültülü, güçlü, sağlıklı vuruşlar. Mutfakta akan suyun şıpırtısını duyabiliyordu, tek tek tabakların şıngırtısını, aşçıyla bir garson arasındaki sohbetin hafif mırıltısını. Salonun karşısındaki bir çift fısıltıyla münakaşa ediyordu. Midesi ani bir hücumla sarsıntı geçerinceye kadar hepsi birbirine karışmış, birbirini etkisiz hale getiren farklı parfüm ve kolonyaları, pişen yemekleri birbirinden ayırdı.

Renkler neredeyse Darius'la birlikte olduğu zamanki kadar canlı ve parlaktı. Masanın üzerinde duran cam vazonun içindeki papatya yapraklarının incecik damarları dikkatini çekti; olağanüstü taç yaprakları ve tek tek polen merkezi daireleri. Dik bakışları, çiçeğin sıradışı güzelliği, doğanın kusursuz eseri karşısında kendinden geçip orada asılı kaldı.

"Tempest!" diye tısladı Cullen ona masanın karşısından. "Beni dinliyor musun? Tanrı aşkına, anlattıklarıma inanmak zorundasın. Çatlağın biri değilim ben. Bu adamlar durmayacak. Seni avlayacaklar. Seni hiç değilse güvenli bir yere götürmeme izin ver. Bensiz muhtemelen daha güvende olsan da, seni korumaya çalışırım. Seni avlamaktan vazgeçebilirler ama kendilerine ihanet ettiğimi anladıkları andan itibaren benim peşimi asla bırakmayacaklardır. Sadece birkaç ay saklanman gerekecek. Ve kendini bu gruptan uzak tutman da şart."

"Desari ne olacak? Yanlış bir şey yapmadı o. Seninle gelirsem bu çılgın, tehlikeli adamlar yine onu peşini bırakmayacaklar. Belki de bu sefer onu öldürecekler." Tempest başını iki yana salladı. "Onu bu heriflerin eline terk edip kaçamam."

Cullen masanın öbür tarafından uzanıp sarsmak, onu küçük kıçından yakalayıp dışarı sürülemek istedi. Bir başka kadının ölümünü görmüştü, aşık olduğu, aynı masum gözlere sahip bir kadının. "Lanet olsun. Ne kadar inatçısın, ne kadar mantıksızsın. Seni götürecekler, Tempest. Eğer halen onlarla birlikte olsam, şu an çoktan gizli merkezlerine doğru yola çıkmış olacaktın." Öfkeden çıldırmış bir halde pencereden dışına dikti gözlerini; onu kendisiyle birlikte oradan ayrılmaya ikna edecek bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Tempest gitmezse, kendisinin de orada kalıp onu koruması gerekecekti. Bu da öleceği anlamına geliyordu. Başka hiçbir şansı olmayacaktı.

Garson önlerine tabakları koyarken Tempest sessiz kaldı. Bunaltıcı yemek kokuları nedeniyle midesi kalkmıştı birden. Artık Darius'un yardımı olmadan hiçbir şey yiyemiyordu. Bir şekilde değişime uğramıştı sindirim organları. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu, ama biliyordu işte. Tıpkı duyma ve görme yetilerinin keskinleşmesi gibi bir şeydi bu.

"Vampir avcılarının peşine düşmüş olması düşüncesinden dehşete düşmemiş ve ürkmemiş olman dikkatimi çekti. Neden?" Cullen'in mavi gözlerinde bir ciddiyet, adeta bir suçlama vardı. "Vampir fikriyle dalga bile geçmemenin nedeni ne?" diye sordu.

Tempest fotoğrafı gösterdi. "Brodrick hep Desari'nin bir vampir olduğuna inandığını ima ediyordu. Ben onun kendi halinde bir kaçık olduğunu sanıyordum ama şimdi görüyorum ki büyük bir örgütün elemanıymış. Ne diye Desari konusunda böyle bir fikre kapıldılar ki? O herkese karşı son derece tatlıdır. Onun hakkında bu kadar tuhaf bir şeye inanmalarının nedeni ne?"

"Gece alışkanlıkları. Hipnotize edici sesi. Ve ne zaman pe-

şine yarı askeri bir organize vurucu tim yollasalar, 'asker'ler ölür ya da ortadan kaybolurken onun bir şekilde kurtulmayı başarmış olması. Bu adamlar profesyonel katil. Sahneyi otomatik silahlarla kurşun yağmuruna tuttular, Desari yine de ölümden kurtuldu."

"Hepsi bu mu? Bu yüzden mi vampir?" Cullen'in bütün bunları uydurduğuna inanmak istiyordu Tempest, ama kalbinin derinliklerinde böyle olmadığını biliyordu.

"Bütün bir gece ayakta ama onu gündüz saatlerinde gören tek bir kişi bile yok."

"Ben gördüm onu gündüz saatlerinde," diye cesur bir yalan söyledi Tempest. Telaşlanmaya başlıyordu. Altüst olmayı göze alamazdı. Darius öyle bir ayarlanmıştı ki ona, bunun onun uykusunu böleceğini biliyordu ve ailesine olan düşkünlüğünü gözlemlediği günden bu yana da sağlığından endişeleniyordu Darius'un.

Cullen dik arkalıklı sandalyesinde oturma pozisyonun değiştirdi ve sabit bakışlarla inceledi onu. Başını iki yana salladı, iç geçirdi ve çatalını eline aldı. "Öleceksin Tempest ve bu kolay bir ölüm olmayacak. Lanet olsun, neden beni dinlemiyorsun? Sana yemin ediyorum, anlattıklarım gerçek."

"Sana inanıyorum. Neden inandığımı bilmiyorum, anlattıkların çok saçma, ama inanıyorum. Beni onlara teslim etmek için seninle gelmeye ikne etmeye çalışmadığından da oldukça eminim." Tempest elindeki su bardağıyla oynadı. Terlemeye başlıyordu. Başı zonkluyordu. Darius'la temas kurmaya ihtiyacı vardı. Sadece bir anlığına, sadece hayatta ve iyi olduğundan emin olmak için.

"O halde neden seni saklamama izin vermiyorsun? Eğer bir yararı olacağına inanıyorsan Desari'yi uyarırız, ama oraya geri dönme. Onlardan uzak dur." Cullen yalvarıyordu.

"Niye yapıyorsun bunu?" diye sordu Tempest. "Eğer bana doğruyu söylüyorsan, sizinkiler seni asla affetmez. Neden benim için kendini tehlikeye atıyorsun?"

Cullen gözlerini dikip görmeden baktı önündeki yiyeceklere. "Çok uzun bir zaman önce dünyanın en harika kadınıyla nişanlıydım. Sevgi dolu ve nazik bir kadındı... hiçbir kadının yanından bile geçemeyeceği kadar. San Francisco'daydık, birlikte turist gibi takılıyorduk. Öldürüldü."

Tempest bir bıçak gibi acısını hissetti Cullen'in. "Çok üzüldüm, Bay Tucker." Gözlerinde yaşlar, uzun kirpiklerine dolaşarak yüzüyordu. "Sizin için ne kadar dehşet verici."

"Polis cinayetin o sıralarda şehre korku salan bir seri katil tarafından işlendiğini düşündü ama ben olayı görmüştüm. Yaratık dişlerini onun boynuna geçirdi ve kanını emdi. Sonra da sanki bir çöpmüş gibi cesedini yere fırlattı. Kanı dişine ve çenesine bulaşmıştı. Dosdoğru bana baktı ve güldü. Ondan sonra beni öldüreceğini biliyordum."

"Ama öldürmedi." Tempest Cullen'in eline dokundu, onu rahatlatmak istiyordu.

Cullen başını iki yana salladı. Tempest'e baktığında, gözlerinde derin, iç parçalayan bir acı belirmişti. "Çok uzun bir süre bunu yapmış olmasını diledim. Ama tam bunu yapacağı sırada bir şeyler ya da birileri ürkütmüştü onu. Bir ışık, kuyruklu yıldız gibi, gökyüzünde yıldırım hızıyla bize doğru çaktı. Vampir tısladı ve başını ona çevirdi. İğrenç bir sürüngenin hareketlerini izlemek gibi bir şeydi bu; yılanların o yavaş, dalgalı gidişleri gibi. Sonra gözlerimin önünde kelimenin tam anlamıyla eridi ve akıp uzaklaştı bize doğru gelen ışıktan. Işığın gökyüzünün bir ucunda diğerine, okyanusa kadar onu kovalayışını izledim. Gördüğüm en soğuk, en çiğ şeydi o. İntikam

almak istiyordum. Onu avlamak istiyordum, ona benzeyen her şeyi avlamak."

"Bunu anlayabiliyorum," diye mırıldandı Tempest hafifçe.

Cullen başını iki yana salladı. "Hayır, anlayamazsın ve zaten mesele de bu. Sen bana onu hatırlatıyorsun. Müthiş bir acıma duygusu vardı, sen de öyle görünüyorsun. Asla intikam peşinde koşmazdı; affetmenin bir yolunu arardı. Bence sen de öyle yapardın." Cullen iç çekti ve tabağındaki yemekle oynadı. "Bilgi almak için sana işkence yapacaklar. Onlara bilgi versen bile seni öldürecekler. Tanrım, Tempest, görmüyor musun? Bununla yaşayamam."

Tempest başını iki yana salladı. "Darius beni almalarına izin vermez."

Cullen'in kaşları aniden kalktı. "Darius? O yakın korumadan bahsediyor olmalısın. İtiraf edeyim ki adam iyi, ama ne kadar iyi olursa olsun fark etmeyecek. Sana ulaşacaklar. Seni bulup kaçıracaklar. Anlamıyorsun, bu adamlar ölümüne ciddi."

Tempest öne eğilip doğrudan onun gözlerinin içine baktı dik dik, kesin doğruyu söyleyeceğinden emin olmasını istiyordu. "Hayır, Cullen, asıl anlamayan sensin. Onlar anlamıyor. Darius peşimden gelir. Kimse durduramaz onu. Bu dünyadaki hiçbir şey durduramaz onu. Son derece acımasızdır. Asla affetmez. Bir leopar kadar sessizdir ve rüzgâr gibi hareket eder. Onu göremezler, kokusunu alamazlar, zaman ve mekânda hız sınırlarını aşar. Ve beni geri almadan, bana yönelik her türlü tehdidi sonsuza kadar silmeden de asla durmaz. Onların uğraştığı kişi işte böyle birisi."

Cullen sanki Tempest kendisine çarpmış gibi yaslandı arkaya oturduğu yerde. Benzi belirgin biçimde solmuştu. "İnsan değil mi o? Bu korumanın bir vampir olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bay Tucker, vampirler sizin beyninizde. Elbette bir vampir değil, Darius. Bir vampirle çıkacak türden bir kadına benziyor muyum?"

"O koruma senin sevgilin mi?" diye sordu Cullen inanmaz bir ifadeyle. "O-" Aniden frenledi kendisini. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin? O adam tehlikeli görünüyor, Tempest. Çok tehlikeli. Şarkıcıyla bağlantılı olabileceğini bile düşündüm onun."

"Öyle. Darius, Desari'nin ağabeyi." Tempest ansızın nasıl göründüğünü merak ederek saçlarını arkaya itti. Bütün sabah saatleri boyunca çalışmış ve kasabaya inmeden önce temizlenmek aklına gelmemişti. Yorgundu da. Gece boyunca Darius ve grupla birlikte ayakta kalmıştı ve şimdi de güneş tam üzerine geliyordu. Hatta güneş sanki gözlerini ve tenini yakıyormuş gibi geliyordu Tempest'e. Güneş yanığı, sarışın bir kızıl saçlı için görülmedik bir durum değildi ama bu yanık farklıydı. Daha derin. Telaşlanmamaya çalıştı. "O koruma görünmez değil, Tempest," dedi Cullen, "hem sana, hem de vampir avcısı derneğe oldukça şaşırtıcı biri gibi görünse bile."

"Bizi uyarmak için bu kadar tehlikeyi göze aldığın için teşekkür etmek isterim size," dedi Tempest usulca, "ama lütfen benim için endişelenmeyin. Darius hepimize göz kulak olacaktır."

Elini derhal çek o adamdan, Tempest! Kaba öfke, kapkara hiddet o kadife sesi tehditkâr bir ton kazandırmıştı. *Eğer hayatına değer veriyorsan dediğimi yap.*

Tempest elini ayırdı Cullen'den ve gözlerindeki ateşi gizlemek için başını öne eğdi. *Bana emirler yağdırmaya hakkın yok. Burada neler döndüğü konusunda hiçbir fikrin yok, Darius.*

Bir erkekle birlikte olduğunu biliyorum.

Eee, aman Tanrım, ne büyük bir suç! Tempest'in sesinden kaba alay akıyordu.

"Tempest?" Cullen, Tempest'in dikkatini tekrar üzerine çekti. "Bir sorun mu var?" Tempest'in kaskatı kesilmesi dikkatinden kaçacak gibi değildi. Tempest rahatsız ediliyormuş gibi dudaklarını kasmıştı.

Omuz silkti Tempest. "Bir şey yok. Sadece biraz önce tuhaf bir vampir avcısı örgütün beni kaçırmak, işkence etmek ve öldürmek istediğini öğrendim, o kadar. Sorun etmeye değmez. Halledebilirim. Ben asıl Desari için endişeleniyorum. Daha fazla travmayı hak etmiyor o."

"Keşke beni dinlesen. Peki seninle gelip o korumayla kendim konuşsam, nasıl olur? Eğer senin anlattığın kadar iyiyse, ona verebileceğim bilgilerden yararlanabilir." Cullen tam olarak ne önerdiğinden emin olmaksızın bir girişimde bulunmuştu. Tempest'i izleyeceğini, elinden geldiğince onu koruyacağını biliyordu. Gerçekte kampa gidemese bile, peşinden gelen diğerlerine karşı onu korumayı deneyebilirdi.

Tempest çoktan başını iki yana sallayarak reddetti bu fikri.

Onu da getir gelirken beraberinde. Darius'tan emir geldi.

Getirmeyeceğim, Darius. Ona ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok. Bu adam yeterince acı çekmiş zaten.

Hayat eşine güvenmen lazım.

Öyle biri olsa güvenirdim, diyerek karşı saldırıya geçti Tempest. *Elimde bir tek bana emirler yağdırabileceğini sanan buyurgan bir erkek var. Sen uykuna geri dön.*

Sana dokunamayacağımı düşünmen çok cesurca, tatlım. Sesindeki bütün öfke kaybolmuş, yerini eğlenceye bırakmıştı. Darius'un parmaklarının boynuna sürtündüğünü hissetti Tempest. Dokunuşu bütün bir kan dolaşım sistemini sarıp

sarmalayan o tanıdık ateş dalgalarını göndermiş, kelebekler karnında kanat çırpmaya başlamıştı. Başka hiç kimse yapamazdı bunu; orada olmadan ona fiziksel olarak dokunmak. Darius'un uzakta olduğunu biliyordu Tempest; aralarındaki mesafeyi hissediyordu.

"Tempest?" Cullen onu kaybediyor olmaktan korkmuştu. Sürekli olarak içine kapanıyor, içinde bulunduğu tehlikenin dışında bir şeylere odaklanıyordu.

Tempest çenesini yana yatırdı. "Kendinizi neden daha da fazla tehlikeye atmak istiyorsunuz acaba, Bay Tucker? Bize katılarak daha da büyük bir risk almış olmuyor musunuz? Sizinkiler bugün beni uyarmış olduğunuzdan haberdar olmayabilir ama fiilen kampa gelmeye kalkarsanız, sizin taraf değiştirdiğinizi düşüneceklerdir."

"Biliyorum," diye onayladı Cullen, ansızın bezmişti. "O şarkıcıya bir şeyler borçlu olduğumu hissediyorum. Onun için vur emri vermiş olduklarını öğrendiğimde artık çok geç olmuştu ama o kafayı yemiş grubun bir parçası oldum bir kez ve kendimi suçlu hissediyorum." Bakışları pencereye, kapıya sıçradı; sürekli olarak Brady Grand'ın peşinden birilerini gönderip göndermediğini kontrol ediyordu.

"Suçluluk, hayatınızı tehlikeye etmek için pek de iyi bir gerekçe değil," dedi Tempest.

Herifle tartışmayı kes de onu buraya getir.

Zarar görmesini istemiyorum.

Eğer doğruyu söylüyorsa, kimse ona zarar vermeyecek, diye güvence verdi ona Darius.

"O insanların seni öldürmesine izin veremem, Tempest," diye itiraz etti Cullen. "Matt Brodrick senin grubunu izlerken öldüğünde kamerasından senin fotoğrafın çıktı. Seni tanıyorlar

ve senin için gelecekler." Cullen Tucker sözlerine ara verdi. "Bu arada nasıl öldü o? Kendini vurmuş gibi görünüyordu, ama sen orada değil miydin?" Cullen bir kez daha fotoğrafa vurdu parmaklarıyla. "Burası tam olarak cesedinin bulunduğu nokta."

"Hiçbir fikrim yok. Fotoğrafımı çektiğinden bile haberim yoktu. Yakınlardaki çalılıklara saklanmış olmalı. Çok yoğun ağaçlıklı bir alan orası." Tempest doğaçlama bir açıklamayla Cullen'in izi kaybetmesini sağlamaya çalıştı.

"Pek mantıklı değil, Tempest," dedi Cullen usulca, "Matt'in senin fotoğrafını çektikten sonra kafasını uçurması yani. Polis bunu yuttu çünkü etrafta herhangi birinin bulunduğuna dair kesinlikle bir kanıt yoktu, ama ben Matt'i tanırdım. Sadist orospu çocuğunun biridir. Asla kendisini öldürmüş olamaz."

Tempest, gazetecinin o soğuk, hesaplı gözleriyle kendisine bakışını hatırlayarak bir an nefessiz kaldı.

Buradayım, bebeğim. Darius rahatlattı Tempest'i. *Bu adam çok fazla soru soruyor. Ama ben bir tuzak kokusu almadım.*

Tempest derin bir nefes aldı ve Cullen Tucker'a gerçeği anlatmaya başladı. "Ben onun kendisini öldürdüğünü görmedim. Beni vuracaktı ama bir uçurumdan geriye doğru yuvarlandım ve bir hendeğe düştüm. Bir silah sesi duydum, ama gerçekte ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Başka kimse yok muydu?" diye onu konuşturmaya çalıştı Cullen.

"Ben kimseyi görmedim," diye pekiştirerek doğruyu söyledi Tempest.

Cullen usulca iç geçirdi. "Hadi çıkalım buradan. Buralarda ne kadar uzun süre takılırsak, görülme ihtimalimiz de o kadar artar. Neden bu kadar dikkat çekici bir araba kullanmak zorundasın?"

"Haklısın," diye kabullendi Tempest. "Yan taraflarında devasa yazılarla bir tur otobüsü kimsenin dikkatini çekmezdi."

Cullen pis pis güldü ve Tempest ilk kez adamın gülmesine şahit olduğunu fark etti. "Bahse girerim o korumaya bütün grubun çıkardığından daha fazla sorun çıkarıyorsundur sen, öyle değil mi?" diye sataştı Cullen.

Tempest, Darius'un sessiz gülüşünü duymazdan gelerek çenesini devirdi. "Niye böyle bir şey söylediniz ki şimdi?"

"Çünkü yakın koruma tipini bilirim. Ve bu belirgin biçimde güçlü, hatta belki de ölümcül. Onun baskın, saldırgan ve eğer bir kadına tutulduysa had safhada kıskanç, sahiplenici bir tip olduğunu söyleyebilirim."

"Ne kadar ilginç bir değerlendirme." *Buyur bakalım Darius,* diye de ekledi mutlu mutlu. *Daha seninle tanışmadı bile ve nasıl biri olduğunu tam olarak biliyor. Oldukça ilginç bir tasvirdi, sence de öyle değil mi?*

Bence o sevimli küçük kıçını vakit geçirmeden eve getirsen iyi olur tatlım, yoksa şeytana uyup ona bir şaplak atacağım.

Denemesi bedava, dedi Tempest mağrur bir ifadeyle, tamamen güvende olduğunu bilerek.

Cullen Tucker ayağa kalktı, masanın üzerine bir miktar para attı, ardından da Tempest'in sandalyesini tuttu. Tempest iç çekti. O güzel, tek başına sürdürdüğü hayatı ne kadar basit, ne kadar sakindi. Cullen elini arkasına koyup onu kapıya doğru götürürken Darius'un alçak sesli saldırgan homurtusunu duydu ve bir kez daha iç çekti. Zihninde yankılanan sözcükler bir başka dildendi, kendisine hiç tanıdık gelmeyen bir dil ama paylama tonu Darius'un küfür ettiğini söylüyordu.

Uzaklaş ondan. Elini senin üzerine koymaya hakkı yok. Sadece nazik olmaya çalışıyor.

Cullen ciyak ciyak bağırdı; elini onun üzerinden çekip ağzına götürdü. "Bir şey soktu elimi."

"Gerçekten mi? Ben bir arı filan görmedim." Tempest bu koşullarda ne kadar olabilirse o kadar sempatik göründü ama hiç beklenmedik bir gülme isteği hissetti. Şatonun küçük şımarık kralı.

Saygı göstermeyi öğren, tatlım, diye buyurdu Darius.

Cullen arabanın kapısını açtı onun için, ardından binmesine yardım etmek için dirseğinden tutarken bir kez daha ciyakladı. Kaşlarını kaldırıp baktı Tempest'e. "Neler oluyor?"

Tempest el yordamıyla siyah gözlüklerini arıyordu. Güneş adeta cam kırıkları gönderiyordu gözlerinin içine. Neredeyse bir anda şişip kızarmışlar, yakıcı ışığa tepki olarak akmaya başlamışlardı. "Ne kastettiğinizi anlayamadım," dedi Cullen'e.

Geri dönerken, kasabaya gelirken olduğundan çok daha temkinli bir tempoyla kullandı arabayı. Cullen'in kendisini izlediğini bildiğinden ve çok rahatsız edici olsa da, hız limitini aşmamaya özen gösterdi. Yol spor arabalar için yapılmıştı – virajlı, dar, rampalı; bir yanda dimdik iniş, diğer yanda dağ yükseltisi. Tempest arabayı salıverip sergileyeceği gerçek hünerlerin zevkini çıkarma isteğiyle boğuşmak zorunda kaldı.

Ormana girer girmez bir profesyonel gibi toprak yol ağının içinden geçti Tempest. Bu güzergahta daha önce pratik yapmış olduğunu, dolayısıyla kaybolmayacağını Cullen'in bilmesine gerek yoku. Daracık patikalar labirentinde manevralar yaparak, sağa dönen bir tanesini seçti. Aynı anda da tuhaf, ruh haletini parçalayan bir duyumsama hissetti; uğursuz bir zaman sıçramasına girmenin koyu bunaltısı: Darius'un yabancıları uzak tutmak için kamp etrafına kurmuş olduğu güvenlik önlemleri. Tempest daha önce olduğundan daha duyarlıydı

artık bunlara. Kendisinin barikatı geçemeyecek olması o kadar kötü değildi, Tempest asıl Cullen'in bir sorun yaşamasından korktu.

Cullen, arkasında arabasını durdurdu, barikata o kadar yakın değildi. "Bu engeller de ne?" diye seslendi.

Tempest arabasını ileri çekti ve olacakları görmek için bekledi. Cullen arabasını ona doğru sürdü; birkaç metre sonra frenlere asılarak aniden durdu. Tempest dikiz aynasına bir göz attı ve Cullen'in alnında boncuk boncuk terle titrediğini gördü. *Güvenlik önlemlerini atlatabilecek mi? Daha mı kötüye gidiyor yoksa?*

Bir-iki kilometre. Atlatabilir.

Kaldıramaz mısın?

Sen geçirirsin onu oradan. Darius acımasızdı. Onların orada yakalandıklarını bildiği, Tempest'in de muhtemel bir tehlike içinde olabileceğinin gayet iyi farkında olduğu halde bariyeri indirmiyordu

Erkeklerin inatçılığı hakkında söylene söylene spor arabadan çıkıp geriye, Cullen'e doğru yürüdü Tempest. Cullen nefes darlığı çekiyordu; eli sıkıca yakalamıştı göğsünü.

"Sanırım bir kalp krizi geçiriyorum," dedi zar zor.

"Kenara çekilin," dedi Tempest. "Ben kullanırım. Bu Darius'un icat ettiği bir tür güvenlik önlemi sadece. Bir dahi o, biliyorsunuz," dedi hızlıca. "İnsanları bu bölgeden uzak tutmak için."

"Çok fena hissettiriyor insana kendini, bizi cehenneme sürüklemek için bekleyen bir şey gibi," dedi Cullen ama uysal uysal da yana geçti.

"Evet, öyle, Darius'la tanıştıktan sonra, tam dediğiniz gibi olduğunu düşünebilirsiniz," diye karşılık verdi Tempest acı-

masızca. "Bir ilerleme kaydedemezseniz, Cullen, Tanrı yardımcınız olsun. Darius yalan söylemeyi denemek isteyeceğiniz biri değildir."

"Bu özel güvenlik sistemini o tasarladıysa," dedi Cullen, sesinde bir dereceye kadar hayranlık ve korkuyla karışık bir saygı vardı, "size inanırım."

"Biraz daha iyi misiniz?" diye sordu Tempest umutla. Spor arabayı birileri tarafından bulunup, kaldıkları yeri ele verme ihtimali olan bir yerde bırakmak istemiyordu ve hava da Cullen'i kampa bırakıp arabayı geri almak için yürüyerek dönülemeyecek kadar sıcaktı.

"Bir kalp krizi geçirmediğimi bilecek kadar. Seni takip edebilirim. Yeter ki olabildiğince hızlı çıkar bizi buradan," diye rica etti Cullen.

Tempest eliyle Cullen'in omzuna hafifçe vurdu ve onun arabasından çıkıp kendisininkine döndü. Patikalarda zikzaklar çizerek yolu hızla kat ettiler, Cullen hemen hemen hiç ayrılmadı Tempest'in kuyruğundan.

Vardıklarında kampta hiç kimse yok gibi görünüyordu. Tempest grup üyeleriyle Darius'un güvenli bir yerlerde uyuduklarını biliyordu. Yabancı kokusu alan kediler derhal kükremeye başlayarak bu tür bir işgale itirazlarını gösterdiler. Cullen, aç ve kendisini öğle yemeği yapmaya kararlı leoparların ininden geliyormuş hissi veren sesleri duyunca arabadan çıkmayı reddetti. Tempest kedileri susturmak için birkaç dakika harcadı; Darius'un kuytuya çekilmek için bu anı seçip onu tek başına bırakmış olması nedeniyle öfkeden çıldırıyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Cullen, nihayet arabadan çıkmış ve büyük bir dikkatle bomboş kamp alanında etrafına bakınıyordu. Kamyonete kadar Tempest'in arkasında gitti.

"Darius ormanda bir yerlerdedir. Hepimizden uzakta iki ağacın arasına hamak gerip kendisinin huzur saatleri diye adlandırdığı zamanın tadını çıkarmaya pek düşkündür."

Çok komik tatlım. Sen bugüne kadar karşılaştığım en kötü yalancısın. Ve şu herife dokunmayı da kes artık. Eğer biraz daha kıskanırsam, kalp krizi geçiren ben olacağım.

Sen uykuna dön. Canımı sıkıyorsun, dedi Tempest sertçe. Tatlı tatlı gülümsedi sonra da Cullen'e. "Çok huysuz biridir, bilirsiniz."

"Peki Desari? O nerede?" Huzursuz bir bakış attı karavana.

Tempest onun bakışını yakaladı ve bir kahkaha patlattı. "Otobüsteki bir tabutun içinde. Görmek ister miydiniz? Siz şöyle bir etrafa bakınırken ben de kedileri bırakabilirim."

Cullen utanmış gibiydi. "Galiba tam bir aptal gibi davranıyorum. Ama o kediler Desari'nin dernek tarafından damgalanmasının bir başka nedeni." Tempest'in işaret ettiği bir aleti dalgın dalgın uzattı. "Vampirlerin kendilerine gündüz saatlerinde göz kulak olacak korkunç hayvanları olduğu söylenir. O kediler bu tanıma uygun."

Tempest güldü. "Aslında otobüs boştur kediler dışında. Onu diğerlerinden daha çok ben kullanırım. Onlar geceleri ayaktadır genellikle, ya prova yaparlar ya sahnededirler ya da bir sonraki adrese doğru direksiyon sallıyor olurlar. Araçların bakımını ben yaparım, kasabaya giderim, alışverişi yaparım ve diğer işleri hallederim. Desari ve Julian'sa çoktan kalkmıştır muhtemelen," diye uydurdu Tempest. "Uzun doğa yürüyüşlerini sever onlar; bence etrafta kimse olmadan birbirlerinin gözlerine bakma mazeretleri bu onların."

"Julian Savage? Derneğin kara listesinin üst sıralarında o. Oldukça ünlüdür. Bazıları Desari'nin o saldırıdan kurtulmasını ona bağlar," diye itiraf etti Cullen.

Tempest parmak eklemini hızla çarptı, birkaç kaba saba laf söyledi sonra eğilip işine geri döndü. "Ben de öyle duydum, onun hayatını kurtarmış."

"Bütün timi öldürmüş mü?" diye sordu Cullen merakla.

"Bilmiyorum. Onların öldüğünü bile bilmiyordum. Nadiren gazete okurum." Tempest sanki dinlemiyormuş gibi neredeyse kayıtsız bir ifadeyle söylemişti bunları.

"Bence Julian değildi o," dedi Cullen dikkatli bir şekilde, Tempest'i yakından izleyerek. "Bence onları o koruma öldürdü."

Bu kez sadece parmak eklemlerini değil alnını da vurdu Tempest. Dönüp kısa bir bakış attı ona. "Yapmam gereken işler var. Beni biraz rahat bırakın, olur mu? Ormana gidip grup üyelerine falan bakın. Dayan'da o küçük çadırlardan var bir tane. Ama şayet uyuyorsa, uyandırayım falan demeyin sakın, sekiz saatlik uykusuna almadan rahatsız edilecek olursa huysuzun biri oluyor. Syndil kedilerle birlikte otobüste olabilir, eğer bir bakmak isterseniz," teklifinde bulundu Cullen'in kesinlikle kabul etmeyeceğini gayet iyi bilerek.

Cullen başını iki yana salladı. "Gerek yok. Kimseyi sinirlendirmek istemem. Ben sadece etrafta güvenliği sağlamlaştırabilmenin bir yolunu bulabilir miyim diye sağa sola bakarım yeter."

"Ah, evet, bizim de tam buna ihtiyacımız vardı; bize ne yapacağımızı söyleyen bir erkek patron daha," diye mırıldandı Tempest duyulmayacak bir ses tonuyla.

Hepimizin dışarıda güneş altında aylak aylak dolaştığı izlenimi yaratma yeteneğin etkiledi beni.

Bak gördün mü? Gerektiğinde usta bir yalancı olabiliyorum, dedi Tempest. *Bir çocukken yaşamış olduğum hayat tarzının bana başka neler kazandırdığını tahmin et artık. Bu manyaklar üzerime geldiğinde çok işe yarabiliyordu.*

Darius, Tempest'in sesinde korkunun belli belirsiz bir yankısını duyabiliyordu. Cullen'in gün ışığına çıkardığı şeyler onu hiç korkutmamış gibi davranıyordu büyük bir cesaretle ama Darius artık onun zihnine enikonu yerleşmişti ve korktuğunu biliyordu. İşkence ve cinayet. Cullen Tucker'ın kullanmış olduğu sözcükler bunlardı ve Tempest'in güçlü bir imgelemi vardı. *Benim korumam altındasın,* diyerek usulca güvence verdi ona Darius.

Tempest onun ukalalığına güldü. Bu güvencenin kendisini anında daha iyi hissettirmesi gerektiğini biliyordu ama o kendisine güvenmeye alışıktı, bir takım adamların korumasına değil.

Bir takım adamlar mı? Darius'un sesi yankılandı.

Darius'un usul usul gülüşünü, her defasında yüreğini eritmeye başlayan o hafif sataşmayı duyabiliyordu Tempest. Burada iş yapmaya çalışıyor, Darius. Git işine.

Senin otorite figürleriyle hakikaten sorunun var.

Senin de sana hayır diyen herkesle sorunun var, yanlış mı? diye karşılık verdi o anda da parmak eklemini bir kere daha çarptı. *Lanet olsun. Dikkatimi dağıtıyorsun. Gördün mü bana ne yaptığını?*

Dikkatini işine ver ve o erkeğe bakıp durma.

Ben ona bakmıyorum, diye inkâr etti öfkeyle Tempest, tam Cullen'in olduğu yere kısaca göz atarak. Otobüsün etrafında merakla dolanmasını ve iki leopar tarafından yenmesini istemiyordu, hatta belki de Darius'un komutuyla.

Yumuşak, dalga geçen bir kahkaha yankılandı kafasında Tempest'in. *Al işte yine bakıyorsun. Yaptığın işe dikkatini ver, yoksa seni işten atmak zorunda kalacağız.*

Desari izin vermez sana. Güneş hâlâ tepedeyken git de uyu biraz.

Bölüm On Üç

Syndil, Darius'un kendisiyle kurduğu özel iletişimi ailenin bütün üyeleriyle de tek tek kurabildiğine inanan Rusti'yi haklı çıkarırcasına karavandan çıktı. Darius, onlar uyurken olup bitenleri ve Tempest'in her biri için uydurduğu hikâyeyi anlatmış olmalıydı.

Syndil'i yaklaşırken görünce Cullen neredeyse arka üstü yuvarlanıyordu. Ağzı kelimenin gerçek anlamıyla açık kalmış, gözünü Syndil'in bir o yana bir bu yana sallanan kalçaları ve gür kuzguni saçlarına dikmişti. Rusti onları tanıştırırken. Syndil o tatlı, utangaç tarzıyla gülümsedi Cullen'e. Olağanüstü derece güzel görünüyordu, bir erkeğin nefesini kesebilecek egzotik bir güzellikti. Cullen'se bu kapkara saçlı müzisyeni kekeleyerek selamlarken, gerçekten sanki birileri kafasına yirmi santim kalınlığındaki bir kalasla vurmuş gibiydi.

"Bize katılmanız ne hoş bir şey, Bay Tucker," dedi Syndil yumuşak bir tonla, sesi onları çevreleyen esinti kadar hafif ve tatlıydı. "Umarım Rusti sizinle ilgileniyordur. Otobüste bir yığın soğuk içeceğimiz var."

Cullen bir elini sarı saçlarının arasına daldırdı; yaptığı uzun yolculuktan sonra zaten karmakarışıktı, daha da berbat bir hale getirdi. "Ah evet, ilgilendi, çok."

"Peki kamyonet tamir edildi mi, Rusti?" diye sordu Syndil nazikçe, Cullen'in ona verdiği tepkiye gülmemeye çalışarak. Birisinin ona kendisini güzel ve arzulanabilir hissettirmesinden bu yana bir hayli zaman geçmişti. Bunun kendi hatası olduğunu biliyordu, dünyadan saklanmıştı ama şimdi Cullen Tucker bir kez daha canlandırmıştı duygularını; birdenbire mutlu olmuştu.

"Bir sorun yok," diye karşılık verdi Tempest.

Syndil uzandı ve Tempest'in sağ elini tuttu, çevirip yüzülmüş parmak eklemlerini inceledi. "Elin kanıyor. Kendini yaralamışsın." Sesinde ve ne düşündüğünü belli eden yüzünde müthiş bir endişe okunuyordu. Cullen'e kısa bir bakış attı, eli Tempest'in üzerinde sıyrıkları ovalarken bile ağzında haşarı ve seksi bir tebessüm vardı. "Darius arkadaşının ziyaretini biliyor mu?"

Tempest yüzüne kan hücum etiğini hissetti. Syndil gayet iyi biliyordu Cullen Tucker'ın neden orada olduğunu. Aslında yalnızca ona zarif bir biçimde sataşıyordu. Syndil Tucker'a gülümsedi. "Darius, Rusti için delirir ve son derece kıskanç bir adamdır. Sakın yanımdan ayrılmayın çünkü sizi korumam gerekebilir."

Cullen bu fikirden memnun olmuş gözüktü. "Sizce korunmaya ihtiyacım var mı?"

"Ah, kesinlikle," diye inandırmaya çalıştı onu Syndil, saldırganca cilve yaparak. "Darius kimsenin Rusti'ye yaklaşmasına izin vermez."

"Bu doğru değil, Cullen." Tempest en azından söylediğinin doğru olmasını umut ediyordu. Darius ona kadınların yaklaşmasına izin verirdi. Galiba sadece erkeklerdi onun itiraz ettiği.

"Parti mi var?" Ağaçların arasından uzun adımlarla çıktı Dayan; omuzlarında bir sırt çantası elinde ise düzgünce katlanmış küçük bir çadır vardı. "Neden ben davet edilmedim?"

"Çünkü seni uyandırmaya çalıştığımız zaman o kadar huysuz oluyorsun ki," diye selamladı onu Syndil, Tempest'e göz kırparak. Topuklarının üzerinde yükselip Dayan'ın yanağına minik bir öpücük kondurdu. "Tamam, tamam. Seni affediyoruz. İstersen bize katılabilirsin artık. Rusti bir arkadaşını davet etti buraya."

Dayan hemen boştaki elini Cullen'e uzattı, yüzünde bir hoş geldin sırıtışı vardı. "Benim adım Dayan. Rusti'nin dostları bizim de dostumuzdur." Düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu, bakışları Cullen'den Tempest'e kaydı sonra geri döndü. "Burada olduğunuzdan Darius'un haberi var mı? Onunla tanıştınız mı?"

Cullen huzursuzca Tempest'e göz attı. "Buraya gelmemin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ne kadar kıskançmış bu koruma!"

Dayan usulca güldü. "Darius minik sevgilisi konusunda öyledir biraz."

"Ben onun 'minik sevgilisi" değilim!" diye itiraz etti Tempest öfkeyle. "Ben onun bir şeyi değilim." *Burada konuşulan her sözcüğü duyduğunu biliyorum. Cullen'i bilerek kıvrandırıyorsun. Hemen çık ortaya,* diye de Darius'a homurdandı.

Gergin görünen sadece Cullen Tucker değil gibi sanki, diye karşılık verdi Darius ilgisizce. *Ve sen benimsin, her şeyimsin.*

Senin gerçekten rüya dünyasından çıkman gerekiyor Darius.

Dayan, sanki çok eski aile dostlarıymışlar gibi Tempest'in saçlarını karıştırma cüreti gösterdi. "Sen kesinlikle Darius'un biricik aşkısın ve o paylaşmayı sevmez."

Syndil ciddi bir ifadeyle onayladı. "Gerçekten öyle. Çocukken öğrenmedi sanırım bunu." Siyah gözleri haşarılıkla aydınlandı, etrafındakilerin görmekten memnun olduğu bir şeydi bu. "Gerçekten, Bay Tucker -size Cullen diyebilir miyim?- sizi ben korurum."

Cullen'in eli bir kez daha saçlarını karıştırdı. "Hiçbir erkek sevdiği kadını paylaşmak istemez, Syndil. Ama Tempest ve ben daha birkaç saat önce kasabada tanıştık. Ona hepinizin dinlemesi gerektiğini düşündüğü bazı bilgiler getirmiştim. Ama o korumanın herhangi bir konuda endişelenmesine gerek yok. Tempest'e asılıyor filan değilim."

Dayan'ın gözleri birdenbire karardı ve soğudu. "Umarım size Darius'la ilgili yanlış bir izlenim vermemişizdir. O asla *endişelenmez*. Tarzı değildir." Ses tonu, sarf ettiği sözlerden de tehditkârdı.

Tempest, Dayan'la kafasına bir yumruk atacak kadar samimi olmayı dileyerek, yüksek sesle homurdandı. Sanki bir engerek yuvasına yuvarlanmış gibi görünen Cullen'i teskin etmek için uzandı. Dayan sinsice harekete geçti ve o sütun gibi vücuduyla bile bile Tempest'le Cullen'in arasına girdi. Syndil, Cullen'in kolunu tuttu ve bir ağaç gölgesinin altına konmuş şezlonglara doğru götürdü.

Karanlık büyük bir hızla çöküyordu. Yarasalar, böceklere saldırıp, gökyüzündeki akrobatik performanslarını sergileye-

rek her geceki ayinlerine başladılar. Serin bir esinti, ağaç yapraklarını hafif hafif hışırdattı. Desari ve Julian, yürüyüş botları ve sırt çantalarıyla el ele yürüyerek gruba yaklaştı. Her ikisi de bir konuk görmenin şaşkınlığı içinde gibiydiler ama Tempest daha ortaya çıktıkları anda bu şaşkınlığın bir numara olduğunu biliyordu.

Julian, Cullen'le tanıştırıldığı sırada elini uzatırken bile korumacı bir davranışla Desari'nin önüne geçmişti. Cullen ise selamlama sözcükleri mırıldanırken huzursuz görünüyordu. Derneğin kesinlikle bir vampir olduğuna inandığı adamdı bu. Cullen onu yakından inceledi ve hemen katıksız bir kudret izlenimi aldı. Julian Savage, Cullen'in elini sıkarken kemiklerini kırmamaya özen gösterse de, son derecede kuvvetliydi. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı; yüzü zaman dışı görünüyordu. Fiziksel olaraksa, tümüyle erkeksi anlamda, neredeyse güzel bir adamdı; Yunan tanrılarının heykellerine benziyordu.

"Eşimin hayranlarından biri misiniz?" diye girdi lafa.

"Rusti'yle geldi buraya," dedi Dayan sırıtarak.

Julian'ın kaşları birden kalktı. "Rusti'yle mi? O halde henüz Darius'la tanışmadınız, Bay Tucker?"

"Bir de sen başlama," dedi Tempest. "Ciddiyim, Julian. Bu konuyu geride bıraktık. Darius hepinizin uydurduğu gibi bir öcü falan değil. Burayı ziyarete bir düzine adam getirmiş olsam umurunda olmaz."

O tekini de riske atma, tatlım, dedi Darius usulca Tempest'in zihnine; beyaz dişlerinin gıcırtısı duyulabiliyordu.

"Toplu katliam falan istiyorsun galiba?" diya sataştı Dayan.

Tempest meydan okurcasına dudak büktü. "Darius hiç de öyle biri değil."

Ağaçların arasından uzun adımlarla çıkarak geldi Darius;

uzun, zarif, kudretin ta kendisi. Cullen resmen ayağa fırlamıştı. Koruma, hayatında o güne kadar gördüğü en etkileyici adamdı. Bedeni birbirine bağlı bir güçle dalgalanıyor, her gözeneğinden enerji fışkırıyordu. Gece siyahı saçları arkaya taranıp ensesinde bağlanmıştı. Yüzünün sert girinti ve çıkıntıları granitten oyulmuş gibiydi. Dudaklarında örtük bir şehvet, bir zalimlik iması vardı. Siyah gözleri her şeyi, en küçük detayları yakalıyor ama yine de bir an olsun Tempest'in yüzünden ayrılmıyordu.

Darius sessizce, iz peşindeki bir panter gibi, dosdoğru Tempest'in yanına yürüdü, kollarıyla onu sahiplenici bir şekilde sardı ve omuzlarının altına çekti. Başını eğip onun titreyen, yumuşak dudaklarını buldu kendi sert dudaklarıyla. "Yorgun görünüyorsun, tatlım. Belki de bu gece yola çıkmadan önce biraz uzanıp dinlenmelisin. Bütün bir gün çalıştın."

Kusursuz dudakları daha ona dokunur dokunmaz Darius'un bütün o sataşmalarını unutmuş, kendini tümüyle aralarındaki yakıcı kimyaya teslim etmişti. Kolları Darius'un beline kaydı, parmaklarıyla gömleğini kavradı. "Ben iyiyim, Darius. Kamyonet çalışıyor, yani gerektiği anda ayrılabiliriz buradan. Beyefendiyi seninle konuşması için getirdim buraya."

Siyah bakışlar o anda Cullen Tucker'ın yüzünde toplandı. Bu buz gibi bakışların altında ister istemez titredi Cullen. Bir mezarlığa, ölümün bizzat kendisine bakmak gibi bir şeydi bu. Sanki bu koruma aklından geçen her şeyi okuyabiliyormuş da kendisinin değerli olup olmadığına karar veriyormuş, yani hayatı bu ince dengede aslıymış gibi bir hisse kapıldı Cullen. Korumanın o siyah, alev alev yanan gözlerini yüzünden hiç ayırmadan, Tempest'in sağ elini özenle, incelikli bir şekilde ağzına götürüşünü, dilinin parmak eklemlerindeki sıyrıklar

üzerinde yavaş yavaş, neredeyse erotik hareketlerini izledi. Syndil'in hemen yanında, çok yakınında olduğunu ama ona dokunmadığını da hissedebiliyordu. Onun da nefesini tuttuğunu fark etti.

"Ben Cullen Tucker," diye tanıttı kendisini, hâlâ sesinin çıkabildiğinden memnun. Tempest'in bu adam hakkında söylediği doğruydu. Onu kaçırmaya teşebbüs edecek herkesin peşine düşerdi bu adam ve asla durmazdı. Bu koruma, Cullen'in daha önce de tahmin ettiği gibi, had safhada acımasız biriydi, zerre kadar merhamet yoktu onda.

"Darius," diye karşılık verdi koruma kısaca. Elleri Tempest'in omuzlarına gitti ve enişteşine doğru itti onu. "Julian, ben bu beyefendiyle konuşurken sen de belki üç kadını alıp sundurmaya götürürsün. Desari lütfen kedilerin ihtiyaçlarıyla ilgilen ve Tempest'in yatmadan önce mutlaka yemek yemesini sağla."

Syndil, hayatında ilk kez Darius'a karşı koyarak, Cullen'e biraz daha sokuldu. *Burada kalıp dinleyeceğim.* Çenesi agresif bir şekilde yukarıdaydı.

Barack orada bitti adeta, yakışıklı yüzü bir öfke örtüsüyle çarpılmıştı. Diğer iki adamı alenen itip, Syndil'i kolundan yakaladı ve çektiği gibi uzaklaştırdı insan olandan. Gözleri hiddetten yanıyordu. "Ne düşünüyorsun acaba Darius, bu adamın kadınlarımız korunmasız haldeyken kampımıza girmesine izin vermen konusunda?" diye çıkıştı, Syndil'i karşı koymasına rağmen arkaya doğru sürüklerken. Bedeni dev bir kas duvarıydı, yine de onu nispeten yumuşakça zor kullanarak uzaklaştırdı gruptan.

"Ne cüretle bana böyle davranabiliyorsun!" diye tısladı Syndil, öfkeden çıldırmıştı.

Barack başını çevirdi, gözleri öfkeyle parladı Syndil'in üzerinde. "Bu konuda ne diyorsam onu yapacaksın. Kendini savunmasız bir pozisyonda bırakmaman gerektiğini bilmen gerekir."

"Barack, sen aklını mı yitirdin?" diye sordu Syndil.

Barack kükredi, havada gümbürdeyen küçük bir uyarı, bembeyaz dişleri bir yırtıcı hayvanınki gibi kenetlenmişti birbirine. *Seninle tartışmayacağım bile. Eğer kendinden utanmak istemiyorsan Syndil, söylediklerimi yapacaksın hemen. Yana yakıla bu adamla ilişki peşinde koştuğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?*

Syndil, kısmen Barack ona başka bir şans tanımadığı için, kısmen de çok şaşırdığından ağaçların oluşturduğu sundurmaya doğru geriledi. Barack kadar rahat bir erkek olamazdı. Hemen her şeyden bir eğlence çıkarır ve insan kadınlarla ölçüsüzce flört eder, grubun çapkını imajının keyfini çıkarırdı.

Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok, Barack. İstersem bin erkeğin peşinden koşarım, bu benim bileceğim bir iş.

Bu kadarı fazla artık. Barack onu belinden kaldırdığı gibi ağaçlık alanın içlerine doğru taşıdı. "Kim bu adam ki aniden birlikte olmaya karar verdin? Daha önce insan erkeklere hiç ilgi göstermemiştin."

Syndil'in çenesi kalktı. "Değişmiştir belki."

"Ne değişmiştir? Bu adam ne yaptı da aklını başından aldı? Seni uyarıyorum, Syndil, bu tür aptallıklar için hiç havamda değilim. Ona dokundun. Elini onun koluna koydun, ona cilve yaptın." Gözleri Syndil'in üzerinde parladı.

"Eee, suç mu oldu şimdi bu? İnsan kadınlarla birlikte olduğun bir yığın olayı mı hatırlatmam gerekiyor sana? Sakın benim hareketlerimi yargılamaya kalkma. Bu adam bana ken-

dimi güzel ve çekici, bir kadın gibi hissettirdi, görmezden gelinecek bir gölge gibi değil. Bana baktı ve yeniden canlandığımı hissettim," diye savundu kendini Syndil.

"Bu mu yani neden? Seni canlı hissettirdi, öyle mi? Bunu her erkek yapabilir, Syndil," diye tersledi Barack.

"İyi, benim istediğim bu," dedi Syndil, küstahça.

Barack'ın eli Syndil'in boğazına dolandı, karanlık gözleri öfke kusuyordu. "Sabırla kendini toparlamanı bekledim senin, bilebildiğim kadar nazik olmaya çalışarak. Ama buna izin vermeyeceğim. Şayet o adamın yanına gitmeye yeltenirsen, onu kendi ellerimle parça parça ederim haberin olsun. Şimdi, güvende olacağını bildiğim bir yere, treylere git ve ondan uzak dur."

Syndil gözlerini kırpıştırarak baktı, Barack'ın bu hiç alışılmadık öfke patlaması karşısında şoke olmuş, gözlerini kocaman açmıştı. "Gidiyorum, ama sen emrettiğin için değil. Bir yabancının önünde olay çıkmasın diye."

Barack onu otobüse doğru itti. "Hangi aptalca gerekçeyle sana emir verdiğimi uydurduğun umurumda bile değil. Sadece yap. Şimdi git. Ciddiyim."

"Benim sahibim ve efendim olduğun fikrine nasıl kapıldın acaba?" Syndil karavana doğru giderken kızgın bir biçimde attı onu omuzlarından.

"Sakın unutma, Syndil, öyleyim," diye çıkıştı Barack. Syndil'in komutlarını yerine getirip getirmediğini görmek için bir süre izledikten sonra Cullen'i sorgulayan erkeklerin yanına döndü.

Rusti ve Desari otobüsün kapısında karşıladılar Syndil'i. Desari bir koluyla Syndil'in omzuna sarıldı. "Barack çok mu kızgındı?"

"O öyle miydi bilmiyorum," dedi Syndil, "ama ben öyleyim. Ne var kafasında da bana o şekilde davranıyor. Sanki onun kızıyım, ya da bebeklik çağındaki kız kardeşi. Onun kaç kadınla birlikte olduğu konusunda bir fikriniz var mı? İğrençlik, olan bu. Erkeklerin bu çifte standardı midemi bulandırıyor: kendileri için başka, bizim için başka kurallar. Onu dinlememin tek nedeni, meselenin sizin güvenliğinizle ilgili olması, Desari. Yoksa ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemesini bilirdim. Yine de söylerim. Hatta bir sonraki konserinizden sonra tümüyle ayrılabilirim sizden. Bu budaladan uzakta bir tatile ihtiyacım var."

"Belki ben de seninle gelirim," deme cesaretini gösterdi Tempest. "Darius, Barack'tan da beter. Ne oluyor bu erkeklere?"

Desari usulca güldü. "Zorba ve despotça davranıyorlar ve sık sık da büyük acı çekiyorlar. Julian aralıksız zart zurt edip duruyor bana. Mesele, onlara göğüs germek zorunda olmanız."

Syndil gergin bir biçimde elini saçlarının arasına daldırdı. "Sen ve Rusti için belki öyle, ama ben kimseye ait değilim. Canım ne istiyorsa yapabilmeliyim ben."

Tempest derin, minderli bir koltuğa gömüldü. Her iki leopar da hemen kendilerini onun ayaklarının dibine bıraktılar. "Ben Darius'a ait değilim. Herkes nereden çıkarıyor onun kız arkadaşı olduğumu, anlamıyorum. Zaten öyle bile olsam, onun söylediği her lanet şeyi yapmam gerekmezdi."

"Rusti," dedi Desari usulca, "sen Darius'a karşı koyamazsın. Hiç kimse koyamaz, bizlerden biri bile, üstelik biz çok güçlüyüz. Hayat eşini bulmak, insanların evliliğine benzemez.

Çok daha güçlü içgüdüler iş başındadır. Bizlerin her birinin sadece bir gerçek hayat eşi var; sen ve Darius gibi. Onun ruhunun öteki yarısı olmak zorundasın. Onun karanlığının ışığı. Sırf korkuyorsun diye değiştiremezsin bunu."

Syndil başıyla onayladı. Yerden bir fırça aldı, Tempest'in saçındaki tokayı çıkardı; şimdi artık bu altın kızılı külçeyi biraz yola sokabilirdi. "Darius sana karşı her zaman çok nazik oldu ama onun içinde müthiş bir karanlık var. Onun doğasını anlamak zorundasın. Onu bir insan olarak düşünemezsin. Sağlığın ve güvenliğin gibi konularda seni kolaylıkla itaate zorlayabilme yetisine sahip aslında. Erkekler her zaman kadınları korur."

"Neden? Neden bu kadar baskıcılar? Sinirlerimi bozuyor bu."

Desari usulca iç çekti. "Darius defalarca hayatımızı kurtardı bizim. İlkinde sadece altı yaşındaydı. Mucizevi işler başardı ama bunları yapabilmek için içten içe kendi kararlarına inanmak zorundaydı ve bu da beraberinde belli bir kibir getirdi."

Tempest hiç de zarif olmayan bir homurtu çıkardı ama bir yanı Desari'nin ona anlattıklarına korkuyla karışık bir saygı duyuyordu. Darius'un belleğinde onun hayatına dair anlık görüntülerle karşılaşmış, hikâyesinin bir kısmını dinlemiş ve bütün bunlar, ailesini korumaya yönelik amansız kararlılığı, onu şaşkınlık içinde bırakmıştı.

"Julian bana Karpatya ırkının ölmekte olduğunu anlattı," diye sürdürdü konuşmasını Desari. "Çok az kadın kaldı. Syndil ve beni de sayarsan yirmiden az. Biz ırkımızın geleceğiyiz. Biz olmadan erkeklerimizin hayatta kalma şansı yok. Eskiden bir kadın eşini belirlemek için bir asır bekler, çocuk sahibi olması ise daha da uzun sürerdi. Ama şimdi erkeklerin daha çaylakken hayat eşi talep etmekten başka şansları yok. Bizlerin

korunmasının onların tümü için neden hayati bir önem taşıdığını anlamak zorundasın."

Tempest kalbinin bir vuruşu atladığını hissetti. Kendisini nasıl bir işin içine soktuğu hakkında çok fazla düşünmemek daha kolaydı. Desari yüksek sesle o sözleri sarf ederken, dehşetin bir kalp atımı uzakta onu almak için beklediğini biliyordu. Koparırcasına ısırdı alt dudağını. Her iki kadında onun aniden hızlanan kalp atışlarını duydu. O bir insandı, Karpatyalı değildi ve onların dünyasında kendini güvende hissetmiyordu.

Desari Tempest'in önüne gelip dizlerinin üzerinde eğildi. "Lütfen korkutma bizi," dedi usulca, ikna edici bir tonda. "Sen bizim kardeşimizsin, bizden birisin. Ailemizden hiç kimse sana zarar vermez. İnan, Darius hayatını sana harcayacaktır. Hayatını senin için harcıyor." Siyah gözleri yaşla dolmuştu.

Desari'nin bu aleni ıstırabı, sözcük seçimi karşısında Tempest'in yeşil gözleri kocaman oldu. "Ne demek istiyorsun, hayatını benim için harcıyor derken?"

"Biz Karpatyalılar çok uzun ömürlüyüzdür, Rusti; bu bizim için hem bir lütuf, hem de bir lanet. Sen onun hayat eşi ve ama bir ölümlü olduğun için, Darius da insan ölçüleriyle yaşamayı seçecek. O da seninle birlikte yaşlanıp ölecek, yani bir ölümsüz olarak kalmak yerine," diye izah etti Desari yumuşak bir tonla.

"Daha şimdiden stres belirtileri gösteriyor," diye ekledi Syndil. "Gereği gibi uyumak için toprağa gitmeyi reddediyor."

"Ne demek yani bu?" diye sordu Tempest merakla. Darius da hep bu ifadeyi kullanırdı ama o hâlâ bunun ne demek olduğundan emin değildi.

"Toprak bizim insanlarımız için şifa vericidir," dedi Desari. "Bedenlerimizin sizinkilerden daha farklı bir uykuya ihtiya-

cı var. Kendimizi yenilemek için kalbimizi ve ciğerlerimizi de durdururuz. Bunu yapmazsak güçlerimizin bir kısmını kaybederiz. Darius bizim koruyucumuz. İnsan katillerin karşısına çıkmak, bizi tehdit eden zombileri avlamak zorunda olan o. Mecburiyetlere uymaz da toprağa gitmezse müthiş kudretini yitirir."

Tempest soluğunun ciğerlerinde düğümlendiğini hissetti. Darius'un zorda olduğu düşüncesi korkutucuydu. "Peki neden olması gerektiği gibi gidip uyumuyor? Bütün zamanını beni deli etmek için harcıyor, sürekli bana laf yetiştiriyor, emirler yağdırıyor ve sırf ilginçlik olsun diye işin içine bir iki de tehdit karıştırıyor."

"Darius seni asla korunmasız bırakmaz. Bunu yapamaz. Sen onun hayat eşisin. Senden ayrı kalamaz."

Tempest iç çekti, bu iki kadının ona sanki kendi ailelerinden biri gibi davranarak hissettirdikleri hoşuna gitmişti. "Pekâlâ, ilk iş bu meseleyi halledecek o zaman. Gerektiği gibi uyuması için zorlayacağım onu. Yapmazsa, ayrılmaktan başka şansım olmaz."

Desari başını iki yana salladı. "Sen hâlâ olayı anlamadın. Darius asla senden ayrı kalamaz. Bu onu öldürür. Ondan ayrılmaya kalkarsan bir şeyin değişeceğini sanma. Seni daha sağlam bir zincire bağlar, o kadar, Rusti. Var olduğu yüzyıllar boyunca tek bir kere bile kendisi için bir şey istememiştir o. Ama seni istiyor. Sana ihtiyacı var."

"Belki ben onu istemiyorum," dedi Tempest. "Buna hakkım yok mu?"

Syndil de, Desari de güldüler bu lafa; gümüş çanların, kayalar üzerinde hafif hafif dans eden suların sesini andıran notalar yayıldı etrafa. "Darius'un elinden seni mutlu etmek-

ten başka bir şey gelmez. Senin zihninde yaşıyor o. Eğer onu istemiyor olsan bunu bilirdi. Bunu anlamıyor musun, Rusti?" diye sordu Desari. "O nasıl senden uzak kalamazsa, sen de onsuz olamazsın artık. Ayrı olduğunuzda bunu hissetmiyor musun? O insan uykusuna yattığında?"

Tempest başını eğdi, zihninde sımsıkı yer etmiş o belirgin rahatsızlığın anısı. Bir an gözyaşı dökmeye çok yakın olduğunu hissetti. O anda da Darius orada, zihnindeydi. *Tempest? Buradayım.* Darius sıcaklığıyla, verdiği güvenle istila etti onu. *Ben iyiyim, sadece biraz aptallık benimki.*

Eğer ihtiyacın varsa hemen gelirim.

Dokunman yeterli. Ve öyle de oldu. Bu iki kadın haklıydı. Kendisi dışında birine itiraf etmeye istekli olsun ya da olmasın, Tempest'in ona ihtiyacı vardı. Darius'un parmaklarının hafif hafif sürtünüşünü hissetti; elmacık kemiği üzerinden aşağı, dudaklarına doğru yavaş yavaş gezinen sevecen bir okşama. Bedeninin buna anında verdiği tepkiyi hissedebiliyordu, sıcaklığı, ateşi, zihinsel temaslarının gönülsüzce kopmasının verdiği gerilimi.

"Rusti?" diye sordu Desari usulca. "İyi misin?" Tempest'in elini çevirip eklemlerindeki sıyrıkları inceledi. "Nasıl yaptın bunu? Darius gördü mü bunları?" Tıpkı Syndil'in yaptığı gibi avuç içlerini sıyrıkların üzerine kapadı. Tempest anında yatıştırıcı bir sıcaklık hissetti.

"Elbette," diye onayladı Tempest, Darius'un dudaklarının teninde bıraktığı hissi hatırlayıp hafifçe kızararak. "Hiçbir şey kaçmaz onun gözünden. Zombi nedir tam olarak? Darius'un zombileri avladığını söyledin. Vampirler hakkında konuşuyor musunuz siz?"

"Bizim erkeklerimiz bir hayat eşi bulamazsa, ruhlarını za-

manla ve eninde sonunda yitirirler içlerindeki karanlıkta. İnsanları olduğu kadar bizleri de avlayan vampirlere dönüşürler. Öldürülmeleri gerekir," diye yanıtladı Desari.

Syndil, dikkatini çekmek için Tempest'in omzuna dokundu. "Bir tanesi bana saldırdı, ağabeyim, ailem, koruyucum olarak yetiştirilen bir tanesi... vampire dönüşmüştü. Az daha Darius'u öldürüyordu. Darius bu kadar kudretli olmasaydı, başarabilirdi de. Buna rağmen ciddi bir şekilde yaralandı Darius. Ben de ölebilirdim, hatta Desari de. Kim bilir?"

"Cullen bana San Francisco'da bir vampir gördüğünü anlattı. Evlenmeyi düşündüğü kadın onun tarafından öldürülmüş," dedi Tempest. Boştaki eliyle uzanıp Syndil'in elini tuttu, böylece üçü birbirine bağlanmış oldu. "Darius da dönüşebilir mi peki?" Sesinde korku vardı.

"Sana bir şey olmadığı sürece, hayır." Desari bir kez daha inceliyordu Tempest'in parmak eklemlerini. "Bu sıyrıkları temizlememiz lazım."

"Peki çocuk ihtimali var mı? Çocuk sahibi olabilir miyiz biz?" Şimdi belirgin bir biçimde titriyordu Tempest'in sesi.

Desari ile Syndil uzun uzun bakıştılar birbirleriyle. "Kesin olarak bilmiyorum, Rusti," diye yanıtladı Desari dürüstçe. "Julian bana insan bir anneyle Karpatyalı babadan doğma bir kadından söz etmişti. Bizim adetlerimize göre yetişmiyor ve çok zor bir hayatta kalma mücadelesi veriyor. Ona bir şeyler öğretecek, sevecek, gerektiği gibi büyümesine yardım edecek kimsesi yok çünkü annesi intihar etmiş, babası da vampire dönüşmüş. Ama çocuk hayatta kalıyor ve sonunda gerçek hayat eşi tarafından keşfediliyor."

Tempest yorgun bir biçimde kapadı gözlerini, aniden zonklamaya başlayan alnını ovaladı. "Yani sonuçta ben Darius'la

kalırsam -ki galiba çok fazla da seçeneğim yok- çocuk sahibi olabilirim de olmayabilirim de. Tam bir peri masalı yaşayacağımı düşünmedim zaten hiçbir zaman."

"Darius hayatını senin için harcıyor," dedi Syndil usulca. "Güneş tepedeyken bizim ırkımızın inanları savunmasızdır. Darius bile. Toprağın altında ise çok az kişi bize zarar verebilir ama Darius ölümlülerin uykusuna yatarken, toprak altına gidemez. Yattığı yeri bulan herkes kolayca onu öldürebilir. Zaman geçtikçe ve gençleştirici uykusundan her geçen gün daha fazla mahrum kaldıkça, o müthiş kudreti de büyük ölçüde zayıflayacak."

"Peki ben nasıl bir çare üretebilirim? Bunun olmasını istemiyorum. Darius'tan asla bunu yapmasını istemem. Bana göz kulak olmaya çalıştığı için başına bir şey gelmesine katlanamam. Beni koruduğu için kendi gereksinimlerini ihmal etmesi çılgınlık." Tempest daha ötesini düşünemiyordu. Bunun dışındaki her şey çok bunaltıcıydı. "Daha önce sizin ırkınızdan birine hayat eşi olan normal bir insan kadın olmuştur mutlaka, değil mi? Bir tek ben değilimdir herhalde. Ne yapılması gerektiğini bilen birileri olmalı. Darius'un kendisini tehlikeye atmasına neden olamam." Bir takım katil ya da vampirlerin en savunmasız olduğu anda Darius'a rastlaması düşüncesi bile ürkütücüydü.

Desari, Tempest'in elini daha sıkı tuttu. "Julian, 'erkek kardeşimin hayat eşi bir kadındı' demişti bana."

Desari'nin yükselen nabız atışlarını hissetmesini istemediğinden, aniden geri çekti elini Tempest. Desari geçmiş zaman kipi kullanmıştı. "Öldü mü?"

"Hayır! Ah, hayır, bizden biri şimdi o. Aynı bizim gibi." Desari, Syndil'e bir bakış attı, bu bilgiyi açıkladığı ve Tem-

pest'i endişelendirdiği için Darius'un kendisine teşekkür etmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Syndil Tempest'e hafifçe sarıldı. "Sana biraz daha sebze çorbası yapacağım. Rengin soldu."

Tempest başını iki yana sallayarak, neredeyse kayıtsızca reddetti; aklı tümüyle başka bir yerdeydi. "Aç değilim. Yine de teşekkürler, Syndil. Ne demek istedin, aynı bizim gibi şimdi, derken? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Darius seni dönüştürebilir," diye onayladı Desari ihtiyatlı bir ses tonuyla. "Bunu yapmayacağını, işlerin yanlış gitme ihtimalini asla göze alamayacağını söyledi gerçi. Senin ölümüne kadar bir insan olarak yaşamaya karar vermiş durumda o. Sonra seninle beraber gidecek."

Tempest , leoparları da kaldırarak ayağa kalktı; karavanı huzursuzca adımlamaya başladı. "Nasıl olacak bu? Beni nasıl dönüştürecek?"

"Seninle üç kez tam bir kan alışverişi yapması gerekiyor bunun için. En az bir, hatta belki iki kez yaptığı apaçık." Desari, Tempest'in gezinişini izledi, Darius'un bilerek kendine sakladığı şeyleri anlattığı için gergindi biraz. "Ama Darius bu fikri aklından bile geçirmeyecektir. Bunun çok riskli olduğu kanısında; çok az kadın bu tür dönüşümleri... zarar görmeden atlatabildiği için."

Tempest kaskatı kesildi. "Kan alışverişi. O benim kanımı aldı. Alışveriş de ne?"

Kısa süreli, çok şey anlatan bir sessizlik oldu. Ve Tempest aniden kimsenin hiçbir şey söylememesini diledi; yanıt zaten sızmaya başlamıştı yavaş yavaş gözeneklerinden içeri, beynine doğru. Tempest elini ağzına bastırdı. Düşüncesi bile o kadar ürkütücüydü ki, kadınların söylediklerini anlama çabasıyla bu

düşünceyi attı kafasından. "Her şeyi bu kadar farklı görüp, farklı işitmemin nedeni de bu," dedi, sesli düşünerek, onaylamaları için onlara baktı.

"Ve insan yiyeceklerini yemekte zorlanmanın nedeni."

Tempest onların anlattıklarını hazmederken bir sessizlik daha oldu. Zihni bütün açılardan işliyordu konuyu. "Yani beni dönüştürürse, ben de kan içmek zorunda kalacağım."

Syndil hafif, sakinleştirici eliyle Tempest'in uzun saçlarını okşadı. "Evet, Rusti, Sen de her gün bizim gibi yaşayacaktın, bizim gibi uyuyacak, güneşten uzak duracaktın. Bizim kadar kırılgan, bizim kadar kudretli olacaktın. Ama Darius bu riski göze almayı reddetti. Bütün riski kendi almaya karar verdi." Yumuşak bir ses tonuyla, hafif hafif konuştu Syndil; sesi sakimleştirici, rahatlatıcı notaların güzel bir karışımıydı ama yine de bir yardımı olmadı.

Karavanın yan duvarları birdenbire Tempest'in üzerine kapandı, onu havasızlıktan boğdu ve o dağın yapmış olduğu gibi ezdi. Tempest iki kadını birden geriye itti ve sendeleyerek kapıya doğru yöneldi. Nefes alması lazımdı, havaya ihtiyacı vardı. Kendisini otobüsten dışarı attı, gecenin içine doğru, özgürlüğe doğru koşmak istiyordu.

Darius yakaladı onu, basamaklardan atlayarak inen küçük, uçan bir figür olarak ve çektiği gibi aldı güvenli kollarına. "Ne oldu bebeğim?" diye fısıldadı usulca Tempest'in boynuna. "Seni ne ürküttü böyle?" Tempest'in zihnine girmemişti çünkü her şeyi kendisi anlatacak kadar güvenmesini istiyordu ona. Eğer anlatmayı reddederse, her zaman onunla zihnini birleştirebilirdi nasıl olsa.

Tempest yüzünü onun boynuna gömdü. "Beni buradan götür, Darius, lütfen. Açık havaya çıkar beni hemen."

Darius simsiyah ve hiddetli bakışlarını kaldırınca kız kardeşinin suçlu bakışlarıyla karşılaştı ve ardından dönüp hızla kamptan uzaklaştı. Meraklı gözlerden uzaklaşır uzaklaşmaz gaza bastı ve o kadar hızlandı ki, etraflarındaki ağaçların görüntüsü bulanıklaştı. Durduğunda, bir ağaçlık alanla inişli çıkışlı bir yamaca doğru kıvrılan, gözlerden uzak bir açıklıktaydılar.

"Şimdi anlat bana, tatlım." Darius hâlâ onun zihnini okumaktansa konuşmasını sağlamak istiyordu. Güvenmesini istiyordu. Korkmasına yol açan şeyi kendiliğinden anlatmasını istiyordu. "Apaçık bir gökyüzünün altındayız. Sadece tepemizdeki yıldızlar bakıyor bize." Eli yanaklarını okşadı, boğazını, sonra kollarından aşağı indi ve avuç içini buldu Tempest'in. Son derece yumuşak hareketlerle parmak eklemlerini dudaklarının sıcaklığına yaklaştırdı; kadife dilinin sağladığı yatıştırıcı, şifalı ıslaklığa.

Tempest gözlerini sımsıkı kapatarak onu hissetmenin zevkine vardı. Şu son birkaç saat içinde özlemişti Darius'u. O kadar özlemişti ki, başının etini yemediği zamanlar yaşadığını bile hissetmiyordu. "Bir şeyin parçası olmayı bilmiyorum, Darius, senin bir parçan olmayı." Alnını Darius'un omzuna bastırdı, ona bakma korkusuyla. "Bütün hayatım boyunca yalnız oldum. Başka bir yol bilmiyorum."

Darius daha yakınına çekti, ısıttı onu. "Dünya kadar vaktimiz var, tatlım. Bir aile olmanın rahatlığını öğreneceksin ve bunların hepsi birden çok fazla gelirse, benim bir parçam olmayı öğreninceye kadar diğerlerinden uzak tutacağım seni. Eğer bunaltıcı buluyorsan aynı anda bizim grubun tümüyle birden uğraşmak zorunda değilsin."

"Peki ya yapamazsam, Darius? Farz et ki yapamadım?"

Darius'un eli Tempest'in ensesini buldu, parmakları yavaş bir masaja başladı ve gerilimini aldı. "Bebeğim," dedi usulca o siyah kadife sesiyle, o rüzgâra ve doğanın bütün güçlerine hâkim olabilen sesiyle. Tempest'in nabzını dörtnala koşturup, vücudundaki her bir sinir ucunu tutuşturan sesiyle. "Korkacak bir şey yok. Senin mutluluğunu güvence altına almak dışında bir şey yapamam ben. Bu konuda güven bana."

"Seni kaybedebilirim, Darius. Biliyorsun bu olabilir. Yalnız olmak birini kaybetmekten çok daha kolaydır." Sesi alçaktı ve titriyor, Darius'un yüreğini altüst ediyordu. "Sen daha şimdiden kendini ihmal etmeye başladın. Senin gereksinimlerin, yaşam tarzın konusundaki cahilliğimden yararlanıyorsun. Benim yüzümden sana bir şey olabilir. Görmüyor musun? Ben buna dayanamam."

Darius içinden küfretti kız kardeşine. Tempest'in korkusunu ve hem onu, hem de kendisini bitiren halsizliğini hissediyordu. Tempest'in bedeninin beslenmeye ihtiyacı vardı ama yemek yiyemiyordu. Kendi hatasıydı bu. Bunu ona kendisi yapmıştı. "Kardeşim sana ne tür saçmalıklar anlattı? Benim yaptığım tercihlerden sen sorumlu olamazsın. Ben seninle birlikte olmak istiyorum. Seninle yaşamak, seni sevmek, seninle bir aile kurmak."

Tempest başını iki yana salladı, sonra da geri çekilip onun gözlerine baktı. "Bunun asla mümkün olmayacağını biliyorsun. Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Darius... hayatını çarçur etmene, kendini savunmasız bir hale düşürmene, belki de hasta etmene. Toprağın üzerinde benim gibi uyumanın seni sonuçta zayıf düşüreceğini biliyorum. İzin vermeyeceğim. Neden yapıyorsun bunu? Benim sürekli bir korunmaya itiyacım yok. Uzunca bir süre kendi başımın çaresine baktım ben."

Darius bildiği tek yöntemle yanıt verdi, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. İstek yine oradaydı, anında kıvılcımlandı aralarında; cızırdadı, çıtırdadı, açlık olanca keskinliğiyle yükseldi, alevler tenlerini yalamaya başladı. Darius ona dair hissettiği her şeyi o öpücüğe döktü: yangın, açlık ve ihtiyaç, ona olan mutlak sadakati. Sonra da yüzünü elleri arasına aldı ve soran bakışlarının altında hareketsiz bıraktı onu. "Bak bana, tatlım. Bana inanmanı istiyorum. Zihnini benimkiyle birleştir ki sana söyleyeceklerimin doğruluğundan emin ol. Bunu istiyorum. Hiçbir çekincem yok, ama hiç. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum, seninle yaşlanmak, seninle ölmek istiyorum. Birlikte yüzyıllarca yaşamak muhteşem bir mucize olurdu ama bunun olamayacağını kabullendim ve istek de duymuyorum." Aşağı doğru eğilip dudaklarının kenarından öptü onu. "Bizim birleşmemizden korkma. Vücudumdaki her bir hücreyle istediğim bir şey bu. Arzu ettiğim tek şey. Birlikte mutlu bir yaşam süreceğiz."

Tempest yükselip kollarını onun boynuna doladı, öpmek için umutsuzca çekti aşağı Darius'un başını, neredeyse bir Karpatyalı açlığıyla, ihtiyaç duyarak huzursuzca yaslandı onun bedenine. Darius, onun yüzündeki gözyaşlarını hissedebiliyor, kendisi için ağladığını biliyor, kendisine zarar vermekten korktuğunu biliyor, hayatını bu şekilde paylaştığı her an bu tür bunalımlar yaşayabileceğini biliyordu.

"Kendine yaptıklarını neden bana hiç anlatmadın, Darius?" diye fısıldadı onun boğazına doğru. Darius'un parmakları gömleğinin altında geziniyor, ipeksi tenini bulana kadar kenarlarını yukarı çekiyor, sıcak ve davetkâr avuçları göğsünü okşuyordu. Bedeninde koşuşturan bu yangın ve ruhundaki azgın açlıkla düşünebilme şansı yoktu Tempest'in. "Bunun bir

daha asla yapmayacağına dair bana söz vermelisin. Sen topraktayken başımın çaresine bakabilirim ben. Nerede kalmamı istersen orada kalacağım. Söz, öyle yapacağım, Darius."

Dudakları göğüslerindeydi şimdi ve Tempest başını kendine doğru çekti, Darius'un ve ateş dalgaları bedeninden hızla geçerken parmaklarını onun gür saçlarına sapladı.

İpek ve satendi Tempest, ılık bir bal ve Darius'un çok sevdiği tertemiz, taptaze kokusuydu gecenin. Bu dünyada iyi ve güzel olan her şeydi o, arzu edebileceği her şey. Elleri büyük bir saygıyla kaydı onun vücudunda, teninin ulaşabildiği her bir santimin üzerinde dolaştı. Daha fazlasına erişebilmek için blucinini itti aşağı.

Ona duyduğu açlıkla, kendini onun vücuduna gömme arzusunun şiddetiyle tükendi. Tempest'in güvenliği konusunda duyduğu ve pek atlatamadığı o berbat endişeyi uzaklaştırmak için kendisini sımsıkı kavrayan o sıcak, sıkı kadınlığına ihtiyacı vardı. İncecik kalçalarından çekip çıkardı blucinini, onu okşayarak, bedenine elleriyle şekil vererek, onu daha da kendisine doğru bastırabilmek, sert, kalın uyarılışıyla onu zorlayabilmek için avuçlarıyla kavradı kalçasını. Onun ıslak ve sıcak hissiyle inledi Darius, kendisini çağıran, bedeninin kendi bedenine seslenen vahşi kokusuyla.

O kadar kırılgan görünüyordu ki Tempest, onu ezmekten korktu; kendi devasa kuvvetini unutup ona zarar verecek kadar kontrolden çıkmış olmaktan. Nazik olmaya, kendisinden önce onun tatminiyle ilgilenmeye çalıştı ama Tempest'in kokusu ve hissi o kadar heyecan vericiydi ki, hayvani içgüdüleri kontrolü ele almak üzereydi.

"Seninle ne yapacağım ben, Darius?" diye fısıldadı hafifçe Tempest onun çıplak göğsüne doğru. Dudakları onun üze-

rinde geziniyor, en az onun tadını çıkaran Darius kadar aç, teninin tadını çıkarıyordu. Sesinde sızlanma vardı.

Darius'un ağzı bir kere daha kapandı Tempest'in ağzına, yangını daha da körükleyen uzun, uyuşturucu öpücüklerle. "Sen de beni sev, Tempest. Ben seni nasıl istiyorsam, öyle iste beni."

Darius her yerdeydi; geniş omuzları karanlık gökyüzünü perdeliyor, soluğu onun soluğuna karışıyor, bedeni onun bedeninin şeklini alıyor ve onu hiçbir davetsiz misafirin olmadığı kendi dünyalarına sürüklüyordu. "O yaygaracı laf dinlemezliğinle bana ne cehennem azapları yaşattığını bilmiyorsun." Dudakları onun boğazında, göğüslerinde, hiçbir sınır tanımıyor gözüken azgın bir açlıkla dolaşıyordu. "Bana itaat etmeyi öğrenmek zorundasın." Elleri uyluklarının arasında gezindi ve onun ıslak, ateşli onayını buldu. Bedeni daha da sertleşirken kulağına kendi inlemeleri geliyordu, ancak Tempest'in dindirebileceği tatlı bir ıstırap. "Tanrım, bebeğim, sana hemen sahip olmazsam infilak edeceğim." Parmakları onun dişiliğini buldu, keşfetti, sataştı, kendisi için çıldırttı onu.

Tempest omzunu öpüyordu Darius'un, durduramadığı küçük, yumuşak ısırıklarla, bedeni ayartılmanın huzursuzluğuyla kıpır kıpırdı. "Darius, lütfen bir kereliğine emir verip durmayı kes de, seviş benimle."

Sırtını yere düşmüş bir ağaca dayadı Tempest'in, elleriyle bu dev ağaç gövdesinden destek alabilsin diye onu kollarında döndürerek. Kalçalarını okşadı, girintilerinin izini sürdü, çukur, kalçasının altında iki küçük gamzeyi buldu. Tempest sabırsızlıkla onu kendine çekti ve Darius anında istekle kocaman oldu. Onu kıpırtısız bırakmak için kalçalarına gitti elleri ve kadifeden ucunu bastırdı onun ateşten girişine, ciğerlerinde soluk kalmamıştı.

"Darius," diye inledi Tempest, onu olanca uzunluğuyla en derinlerine alabilmek için geri itmeye çabalayarak.

"Söz ver bana," diye hırladı usulca Darius, elleri kalçalarını okşuyor, onu daha da fazla alevlendirme isteğiyle uyluklarına kayıyordu. Tempest'in görünüşü, çok minik ve kusursuz, bütün bedenini kırbaçlayan şimşek ışınları yolluyordu.

"Söz veriyorum," diye boyun eğdi düşünmeden Tempest, düşünebilecek durumda da değildi.

Darius ona doğru uzanıp avuçlarıyla kavradı göğüslerini sahiplenircesine. Kalçaları kendisini onun daha derinlerine gömmek için ileri doğru dalgalanırken o da Tempest'in zihnine girmişti bile. Tempest hatırladığından da daha ateşli, daha yumuşak, daha sıkıydı. Burnuyla boynunu dürttü, dişleriyle erotik ısırıklar attı. Tempest'in bedeninin beklentiyle daha da sıkı kavradığını hissetti kendini ve bütün iyi niyetine rağmen içindeki vahşilik ipleri ele geçirdi; köpek dişleri uzadı ve Tempest'in boynuna gömüldü.

Hızlı ve sert bir biçimde aldı onu, derin derin saplanarak; bedeniyle kuşatırken Tempest de ona dolandı. Zihnindeydi onun, erotik imgelerini besledi; o yabanıl, ilkel, barbar doğası kabarıyordu, eşini arzulayan bir kurt, dişisini itaatkâr pozisyonda tutan bir leopar. Aynı zamanda da Darius'tu o, Tempest'i yükseklere, daha da yükseklere çıkaran, ortak hazlarını insan ötesi bir esrimeye sürükleyen. Bedeni hafifçe dalgalandı, Darius'un onu çıldırma noktasına getiren boşalmasıyla birlikte ve tohumları tekrar tekrar derinliklerine fışkırdı.

Darius onu hareketsiz bıraktı, kilitledi; fiziksel bağlarını koparmak istediğinden değil, onun tadını çıkarmak için. İstemeye istemeye Tempest'in boynundaki iğne deliklerini kapatmaya zorladı kendini. Kampa gelmeden önce iyi beslenmiş-

ti; gece sona ermeden onu alacağını bilerek, Cullen Tucker'ı, üzülerek, her şeye rağmen öldürmek zorunda kalabileceğini bilerek. Bir dikkatsizlik yapıp Tempest'i dönüştürme riskini, bir şeylerin yanlış gitme ihtimalini göze almak istemiyordu.

Tempest'in vücudunu okşadı, tek tek her kıvrımını keşfetti. Dudakları sırtını baştan sona öpücüklere boğarak omurga çizgisinin izini sürdü. "Senin hakkında ne hissettiğime dair herhangi bir fikrin var mı acaba, bebeğim, en ufak bir fikrin?" diye hırladı.

Tempest bacaklarını pelte gibi olduğunu hissediyordu. Bir yerlere uzanmak istedi. Bir gece öncesini sabaha kadar ayakta geçirmişlerdi ve kestirmek için zaman bulamamıştı. Bütün o döndürülen dolaplar, iş ve biraz önce paylaştıkları o vahşi sevişme, hepsi bir araya gelmiş, aniden tüketmişti onu.

Darius derhal anladı bunu. Yavaşça ayrıldı onun bedeninden, hafif bir yoksun kalma duygusuyla. Ona bu kadar yoğun bir ihtiyaç duymak, bedeninin tadını çıkarmaya, kanma, onun tarafından kuşatılma hissine bu kadar aç olmak utandırmıştı Darius'u. Onu korkutmamak için yumuşak davranmakla hep yanında, güvende olmasını sağlayabilmek için iradesini ona dayatmak arasında bir denge kurmak zorundaydı.

Darius kibarca tutup kaldırdı ve göğsüne yasladı onu; kendisine sahip olması için yalvaracak kadar hafifmeşrep davranmış olduğu için kıpkırmızı kesilen Tempest bırakıverdi kendini bu sert vücuda. Tempest ellerini saçlarına daldırmıştı ki, Darius'un elleri bir anda dimdik göğüslerine kapanıp da hassas göğüs uçlarına cayır cayır yanan alevler gönderince vazgeçip bir kez daha ona döndü. Yüzünü göğsüne yasladı, kendi başına ayakta duramayacak kadar yorgundu ve Darius anında tutup kollarına aldı. Birlikte hem uzay hem de zamanda bir bulanıklığa girerlerken Tempest gözlerini kapadı.

Darius diğerlerine her ne dediyse demiş ve her nasıl yaptıysa yapmıştı ama Tempest her ikisi de çırılçıplak geri döndüklerinde kamp alanının otobüs dışında bomboş olmasına çok memnun oldu. Darius'la seviştikleri sırada kendisini bütünüyle özgür, bütünüyle serbest hissetmişti. Ama gerçek dünyaya döner dönmez o mahrem doğası yeniden otoritesini kabul ettirmişti ve şimdi can sıkıcı derecede iffetliydi.

Darius onu treylerin içindeki kanepeye kadar taşıdı ve yastıkların içine gömdü adeta. "Şimdi dinleneceksin, Tempest." Bu bir buyruktu, koşulsuz itaat talep eden bir ses tonuyla verilmiş bir emirdi.

Tempest, tam bırakıp giderken yakaladı Darius'u, onu geri yatağa, yanına çekti. Yüzünün sert çıkıntılarını, düzlüklerini okşadı, Darius'u tümüyle savunmasız bırakan hafif dokunuşlardı bunlar. Tempest'in yanında olmasının verdiği katışıksız haz ve memnuniyet içinde kendini anında kaybetti Darius, yanına uzandı, sadece birkaç dakikalığına ve çekti onu kollarının arasına.

Bölüm On Dört

"Desari'nin peşine düşen bu adamları ne yapacağız?" diye sordu, Darius'un kolunun kıvrımına sokulurken.

Darius ona doğru indirdi bakışlarını, dudakları hafif hafif dokunuyordu Tempest'in alnına nazikçe. "Biz mi? 'Biz' de ne? Anladığım kadarıyla o derneğin ilk hedefi seni ele geçirmekmiş. Sen ne söz verdiysen kesinlikle onu yapacaksın ve bana harfiyen itaat edeceksin."

"Aslında," dedi Tempest sakin bir şekilde ve onun kaba saba ses tonunu duymazdan gelerek, "Cullen Tucker, derneğin Julian'ı kesin olarak bir vampir saydığını söyledi sanıyordum ben. İlk hedefleri o bana kalırsa."

"Güvenlik erkeklerin meselesi, Tempest, senin değil. Şu andan itibaren söylediklerimi yapacak ve beladan uzak duracaksın."

Tempest'i uyku basmıştı, onun kollarında yatmaktan hoşnuttu ve Darius'un gözlerindeki siyah öfke bulutlarına güldü. Tembel tembel dokundu Darius'un ağzına, tüy hafifliğinde bir okşama dudaklarının kusursuz hatlarını izledi. "Ağzına bayılıyorum," diye teslim etti hiç sansürleyemeden kelimelerini.

Darius kendisini bir anda öfkesi dağılmış halde buldu. Onun tek bir dokunuşuyla, nutuk çekmek şöyle dursun, ismini bile unutuyordu. Sert, sahiplenici bir şekilde öptü onu, tatlılığını keşfederek hiç acele etmeden, nereye ait olduğunu hiçbir kuşkuya yer bırakmadan göstermek için Tempest'e. Kafasının kaldırdığında Tempest'in zümrüt gözleri sersemlemiş haldeydi, güzel ve o kadar seksiydi ki, yüksek sesle inlerken buldu kendisini Darius.

"Ben sana yiyecek bir şeyler ayarlarken dinlen biraz," diye buyurdu.

Tempest'in uzun kirpikleri düştü, kadife yumuşaklığındaki dudakları sadece bir öpücük daha istiyordu. Darius başını çevirmek zorunda kaldı yoksa ondan ayrılma gücünü bulamayacaktı kendinde.

Tempest onun elini yakaladı. "Gerçekten aç değilim, Darius. Zahmet edip de bir şeyler hazırlama boşuna. Zaman kaybından başka bir şey olmaz. Aslında hafif bir mide bulantım var."

Suçluluk duygusu sardı Darius'u. Tempest'in yemek yeme güçlüğü çekmesi onun hatasıydı. Yüzüne dokundu, kalbi eridi. "Hazırladığım yemeği yiyeceksin, tatlım. Bulantının dindiğinden emin olacağım." Ama kendi kendisine konuşuyordu Darius, Tempest çoktan uyumuştu.

Darius gözlerini dikip ona bakarak, nefes ritmini kendi bedeninde özümseyerek birkaç dakika daha geçirdi orada.

Hayatı. Ona indirgenmişti. Bu incecik, kırılgan yaratık onun bütün hayatı, bütün dünyasıydı. Ona daha iyi bakmalı, sağlığı ve güvenliğine daha fazla özen göstermeliydi. Tempest bir bunalımdan diğerine sürükleniyor gibiydi. Yumruğunu masaya vurmalı, onu bir şekilde denetim altında tutmalıydı. Tempest gücünü toparlamak için akşam saatlerinde kısa uykularla işe başlayacaktı bundan böyle.

Dalgın dalgın bir blucin uydurdu kendine ve ayaklarına geçirdi; çıplak ayakla otobüsün kapısına doğru yürürken de fazla umursamadan düğmelerini ilikledi. Leoparlar çıkmış, ormana gitmişlerdi, hayvanlara kampın güvenliği için geri dönmelerini hatırlattı. O kapıyı açarken bir gece esintisi, kilometrelerce uzaktaki koku ve sesleri taşıyarak geçti üzerinden.

Siyah gözleri o anda dondu ve acımasız bir hal aldı. Sert bir soluk alırken, hafif bir tıslama çıktı ağzından. Düşman onları bulmuştu. Bir iki kişi de değil, eğer keskin duyuları onu yanıltmıyorsa, gayri resmi bir ordu etraflarını kuşatmış durumdaydı. Adamlar kamp alanını çember içine alarak yavaş yavaş ilerliyordu ormanda. Korkularının, adrenalinlerinin, terlerinin kokusunu alıyordu Darius. Heyecanlarının kokusunu alıyordu. Niyetlerini okudu, öldürmeye susamışlıklarını.

Alçak sesli bir kükreme gürledi boğazında bu tehdide yanıt olarak. Treylere ve Tempest'e demirliydi, tek başına olsa yapacağı şeyleri yapamazdı. Bir hırıltıyla kalktı dudağı ve uzamış köpek dişleri ortaya çıktı. Durum ortadaydı. Hoş geldin savaş. Ailesi yeterince tehdit altındaydı ve onun bu durumlarda her zaman yaptığı şey, eyleme geçmek oluştu. Leoparlara tüyler ürpertici bir çağrı, diğerlerine de tehlike uyarısı gönderdi ve Tempest'i uyandırmak için döndü.

Tempest onu şaşırttı bu kez; hiçbir soru sormadan Darius'un

açıklamalarını dinleyip sağladığı giysileri giydi üzerine. "Burada herhangi bir silahınız var mı?" diye sordu en sonunda.

Darius'un kaşları kalktı. "Tabanca falan gibi mi?"

Tempest güldü. "Ben sokaklardan geldim, Darius. Birkaç kez saldırıya uğramış olmam seni yanıltmasın. Onlarda gafil avlandım. Eğer yaklaştığını görmezsen, kendini savunman biraz zor oluyor."

"Tabancalarımız yüklükte kılıflarının içinde. Ama onlar sadece kendini korumak için, kesinlikle gerekli olmadıkları sürece sakın kullanma. Bırak bu salakları ben halledeyim," diye dikkatle uyardı Darius. Elinde bir tabancayla Tempest ürkütücü bir öneriydi.

"Diğerleri nerede?"

"Yanlarına Cullen Tucker'ı da alıp bir sonraki mola yerimize hareket ettiler. Cullen'in bu olayla bir ilgisi olmadığını sezebiliyorum," dedi Darius sakince.

Tempest otobüsü acil bir kaçış için hazırlamak üzere acele ederken, Darius da gecenin içine doğru yola koyuldu. Kuzeyden yaklaşmakta olan bir adam tesbit etti, belli ki ehil ellerinde uzun bir tüfek tutuyordu. Kamufle olmuş bir keskin nişancı. Darius erkek leoparı bu ava yönlendirdi. Dişi kedi ise keskin nişancıya en yakın, bir iki metre solundaki adamın peşine gönderildi. Gür fundalıkların arasında, kediler için kolay bir hedeftiler ve Darius ölümlerinin süratli ve sessiz olacağını biliyordu. Mevcut durumunda kalarak Tempest'i korumakla, çok daha iyi işler yapabileceği ormana girmek arasında kararsız kalmıştı.

"Git," dedi Tempest usulca, yere sermiş olduğu tabancalara mermi koyuyordu. "Sana ihtiyacım olduğunda uzakta olmayacağını biliyorum."

Darius öptü onu yumuşak dudaklarından. Tempest'in gözlerinde keder vardı, hafifçe titriyordu ama Darius'un gözlerinin içine baktı ve Darius onun kararlılığını hissetti. "Dikkat et başına bir şey gelmesin, Tempest. Bütün ölümlülerin iyiliği için, önce kendi güvenliğini düşün." Tempest'in hazırladığı cephaneye bir göz attı. "Ve geri döndüğümde beni vurma sakın."

"Bunun cazibesine direnirim." Tempest onun boynunu okşadı. "Bana geri dönmezlik etme." Kalbindeki sızı gerçek ve güçlüydü Tempest'in. *Korku.* Tadı ağzına geldi.

Darius kayboldu. Daha bir saniye önce gerçek ve cisimsel, önünde dikiliyordu Tempest'in; bir saniye sonra gitmişti. Buharlaşıyor mu yoksa onun göremeyeceği kadar hızla mı hareket ediyor, hiçbir fikri yoktu Tempest'in. Dışarının zifiri karanlığında rüzgâr, alçak, ürkütücü bir inilti yayarak artmaya başladı. Ölümden bahsediyordu. Tempest, bunu nereden bildiğine şaşırarak ama yine de bir şekilde bilerek ürperdi. Rüzgâr, ölümdü. Darius, rüzgârdı.

Kendisini aynada gördü. Solgun, saçı başı dağınık, gözleri korkuyla açılmıştı. Saçma bir görüntüsü vardı; üzerinde blucin, tişört, kocaman bir silah taşıyan ufak tefek bir kadın, ama ağzının duruşunda nemrut bir kararlılık. Ayakları çıplaktı ve buna hemen bir çözüm buldu, treylerin sağladığı yanıltıcı güvenliği terk etmek zorunda kalacağından emindi. Basamağa oturdu, biri kucağında, iki tanesi de hemen arkasında, kolayca ulaşabileceği tabancalarla, bekledi.

Darius, her bir saldırganın pozisyonunu tek tek kaydederek yıldırım gibi geçti gökyüzünden. Hepsi de silahlı on yedi adam vardı. Kamp alanı kuşatılmış, otobüslerinin kaçmasını önlemek için anayola çıkan bütün patikalara ağır kamyonlar park edilmişti. Orman on sekiz adamın vücudunu yoğun

fundalıklarla tarıyordu. Erkek leopar, birkaç metre çevresinde sürünerek ilerleyen avcılarca fark edilmeden, güçlü bedeni pürüzsüz ve ölümcül, sessizce ilerliyordu.

Darius, el bombasından palaya kadar tepeden tırnağa silahlı iriyarı bir adamın hemen arkasına düştü. Adamın boynunu bir kibrit çöpü gibi kırıverdi kolayca. Ses çıkarmaya bile zaman yoktu, sadece Darius'u sıradaki diğer saldırgana taşıyan telaşlı bir rüzgâr vardı. Bu seferki çömelmiş, pusuda ağaçları gözlüyor, gümüş otobüsten anlık bir görüntü yakalamaya çalışıyordu. Rüzgâr onu bir ölüm pençesiyle yakaladı, gırtlağında devasa bir el olarak, yavaş yavaş boğup canını aldı; bedeni umutsuzca sallandı yerden birkaç santim yukarıda ve sonra teklifsizce düştü orman zeminine.

"Murphy?" Bir ses tısladı Darius'un sağ tarafından. "Hiçbir şey göremiyorum. Craig nerede? Güya yakın duracaktı."

Bir karaltı olarak göründü Darius, gerçek yaşamdakinden daha iriyarı cüssesi, sert ve acımasız çehresi, öfkeden korlaşmış kömür gözleriyle. Gülümserken, bembeyaz uzamış köpek dişleri ortaya çıkıyordu. "İkisi de kayboldu." Alçak bir ses ve hipnotize edici bir tonda söylemişti bu sözcükleri. Adam dehşet içinde dondu kaldı, hayalet kör edici bir hızla üstüne gelirken silahını kaldıracak kadar bile güç bulamadı kendisinde. Göğüs civarlarında hissetti darbeyi ve gözlerini dikip orada açılan çukura baktı dehşet içinde. Çığlık atmak istedi ama ses çıkmadı. Öylece, ayakta öldü, Darius'la yüz yüze, bir şok maskesiyle çarpılmıştı yüzü.

Darius, rüzgâr kadar merhametsiz, bir sonraki saldırgana doğru harekete geçti. Bu seferki gençti, çukur yanakları, fırça gibi bir sakalı vardı ve yüzü boyalıydı. Güçlükle nefes alıyor, bütün vücudu adrenalin pompalıyordu. Parmağı sürekli

olarak elindeki otomatik silahın tetiğini sıvazlıyordu. Radius yanından geçti onun; geçerken, kas ve sinirden oluşan bir belirsizlik, jilet kadar keskin pençeler parçaladı adamın boğazını.

Biraz uzakta bir silah, karanlığa kırmızı alevler püskürterek patladı. Bir adamın canhıraş feryadı, dişi leoparın tüyleri diken diken eden çığlığına karıştı. Darius sese yöneldi. Birkaç silah daha çılgınca mermi kustu ve otoriter bir sesin Darius'un yüz metre kadar ötesinden bas bas bağırarak verdiği emre kadar da çığlıkların geldiği bölgeyi taramaya devam etti.

Tempest ayağa fırladı, ilk düşüncesi Darius oldu. Zihni kendiliğinden temas kurdu onunla ve zihnindeki ölümcül gazabın kızıl sisine dokunur dokunmaz da ürkerek geri çekildi. Derhal teması keserek çığlığın nedenini düşünmeye başladı. Dişi leoparın tehlikede olduğunu anında fark etti. Anlaşılmaz bir sesle küfürler yağdırarak en azından ne yapacağına karar verecek kadar sakinleşmeye çalıştı. Sasha yaralıydı; Tempest, yeşilliklerin içinden sürünerek otobüse ve insan yoldaşlarına doğru geri dönen kedinin acısını ve öfkesini hissedebiliyordu.

Blucininin kemerine bir tabanca sokmadan önce bir saniye tereddüt etti Tempest, sonra otomatik silahı kaptığı gibi ağaçlara doğru koştu. Yolda olduğunu belirten rahatlatıcı bir mesaj yolladı Sasha'ya süratle; onu güvenli bir bölgeye götürüp acısını dindirmek üzere yardıma geliyordu.

Bir haykırış daha yükseldi, bu kez Tempest'in hiç hoşuna gitmeyecek kadar yakın bir mesafeden ve arkasından bir yaylım ateşi duyuldu. Tempest bir kez daha Darius'la zihinsel temas kurdu, yaralanmış olmasından endişeliydi. Darius'a tam da biçim değiştirirken ulaştı, alçak bir ağaç dalına sıçrarken, havadaki bedeni bir panterin kaslı formuna bürünüyordu. Bitki örtüsünün içinden karnının üzeride yılan gibi sürüne-

rek ilerleyen bir keskin nişancının tepesinde tünemişti. Keskin nişancının silahı Forest'e yönelmişti, geri çekilmekte olan Sasha'ya kurşun yağdıran bir başka davetsiz misafire yaklaşan erkek pantere.

Tempest, Darius'un zihnini paylaşırken gürültülü bir şekilde yutkundu. Had safhada acımasız, duygusuz, sakin ve serinkanlı, ailesini tehdit edenlerin peşinde olmanın insafsızlığı içindeydi Darius. Keskin nişancının üzerine atladı, sessiz, merhametsiz ve ölümcüldü. O şeytani köpek dişleri tetikçinin gırtlağının dibine kadar gömülürken, Tempest koptu, Darius'un düşmanını katledişine tanık olmak istemiyordu.

Tempest, her tarafa yayılmış alçak dalların koruması altına sindi, sessiz olmak ve çalılıkları hışırdatmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Ufak tefekti, küçük hayvanların açtığı dar patikalarda kolaylıkla ilerleyebildi ama az daha sessiz, yaralı pantere takılıp düşecekti. Sasha, ağaçların altında büyüyen dev eğrelti otlarının içine çömelmiş, kıpırdamadan duruyordu. Tempest yarasına bakmak için diz çökerken sakinleştirici elini kedinin sırtına koydu ve rahatlatıcı dalgalar gönderdi ona.

Leoparın arka sağ bacağı kanla kaplıydı. Tempest anlaşılmaz bir ses tonuyla bir kadına hiç de yakışmayacak küfür sözcükleri mırıldandı. Kedi, onun tek başına kaldıramayacağı kadar iriydi. Bir kolunu hayvanın karnına doladı ve ancak ileri doğru sürünmesine yetecek kadar kaldırabildi Sasha'yı. Zemin engebeliydi ve panter inanılmaz bir acı çekiyor, ağırlığını giderek artan ölçülerde otobüse doğru düşe kalka ilerleyen Tempest'e veriyordu.

Sasha aniden başını sola çevirdi, dudakları bir uyarı hırıltısıyla büzüldü, ardından hiç kıpırtısız dondu kaldı. Tempest hareketsiz alçaldı hemen, gözleri sol tarafı kolaçan etmeye baş-

ladı. Bir adam karaltı halinde belirdi, başı öbür tarafa dönüktü, bir silah kolunda yatıyor, bir diğeri omzundan sarkıyordu. Üzerinde koyu giysiler vardı, yüzü siyah şeritlerle boyalıydı. Sis bulutunun içinden çıkan bir goril gibi görünüyordu.

Gece berraklaşırken şimdi bir sis bulutu hızla inmeye başlıyor, bembeyaz, uğursuz bir buğu orman zemini üzerinde birikiyordu. Tempest yaralı pantere yaslanıp uzandı, korkuyla titriyordu; yemek yemediği için zayıf düşmüş ve daha şimdiden gücü tükenmişti. Elinde tuttuğu silah bile ağır geliyordu. Leoparı otobüsün nispeten güvenli ortamına geri götürmek olanaksız bir iş gibi görünüyordu.

Adam ağaçların arsında gözden kayboldu, sis kuşatmıştı etrafını. Tempest ayağa kalktı, bacakları pelte gibiydi, ağzı kurumuştu. Sasha, Tempest'in yardımıyla biraz ilerleyebildi sürünerek. Santim santim kat ediyorlardı yolu; yavaş, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen, acı verici bir süreçti bu. Ormanlık alandan çıktıkları anda kamp alanına kadar tek koruyucuları yoğun sis oldu. Tempest, kalın buğu tabakası görünmelerini engellesin diye sessizce dua etti.

Darius ilerideki sıkıntıyı hissetmişti. Saldırganların oluşturduğu hattın içinden geçip yoluna devam etti, erkek leopar da onunla kamp alanında buluşmak üzere karşı taraftan geliyordu. Darius bir keskin nişancıyı o ölümcül pençesiyle kavrayıp boğarak canını almak için iki kez yoğun sisten faydalanmıştı. Arkasında tek bir canlı düşman bırakmamıştı ve Forest'in de aynı şeyi yaptığını biliyordu. Sasha'nın vurulmadan önce hakladığı iki kişi de hesaba katıldığında, karşılarındaki düşman sayısı hatırı sayılır ölçüde azalmıştı.

Tempest'in nerede olduğundan ve ne yaptığından saniye saniye haberdardı. Kediye ulaşmasını engellemek için her-

hangi bir girişimde bulunmamıştı çünkü onu itaate zorlamış olacaktı. Gelgelelim, onun için çok korkuyor ve bu korku onu neredeyse felç ediyordu. Sisin içinden hızla Tempest'e yaklaşan bir adam algıladı, elindeki silahı doğrudan kafasına yöneltmişti. Sasha, Darius'un komutuyla Tempest'i korumak için kendisini onun üzerine atmaya çalışırken, Darius da bir yandan zihnini ve leoparın gözlerini kullanarak silahı kontrol ediyor, namluyu katile çevirmeye çalışıyordu.

Elinde tuttuğu silah, sanki kendi iradesiyle, yavaş yavaş, amansız bir şekilde kendi kalbine doğru dönerken, adam korkunç bir çığlık attı. Kendi beynine durmasını söylemeye çabalarken kendi parmağının tetiğe asıldığını hissetti. Darius da doğaüstü bir süratle harekete geçmiş ve tam adam yere düşerken olay yerine gelmişti. Tempest'in üzerine atladı ve çarpıp yere düşürdü onu. Bir mermi onu havada, omzunun arkasından yakaladı, yakıp yırtarak geçti bedeninden, nefesini kesti.

Darius orada yatmak istedi bir an, dinlenmek, ama onu vurmayı başarmış olan adam bu kez öldürmek üzere harekete geçmişti. Acıyı bir kenara bırakıp, düşmanı üzerindeki iradesine yoğunlaştı. Ama bir yandan da erkek leoparı yönlendiriyor, rüzgâr ve yoğun bir sis yaratıyordu ve şimdi çok bitkindi, o müthiş kudreti, yaşaması için gerekli kanla birlikte yere boşalıyordu.

Yine de bir hayalet gibi kalktı yerden, vücudu büzüldü, yüzü uzadı, hayvansı bir ağız ve burun yapısı çıktı, ağzında köpek dişleri patladı ve kurt fırladı ileri, karşısına çıkan göğüs tahtasını parçaladı. Saldırgan, bu yarı insan yarı kurt yaratığın görüntüsüyle korkudan öylesine donup kalmıştı ki, dehşet içinde ağzı açık bakakalmak dışında bir şey gelmedi elinden.

Tempest yere çok sert çarpmış, bu da onu soluksuz bırak-

mıştı. Bir an için orada yatıp kaldı ve dağılan zihnini toparlamaya çalıştı. Kendisini kimin yere yuvarladığından bile emin değildi. Onu harekete geçmeye teşvik eden, miyavlamayı andıran inlemeleri, acı dolu çığlıkları ve yırtılan vücudunun sert görüntüleriyle Sasha oldu. Yuvarlanıp baktığında yere bir ceset bırakan Darius'u gördü. Tempest bir uyarı çığlığı attı ve Darius dönmesiyle birlikte elinde bir palayla hızla üzerine gelen dev bir saldırganla karşılaştı.

Darius adamın elini o her zamanki kuvvetiyle havada yakaladı ve bir anlığına bakakaldı ona, onun diğer tutsağa takılı kalan gözlerine. Yavaş yavaş eğdi başını ve içti; kendi kaybettiklerini yerine koyma ihtiyacıyla, beslenmeye ve adrenalin bağımlısı kanın enerjisine duyduğu ihtiyaçla. İstek, bu zayıf halinde derinden etkiledi onu ve kana kana içti.

Darius! Tempest ona ısrarla fısıldadı. İçinde bir şey onu durdurması gerektiğini biliyordu. Nedenini anlamıyordu; öldürmüş olduğunu biliyordu ama bu şekilde değil, asla bu şekilde değil. *Darius, sana hemen ihtiyacım var.*

Bu yumuşak ve güzel ses zihnine nüfuz etti Darius'un, öfkesini dindirdi, canavarı, ölüme ve kana duyduğu o vahşi açlığı yatıştırdı. Kendini zorlayarak çekti dişlerini avından ve hâlâ canlı olan adamı toprağın üzerine bıraktı. Ağaçlıklara hiç bakmadan erkek leopara mesajını yolladı. Adamın ortadan kaldırılması, orada olup bitenlere dair geride hiçbir tanık bırakılmaması gerekiyordu. Irkının hayatta kalması için zorunluydu bu.

"Ben Sasha'yı taşırım," dedi Darius kısık bir sesle, içindeki canavar hâlâ güçlüydü, yırtıcı gözlerinde kızıl alevler titreşiyordu.

Darius'un sırtından aşağı akan kanı, karanlıktaki mürek-

kep karasını gördüğünde nefesi kesildi Tempest'in. "Git. Ben seni korurum."

"Sol taraftan geliyorlar," dedi Darius, Tempest'i ileri doğru iterek, dev kediyi kaldırmak için eğilirken.

Tempest onun arkasından yürüdü ve elindeki otomatik silahla koruma ateşi açarak taramaya başladı ortalığı, mermiler acımasızca vınladı ve Sasha'yı otobüse kadar taşıyacak zamanı kazandırdı Darius'a. Onu kollarından yakalayıp elindeki silahı aldığında, Tempest geri geri ona doğru geliyordu.

Tempest'in kimseye hedef gözeterek ateş etmediğini, sadece onları uzak tutmaya çalıştığını gayet iyi biliyordu. Tempest'in içinde öldürücü bir içgüdü yoktu. Cesaret, bağlılık, evet... asla onu ya da kedileri bırakmazdı ve onları korumak için de elinden geleni esirgemezdi ama bir başka insanı gerçekten öldürmek ona çok zor gelirdi.

İnsafsızca aldı bu kararı onun ellerinden Darius. "Sasha'ya bak sen. Dolaptaki bitkisel ilaçları kullan. Buna izin verecektir." Kelimenin gerçek anlamıyla Tempest'i otobüsün içine fırlattı, ona itiraz etme zamanı bile tanımadan dönüp uzaklaştı.

O anda yağmur başladı. Öyle hafif bir atıştırma değil, bardaktan boşanırcasına bir yağmur, ormanı ve kamp alanını göle çeviren bir sağanaktı bu; sanki gökler yarılmış, bütün bir okyanusu üzerlerine boşaltıyordu. Tempest kendi işine yoğunlaştı. Sasha gergindi, kuyruğuyla ileri geri fiskeler atıyor, boğazından alçak sesli, tehditkar gümbürtüler geliyordu.

Darius, şimdi avı haline gelen gizli avcılardan korumak için otobüsü örttü. Gerçek ve cisimsel olan formu, şiddetli yağmur altında kısa bir süre parıldadı ve ardından buharlaşıverdi. Sağanağın gümüş pırıltısında, arada bir kan kırmızısı damlalar da düşüp sıçradı yere.

Rüzgâr, ağaçların arasından bıçak kadar keskin çığlıklar atarak çılgınca esmeye başladı. Erkek leopar vahşi dişler ve pençelerin fırıl fırıl dönen bir karaltısı, bir intikam aracıydı. Orman, kısa bir süreliğine, iniltiler, çığlıklar, dehşet ve ölümün pis kokusuyla canlandı. Nihayet sona erdiğinde, yalnızca yağmurun ve rüzgârın sesi kaldı geride.

Darius bir an diz çöktü yağmurun altında, bitkin, yaralı; bütün bunları yapmak zorunda kalmanın tiksintisiyle doldu. Her tarafından küçük dereler halinde sular akmaya başlarken, başını eğdi. Cansız bedenler sanki vahşi hayvanların saldırısına uğramış gibi görünüyordu ama yine de incelenirlerse dünyanın yarısından duyulabilecek bir ilgi yaygarası kopacaktı. Buna izin veremezdi.

Bölgeyi insanların çok fazla soru sormadan kabulleneceği şekilde düzenlemek için bir hayli zaman harcadı. Fanatik yedek asker fraksiyonları arasında bir çatışma çıkmış, birbirlerini öldürmüşler ve cesetleri de daha sonra yiyecek arayan hayvanlar tarafından bozulmuştu. Bölgede ailesinin oradaki varlığından herhangi bir iz bırakmamak için büyük bir dikkat sarf etti. Biriken yağmur suyu gerisinin icabına bakardı onun için. Otobüsü de ana yola çıkıncaya kadar bulanıklaştırıp, meraklı gözlerden gizleyebilirdi.

Tamamen tükenmiş bir halde son olarak Forest'i çağırdı yanma ve birlikte otobüsün yolunu tuttular. Sasha uzanmış sessiz sessiz yatıyordu, büyük erkek leopar yanma gitti ve birkaç kez dokundu ona; yaralarını, dikişlerini ve sargılarını inceledi. Tempest dönüp Darius'a baktı, yüreği gözlerine yansımıştı. Darius'sa eve geldiğini hissetmiş, bitkinliği biraz olsun azalmıştı, ölümün kokusu Tempest'in onu bağrına basan ışığına bıraktı yerini.

"Yaran kanıyor," dedi Tempest usulca.

"Ölmem," diye yanıtladı Darius. Onun türü normal olarak kalbinin ve ciğerlerinin çalışmasını durdurur ve kanlarını muhafaza ederdi ama Tempest ve o henüz güvende değillerdi. Hâlâ ana yola çıkan bütün patikaları kapatmış olan kamyon belasından kurtulmak zorundaydılar ve Darius diğerlerinin o kamyonlarda kendilerini beklediğini biliyordu.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi Tempest, Darius'un vücudunun onunkinden farklı bir tedavi gerektirdiğinden haberdardı.

"İhtiyacım olan şifalı bitkiler ve toprak, kanepenin üzerindeki dolapta."

Sesi yorgun çıkıyordu ve bu da Tempest'i korkuttu. Gözyaşlarına boğulmaktan özenle kaçınarak başını çevirdi. Darius'un görüntüsü, sırılsıklam olmuş, kan ve çamura bulanmış, siyah saçları başına yapışmış o hali, neredeyse kalbini durduruyordu.

Süratle çalıştı Darius'un üzerinde. Gözünde canlandırdığından daha kolay oldu; mermi vücudundan çıkıp gitmişti ve Darius yarasını içerden dışarı doğru yalıtmaya başlamıştı. Ama toprağın ve gençleştirici uykunun yardımı olmadan kendisini içerden tedavi etmek Darius açısından olağanüstü bir enerji gerektiriyordu. Tempest onun yarasını toprak, şifalı bitkiler ve Darius'un kendi şifalı tükürüğünden yaptığı bir karışımla sardı. Toprak ve tükürük karışımını hazırlamak için Darius'un talimatlarını izlemek tuhaftı ama Karpatyalılar'ın topraktan geldiği ve onun şifa verici özelliklerinden yararlandıkları yolunda Darius'un yaptığı açıklamayı kabullendi. Elleri onun boynunu okşadı, parmak uçları ona duyduğu ve her geçen gün büyüyen ama henüz dile getiremediği aşkını taşıdı.

Darius onun elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Çok üzgünüm, Tempest. Seni asla hayatımızın bu yanına maruz bırakmak istemezdim. Sık sık ölümlülere av oluruz biz. Yüzyıllar boyunca birçoğumuz bu şekilde katledildi. Keşke seni bundan esirgeyebilseydim"

"Güneşte solmam ben Darius, ya da yağmurda erimem. Sert biriyimdir, bilirsin. Şimdi bırak bizi çıkarayım buradan. Sen git uyu. Gerçek bir uyku. Biliyorum yeraltına gidemezsin ama iyi bir uyku çekebilirsin ve sana göz kulak olacağım konusunda bana güvenebilirsin." Zümrüt gözleri onun siyah bakışlarını yakaladı ve Darius'un yapabildiği kadar kolay bir şekilde de sürdürdü bunu. "Bana güveniyorsun, değil mi, Darius?"

Darius kendisini gülümserken buldu. Kan ve ölümün, acı ve bitkinliğin tam ortasında Tempest onu güldürmüştü. "Bütün varlığımla, bebeğim," diye karşılık verdi, sesi kadife yumuşaklığındaydı ve parmaklarının dokunuşu gibi dokunuyordu içine Tempest'in. Darius çenesini avucunun içine aldı onun. "Sana söz veriyorum, güvende olduğumuzu gördüğümde dinleneceğim."

Teslimiyet yavaşça sızdı Tempest'in gözlerine. Bir kere karar verdikten sonra Darius'la tartışmanın hiçbir manası yoktu. "Bana ne yapacağımı anlat."

"Otobüsü senin kullanman gerekecek. Fırtına zirvesine çıkmak üzere. Bundan yararlanmalıyız. Biriken yağmur suyu akarsulara dökülecek çünkü toprak onu ememez, yani bir sel geliyor. Sel suları çarpmadan köprüden geçmek için zamanlamaya ihtiyacımız var. Yolları kullanamayız çünkü kesilmiş durumda," diye açıkladı Darius.

Tempest sertçe ısırdı alt dudağını ama bu sadece onun du-

rumu kavradığına bir işaretti. Omuzlarını dikleştirdi ve sürücü koltuğuna doğru yürümek üzere kararlı bir şekilde döndü.

Darius onu incecik belinden yakaladı ve dudaklarına kapandı. Korkusunun tadına baktı, tatlılığının, sevecenliğinin. Tempest'in kendisine duyduğu ve paylaştıkları her saniye kaçınılmaz olarak büyüyen aşkın tadına baktı. Oyalandı, öpücüğü şiddetle sahipleniciydi, ona yakın olmanın zevkini çıkardı. İstemeye istemeye başını kaldırdı sonra. "Yola koyulmamız lazım, tatlım." Tempest'in hafif sersemlemiş yüz ifadesini incelerken gözleri daha da karardı. Fazla güzeldi onun için. Tempest'in yüzüne kan hücum etti ve dudakları hafifçe aralandı, Darius'un kendinde karşı koyma gücünü bulamadığı bir davet. Onu bir kez daha öptü, bu kez sert ve kısa.

Tempest direksiyonun başına oturdu. Yağmur ön camı dövüyordu, görüş mesafesi en düşük seviyeye inmişti. Bir an için kendinden emin olmadı, arkaya, Darius'a bir göz attı ama o pencereden dışarı bakıyor, fırtınanın şiddetini ayarlıyordu. Ne isterse yapabileceğine olan kesin inancı gördü onda. Ona kesin olarak güveniyordu Darius.

"Çok zayıf bir iz var, Darius," diye seslendi ona. " O da yağmurda kayboluyor ama sanırım üzerinde kalabilirim.' Otobüs ağır ağır hareket etti çamurlu patikada, çürümüş ağaç dalları otobüsün yan taraflarına çarpa çarpa yüzüyordu suda.

"Farları kapat," diye uyardı Darius, usulca.

"Ama onlara ihtiyacım var. Bu karanlıkta yolu göremem," diye karşı çıktı. "Su yükselirse, çamura saplanırız."

"Görebilirsin. Ben senin gözlerinden görürüm. Kendi duyularına güvenmeyi reddeden, senin içindeki o insan zihni," diye düzeltti Darius dalgın dalgın, sanki aklı başka bir yerlerdeydi.

Tempest soluğunu yavaşça dışarı verdi. Kendini sakin ve kontrollü hisseder hissetmez koca aracı girdap gibi dönen suyun içinden büyük bir dikkatle sürmeye başladı. Zihni ona oyun oynuyordu; karanlık sularda koyu kırmızı kan anaforları gördüğünü sandı. Ama yağmur o kadar sert iniyordu ki, önünü zar zor görebiliyordu. Sileceklerin gökyüzünden boşalan bu selle baş edebilme şansı sıfırdı.

Darius'un arkasında dikildiğini hissetti, vücudunun sıcaklığı kendi bedeninin soğukluğuna sızıyordu. Darius ona doğru uzanıp yüzünü avuçlarının arasına aldı, parmak uçları hafifçe dokunup sildi gözyaşlarını. "O katiller öldüğü için gözyaşı döküyorsun." Sadece ifade etmişti bunu, iyi ya da kötü bir anlam yüklemeden. Onun kendisini de vuran derin kederi hissedebiliyordu Darius.

"Özür dilerim, Darius." Alçak ve genizden gelen bir sesle konuşmuştu, sanki acıdan boğuluyormuş gibiydi. "Onların da aileleri, anneleri, eşleri vardı. Kardeşleri. Çocukları."

"Seni öldüreceklerdi, tatlım. Onların zihinlerini, niyetlerini okudum. Bazıları sana bu ölümü tattırmadan önce işin zevkini çıkarmayı düşünüyordu. Kız kardeşimi ve onun seçilmiş hayat eşini öldüreceklerdi. Böyle bir vahşete izin veremezdim," dedi Darius usulca.

"Biliyorum," diye onayladı, yumuşak bir ses tonuyla, "ve buna mecbur kaldığın için de seni suçlamıyorum. Seni karşı karşıya bıraktıkları pozisyonu fark ediyorum, ama yine de aileleri adına ve yaşamlarını heba ettikleri için büyük bir üzüntü duyuyorum. Belki de içlerinden bazıları doğru bir şey yaptığına inanıyordu. Bu da olan biteni haklı çıkarmaz ama birer can taşıyorlardı sonuçta."

Darius onun ensesindeki gür saçları kenara itip açığa çıkan tenini öptü. "Zaten bildiğim şeyleri açıklaman gerekmez, aş-

kım. Sen nasıl istediğin zaman bende olabiliyorsan, ben de senin zihnindeyim." Ellerini kısa bir süre onun omuzlarına koydu, Tempest'e duyduğu aşkın yoğunluğu sarsıyordu Darius'u. Daha yapacak bir sürü işi varken, rahatlıkla kapılıp gidebileceği bir duygu seli yükseldi içinde. Onu tuttuğu gibi kendisine çekme, tenini göğsünde hissetme arzusuna yenilmeden dönüp uzaklaşmalıydı ondan. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve bedenleri arasına bilerek mesafe koydu.

Tempest, yükselmeye devam eden bulanık suyun içinde yol alıyordu. İki kez bir asfalt yol üzerinden geçmiş ve bir başka toprak yol bulmuştu. Bir keresinde yola boydan boya park eden devasa bir kamyona çok yaklaşmıştı, içindekilerden biri sigara içiyordu. Dişini endişeyle alt dudağına geçirdi ama herhangi bir olay olmadan geçip gitti kamyonun yanından. Arkadaki Darius'a bir göz attı, rengine dikkat ederek. Yüzü kül rengiydi ve süzülmüştü, hatları derin oyuklar halindeydi yüzünde. Koca bir otobüsü bir yanılsama yaratarak maskelemenin yol açtığı gerilim çok büyüktü. Darius bu zayıf düşmüş hali içinde, alenen titriyordu.

Apar topar kaçırdı gözlerini, kalbi sanki her an göğsünden fırlayabilirmiş gibi çarpıyordu. Darius'un başına bir şey gelme düşüncesi dehşet vericiydi. Bilmediği bir bölgede cesareti elverdiğince hızlı sürdü otobüsü, tüm dikkatini verip yolu el yordamıyla bularak, zihnini su hacminin yol açabileceği tehlikeler üzerinde yoğunlaştırarak. Zaman zaman o kadar dar yollardan geçiyordu ki, ağaç dalları Tempest'in bir daha asla unutamayacağını düşündüğü tiz bir çığlığı andıran metalik bir ses çıkararak treylerin yan taraflarını kazıyıp alıyordu.

Köprü belli belirsiz bir karaltı olarak önlerinde belirdiğinde, Tempest görmeyi bu denli güçleştiren perdeyi de silip atma

umuduyla, yüzünü sildi. Yağmur ve sisin içinde sanki körlemesine araba sürüyormuş gibi hissediyordu. Köprü bir an otobüsün altında sallanıyormuş gibi geldi ve içgüdüsel olarak, neredeyse panikleyerek çekti ayağını gaz pedalından.

Darius anında bitti orada, çıplak ayağını onunkinin üzerine koydu ve gaza öyle bir bastı ki, lastikler çekiş gücü kazanmadan önce araba şöyle bir kuyruk salladı. "Sürmeye devam et, bebeğim," dedi usulca.

Zaten ona bir seçme şansı da bırakmamıştı, ayağıyla sertçe bastırıyordu ayağına. Tüm gücüyle asıldı direksiyona, yüreği ağzındaydı. Yapının üzerine bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyor, otobüsü savuruyor ve Tempest'in aracı köprünün üzerinde tutabilmek için olanca gücüyle boğuşması gerekiyordu. Sular treyleri kaldırıp iyice kabarmış dereye sürüklemek niyetindeydi. Tempest ancak otobüsü köprüden geçirdikten sonra rahat bir nefes alabildi. Ardından Darius'un ayağını itti üzerinden ve gaza basmasını engelledi. O kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki, dişleri takırdıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun, tatlım," diye fısıldadı Darius, eliyle onun saçlarını okşayarak. "Neredeyse atlatıyoruz."

"Neredeyse mi?" Tempest başını ona çevirip dik dik baktı. "Dahası da mı var? Çok yoruldum, Darius." Yaralı ve asıl dinlenmeye ihtiyacı olan Darius'ken böyle konuştuğu için aptal gibi hissetti kendisini Tempest. "Bu gece yeterince macera yaşadık bence."

Darius, sevgi dolu dokunuşlarla saçlarını karıştırdı Tempest'in. Bir yarı canavar ve tam bir yırtıcı adam olarak kendisinde hiç de beklemediği bir yan keşfetti. Tempest onun içini yumuşatıyordu. "Kal orada, tatlım. Bir barikat daha var aşacağımız, ondan sonra açık yola ulaşacağız."

Tempest boğuk bir gürleme duydu ve bir dev bir dalganın karşı akıntı oluşturarak yoluna çıkan her şeyi önlerine ittiğini fark etti. Hemen arabayı hareket ettirdi, yoğun buhar ve yağmur altında santim santim ilerlemeye başladılar. Yolun tam ortasında duran bir kamyona doğru yaklaştığını ansızın, birkaç metre kala fark etti Tempest. Gece görüş gözlüklerini gözlerine bastıran bir adam arabaya yaslanmıştı.

Şimşekler çaktı, parladı ve zifiri karanlığı gündüz gibi aydınlattı. Adam gözlüklerini çamura düşürdüğü sırada, Tempest de direksiyonu sertçe kırıp yoldan çıktı ve dev bir ağaca çarpmaktan son anda kurtuldu. Dişlerini sıkıp koca otobüsün kontrolünü sağlamak için bir süre boğuştu ve park etmiş kamyonu geçtikten sonra tekrar yola sokmayı başardı.

Darius arkasındaki koltuğa çöküp kalmıştı, yüzü o kadar soluk ve bitkin görünüyordu ki, Tempest az daha frenlere asılacaktı. "Git uzan hemen, Darius," diye emretti, yüzünün rengi ödünü koparmıştı. "Ben otobüsü Desari'nin bizi bekleyeceği otele götürürüm. Konocti Harbor Otel ve Kaplıcaları. Clearlake yakınlarında bir yerlerdeydi. Bulabilirim." Güzergâh gayet iyi işaretlenmiş ve izlenmesi kolay olur, diye umdu Tempest. Yön bulma konusunda hiç iyi değildi ama yön tabelalarını takip edebilirdi rahatlıkla.

Darius hiç tartışmadan sendeleyerek otobüsün arkasına yürüdü ve kanepenin üzerine uzandı, yaralı halde yerde yatan leoparın yanıbaşına. "Rehberin olmadan kaybedersin sen şimdi bizi, minik aşkım, biliyorsun."

Darius'un ses tonundaki sevecenlik altüst etti yüreğini Tempest'in. Kendi ırkına has gençleştirici uykuya yatmasını istiyordu onun, eski gücüne yeniden kavuşacak şekilde iyileşmesini toprağın altında. Yarasının verdiği onca acıya, kan

kaybının yol açtığı onca açlığa rağmen, zihniyle temas kurduğunda orada yine de sedece kendisini buldu Tempest, kendi güvenliğiyle ilgili endişeleri.

"Vazgeçilmez olduğundan ne kadar eminsin," diye tersledi onu Tempest, bilerek alaycı bir ton kullanıyordu. "Pekâlâ o otelin ve bu gece kalmayı planladıkları kamp yerinin yolunu bulabilirim. Sen şimdi uyu biraz, yaralı bir savaşçıya ihtiyacım olursa uyandırırım."

"Beni bir kez daha bırakmaya teşebbüs bile etme sakın, Tempest," diye mırıldandı Darius, ama o kadar yavaş bir sesle konuşmuştu ki, Tempest zar zor duyabildi. Sesinde, Tempest'i yeni bir gözyaşı seline boğan sakınmasız bir ıstırap vardı.

Hayatı boyunca hiç kimse istememişti Tempest'i. Hiç kimse ona ihtiyaç duymamıştı. Kesin olarak hiç kimse bu kadar çok sevmemiş, bu denli özen göstermemişti ona. Bütün o zorbaca, buyurgan hallerine rağmen, Darius'un her zaman önce onu düşündüğünü inkâr edemezdi. Gönlünün tamamen çelinmiş olduğunu da inkâr edemiyordu. Darius onun etrafını öyle güçlü bir büyüyle örmüştü ki, bu bağın kopabileceğini aklının ucundan bile geçiremiyordu.

Otobandan aşağı doğru inerken, yağmur da hız kesmiş, çiselemeye dönüşmüştü. Olup bitenleri zihninden uzaklaştırmak için her türlü çabayı gösterdi. Bütün o adamların haklarında gerçek anlamda hiçbir şey bilmedikleri kişilere saldırarak hayatlarını bir hiç uğruna heba etmiş olmaları düşüncesi perişan ediyordu onu. Orada kaç saldırgan olduğu hakkında bile en ufak bir fikri yoktu ama kedilerin iki insanı parça parça etmiş olduklarını biliyordu. Onların zihnindeki görüntüleri yakalamıştı. Diğerlerini Darius öldürmüştü ve onların kaç kişi olduklarını bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Bilmemek, ha-

yatında olup biten çılgınca şeylere çok fazla kafayı takmamak daha iyiydi.

Karpatyalılar. Vampirler. Vampir avcıları. Hepsi de biraz fazla tuhaftı.

Bölüm On Beş

Tempest otobüsü şarampole doğru sürdü, park etti ve başını direksiyona koyup dinlendirdi. Ezelden beri araba sürüyormuş gibi hissediyordu ama zaten tükenmekte olan gücünü sonunda tümüyle bitiren saatin gece yarısına ulaşmış olması değil, yol koşulları ve şiddetli yağmur olmuştu. Bitmiş bir halde gözlerini açık tutmak için boğuştu. Her şeye rağmen, kafa karıştırıcı bir yol ayrımına gelinceye kadar, otobanda kalmayı başarmıştı. Yolla birlikte sağa kıvrılmış ve sola sapmaması gerektiğini ummuştu. Baygınlık geçirdiğini hissederek gözlerini ovuşturdu.

Serin havanın kendisini canlandırması umuduyla kırarcasına açtığı pencereden içeri bir buhar bulutu akın edince, az kalsın kalbi duruyordu. Julian Savage titrek bir ışık olarak parlayıp katı hale geçti yanıbaşında, sonra yakışıklı yüzüne adeta

kazınmış bir endişeyle, hemen Darius'un yanma gitti. Tempest başını geriye atıp koltuğu yasladı, ona soru soramayacak kadar yorgundu.

"Ne zamandır bu durumda?" diye sordu Julian.

"Vuruldu," dedi Tempest gözlerini bile açmadan. "Ona uyumasını, size ulaşacağımı söyledim."

Julian, Darius'a doğru eğildi iyice, kendi bileğini kesti dişleriyle ve açılan yarayı sıkı sıkı bastırdı Darius'un ağzına. "Sana seve seve sunulanı al ki, hem kendin hem de hayat eşin için ayakta kalabil." Beklenmedik derecede yumuşaktı, endişe ve hipnotize edici zorlama karışımı sesi.

Darius o an kıpırdandı, saatlerdir ilk kez, güçsüz eli kalktı Julian'ın bileğini kavramak için ve tutup ağzına götürdü. Julian bir ezgiyle şifa ayinine başladı ve diğer tüm Karpatyalılar da kendi benzersiz telepatileriyle kilometrelerce uzaktan bağlanarak katıldılar bu ayine. Hepsi de hissetti Darius'un zayıflığını ve acısını. Hepsi de biliyordu onun ihtiyacı olan yeraltına gitmeyeceğini.

Tempest kendini zorlayıp sürücü koltuğundan kalktı, sendeleyerek treylere indi ve ancak dizlerinin üzerine düşerek durabildi Darius'un yanında. "İyileşecek mi, Julian?"

"Çok güçsüz. Daha savaşmaya giderken gücü azalmıştı zaten. Fırtınaya odaklanmak ve otobüsü saklamak için de zihinsel enerji kullandı." Julian endişeli görünüyordu, gözleri kaygıyla doluydu. "Toprağa gidip şifa bulması şart. Bizim insanlarımıza has uykuya ihtiyacı var."

Darius doğruldu, eskilerin güçlü kanı akıyordu damarlarında. "Yine kayboldu, değil mi?"

"Kaybolmadım," diye itiraz etti Tempest, sesi uykuluydu. "Sadece dinlenmek için iyi bir yer arıyordum."

Julian omuz silkti. "Birkaç kilometre önce yanlış bir yola saptı. Sizi ben götürürüm diğerlerin yanma. Sen uyumak zorundasın, Darius."

"Ben Tempest'i korumak zorundayım." Karşı konulamaz bir ifadeydi bu, kendisine itaat edilmesine alışmış bir varlığın emri.

Tempest başını onun bacağına yasladı. "Şu an asıl korunmaya muhtaç olan sensin, Darius. Ben *seni* koruyorum." Ters ters bakmak istedi Darius'a ama başını kaldıracak kadar bile enerjisi yoktu. "Anladın mı? Sorumluluğu ben alıyorum bundan sonra."

Julian her ikisine de hayır dedi başıyla. "İkiniz de acınacak halde görünüyorsunuz. Benim korumam dışında seçenek yok gibi. Otobüsü ben süreceğim. Siz ikiniz dinleneceksiniz."

Darius ve Tempest aynı anda, "İyi fikir," dediler.

Darius, Tempest'in elini bulmak için aşağı doğru uzandı ve parmaklarını doladı onun parmaklarına, bir araya getirdi. Uzun bir süre sessiz kalmak, otobüsteki sallantının ilginç bir biçimde rahatlatıcılığı, ikisine de iyi geldi. Sonra Darius'un başparmağı kıpırdamaya başladı, Tempest'in parmak eklemleri üzerinde ileri geri gezinen tüy hafifliğinde bir dokunuştu bu. "Vücudunun benimkinin yanında olduğunu hissetmeye ihtiyacım var," diye mırıldandı zar zor anlaşılır bir sesle.

Tempest onun ses tonunda yakaladı bu ihtiyacın aciliyetini. Darius hiçbir zaman saklamamıştı bunu zaten, savunmasız görünmek gibi bir endişesi olmamıştı. Tempest bitkindi, kendini kaldırıp alçak kanepenin öbür tarafına atmak bile büyük bir çaba gerektirdi. Darius'un yanına kayıp vücudunu onun vücuduna yasladı. Darius anında dönüp kollarını ona doladı. Evinde, ait olduğu yerde hissediyordu kendini Tempest,

güvenli ve korunaklıydı. Gözlerini kapattı ve uyudu, huzur içinde uykuya dalması için Darius'un hafif bir zihinsel dürtü uyguladığını fark etmedi bile.

Tempest bir saat bile geçmeden yerinden sıçrayarak uyandı; Julian daha önce belirlenmiş bölgeye treyleri park edip diğerleri için kapıyı açıyordu o esnada. Desari telaşla içeri girdi, ağabeyi ve Tempest'i görür görmez de hafif bir panik çığlığı kaçtı ağzından. Eli boğazına gitti. "Julian?" Hayat eşinden rahatlatıcı bir karşılık beklerken o uhrevi sesi dalgalandı bir an için otobüsün içinde.

"Daha çok kana ve şifa verici toprağa ihtiyacı var," diye karşılık verdi Julian.

Darius kendini biraz zorlayıp oturur pozisyona geçti, siyah gözleri etrafına toplanan ailesi üzerinde dolaştı. "Ne bu kaygılı haliniz! Sanki daha önce hiç yaralanmamışım gibi. Bir şeyim yok." Dönüp Tempest'e baktı.

Tempest'in kıpırdayacak hali yoktu. Kurşun gibi ağırlaşmış bedeniyle uzanıyor ve sevgi dolu gözlerini dikmiş ona bakıyordu sadece. Darius yüzünü okşadı onun, eli boynunda kaldı sonra. Sanki bütün dünyası Tempest'miş gibi bakıyordu ona.

Desari de Tempest'in saçlarını okşadı. "Harikaydın, Rusti, o kadar cesurdun ki. Bedeninin ne kadar korkunç bir bitkinlik içinde olduğunu hissedebiliyorum."

Tempest solgun bir tebessümü başarabildi. "Sakın bana Darius'un bütün olup bitenleri sahne sahne size yayınladığını söyleme."

"Tabii ki yaptı. İşlerin sarpa sarması halinde derhal haberdar olmamız ve yardım için geri dönmemiz gerekiyordu," diye izah etti Desari. " Onun yarattığı yanılsamaya katkıda bulunduk; bizi otobanda seyahat ederken görenlerin zihnine

treylerin de yanımızda olduğu anısını ekledik. Böylece dün gece kamp alanındaki o korkunç çatışma başlamadan çok önce, araçlarımızın tümünün de yolda olduğu şeklinde ifade verecekler."

"Canlı yayında maç yorumculuğu yaptın yani, Darius, öyle mi?" diye sordu Tempest, Darius'un kendisinin başta sandığından çok daha fazla enerji harcamış olmasından rahatsız olmuştu. Bu kadar solgun ve zayıf görünmesinde şaşılacak bir şey yoktu demek. "Nereye gitmesi gerekiyorsa götürün onu da biraz uyuyup beni rahat bıraksın."

Darius onun boynunda duran elini biraz daha sıktı. "Ayrılmayacağız seninle. Uyumadan önce biraz yemek yemen gerekiyor, Tempest. Yirmi dört saattir hiç gıda almadın."

Tempest'in kaşları kalktı. "Ha, anladım. Senin kendine bakman gerekmiyor ama benim gerekiyor, öyle mi? Öyle olmayacak, Darius. Bana istediğin kadar hırlayıp durabilirsin ama eğer beni bu ilişkiye zorlamakta ısrarlıysan, ancak kendine iyi bakman halinde yakamdan düşme ihtimalini sıfırlayacağını da iyi bilmen gerekiyor."

Darius kalbinin orasında Tempest'in her zaman yol açtığı o tuhaf erimeyi hissetti. Tempest onu azarlamak, sert davranmak için büyük bir çaba sarf ediyordu ama sesi titriyordu; Darius'un sağlığı için duyduğu endişe tüm açıklığıyla belli oluyordu. Darius eğilip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu Tempest'in. "Söylediğimi yapacaksın, tatlım. Senden beklendiği gibi."

Tempest'in gözlerinden ateş püskürdü. "Pekâlâ, Biriniz gidip bir sopa getirsin bana. Şöyle büyük bir şey. Belli ki aklının başına gelmesi için kafasına bir tane sopa yemeye ihtiyacı var. Ormanda bir yerlerde yitirmiş olmalı aklını. Seni budala, ben

senin buyrukla hareket edecek çocuğun değilim. Kendi kararlarını alabilme yetisine sahip yetişkin bir kadın var karşında. Şimdi hayatında bir kez olsun, yapman gerekeni yap ve git toprağa, ya da her ne haltsa oraya."

Julian kendini tutamayıp gülmek gibi bir hata yaptı, sonra da apar topar bir öksürükle gizlemeye çalıştı bunu. Darius ona ters ters baktı, diğerlerinin de yüzüne baka baka sırıttıkları dikkatinden kaçmamıştı. "Hepinizi yapacak işleri olduğundan eminim," diye göstere göstere buyurdu.

"Pek de yok aslında," diye yanıt verdi Barack.

Dayan da başını iki yana salladı. "Burası çok daha eğlenceli, Darius. Biliyorsun, ben de halen bu ilişki meseleleri üzerine çalışıyorum, bu nedenle bir tanesini yakından gözlemlemem lazım."

Syndil daha da masumane yaklaştı olaya. "Sen ve Rusti için endişelenmemiz çok doğal, Darius. Hiçbir şey sana yardımcı olmaktan daha önemli değil şu anda."

Julian kendinden memnun, sırıttı Darius'a. "Çok aydınlatıcı bir olay bu. Senin kendine has yöntemlerin konusunda ben henüz yeniyim, Darius ve itaat etmeyi reddeden kadınların nasıl en uygun biçimde yola getirileceğini öğrenmem fena olmaz."

Desari'in kaşları kalktı havaya. "Ben gösteririm sana itaati," diye onu tehdit etti.

Darius kükredi. "Hepiniz, çabuk gidin buradan."

"Sen de gidiyorsun," diye talimat verdi Tempest, vücudunu yastıklara iyice gömerek. "Uyumaya ihtiyacım var."

Darius onun sesindeki aşırı güçsüzlüğü duyabiliyordu. "Güvenli değil, bebeğim. Burada kalamayız. Avlandık ve hiçbirimiz en zayıf saatlerimizi toprak üstünde geçiremeyiz. Çok

yakında mağaralar var. Orada çok rahat edeceksin, söz veriyorum."

Tempest'in kirpikleri titredi bir an, kalp atışlarını oradaki herkes duyabiliyordu. "Yine o yarasa şeylerinden biri, değil mi?" Sesine bir mizah katmaya çalıştı. "Bu yarasa uykusuna devam edersek, terapi almam gerekecek korkarım. Kapalı yerler bana göre değil."

"Ben seni uyuturum," dedi Darius, usulca.

"Uyut hadi o zaman." Desari'nin yüzündeki kaygılı ifadeyi görmesine yetecek kadar kaldırdı kirpiklerini. Sonra diğerlerine baktı dik dik, onların yüzündeki endişeyi de okuyabildi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Darius'un siyah gözleri şiddetli bir koruma içgüdüsüyle yanarak canlandı birden. Sert bakışları ailesinin üzerinde dolaştı.

Tempest güçlü bir iç geçirdi ve saçak saçak dağılmış saçlarını yüzünden iterek oturdu. "Darius, olup bitenlerin farkına varamayacak kadar yorgunum. Herkes neden bu kadar endişeli? Sırf senin ihtiyaçlarına aşina değilim diye bana bilgi vermemeniz adil değil."

"Toprağın altında bizim uykumuzu uyumak zorunda," diye ağzından kaçırdı Syndil, Darius'a bakmaya bile cüret edemeden.

"Bu mu yani mesele? O kahrolası mağaraya gitmem mi? O yer altındayken ben uyuyacağım," dedi Tempest. "Plan bundan ibaret."

Syndil başını iki yana salladı, Darius'un uyarı homurtusunu duymazdan gelerek.

Tempest, Darius'u susturmak için tam ağzının üzerinde ellerini çırptı. "Anlatın bana."

"Toprağa gitmez. Toprağın üzerinde ölümlüler gibi uyu-

yacak çünkü seni saldırıya karşı savunmasız bırakmaktan korkuyor."

Tempest verilen bu bilgiyi hazmederken bir sessizlik oldu. Syndil'in bu müdahalesinden Darius'un hiç de hoşlanmadığı açıktı. Sevgiyle dolu parmakları, her şeyi halledeceği konusunda yatıştırarak onu, hafif hafif boynunu okşadı Darius'un. Sonunda omuz silkti. "O halde uyutun beni şimdi, ancak o durumda ikimiz birden mağarada olabiliriz." Düşüncesi bile midesini altüst ediyordu, canlı canlı gömülmek gibi bir şeydi bu. Ama bundan hiç haberi olmazsa, madem Darius'a yardımı dokunacaktı, katlanılabilir bir zahmet olurdu bu.

Bu soğukkanlı ifadesi, oradaki herkesin hayranlıkla dolu bir rahat nesef almasına yol açtı. "Gerçekten istiyor musun, Darius için böyle bir şey yapmayı?" diye sordu Desari, Tempest'in bileklerine sarılarak. "Kapalı mekânlarda çok sorun yaşıyorsun sen. Darius anlatmıştı bunu bize."

Tempest omuz silkti. "Uyursam sorun olmaz," dedi. "Hadi bakalım, Darius. Çok yorgunum." Gerçekten de öyleydi. Vücudunun külçe gibi ağırlaştığını hissediyordu. Darius'a bakmadı, canlı canlı gömülme düşüncesinin gözlerine yansıttığı tiksinti ve dehşeti görsün istemedi.

Darius koluyla onu sardığı gibi çekti ve ufacık vücudunu kendi güçlü bedeninin koruması altına aldı, yüreği onunla duyduğu gururla kabarmıştı. Tempest'in gerçek düşüncelerini okumak için yüz ifadesini görmeye ihtiyacı yoktu. Bir parçası bir gölge gibi yerleşmişti onun zihnine. Gömülme ve mağara düşüncesinin Tempest'te yol açtığı dehşeti çok net biliyordu ama o yine de Darius'un sağlığı söz konusu olduğunda bu fedakârlığı yapmakta tereddüt etmiyordu. "Bana müthiş bir armağan sundun, Tempest, ama bu imkânsız. Benim vücudum

kalbimi ve ciğerlerimi kapatmaya göre düzenlenmiş. Seninki öyle değil. Yer altında boğulursun sen. Biraz daha uzun zaman alabilir belki ama vücudum sonuçta iyileşecektir."

Darius'un siyah gözleri Tempest'in başının üzerinden öfkeyle parladı ailesine. Ona sırıtan Julian dışında hiç kimse bu bakışa karşı koymaya cüret etmedi. Desari, Julian'ın elini deli gibi sıkarak hayat eşini Darius'u daha fazla sinirlendirmekten vazgeçirdi.

"Lütfen Tempest'e bir sebze çorbası hazırla," diye emretti kız kardeşine Darius.

Tempest kararlı bir biçimde başını iki yana sallayarak reddetti bunu. "Gerçekten bir şey yiyemem, Desari, ama teşekkür ederim. Tek istediğim şöyle bir hafta filan uyumak."

Darius kısa bir bakış attı kız kardeşine, Desari'nin çok kolay okuyabileceği hızlı, sabit bir bakış.

Neredeyse algılanamayacak bir biçimde onayladı başıyla Desari. "Hadi bakalım, onları yalnız bırakalım da biraz toparlansınlar."

Barack hafifçe homurdandı genzinden. "Syndil, Sasha'nın da şifa verici gücümüze ihtiyacı var. Ben onu taşırım, sen de şifalı bitkileri getir."

Syndil'in kaşları kalktı havaya. "Bir konuk ağırladığımızı unuttun galiba. Ona akşam yemeği hazırlayacağım sonra da yürüyüşe çıkacağız."

Barack tam dirseğinin üzerinden yakaladı onu. "Beni kışkırtıp durma, Sydil. Sabrım taşmak üzere."

Tepeden bir bakış attı ona Syndil. "Sana yanıt vermek zorunda değilim, barbar. Ne şimdi, ne de daha sonra."

"O kıymetli konuğunla Dayan yürüyebilir ormanda. Onu avlaması için de Forest'i gönderirim," diye tersledi Barack. "Sen benimle kalacaksın."

"Galiba kendini kaybettin sen." Dik dik baktı ona Syndil. "Ben gidiyorum bir süre, biraz hava almaya ihtiyacım var."

Bir anlık sessizlik oldu. Darius'un başı kalktı anında, gözleri alev alevdi ama kendini frenleyip içindeki şiddetli itirazın dışarı taşmasına izin vermedi. Dayan otobüse doğru yönelmişken durdu, yüzü bir anda sertleşmişti. Julian bile hareketsiz kaldı, sanki bir bomba bırakmıştı ortalığa Syndil.

"O insanla mı?" diye tısladı Barack usulca, tehditkar bir tonla, sıkılmış dişlerinin arasından.

Syndil çenesini yukarı kaldırdı kafa tutar bir ifadeyle. "Seni ilgilendirmez."

Barack'ın eli Syndil'in kolundan boynuna kaydı. Avuç içiyle çenesini yakaladı, başını ona doğru eğerken sımsıkı tutup hareketsiz bıraktı onu. Herkesin gözü önünde dudaklarıyla kapandı onun dudaklarına. Ateşli. Yakıcı. Daha önce olup bitmiş her şeyi silip süpüren ve yerine ateşi, için için yanan yangını koyan.

Barack istemeye istemeye kaldırdı başını. "Sen benimsin, Syndil. Başka hiç kimse sana sahip olamayacak.."

"Buna böyle kendi kafana göre karar veremezsin," diye fısıldadı Syndil, elini ağzına bastırdı, gözleri şoktan kocaman olmuştu.

"Öyle mi?" Barack her iki elini birden onun omuzlarına koydu. "Ailemizin önünde seni kendime istiyorum. Seni hayat eşim olarak istiyorum. Ben sana aidim. Hayatımı sana sunuyorum. Sana koruyuculuğumu, sadakatimi, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senden de aynılarını kendime alıyorum. Hayatın, mutluluğun ve huzurun el üstünde tutulacak ve benim gözümde her zaman öncelikli olacaktır. Sen benim hayat eşimsin, sonsuza kadar bana bağlı ve benim himayemde

olacaksın." Barack bu sözleri yüksek sesle, kararlılıkla, Syndil'in bunu anlayamamasına, onun üzerindeki hakkını tanımayı reddetmesine duyduğu kızgınlıkla söylemişti.

"Ne yaptın sen şimdi?" diye inledi Syndil. Darius'a baktı. "Bunu yapamaz. Benim rızam olmadan bizi birbirimize bağlıyor. Bunu yapamaz. Söyle ona, Darius. Sana itaat etmek zorunda." Bir histerinin eşiğinde gibi görünüyordu.

"Barack'm neden ben ve Dayan gibi hislerini yitirmediğini merak etmedin mi hiç?" diye sordu Darius usulca. "Bizim gülemediğimiz yerde o güldü. Bizim arzulayamadığımız yerde o arzuladı."

"Ona birazcık bakan her kızı arzuladı. Ben böyle bir hayat eşi istemiyorum," dedi Syndil sertçe. "Geri al, Barack, hemen. Geri al sözlerini."

"İşte bu olmadı, o zaman," diye tersledi Barack. "Ben senin hayat eşinim ve bir süredir de bunu biliyorum. Sen sadece bunu görmeyi reddettin."

"Ben bir hayat eşi istemiyorum," diye itiraz etti Syndil. "Kendini beğenmiş bir erkeğin hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim."

Barack'm sert yüz ifadesi yumuşamış, yerini duygusal bir erkek güzelliğine bırakmıştı. "Senin şansına Syndil, kendini beğenmiş biri değilim ben. Bunu seninle baş başa konuşmamız lazım. Gel benimle."

Barack onu çeke çeke otobüsün dışına çıkarırken bile, Syndil hâlâ başını iki yana sallıyordu.

Onlar gittikten sonra Desari ağabeyine döndü. "Biliyor muydun? Bütün bu süre boyunca biliyor muydun bunu?"

"Şüpheleniyordum," diye yanıt verdi Darius. "Barack renkleri görüyordu. Dayan ve benim kaybettiğimiz birçok şeyi o

muhafaza etmişti. Savon, Syndil'e saldırdığında Barack o güne kadar kontrol etmeye çalıştığım hiçbir şeye benzemeyen bir canavara dönüşmüştü. Haftalarca kudurdu öfkesinden, o kadar ki, onu kontrol altında tutabilmek için Dayan'ın kudretini de ödünç almak zorunda kalmıştım."

"Hiç fark etmedim," dedi Desari usulca.

"Çok kızgın ve şiddete eğilimli olduğu için sizden uzak tuttuk, akıl sağlığından endişeliydik. Savon'u kaybettikten sonra, Barack'ı da kaybetme ihtimaliyle kaygı duymanızı istemedik. Sadece erkeksi bir koruma ihtiyacı değil ama aynı zamanda keder ve gazap da yaşadığını fark ettim, Kurallara saygısızlık ve ihanet, Syndil hissediyordu."

"Birkaç kez toprağa gitmişti," diye hatırladı Desari.

"Hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin güvenliği için onu ben gönderdim uyumaya. O kadar çılgına dönmüş bir halde ve öyle büyük acılar içindeydi ki, başka çarem yoktu. Syndil'in de acılarının hafiflemesi için zamana ihtiyacı vardı; yaşadığı korkunç deneyime dair anılarının Barack'ın baş edebileceği kadar solması için."

"Barack'm son haftalarda bu kadar sessiz, bu kadar tanınmaz bir hale gelmesinin nedeni de buydu demek," dedi Desari, Julian'ı dürterek. "Syndil'i istemek için neden bu kadar bekledi peki?"

Desari omuz silkti o kayıtsız, ince zarafetiyle. "Çok uzun bir süredir hayat eşlerine yakın akraba kadınlarımız olmadı. Bu tür durumlar konusunda fazla bilgi sahibi değilim, o yüzden yanıt veremem. Belki de bu yakınlık erkeğe çok daha uzun bir özgürlük sağlıyor."

"Özgürlük mü?" Desari ters ters baktı Julian'a. "Bana erkek özgürlüğünden, hayat eşinden falan bahsetme. Sen de tıpkı

Barack'ın Syndil'in özgürlüğünü çalması gibi çaldın benden özgürlüğümü."

Tempest, sohbete kayıtsız kalamayıp canlandı. "Syndil onu reddedebilir, değil mi? Yani, hangi çağda yaşıyoruz? Erkekler istemediği halde bir kadını alıp götüremez herhalde, değil mi?"

"Bir Karpatya erkeği hayat eşine ritüel sözcükleri söylediği anda, onlar artık birbirine bağlıdır, ruhen. Syndil ondan kurtulamaz," dedi Julian usulca.

"Neden?" diye sordu Tempest, kınayan yeşil gözlerinden tam olarak istifade etsin diye başını Darius'a çevirerek.

Darius pek o kadar ürkmemişti, hatta pişman bile görünmüyordu. Lütfedip bir yanıt da vermedi ona. Eğleniyor görünecek kadar da cüretkârdı.

"Gerçek bir hayat eşi, ruhumuzun kayıp öteki yarısıdır. Ritüel sözler ruhları tekrar birbirine bağlar. Bunlardan biri diğeri olmaksızın var olamaz. Birinin hayat eşinden ayrı kalması son derece -Julian doğru kelimeyi aradı bir an- *rahatsız edicidir.*"

"Peki bir erkek, kadının isteyip istememesine bakmadan onu kendisine bağlamayı tercih edebilir mi?" Tempest çok öfkeliydi. Darius'un bunu yaptığına inanıp inanmadığından tam olarak emin değildi. Ama eğer öyleyse, bu barbarlıktı. Tamamen barbarlık.

Darius kocaman kollarıyla sardı Tempest'in omuzlarını. "Pratikte sadece, tatlım. Kadınlar nadiren tanırlar kendi zihinlerini. Ama bir kadın kendi hayat eşine olan ihtiyacından kaçamaz da. O, *o kadının* diğer yarısıdır aynı zamanda, senin anlayacağın."

Yarasına aldırmadan sertçe itip uzaklaştırdı onu kendisinden Tempest. Darius yerinden bir santim bile kıpırdamadı.

Yüzü tamamen ifadesiz kalsa da, Tempest onun kendisine sataştığını, kendisiyle eğlendiğini biliyordu. "İnanmıyorum, neyse ki Karpatyalı değilim, o yüzden de bende işlemez. Ve şimdi bu saçmalığı Syndil'le konuşmaya gidiyorum."

Darius onu boynunun yanından öptü. Öyle kısa, kaçamak bir öpücük değil, Tempest'in omurgasında aşağı doğru minik ürpertiler yollayan, kan dolaşımında dans eden alevler yollayan uzatılmış bir öpücük. Tempest ters ters baktı ona. "Bu konuda, bunun olmayacağı konusunda anlaşmıştık sanıyordum. Bu meseleyi uzun uzun tartışmamış mıydık seninle?"

Dişleriyle Tempest'in köprücük kemiğini sıyırdı Darius, çenesiyle gömleğinin yakasını kenara çekmeye, çıplak teninin bulmaya çalışıyordu.

"Öyle miydi? Hatırlayamıyorum galiba."

"Başka her şeyi hatırlıyorsun ama." Tempest sert görünmek için elinden geleni yaptı ama aralarında gidip gelen elektrik sıçramaları varken bu çok zordu. "Darius, yaralısın, o halde öyle davran, tamam mı? Bizim yardımcı hekimlere, sedyelere ve belki de bir düzine bayıltıcı ilaca ihtiyacımız var."

Darius bunun üzerine kalktı, o rahat, bildik zarafetiyle, damarlarında akan antik kanın kudretiyle kazandığı akışkanlık ve çeviklikle. Tempest'e doladığı kolu kaya gibi sertti, tuttuğu gibi götürdü kendisiyle beraber Tempest'i de banyoya. "Ölümün pis kokusunu temizlemem lazım üzerimden, Tempest, yoksa sana istediğim gibi dokunamam."

Hiç beklenmedik bir şekilde çıktı ortaya bu itiraf. Tempest onun zihniyle temas kurdu, bu kadar kolay başarabilmesine de şaşırdı. Darius kederliydi. Çatışmada infaz ettikleri için değil. Bu konuda sorunu yoktu; kendi insanları için zorunlu olanı yapmıştı ve aynısını bir kez daha yapardı. Tempest'i teh-

dit edecek kadar kötü olanlar için vicdan azabı ya da üzüntü hissetmeksizin, korurdu onu. Ama onun karşısına masum bir adam olarak çıkmayı başaramadığı için kederliydi. Kendisini bir canavar, kontrolden çıkmış bir katilken görmesini istemezdi. Kendisinin halkı için son derece gerekli bir adalet dağıtıcısı olduğunu anlamasını istiyordu Tempest'in.

Tempest'i kaldırıp kendisiyle birlikte küvete taşıdı ve su Tempest'in sıcak teni üzerinde serin bir etki yaratarak tükenmiş bedenine yeniden biraz hayat üfledi. Berbat yaralarının görüntüsünden çekinerek, Darius'un omuz ve sırtındaki kanları büyük bir özenle yıkadı. Uzandı, ince parmaklarıyla kafa derisine masaj yaparak gür saçlarını şampuanladı. Darius başını eğdi onun işini kolaylaştırmak için.

Tempest onca bitkinliğine rağmen kendisini çıplak, ona yaslanmış, nabız atışları hızla yükselirken buldu. Darius'un bedeni canlanmış, sert ve kalın, abanıyordu ona. "Yapamayız muhtemelen," diye fısıldadı Tempest. Ama dili dışarı çıktı ve Darius'un karnına doğru akan su damlacıklarını yakaladı. Daha da aşağılara inen patikayı izledi, Darius'un bedeninin kasıldığını hissediyordu. Elleri, masaj yaparak, ovalayarak, baldırlarının sert kaslarını izleyerek, sanki kendi iradeleriyle hareket ederek kalçalarına doğru kaydı.

Tüylerle pürüzlü teninin kendi yumuşaklığına değecek kadar yakın olmasının verdiği hissi sevdi. Darius ona kendisini güzel ve kadınsı hissettiriyordu. Ateşli ve kıpır kıpır. Aç ve seksi. Kendini güvende hissettiriyordu, sanki bir daha asla yalnız kalmayacakmış gibi. Yapıştı ona Tempest, onun bedeninin korumasına daha da sokuldu.

Darius ise onun kışkırtıcı dudaklarını uzaklaştırmaya çalışıyordu aklından. Bitkinlikten ayakta duramaz haldeydi

Tempest. Ona sahip olabilirdi -Tempest onu asla reddetmezdi ve müthiş bir hazzı garanti edebileceğinin de farkındaydı Darius- ama Tempest'in bedeninin dinlenmeye ve beslenmeye, Darius'un ise her şeyden önce onu sağlıklı ve koruma altında görmeye ihtiyacı vardı.

Tempest'in başını yukarı kaldırdı, şimdi onu hafif hafif, nazikçe öpebilirdi. "Haklısın, bebeğim" dedi usulca. "Sen iyice dinleninceye kadar mümkün değil yapamayız bunu. Uyumanı istiyorum ben."

Su üzerlerinden dalga dalda dökülüp kan ve ölümün korkunç kokusunu temizlerken, tek koluyla tuttuğu gibi kendine çekti onu Darius.

"Beni de kendin gibi yap." Tempest o kadar alçak sesle, Darius'un keskin duyma yetisi için bile öylesine zar zor anlaşılabilir bir perdeden konuşmuştu ki, duyduklarının doğru olup olmadığından emin olamadı Darius. Belki de zihni ona bir oyun oynuyordu.

"Tempest?" İsmini onun boynuna doğru söylemişti; baştan çıkmış, kalbi küt küt atıyordu. Gözlerini kapattı, Tempest'in sözlerinin kadife ayartısına karşı koyacak gücü bulabilmek için dua etti.

Tempest zümrüt gözleriyle onun yüzünü inceleyebilmek için kafasını kaldırdı. "Bunu yapabilirsin. Beni de kendin gibi yap. O zaman rahat rahat dinlenebilirsin. Uyuman gerektiği gibi uyu. Yap gitsin, Darius. Kanımı al ve seninkini ver. Senin yaşamanı istiyorum."

Sesinde, zihninde kararlılık vardı ama yine o incecik bedeni yapacağı şeyin muazzamlığı karşısında titriyordu. Aklı ve fikri sadece Darius'ta, onun iyi olmasındaydı. Darius homurdandı, hep bunu, hayat eşini, bütün bir ebediyet boyunca aralarında

yanan esrime yangınlarını isteyen o bencil canavarla boğuşuyordu. Tempest bunun kendisine neye mal olacağının farkında değildi. Güneş. Kan. Avcılar. Onun dönüştüğü şeyden tiksinen insanlar. Hatta bizzat bu deneyimin kendi tehlikesi.

Parmaklarıyla okşadı avucundaki saçlarını Tempest'in. "Yapamayız, Tempest. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Sakın bir daha bunu gündeme getirme çünkü bu tür bir ayartıya direnecek gücü bulup bulacağımdan emin değilim."

Tempest, Darius ona sahip olmaktan başka bir şey düşünemez hale gelinceye kadar bedenini parça parça eden diri alevler göndererek, yüzünü okşadı onun. "Bunu çok düşündüm Darius ve tek çare bu. Senin gibi olsaydım güvenliğim için endişelenmene gerek kalmazdı. Toprak altında yanında da kalabilirdim."

Darius, bu sözleri sarf ettiği sırada sert bir çarpma hissetti Tempest'in kalbinde, üstüne kapanan toprağın, canlı canlı gömülmenin zihinsel imgelerini gördü. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmıştı Tempest ama nabzı müthiş bir hızla atıyordu.

Bütün sağduyusunu yitirmeden o sevecen parmaklarını durdurmak için elini yakaladı Darius. Tempest'in kokusu onu çağırıyordu, bedeni açlıkla sertleşmiş, irileşmişti. Ağzı onun tadına bakabilirdi aslında, kanının o sıcak, baştan çıkarıcı baharatını tadabilirdi. Hiçbir şeyi bundan daha fazla istememişti. "Böyle bir şeyi aklıma bile getirmeyeceğim, Tempest. Senin için çok büyük bir risk bu. Olabildiğince insani bir hayat yaşamaya karar verdim ben. Seninle birlikte yaşlanmak, sen öldüğünde ölmek istiyorum. Seni dönüştürmek benim göze almak istemeyeceğim bir risk."

"Sağlığını ve gücünü yavaş yavaş kaybettiğini izlemek de

benim isteyeceğim bir şey değil, Darius," diye karşı çıktı Tempest, kollarını onun beline dolayarak. Parmakları Darius'un kalçaları üzerinde buluştu ve onu içini dışına çıkarmakla tehdit eden yavaş, erotik devinimlere başladı. "Düşünüp taşınmadan alınmış fevri bir karar değil benimki. Gerçekten çok ciddi, uzun uzun düşündüm üzerinde. Bizim için tek çözüm bu. Bir anlam ifade eden tek şey." Dudakları hızla gezindi Darius'un göğsünde, dili göğüs uçlarını yaladı, bir su damlasını dümdüz karnına kadar hiç acele etmeden izledi; göbek deliğinin etrafında, Darius'un bedenindeki her bir kas tek tek onun için çıldırıncaya kadar, fırıl fırıl döndü.

"Etraflıca düşünmemişsin." Açlığın boğuk sancısıyla doluydu Darius'un sesi. Kendisini tutamadı, eli onun atlas teninde dolaştı hızla, yukarı doğru çıkıp yumuşak ağırlığını avuçladı göğüslerinin, başparmağı dikilmiş göğüs uçlarını okşadı, Tempest ürperdi ve kendine bastırdı onu. "Kapalı mekânlara tahammül edemezsin. Toprağa gömülme düşüncesi bile tiksindirici senin için. Aklın kan içme fikriyle baş edemez."

Darius bile bile dile getirdiği bu canlı imgelerle onun ürküp geri çekileceğini düşünmüştü ama Tempest kendini tümüyle onun zonklayan ereksiyonun ucuna doğru kayan bir su damlasını yakalamaya vermiş görünüyordu. Dili, Darius'un tüm bedenini denetimden çıkmış vahşi bir rüzgâr gibi dalgalandıran bir ateş fırtınası gönderdi. Dudakları sımsıkı, ateşli ve öylesine hassastı ki, saçlarından koca bir demeti elleriyle kavradı ve uzun bir süre tuttu onu orada Darius, ıstırap ve esrime arasında bir yerlerde.

Darius açlığının, egemen olma, kendisinin olana sahip olma, onu kana kana içme, ağzının gerçek bir hayat eşinin yapması gerektiği gibi onun bedenini içine aldığını hisset-

me ihtiyacının azgın bir hal almaya başladığını duyumsadı. Köpek dişleri tehlikeli bir biçimde uzadı ve canavar özgürlük uğruna ayaklandı. Tempest kendini adamıştı ona. Bu Tempest'in fikriydi. Hiçbir suçluluk duymadan onu alabilir, kendi dünyasına götürebilir ve sonsuza kadar sahip olabilirdi. Ayartı böylesine müthişti; zorla kaldırdı Tempest'in başını, ellerini saçlarına doladı, yumuşak boğazı kırılgan ve onun hücumuna açıktı.

Tempest seve seve gitti ona, en ufak bir korku duymaksızın, daha kolay erişsin diye çenesini kaldırarak. Darius hiç durmaksamadan döndü Tempest'in etrafında, arkasına geçti. Tek bir güçlü koluyla onu kendisine kilitleyerek yüzünü Tempest'in omuzlarına gömdü; zorlukla soluk alıp, kendisini bu kadar şiddetle hırpalayan ayartıyı soluğuyla vererek. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ikinci kez gözyaşları döküldü yüzünden ve omuzlarından akan suya karıştı. Ona sahip olmak, tadına bakmak, kendi yaşam şeklini ona öğretmek için can atıyordu. Ama bundan da daha fazla, Tempest'in böyle bir teklifte bulunmuş olması onurlandırıyordu onu. Seve seve onun hayatına girmeyi isteyecek kadar Darius'a âşık olabilmesi müthişti.

Sanki Tempest âşık olduğunu kabullenmiş ya da kendi kendisine itiraf etmiş gibi de değildi durum. Tempest onun kendisini tanıdığı ölçüde onu tanıyacak kadar bile paylaşmamıştı Darius'un zihni. Darius için bu denli inanılmaz bir armağan vermesiydi mesele. Kayıtsız şartsız benimsemesi, onun hayatını, sağlığını kendisininkinden daha öne koymasıydı. Darius onun korkularını tek tek biliyordu. Onun zihninde yaşıyordu. Yine de sırf Darius zorunlu olduğu hayat tarzını güvenli bir şekilde sürdürebilsin diye bildiği her şeyden bile isteye vazgeçmişti. Var olduğu uzun yüzyıllar boyunca tek bir kişi bile onu

korumayı ya da onun gereksinimlerine öncelik vermeyi aklından bile geçirmemişti. Birisinin onun arzularını bir an olsun düşünmüş olduğundan bile kuşkuluydu Darius. Diğerlerinin ihtiyaçlarını karşılamak onun göreviydi, avlanmak, korumak, yol göstermek, kontrol etmek. Bu kadar basitti.

Tempest ise koşulsuz bir aşk sunuyordu ona. Bunun ne demek olduğunun bile farkında değildi; düşünmemişti hiç. Darius'un bir şeye ihtiyacı vardı ve Tempest bunu ona sağlamak için yeri göğü birbirine katmaya istekliydi. Kararlılığını kolayca okuyordu. Üstelik bu konuda Darius'u ayartmaya da gücü yetiyordu. Darius bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Buna açtı.

"Bebeğim," diye fısıldadı usulca, dişleri nabzının yumuşak ayartısı üzerinde bir aşağı bir yukarı sürtünerek geziniyordu. "Seni tehlikeye atmayacağım. Hayatını riske edemem. Eğer bunu yaparsam ve bir şeyler ters giderse, her ikimiz birden kaybolabiliriz. Bana böylesine değerli bir armağan verme isteklilığin için teşekkür ederim, ama kabul edemem. Bunu yapamam." Onunla gurur duyuyordu, ona duyduğu büyük aşktan gurur duyuyordu Darius.

"Bu daha önce yapılmış, Darius. Vereceğim reaksiyondan korkuyorsan, çıkabilecek bazı sorunlar için bir takım çözümler düşündüm ben. Toprak altına gitmeden önce beni uyutursun, en azından beynimin senin hayat tarzını benimseyebileceği bir süre boyunca."

Darius, onun baştan çıkarıcılığından kurtulup biraz rahatlama ihtiyacıyla kararlı bir şekilde suyu kapattı. "Bu doğru, Tempest, ama-"

"Hemen karşı çıkma. Şu an için iki kez bana kanını aktardın. Bunu yaptığını bilmiyordum bile ben. Senin yöntemle-

rini öğrenene kadar benim ihtiyaçlarımı karşılayabilirsin. O kadar da zor olmasa gerek." Darius onu bir havluyla sarıp sarmalarken, elini yakaladı Tempest, avuç içini göğsüne bastırdı. "Zaten yarı senin, yarı benim dünyamda yaşıyorum, hiçbir yerdeki evimde. Sen ise kudretin olmadan yaşayamazsın ve bu kudretin yavaş yavaş senden aktığını görmeye dayanamam ben. Senden beklenen bu değil. Sende bir yücelik var, Darius."

Darius gülümsedi, siyah gözleri yumuşadı, ağzının sert hatları gevşedi. "Peki ya sen? Benden daha mı az değerli olduğunu düşünüyorsun ki, benim için kendini bu şekilde feda etmen gerekiyor?"

Tempest onu bu yanlış kanıdan vazgeçirmek için derhal karşı çıktı bu düşünceye başını iki yana sallayarak. "Tabii ki değil. Aslında, senin kibirli, zorba bir diktatör olmaktan uzak tutmam, doğru yoldan sapmanı önlemem için bana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Zorba bir diktatör mü?" diye tekrarladı Darius, o erkeksi alaycılık sesinin kadife tınısından akıyordu. Ensesini burnuyla dürttü.

"Kesinlikle." Tempest'in yüzündeki tebessüm geride ciddi bir ifade bırakarak kaybolmuştu. "Ben diğer insanlara benzemem, Darius. Hiçbir yere hiçbir zaman sığmadım. Bunu aramızda halledebilir miyiz bilmiyorum ama hayatımın her parçasını yönetmeye yeltenmemeyi başarabilirsen eğer, ben de denemeyi isterim. Seninle olmak istediğimi biliyorum. Senden ve yanındakilerden korkmadığımı biliyorum."

Darius'un kaşları kalktı bu bariz yalan karşısında.

"Ah, kes şunu." Tempest bir havlu fırlattı ona. "Bana öyle bakma. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Asla, Darius. Ben öyle çok fazla şeye inanmam ama sana inanıyorum." Te-

miz bir giysi bulmak için etrafına bakındı ve yanına almayı düşünmemiş olduğunu fark edince de hayal kırıklığına uğradı. Yorgunluk olanca ağırlığıyla üzerine çöküyor, onu ikna etme ihtiyacını dışarı itiyordu. Yere uzanıp bir hafta uyumak istiyordu.

"Bana bunu düşüneceğine söz ver yeter, Darius. Gerçekten de tek anlamlı çözüm bu. Ve eğer bunu aramızda halledemezsek, bizim belirleyeceğimiz bir zamana kadar, ben de kendi başımın çaresine bakabilmeliyim." Küvetin kenarına çöktü, daha fazla ayakta durmayacak kadar bitkindi.

Darius açlığını, kudurmuş arzularını ve doğru hüküm vermesini gölgeleyen heyecanlarını bastırdı. Bir iki gün önce Tempest için yapmış olduğu bornoz geldi aklına. Kapıda asılı duruyordu, kalın ve sıcacıktı. Tempest'i onun yumuşaklığına sardı. "Yemek yiyeceğiz, tatlım, sonra da uyuyacağız. Bütün bunlar bir sonraki kalkışımızda halledilebilir."

"Desari'nin ilk konser günü değil mi bugün? O adamları peşine kim taktıysa, yeniden deneyecektir. Çok savunmasız olacak, Darius. O sahneye çıkmadan önce çözmemiz lazım bu meseleyi."

Darius onun halsizliğini duyumsayabiliyordu. İkinci bir deri gibi yapışmıştı yorgunluk Tempest'e. Karpatya erkeklerinin öncelikli görevi kendi hayat eşlerini korumak, onların her türlü sorunuyla ilgilenmekti ve Darius da daha fazla tartışmaya girmeden onu kolundan tuttuğu gibi mutfağa götürerek masaya oturttu.

Desari üzerinde buharlar tüten bir tas sebze çorbası hazırlamıştı. Kokusu bütün otobüsü doldurdu ama Tempest elini midesine bastırıp, kusmamaya çalışmakla yetindi. *Gördün değil mi Darius? Hiçbir şekilde yemek yiyemiyorum. Ne kendi*

dünyama bir adım atabiliyorum ne de senin dünyana. Seninle birlikte bir gelecek şansı için dönüşme tehlikesini göze almak istiyorum.

Darius onun bu yumuşak, ikna edici sesini duymazdan geldi ve zihnini bile bile onun zihnine sapladı. Nezaketi bir yana bırakıp Tempest'e karşı koyacak zamanı bile tanımadan sertçe kontrolü eline aldı. *Bu çorbayı içeceksin, midene inecek ve seni besleyecek.* Bu bir komuttu. Onu itaate zorladı Darius, midesi yemekten kurtulmaya çalışarak ayağa kalksa da.

Tempest gözlerini kısarak baktı Darius'a, çorba kasesi bomboştu. Yüzüne düşmüş nemli saçlarını eliyle itti, uzun kirpikleri bitkinlikten düşüyordu. "Sadece uyumak istiyorum, Darius. Hadi uyuyalım."

Güçlü koluyla sardı onu Darius, kolayca kaldırdı ve treylerin dışına taşıyıp geceye doğru ilerledi. Savaşçı ve tutsak rollerine geri dönmüşlerdi ama Tempest'in umurunda değildi. Gözlerini kapadı ve onun göğsüne doğru iyice sokuldu.

Darius'un yeraltına gitmek için tercih ettiği tünel, jeotermal aktiviteler nedeniyle sıcaktı. Tempest'in boğulma duygusunu tetikleyerek anında soluksuz bıraktı onu. Bunu saklamaya çalıştı, rahatsızlığını bilmesini istemedi. Kendisini tamamen onun korumasına bırakarak biraz daha kuytularına saklandı Darius'un. Kendisi gidemediği için onun da toprağa gitmeyeceğini biliyordu. Darius bu durumda yeryüzünde Tempest'in insanlar gibi uyuyabileceği güvenli bir uyuma alanı ayarlayacak, kendisi de aynı şekilde uyuyabilmek için elinden geleni yapmaya çalışacaktı. Oysa onun gençleştirici toprağa ihtiyacı vardı, özellikle de şu an, yaralıyken. Kalbini ve ciğerlerini durdurmaya, Karpat tarzı uykuya ihtiyacı vardı. Tempest onun güçlü kaslarına karşı gülümsedi, ansızın onu kendi düşün-

me şekline ikna etme yeteneğine yönelik bir güven gelmişti üzerine. Sadece biraz dinlenmesi gerekiyordu önce, sonra bir kez daha saldıracaktı. Darius sonsuza kadar direnemezdi ona. Onun zihnine girmişti, kırılganlığını duyumsamıştı. Israrlı davranırsa boyun eğecekti Tempest'e. Tüm varlığıyla istiyordu aslında Tempest'in dönüşmesini.

Darius'un kendisini onu korumak zorunda hissettiğini, onun kırılganlığını ve hassaslığını fark ettiğini biliyordu Tempest. Ama kendisinin öyle olmadığını da biliyordu. Belki fiziksel olarak Darius'un ırkına kıyasla zayıftı ama müthiş bir irade gücüne sahipti. Bu konuda ondan zerre kadar geri kalır yanı yoktu. Darius'un güvenliğini sağlamanın, aynı acımasız yöntemlerle, en az Darius'unki kadar şiddetli bir aşkla onu korumanın bir yolunu bulacaktı.

Bölüm On Altı

Yemekleri ve konserleriyle ünlü Konocti Harbor Oteli, dağların içine gömülü kocaman bir gölün kenarında, devasa çam ağaçlarının serin gölgesine kurulmuştu. Otelin açık hava konserleri, büyük amfi tiyatrosu ve konuklarının akşam yemeği eşliğinde gözde şarkıcıları izledikleri çok daha keyifli iç mekânları, büyük kalabalıkları çekerdi. Etkinliklerine ülkenin dört bir yanından akın akın ziyaretçi çeken Yaz Festivalleri ise bir efsaneydi. Desari'nin de en sevdiği sahnelerden biriydi ve California'ya her gelişinde mutlaka bir konser koyardı buraya. Darius ve Julian içinse, güvenlik tam bir kâbustu.

Güvenlik şefi kırklı yaşlarında gösteren ve işini bilir, çıkabilecek herhangi bir hadiseyle baş edebilir havada bir adamdı. Grubun kendine özgü sorunlarını dikkatli bir biçimde dinledi. Desari'nin birkaç ay önce uğradığı suikasttan zaten haber-

dardı ve ilave önlemler almıştı. Yine de onların fikirlerine ve her türlü işbirliğine de açıktı. Darius bu adamdan hoşlanmaktan, ona genellikle sadece kendi türüne sakladığı kıskanç bir saygı gösterecek kadar ileri gitmekten alamadı kendini. Darius işbirliği bekler, gönüllü ya da dayatma yoluyla alırdı bunu bir şekilde; ama güvenlik ekibiyle tam bir işbirliği işi her zaman kolaylaştırırdı.

Desari kapalı mekânda sahne alacaktı. Üç adam da bu konuda görüş birliğine vardılar. Daha güvenliydi ve etrafı kontrol etmek de çok daha kolay olacaktı. Güvenlik şefi onlara etrafı gezdirdi, son zamanlarda yapılan yenileştirmeleri onlarla birlikte inceledi, kat planlarını ve bütün olası giriş çıkışları gösterdi. Çalışılması kolay bir adamdı ve bu küçük dinlence yeri için oldukça ehil bir personele de sahipti. Buna rağmen, bekledikleri problemin niteliği açısından bu personelin yeterli olmadığının farkındaydı.

Etkinlik görevlileri yerel halktan seçilmiş, çoğunluğu genç insanlardı ve Desari'nin düşmanlarınca oluşturulan tehdit türüyle baş edemeyecek kadar deneyimsizdiler. Darius ve Julian girişleri kendilerinin kontrol etmeleri gerektiğini biliyorlardı; kapıdan giren herkesin niyetlerini okuyacaklardı. Dayan ve Barack'ın da hiç değilse konser başlayıncaya kadar yardımı dokunabilecekti. Dış görünümlerini istedikleri şekilde maskeleyebilme meziyetleri sayesinde güvenlik elemanlarının arasına karışabilir ve grup üyesi gibi görünmezlerdi.

Erkekler konser öncesi güvenlik önlemleriyle meşgulken, Tempest de otel tarafından sağlanan odadaki duşun tadını çıkarıyordu. Darius ona bir elbise dolabı ayarlamıştı. Tempest'in hayatı boyunca hiç böyle giysileri olmamıştı. Üzerlerinde delikler olmayan blucinler ve sarılmış, rulo halinde elbiselerin

hepsi de tam üstüne göreydi. Bir an için neredeyse giymiyordu onları, kendisini bir metres gibi hissetmişti. Ama sonra karşı koyamadı. O da grubun bir parçasıydı, bundan hoşlansa da, hoşlanmasa da. Desari ve Syndil zarif, çarpıcı kadınlardı. Rusti'nin yağlı iş tulumlarıyla etrafta koşuşturması şık olmazdı.

Kendisinin ekipten olduğunu gösteren kartı yakasına takmayı son anda hatırlayarak, odasından çıkıp geceye adımını attı. Çam ağaçları ve çiçeklerin kokusunu içine çekerek açık havada aylak aylak dolaştı. Rıhtıma bağlı sıra sıra tekneleri, hafifçe kıyıya vuran dalgalarıyla göl, bir taş atımlık mesafedeydi. Göl ona seslendi, rüzgâr yüzüne doğru hafifçe esti.

Çekinmeden yürüdü tek başına, Darius çileden çıkacak olsa da. Her geçen gün daha korumacı bir tutum sergiliyordu ona karşı, o kadar ki, birkaç saatliğine, mesela konser sırasında bu hapishaneden kaçmayı düşündü. Darius fazlasıyla meşgul olacak ve onun ne yaptığından haberi bile olmayacaktı.

Bundan o kadar emin olma, tatlım. Öyle korumasız, başıboş dolaşamazsın etrafta. Ben çalışıyorken odaya geri dön. Daha sonra gelip konseri izleyebilirsin.

Sesinde bile bir büyü vardı Darius'un. Tempest'in içinde aşağılara doğru biriken harareti yollayan kadife bir okşayış. Böyle bir mesafeden bunu nasıl yapabiliyordu? Nasıl o kusursuz ağzını hafifçe boynuna sürtebiliyor, avucuyla boynunu karışlayabiliyor, nabzını tavana vurdurup kanını erimiş lava çevirebiliyordu?

Burası senin izninle gireceğimiz özel arazin değil, sanırım, diye yanıt verdi Tempest sertçe. *Sen işine odaklan, Darius. Ben göl manzarasına bakıyorum sadece. Başımı ne tür bir belaya sokabilirim ki?*

Darius'un, ucuz alaycı erkek eğlencesiyle dolu kahkahası

Tempest'in zihnine kelebek kanatları gibi dokundu hafifçe. *Koca iskeleyi batırmayı başarsan şaşırmam. Eğer biri bana boğulmakta olan yedi kişiyi tek başına kurtarmaya çalıştığını söylese, kaşım bile kalkmazdı. Kahramanlık yok, delta-kanat yok, hız teknesi yarışları ve flört etmek yok. Sarhoşlarla, kavgacılarla ya da başka bir hadiseyle uğraşan güvenlik ekibine yardım etmeni falan kesinlikle yasaklıyorum. Odana geri dön.*

O kadar da düşmedim, diye azarladı onu Tempest hiddetle. *Sen işinle ilgilen ve bana biraz huzur ver artık.*

Sana irademi dayatmak istemem, tatlım. Açık bir tehditti bu.

Ama itaat etmezsem uygularsın. Tempest'in öfkeli mizacı dışa vuruyordu. Darius şu an o şık suitinden denize uzanan iskelenin kenarında dikiliyor olsa, çoktan arkasından itip denize yuvarlamıştı onu. *Bana emir vermeye hiç hakkın yok, Darius. Hatırlatayım sana, modern bir çağda yaşıyoruz. Kadınların hakları var. Sinirlerimi bozuyorsun.*

Bu aptalca tartışmaya harcayacak vaktim yok. Hemen git. Sesinde, zihninde belli belirsiz bir geri adım atma emaresi vardı Darius'un ve bu da Tempest'in gülümsemesine neden oldu. Darius yavaş ama emin adımlarla, Tempest'e emirler vermenin mutlaka istediği her şeyi yaptırabileceği anlamına gelmediği mesajını alıyordu. Öte yandan kendisi de Darius'un onu korumaya yönelik temel ihtiyacını anlamaya başlıyordu. Giderek artan ölçülerde Darius'un zihnini, çocukluk anıları ve yaşamı da dahil olmak üzere paylaşıyordu.

"Tempest!" Cullen Tucker'ın sesi az daha ödünü patlatacaktı. "Seni yanında Darius olmadan dışarıda görmenin beni biraz şaşırttığını itiraf etmeliyim."

Tempest öfkeyle gözlerini devirdi. "Bu bulaşıcı falan mı yoksa? Hadi, Cullen. Yanımda her dakika bir korumaya ne-

den gerek duyayım ki?" Saldırgan göründüğünü biliyordu ama Darius'un o küçük nutkundan sonra yeryüzündeki bütün erkek nüfusundan rahatsız olmaya başlamıştı.

Cullen anında ihtiyatla elini kaldırıp teslim bayrağını çekti. "Hey, Tempest, o kızıl saçlı huysuzluğuna gerek yok. Bence de her dakika bir korumaya ihtiyacın yok ama Darius gözünü mülkünden bir an olsun ayırmayan birine benziyor."

Tempest'in kaşı havaya kalktı, yeşil gözlerinde öfke bulutları birikiyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ben *hiç kimsenin* mülkü değilim. Hele hele Darius'un asla. Onu cesaretlendirme."

Sen kesin olarak benim mülkümsün, dedi Darius, sesinde kahkaha vardı.

Ah, kapa çeneni. Tempest tatlı tatlı fısıldamıştı.

"Tamam," dedi Cullen, gönlünü almak için, "basiret de cesaretten sayılır." Işıl ışıl göle doğru salladı bir elini. "Enfes, değil mi?"

Tempest başıyla onayladı, gözleri dalgalardaydı. "Suda her zaman yatıştırıcı bir şeyler vardır"

Cullen, aslında Mississippi Nehri'nde olması gerekiyor gibi görünen bir nehir teknesini işaret etti. "Şahane. Bunu isterseniz özel partiler için kiralayabiliyor ya da gölde üç saatlik bir tur atabiliyormuşsunuz diye duydum. Bu gece büyük bir bekârlar partisi var. Darius benden gidip konuk listesinde tanıdığım bir isim var mı diye göz atmamı istedi."

Tempest'in bir kaşı havaya kalktı ve pis pis güldü ona hafifçe. "Bekârlar partisi mi? Şu pastanın içinden çıkan striptizciyle sona eren partilerden mi?"

Cullen güldü. "Kim bilir?" Usulca iç çekti. "Biliyor musun, şu gece çalışma konusunda söylediklerinde haklıymışsın.

Ben genelde gündüz insanıyımdır, ama bütün bir gece süren seyahatin ardından, yemin ederim, bugün uyanmakta güçlük çektim. Sonunda kendimi yataktan atmayı başardığımda saat yedi olmuştu ve herkes çoktan kalkmıştı. Julian bile." Etrafa bir göz atıp duyma mesafesinde birinin olmadığından emin oldu. "Sana gerçeği söyleyeyim mi, Julian'ın bir şekilde, hani biliyorsun ya işte, ondan olduğundan şüpheleniyordum ama Desari'yle akşam yemeğinde gördüm onları. Ben yemek salonuna girdiğimde neredeyse bitirmişlerdi. Bizzat izledim onu yemek yerken."

Nasıl olabilir ki bu, diye sordu Tempest, Darius'un sohbetin her kelimesini takip ettiğinden adı gibi emindi.

Kulak misafiri.

Biz yemek yiyebiliriz. Tek yapmamız gereken, o can sıkıcı maddeyi mümkün olduğunca çabuk sistemimizden atmaktır.

Öğğk! Tempest zihninde canlanan görüntüleri bastırdı ve tekrar Cullen'le ilgilenmeye başladı. "Zaten o düşünce baştan sona zorlamaydı biraz."

"Ben vampir gördüm," diye tersledi Cullen savunmacı bir tonla. "San Francisco'da nişanlımı öldürürken gördüm onu. Yanılsama falan değildi."

Tempest yatıştırmak için onun kolunu ovaladı. "Biliyorum, Cullen. Sana inanıyorum. Ben Desari'den bahsediyorum. Herkese karşı son derece tatlı ve iyi davranır o. Neden birileri onun bir canavar olduğunu düşünür, aklım almıyor."

Dayan ve Barack, yerden biter gibi ansızın yanlarında beliriverdiler, Tempest'in iki yanında konumlandılar ve kocaman gövdeleriyle onunla Cullen'in arasına girdiler. Pek o kadar göze çarpacak bir hamleyle değildi ama alenen Tempest'in elini Cullen'in kolundan çektiler. Tempest abartılı bir şekilde iç

geçirdi, bu iki Karpatyalı'nın Darius tarafından onu geri götürmek için gönderildiğini gayet iyi biliyordu.

Aşağılık bir adamsın, biliyorsun değil mi? dedi ama bir yandan da sesindeki kahkahayı gizlemekte güçlük çekiyordu; ondan böyle bir hamle tabii ki beklemeliydi.

Başka erkeklere dokunmana gerek olmadığını biliyorum. Sana odaya, güvende olacağını bildiğim yere, geri dönmeni söylemiştim.

Gidiyordum.

Bana göre yeterince hızlı değildi.

Barack, Tempest'in kolunu eline geçirmişti. Öyle çok fazla sıkmıyordu ama Tempest onun pençelerinden kurtulamayacağını biliyordu. Bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tutuyordu. *Barack'ı erkekten saymıyor muyuz?* Hafif bir kükreme, Darius'un onun bu sataşmasına verdiği yanıt bundan ibaretti. Kasıtlı olarak güldü Cullen'e Tempest. "Dışarıda böyle açık açık dolaşmanız tehlikeli olabilir diye düşünüyorum. Ya dernek buraya birilerini göndermişse ve sizi tespit ederlerse?" Cullen omuz silkti. "Umarım önce ben onları tespit edebilirim. Bu koşullarda elimden gelen bu."

Barack, Tempest'i yavaş yavaş odalarına doğru çekip adamdan uzaklaştırarak baskı uyguluyordu. "Darius, senin Desari ve Syndil'in yanında olmanı istiyor, küçük kız kardeş. Bu konuda çok ısrarlı." Barack da duymuştu o kükremeyi.

Dayan'sa, yüzünde iyi niyetli bir tebessümle su gibi akıvermişti Cullen'in yanına. "Darius çok canını sıkıyor bu kadının. Gözünü bir saniye üzerinden ayırmıyor ve bir mil genişliğinde bir güvenlik şeridi var."

"Sanırım hepiniz yapıyorsunuz bunu," diye karşılık verdi Cullen.

"Bu bizim tarzımız. Şu halde benimle birliktesin, bekâr." Dayan onu konser salonuna doğru götürdü. Darius kesinlikle Tucker'a göz kulak olmalarını istemişti. Bir Karpatyalı olmayabilirdi ama kendini büyük bir riske atarak yaklaşan tehlike konusunda onları uyarmıştı ve Darius onun ölmesine izin verecek değildi. Dayan, Cullen'in hislerini kısmen anlıyordu. Kaybettiği aşkı nedeniyle kederliydi, kendini yapayalnız hissediyordu ve Dayan bu duyguyu iyi bilirdi. Diğerleri ne kadar yoğun heyecan hissederse, karanlık, bir türlü silemeyecek göründüğü o leke, o kadar çok yayılırdı onun içinde. Diğerleriyle temas kurabiliyor ve onlar üzerinden geçici olarak bu heyecanı hissedebiliyordu ama bu, onların zihinlerinden çıktığı anda kendi varoluşunun anlamsızlığını artırmaktan başka işe yaramıyordu.

Tempest tıpış tıpış peşinden gitti Barack'ın; Darius bir kez daha isteklerini ona dayattığı için burnundan soluyordu. Barack, onun bile bile geride kaldığına dikkat etmiyormuş gibi görünüyor, onu Desari'ye ayrılan odaya götürmekten başka bir şey düşünmüyordu. Geldiklerinde arkasına geçti, kapıyı açtı ve adeta içeri itti Tempest'i. Tempest ters ters baktı ona. "Biliyor musun Barack, biraz nezaket dersinin faydası olabilirmiş sana."

"Muhtemelen doğrudur," diye onayladı Barack usulca, "ama birkaç itaat dersi de sana iyi gelebilirmiş."

Syndil kapıyı Barack'ın yüzüne çarptı. "Bu adam tam bir vahşi. Bize böyle durup dururken patronluk taslayabileceği fikrini nereden edindi bilmiyorum ama yemin ederim, bu sıralar Darius'la fazla takılıyor."

Kapının öte yanından Barack'ın alaycı kahkahalarını duyabiliyorlardı. Syndil ayakkabısını kapıya fırlattı. "İğrenç herif!"

Kendini bir koltuğu attı ve ters ters baktı Desari'ye. "Sen nasıl Julian'a tahammül ediyorsun?"

"Pek kolay olmuyor," diye itiraf etti Desari. "İyice kontrolden çıktığı zamanlarda bulaşmıyorum ona, o kadar. Bu onunla kafa kafaya toslaşmaktan çok daha kolay oluyor."

"Barack'la toslaşmak benim çok hoşuma giderdi," dedi Syndil. "Onu bir duymalısın. Kendisi bir budala olduğu ve bizi birbirimize bağladığını sandığı için hemen bana emirler yağdırmaya başlayabileceğini düşünüyor."

Desari usulca güldü. "Eğer sen onun gerçek hayat eşi olmasaydın sizi birbirinize bağlayamazdı o, Syndil. Bunu gayet iyi biliyorsun."

"Benim bildiğim, kadınları yatağa atmak için yüzyıllar harcadığı. Kim ister ki onu?" Huysuzca diğer ayakkabısını da fırlattı kapıya, ahşap panelin Barack'ın kafası olmasını dileyerek. "Bir de onu flörtlerim ve beni arzulayan erkekler hakkında konuşurken duymanız lazım. Sana söylüyorum, Desari, kendini şu göle atabilir."

"Nihai hak talebinde bulunmadı," diye gözlemini aktardı Desari. Eğer Barack, Syndil'le sevişmiş olsaydı bundan hepsinin derhal haberi olurdu, tıpkı Darius'un Tempest'i talep edişinde olduğu gibi.

"Ben onu reddettim." Syndil başını eğip ellerine baktı, apansız gözyaşları birikiyordu. "O kadar çok birlikteliği oldu ki. Bense sadece Savon'la oldum, o da bir tecavüzdü. Dehşet verici ve inciticiydi. Bu riski göze alamazdım. Neredeyse istiyordum ama cesaret edemedim. Eğer kendimi onu bu şekilde kabul etmeye ikna edemediysem..."

Desari onun omuzlarına sarılıp kendine çekti. "Oh, Syndil, öyle olmazdı. Korkularını Barack'la paylaşmış olman gerekirdi."

Syndil başını iki yana salladı sıkıntı içinde. "Yapamam. Zihnimi ona kapadım."

Tempest parmaklarını Syndil'in parmaklarına doladı. "Savon sana karşı bir şiddet suçu işledi, Syndil. Sana âşık olan biriyle birlikte olduğundaysa, senin mutluluğunu her şeyin üstünde tutmaya büyük bir özen gösterecektir. Eğer Barack da sana âşıksa ve hep seninle birlikte olmak istiyorsa, sana nazik davranacaktır."

"Peki ya ben onu memnun etmezsem? Ya onun arzularını karşılayamazsam? Bunu düşündüm, onu arzulamayı ama anında o anılar geri döndü ve onun elini ya da bedeninin üzerimde olmasına katlanabileceğimi sanmıyorum," diye açıkladı Syndil, perişan haldeydi. Sanki kalbi duracakmış gibi görünüyordu.

Desari saçlarını okşadı onun. "Bir hayat eşi, zihinde olduğu kadar, kalpte ve ruhta da yaşar. Senin gereksinimlerini görecek, korkularını aşmana yardım edecektir. Kendine mutlu olma şansı tanımak zorundasın, Syndil. Savon'un sana yaptıklarının ne senin ne de Barack'ın hayatını mahvetmesine izin vermemelisin. Unutma, senin başına gelenler, onun da başına geldi."

"İyi de neden böyle lanet olası bir baskı kurmaları gerekiyor ki üzerimizde?" diye sordu Tempest. "Onlar yanımızda değilken bir manastıra kapanmamız gerekiyormuş gibi davranıyorlar."

"Eski değer yargıları var onların, Rusti," dedi Desari. "Her şeyi bırak bir yana, yüzyıllarca önce doğdu onlar. Ve çok az Karpatya kadını kaldı. Bizi korumak istemeleri nedeniyle suçlayamazsın aslında onları."

"Bana asla uymaz bu," dedi Tempest üzgün bir ifadeyle.

"Darius'u beni dönüştürmeye ikna etsem bile, bana ne yapmam gerektiğini söylemesine asla katlanamayacağımı biliyorum." Darius'a karşı hisleri kalbinin ve ruhunun derinliklerinde dolanarak öyle endişe verici boyutlarda büyüyordu ki, onu bütün o karanlık anılarıyla birlikte kabul etmek, gerçekte olduğu erkek olarak görmek zorundaydı artık. Onu, tıpkı onun kendisini sevmeye ve esirgemeye ihtiyaç duyduğu şekilde, sevmeye ve esirgemeye ihtiyacı vardı.

Syndil ve Desari uzun uzun bakıştılar. "Sen Darius'tan seni dönüştürmesini mi istedin?" diye sordu Desari, şaşkınlıktan donakalmış bir halde.

Tempest omuz silkti. "Yapmayacak ki. Aşırı tehlikeli olduğunu söylüyor. Öyle mi gerçekten? Bilen var mı?"

"Ben Julian'a sordum," diye atıldı Desari hevesle. "Bir takım fiziksel yetilere sahip olmak zorunda olduğunu söyledi. Aksi halde, bir insan olarak, Darius'un hayat eşi olamazdın zaten. Ve inan bana, Rusti, onun hayat eşi olduğun neredeyse kesin gibi. Ben kardeşimi hiçbir zaman bu halde görmedim."

"Hiçbir fiziksel yetiye sahip değilim ben," diye itiraz etti Tempest, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Gerçekten değilim."

"Elbette sahipsin," dedi Syndil. "Hayvanlarla iletişim kuruyorsun."

"Ah, o mu?" diye omuz silkti Tempest. "Hiç de özel bir yeti değil o."

"Ama Darius'un yırtıcı doğasını anlamanı sağlayan o," diye açıkladı Desari, heyecanla. "Dönüşüm başarılı olacak, biliyorum olacak."

"Peki ya olmazsa?" diye hatırlattı Tempest.

Desari gergin bir ifadeyle alt dudağını çiğnedi, bakışları

Tempest'ten uzaklaştı. "O zaman çıldırmış bir vampir haline gelirsin ve öldürülmen gerekir."

Kısa bir sessizlik oldu. "Çıldırmış bir vampir," dedi Tempest alaycı bir tonda. "Demek bu yüzden Darius şansını denemiyor." Desari'nin üzerine doğru eğilip göz göze geldi. "Benden gizlediğiniz başka ne var?"

Desari, Syndil'e bir göz attı, o da başıyla onayladı. "Julian dönüşüm sürecinin çok acı verici olduğunu söyledi."

Tempest yüzünün her bir tarafına dökülmüş saçlarını eliyle topladı. "Ah, evet, acı çekiyorum. Bu konuyu ilk açtığınızda bütün bunları biliyor muydunuz? Beni bu konuyu düşünmeye hazırladınız değil mi?"

Desari suçlu suçlu baktı. "Üzgünüm, Rusti. Sadece kardeşimi çok seviyorum o kadar ve onun hâlihazırdaki gerilimini de görebiliyorum. O asla görevlerinden kaçmaz. Kudreti giderek azalsa bile bize yönelik tehditlerle savaşmaya devam edecektir. Ben onu düşünüyordum, seni değil. Beni bağışla lütfen."

"Darius her ikimize de çok öfkeliydi," diye onayladı Syndil. "Sesini hiç yükseltmedi -yükseltmesi de gerekmez zaten- ama öfkeden titriyordu."

Tempest odayı bir ucundan diğerine adımlıyordu. "Ne tür bir acı bu?"

Bir pişmanlık seli geçti Desari'nin üzerinden. Kardeşinin yaşamasını ne kadar çok istiyorsa, Darius da o ölçüde çileden çıkacaktı bu sohbet nedeniyle, Syndil ve Desari'nin Tempest'i ikna etmek için Darius'a beslediği hislerden faydalanmaları nedeniyle.

"Ciddi olamazsın." Desari yerinden sıçradı ve Tempest'i omuzlarından yakaladı. "Böyle bir şeyi aklına getirmem bile hataydı. Darius'un isteklerine aykırı bir şey bu. Bana seninle

birlikte yaşlanıp, seninle ölmeye karar vermiş olduğunu söyledi, bundan dolayı hiç pişmanlık duymadığını anlattı. Onun isteğine boyun eğmek zorundayım, zor olsa bile."

Syndil başıyla onayladı. "Darius, kadının bir erkek için hayatını tehlikeye atmak zorunda kalmaması gerektiğini söyler." Başını eğip parmaklarına baktı, Darius'un verdiği cezayı anımsayarak. "Senin eski hayat tarzını sürdürmeye yönelik tercih hakkını elinden almış olmasının zaten yeterince kötü olduğunu ve senin hayatını asla isteyerek tehlikeye atmayacağını söyledi." Bakışlarını Tempest'e kaldırdığında gözlerinde acı vardı. "Bu tartışmaya daha fazla devam etmemeliyiz."

"Ama o halde, bu aslında onun göze aldığı bir risk ya da onun kararı değil, öyle mi?" diye sordu Tempest usulca. "Benim de onun sağlığı ve iyiliği için endişelenme hakkım var."

"Hayat eşinin sağlığı ve mutluluğunu gözetmek erkeğin görevidir," dedi Desari. "Onun yapabileceği başka bir şey yok."

"Benim mutluluğum," diye tekrarladı Tempest usulca, adeta kendi kendine konuşur gibi.

Kapının aniden çalınması, kalbinin küt küt atmasına neden oldu. İçten içe Desari ve Syndil'in anlattıklarını düşünüyordu. Yapabilir miydi bunu? Göze alabilir miydi? Böyle bir cesareti var mıydı? Çıldırmış vampir sözcükleri pek de hoş bir manzara getirmiyordu akla. Bunun ima ettiği şeylerden hiç de hoşlanmamıştı. Ama Darius'un o müthiş kudretini yitireceği düşüncesi, hiç de mecbur olmadığı halde yaşlanacak olması, olanca ağırlığıyla çöküyordu yüreğine.

Bu peri masalına inanıyor muydu? Darius onunla birlikte yaşlanacağına inanıyor olabilirdi ama belki de erkeklerin çoğu zaman eşleriyle yaşadığı gibi, kısa süre sonra ondan bıkacaktı. Hiçbir erkek gerçekten kendisini her zaman için tek bir kadı-

na adayamazdı. Bu kesinlikle sonsuza kadar olmazdı. Tempest yalnızlığı seven birisiydi. Doğuştan tek başınaydı. Yine de sürgit bir yalnızlık düşüncesi o kadar da cazip gelmiyordu ona. Hayata bir kere geliyor olmakla ilgili bir sorunu yoktu ama tekrar tekrar gelmeyi de o kadar müthiş bir şey olarak görmüyordu. Sonra bir de o kan meselesi vardı.

Suratı asıldı. Birinin boynundan kan emmek mide bulandırıcı bir fikirdi.

Bebeğim, en bunaltıcı düşüncelere dalmış durumdasın. Bütün bunları at kafandan lütfen. Ben iyi olacağım, senden bıkmayacağım, hiç kimsenin kanını emmene izin verilmeyecek. Buna karşılık ben senin boynunu ve vücudunun diğer kısımlarını olabildiğince sık emme zevkini tadacağım, tabii ki. İki küçük kız kardeşimi boğarak öldürdükten sonra, her şey şahane olacak.

Onları boğmana gerek yok. Soruları soran bendim.

Seni bırakmayacağım, aşkım. Sesi yumuşacık bir okşamaydı ama son derece sağlam ve samimi bir inanç taşıyordu. Zihinleri her birleştiğinde, onun düşüncelerini, inançlarını hatta tanışmalarından önceki anılarını bile açık seçik görebiliyordu Tempest. Kasvetli, manasız bir hayat sürmüştü Darius. Tempest onun dünyasıydı. Her zaman da dünyası olacaktı. Buna kesin olarak inanıyordu Darius.

"Cesaret bulmam lazım," diye fısıldadı yüksek sesle kendi kendine Tempest.

Desari ona yaslandı. "Sen bizim sevgili kız kardeşimizsin, daha şimdiden Darius'a neler bahşettin. Sen sadece onunla birlikte olma yürekliliği göstererek bile büyük bir cesaret sergiledin zaten. Anlattıklarımız seni endişelendirmesin. Darius seçimini yapmış. Bırak öyle olsun."

Peki sen sanıyor musun ki bu seni yaşam eşimi benden ürküt-

me sorumluluğundan kurtaracak, minik kız kardeş, diye hesap sordu Darius.

Desari sanki Darius onu görebiliyormuş gibi, başını iki yana salladı. Kapı bir kez daha çaldı, grubun sahne alma zamanının geldiğini bildiriyordu. "Bizimle gel Rusti," diye davet etti Desari.

Tempest, aniden utanarak geri geri gitti. Kalabalıkları hiç sevmezdi ve kesinlikle isimsiz olmayı tercih ederdi. "Ben uzaktan dinleyeceğim. İyi şanslar, ikinize de."

Syndil yaşadığı tecavüz travmasından sonra ilk kez grupla birlikte sahneye çıkıyordu. Barack ve Dayan onlara sahneye kadar eşlik etmek için, birkaç güvenlik ve konser görevlisiyle birlikte odanın dışında bekliyordu. Julian ve Darius ise salon girişindeydi. Güvenlik önlemleri konser süresince hiç gevşemeden devam edecek ve müşterilerin konser salonunda başıboş dolanmalarına olanak verilmeyecekti.

Tempest hemen arkalarından takip etti grubu, Darius'a bakınarak. Onu bulamayınca da kapının hemen dışında kalıp dinledi. Desari'nin sahneye çıktığını bildiren bir gürültü koptu. Grup ağır tempolu, kasvetli bir ezgiyle başladı, Desari'nin o muhteşem sesine özellikle uygun düşen bir şarkıyla. Ezgi salonu doldurdu ve taştı, rüya gibi, seksi, mistikti.

Tempest saygı dolu parmaklarıyla kapıya dokundu. Kimse Desari gibi bir sese sahip değildi. Bir kere dinleyince unutulması imkânsız bir sesti bu. Hayalleri, fantezileri canlandırıyor, dinleyen herkeste yoğun duygular uyandırıyordu. Tempest içinde Desari'ye dair bir gurur dalgası hisseti. Bir şekilde onların bir parçası haline gelmişti. Benimsenmiş. Saygı görmüş. Onların kendilerine özgü ailelerinin bir üyesi.

Cullen telaşla çıkageldi, nefes nefese olduğu açıkça görülü-

yor, kalbi Tempest'in duyabileceği kadar güçlü atıyordu. "Nerede o? Darius nerede?"

"Balkon girişinde sanırım," diye karşılık verdi Tempest.

"Nehir gemisindeki parti. Şu bekâr olayı. Gemiye binen yolcular arasında Brady Grand'ı gördüm, ama şu an gemide olduğunu sanmıyorum. Eğer gemiyi kiralayan oysa bu bir tezgâh demektir. Burada bir ekibi var."

"Brady Grand da kim?" Cullen Darius'u bulmak için aceleyle merdivenlere doğru yönelirken Tempest de onunla birlikte yürüdü.

"Karşılaşmak istemeyeceğin biri. Derneğin buradaki, Batı Yakası'ndaki elebaşı. Lanet olsun, Darius nerede?" Cullen merdivenleri çıkmaya başladı ama üniformalı bir güvenlik elemanı tarafından durduruldu. Sabırsızca yaka kartını işaret etti ve adamı iterek geçti yanından.

Tempest döndü ve kapıya koştu, telaşla dışarı çıktı, binanın etrafından dolaşarak marinaya doğru fırladı. Nehir gemisi halen rıhtıma bağlıydı. Adamlar kahkahalar atıyor, gemiye binmek üzere iskeleyi çıkarken itişip kakışıyorlardı. Tempest'in tam olarak ne aradığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Oradakilerin hepsi de partiye katılan normal insanlar gibi geldi ona. Uyumsuz, sırıtan bir şey görmeye çalışarak hiç kıpırdamadan dikildi orada,. Zevk ve sefa düşkünü şen şakrak tipler gemiye binmeye devam ediyor, açık saçık şakalar yapılıyor, bir yığın itiş kakış sürüyordu. Adamların büyük bir bölümü, sanki daha oraya gelmeden fena halde parti havasına girmiş gibiydi.

Tempest başını iki yana salladı ve çalılıklardan uzaklaşarak marina mağazasına doğru yöneldi. Aşağı yukarı tam o anda, sivri bir nesnenin sırtını dürttüğünü hissetti. Bir ağaç dalı olduğunu düşünüp irkilerek dönmeye yeltendi. Başına doğru

yaklaşan bir karaltı gördü, tarif edebileceği bir şey değildi ama kendini korumak için ellerini kaldırma şansı olmadı. O her neyse, başına sertçe çarpmıştı, şimdi düşüyordu.

Binanın içinde, Darius olduğu yerde dondu kaldı. Tek bir kası bile hareket etmiyordu. Sanki soluk almayı bile kesmiş gibiydi. Sonra, insan gözünün yakalayamayacağı bir hızla harekete geçti. Binadan dışarı fırladı, canavar salıverilmek için kuduruyordu. Darius onun güçlendiğini ve daha ölümcül bir hal aldığını hissetti. Darius ona el uzatarak komutayı ele almasına izin verdi, böylece üzerindeki o ince uygarlık cilası da silinip gitti. Vahşi yırtıcı artık serbestti ve ruhunda merhametin zerresi yoktu.

Tempest. Zihnindeki son sağduyu kalıntıları, Darius'u vahşi bir savaşçının gazabından kurtaracak son şey, fısıldamıştı bu ismi. Yoluna çıkan herkesi öldüremezdi. Konsantrasyonunu bozmamalıydı. Tempest'i ondan almışlardı. Ama çağrılarına yanıt vermiyor oluşu onu sonsuza kadar kaybettiği anlamına gelmiyordu. Ölmüş olsa bilirdi. Ruhu bilirdi bunu. Hayır, bir şekilde onu bayıltmışlar, böylece onunla zihinsel temas kurmasını da olanaksız kılmışlardı. Bir tuzak kurmuşlar ve Darius o kibri nedeniyle bu tuzağa düşmüştü. Nihai hedefin Desari olduğunu düşünüp oradaki korumaya yoğunlaştı öncelikle. Cullen tümüyle haklı çıkmıştı. Tempest'i istiyordu onlar.

Julian, Tempest'i kaçırdılar. Orada kal ve Desari'yle Syndil'i koru. Dayan ve Barack'ı uyar. Ben Tempest'in peşinden gideceğim.

Bu bir tuzak.

Elbette tuzak. Yoksa hepimiz burada ellerinin altındayken neden onu götürsünler? Onu yem olarak kullanıyorlar. Ben giderim.

Darius süratle uzaklaştı kalabalıktan, açık havaya ihtiyacı vardı. Geceye bir çağrı yolladı, aradığı yanıtların peşine bir

rüzgâr gönderdi. Avının kokusunu getirdi burun deliklerine rüzgâr, keskin ve kekremsi. Darius, gökyüzüne yöneldi, bu arada biçim değiştirdi ve vücudu bir kanatlı gece avcısına dönüştü. Altında kıvrıla kıvrıla giden otoban şeridini gördü, bir araba hızla gidiyordu dağ yolu üzerinde. Tempest'i yakınlarda bir yere götürüyor olmalıydılar. Onu tuzağa çekmek için.

Darius dimdik daldı aşağı doğru, bir yıldırım gibi inmeye başladı gökyüzünden arabanın ön camına doğru; devasa genişlikteki kanatları açılabildiği kadar açılmıştı. Dev kuş arabanın ön camını tümüyle kapatmıştı, sürücü bir çığlık attı ve içgüdüsel olarak eğdi başını. Darius son anda çekildi ve sanki hiç orada olmamışçasına kayboldu ortalıktan. Araba çıldırmış gibi saptı yoldan, tehlikeli bir şekilde sağa sola yalpalayarak uçuruma doğru savruldu. Arka tarafı döndü, şiddetli bir biçimde çakıl ve kayalara çarptı, sekti oradan ve sürücü aracın kontrolünü yeniden ele geçirinceye kadar kaydı.

Brady Grand önündeki koltuğu kavrarken bir küfür savurdu. "Ne halt ediyorsun, Martin? Az daha çakılıyorduk. Yavaşla gerekiyorsa. Wallace onu canlı istedi. Bilgiye ihtiyacımız var ve onlardan birini üzerimize çekebilmenin tek yolu bu kadın."

"Görmedin mi?" Martin yüzündeki teri sildi eliyle. "Bir baykuştu. Bugüne kadar gördüğüm en büyük lanet olası baykuş."

"Orada kuş falan yoktu," diye tersledi Brady. "Senin korkaklığın sadece. Bütün yapman gereken arabayı sürmek." Brady, Tempest'in yüzüne düşen altın kızılı saçları geriye taradı eliyle ve Martin'in tahta copla vurduğu yerdeki berbat yarayı inceledi. "Çok sert vurmuşsun kıza. Domuz gibi kanıyor."

Yandan sert bir rüzgâr vurdu ve birkaç santim yan şeride savurdu arabayı. Hiç de hayra alamet olmayan kara bulutlar

sanki yerden bitiyormuşçasına toplanıyordu önlerinde. Damar damar şimşekler bir buluttan diğerine çaktı. Öyle bir gök gürültüsü patladı ki, araba sarsıldı. Martin bir kez daha başını gömdü aşağı ve bir küfür savurdu yüksek sesle. "Bu iş kontrolden çıkıyor, Brady. Bence bu bir tür uyarı. Bunu bir şey yapıyorsa, ona meydan okumak istemem. Ver gitsin kızı onlara."

Araba yavaşlıyor, yol kenarına doğru gidiyordu. Brady okkalı bir şamar indirdi arkadan Martin'in kafasına. "Sür! Bizim de istediğimiz bu zaten. Bizi takip edecek. Elimizde onu etkisiz kılacak bir zehir var. Birini gerçekten çuvala sokmak üzereyiz. Sen sadece sür şu lanet olası arabayı."

Bir bulut, kapkara ve uğursuz, iki üç santim genişliğinde çatlayıp yarılan arka pencereden içeri aktı. Tüm görüntüyü bulanıklaştıran siyah bir buhar yayarak dolaştı içerde. Brady kadına yapıştı ama sanki bir şey çekip alıyor onu elinden gibi geldi.

"Hayır! Onu öldürürüm!" Derhal silahını çıkarıp doğrulttu ve elinden geldiğince hızlı çekti tetiği. Çok geç kalmıştı. Buhar kendi kendine gırtlağına dolanmış, sıktıkça sıkıyordu. Tutsağının aşağı doğru kaydığını hissetti ve silahını onun başına çevirmek için çabaladı, bir kez daha asıldı tetiğe bir yandan lanetler okuyarak. Silah sesleri gürültüyle yankılandı arabanın küçük kapalı mekânında.

"Demek kadınımı elimden alabileceğini sandın," dedi Darius usulca.

Zehir saçan kara buhar aniden gerçek hissi verdi, katı bir urgan gibi oldu, Brady'nin boğazına derin derin gömülerek etini doğrayıp boğazından bir nehir gibi dökülen kanıyla bembeyaz gömleğini ıslatan bir idam ipi oldu. Can verirken lanetler okuyordu hâlâ.

Barutun pis konusu pencereden dışarı sürüklenir ve kara bulut yavaş yavaş katılaşırken Darius sessizce hırladı. Sol uyluğundan kan damlıyordu ve bir başka mermi de Tempest'i korumak için kendisini onun üzerine attığı sırada kalçasının yakınlarına saplanmıştı. Tempest kıpırdamıyordu ve bu çok korkuttu Darius'u. Arabanın sürücüsü ölmüştü. Grand onu, çılgınca açtığı yaylım ateşi sırasında öldürmüştü.

Nazikçe, dikkatli bir şekilde çıkardı Tempest'in hareketsiz bedenini kan lekeleriyle dolu arabadan. Kendi yarasının üzerine sertçe bastırdı ve gökyüzüne doğru fırlamadan önce, hiç acele etmeden vücudunun her santimini inceledi Tempest'in. O havalanırken kan damlaları düştü yeryüzüne, toprağa karışıp sıçradı. Tempest'i mağaraya götürdü.

Yapman gerekenlerden biri arabayla ilgilenmek. Ortadan kaldırılması şart. Ondan sonra da, Desari ve bizim peşimizi kovalamaya devam edecek olan bu örgütün liderini bulmamız gerekiyor. Artık onlar konusunda daha fazla riske giremeyiz, Julian. Bu yakınlarda gizli bir yerleri olmalı.

Sen yaralısın. Yardıma geliyorum.

Kadınlar tamamen güvende oluncaya kadar yapma bunu. Darius'un sesinde sert bir otorite vardı. Julian'ın diğerlerine benzemediğini bilirdi. Onlar alışmıştı Darius'un emirlerini yerine getirmeye, Julian'sa uzun zamandır tek başınaydı. Prens'i ile halkının şifacısı, Karanlık Adam'la temas halinde olduğu nadir zamanlar dışında kimseye hesap vermezdi. Julian her zaman kendi bildiği yoldan gitmişti. Şimdi de muhtemelen Darius'un emirlerini kulak ardı edecek ve Desari'nin kardeşine yardım etmesi yolundaki isteği doğrultusunda davranacaktı. Darius yavaşça verdi soluğunu dışarı, Julian'ın kendi kararını kendisinin vereceğini kabullenerek. *Bu kez onları koruyamam*

ve sana güveniyorum. Konser biter bitmez onları güvenli bir yere götür ve hepinizle birden buluşup bu yırtıcıyı saklandığı delikten çıkaralım.

Kısa bir sessizlik oldu. *Sen güvende misin?*

Evet. Darius gerçeği söylediğinden pek de emin değildi. Gücü tam olarak yerinde değildi ve çok miktarda kan kaybetmişti. Normalde bu değerli sıvıyı muhafaza etmek için akrabaları takviye için gelinceye kadar kalbini ve ciğerlerini vakit geçirmeden kapatırdı. Ama şimdi bunu yapacak zamana ve lükse sahip değildi. Tempest yaralıydı.

Tempest kıpırdandı ve usulca inledi, titreyen elini başındaki derin yaraya doğru kaldırdı. "Ah." Uzun kirpikleri titredi, kalktı ve Tempest gülümsedi Darius'a. "Geleceğini biliyordum, Darius, ama dehşet verici bir baş ağrım var."

Darius ona doğru eğildi ve başına ıslak bir bez bastırdı. "Kapat gözlerini tatlım ve kıpırdamadan uzan ki bu konuda ne yapabileceğime bir bakabileyim."

"Birinizin peşimizden gelmesini istiyorlardı, değil mi?" diye mırıldandı Tempest, kirpikleri düşüyordu. Midesi bulandı.

"Hafif bir sarsıntı geçirdin, Tempest." Darius sesinin halsizliğini yansıttığının farkındaydı. Gücü her saniye azalırken acısını geçiştirmesi imkânsızdı. Neyse ki Tempest onun yarasını fark edecek kadar ayılmamıştı. Bir avuç dolusu besleyici toprak aldı, şifalı tükürüğüyle karıştırdı ve vücudundaki açık yaralara sardı.

Darius kendisini bedeninin dış yüzeyini ve Tempest'in içini araştırmaya yolladı. O müthiş kudreti ve enerjisi dışa boşalırken olması gerektiği kadar tam odaklanabilmesi zordu. Kendisine biraz daha zaman kazandıracağını umarak kalp atışlarını yavaşlatmaya, kan kaybını yavaşlatmaya çalıştı. Tem-

pest'in korkusunu, başındaki ağrının çarpıntı ve zonklamasını hissedebiliyordu. Kan kaybetmişti ama kafa yaralanmalarının genellikle yol açtığı gibi aşırı miktarda değil. Takviyeye ihtiyacı olmayacaktı.

Yarayı inceledi; iyileştirmek için kafatasının içinde ve sonra da dışında yara kapanıncaya kadar büyük bir titizlikle çalıştı. Başının ağrısını aldı ve çekildi oradan, bitkin bir halde mağaranın zemine yığıldı.

Mağarada uzun bir süre yalnızca onların kalp atışları duyuldu. Tempest, bir tür rüya durumunda yüzerek uzandı. Bir süre sonra kalp ritimlerinin farklılığı dikkatini çekti. Birbirlerine yakın olduklarında kalpleri her zaman aynı şekilde çarpardı ama şimdi Darius'un kalbi daha yavaş atıyor, neredeyse tekliyor gibiydi. Tempest güçlükle doğruldu. Başını yavaş yavaş Darius'a doğru çevirdi ve dehşet içinde, büyük bir kaya parçasına dayalı, tuhaf bir pozisyonda yığılıp kalmış halde buldu onu; kafatası üzerinde derisi sımsıkı gerilmiş, yüzü kül rengi ve kırmızı kan damlalarıyla doluydu.

Korku içimde tuttu nefesini, dizlerinin üzerine oturdu ve ona doğru uzandı. Darius'un gömleği ve pantolonu sırılsıklam kandı. "Aman Tanrım, Darius!" diye fısıldadı, dehşet içinde.

Darius'tan karşılık gelmedi. Nabzına bakmak için bileğine uzandı Tempest, zayıf ve yavaştı. Darius'un kendinden önce onun sorunuyla ilgilendiğini derhal anladı Tempest. Bilinci yerinde değildi. Çok fazla kan kaybetmişti. Öleceğinden korktu. Yerin derinliklerine saplanmış haldeydiler. Onu mağaranın dışına sürükleyebilmesinin ve zamanında yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Tempest paniğe kapılmamak için zorladı kendini. Darius insan değildi. Elindeki imkânlarla onu canlandırabilmek için

ne yapabilirdi? Diğerleriyle temas kurması mümkün değildi. Ailenin kullandığı özel zihinsel iletişim yolu yalnızca kendi aralarında işliyordu. Darius'un yaralarına sarılmış toprak dikkatini çekti. Toprağın zenginliğini kullanarak kanamasını durdurmaya çalışmıştı. Hızla etrafına bakındı, Darius'un sözünü ettiği mineral ve iyileştirici maddeler içeren toprak aradı. Taze bir karışım yaptı ve yaraların üzerine yaydı.

"Darius ne olduğunu anlat bana," diye fısıldadı, kendini daha önce hissetmediği kadar yalnız hissediyordu. Nazik parmaklarıyla Darius'un alnında biriken saçları düzeltirken, yüreğinin altüst olduğunu, ardından da küt küt atmaya başladığını hissetti. Bir şekilde ona âşık olmuştu. O insan değildi. Buyurgan ve baskındı. Muhtemelen cehennemde bunu yürütme şansları olmayacaktı ama Tempest ondan ümidi kesmek üzere de değildi.

Nasıl olmuşsa olmuş, birlikte oldukları kısa süre içinde onun öbür yarısı, kendi hayatından bile daha önemli bir parçası haline gelmişti. Darius onunla hayatını, anılarını paylaşmış, onunla birlikte gülmüş, kendi yaralarından önce onun yaralarına bakmıştı. Ona olan aşkını bin bir yolla göstermişti. Kibirli doğasına rağmen ona özen göstermiş, yemekler hazırlamış, her türlü ihtiyacını gözetmişti. Tempest onun aşkını *hissetmişti.* Daha da önemlisi, zihinlerinin birleştiği anlarda, anıları üzerinden Darius'un yüceliğini görmüştü. Ve Darius'un kendisiyle birlikte yaşlanıp, kendisiyle birlikte ölme konusundaki istekliliğini kesin olarak biliyordu.

Neyse, onu kaybetmek üzere değildi. Darius'u daha rahat edeceği şekilde yatırdı. Etrafta onun en fazla ihtiyaç duyduğu yegâne şeyi verecek başka kimse yoktu. Bu yüzden uzandı Darius'un yanına; sonra döndü, başını onun omzuna koydu.

"İşte sana anlaşma, sevgilim," diye fısıldadı. "Sen benim kanımı alacaksın, iyileşmek için ne kadarına ihtiyacın varsa. Eğer işe yararsa, uyanacak ve benim hayatımı kurtaracaksın. Ben de çıldırmayacağım böylece umarım." Suratı asıldı. "Gerçekten çıldırmak istemem. Bu yüzden yap şu işi gitsin, fazla da düşünme üzerinde. Tamam mı? Bu benim kararım." Darius'a doğru eğildi ve dudaklarını onun boynuna dokundurdu hafifçe. *Beni anladın mı, Darius. Bu benim kararım, benim özgür iradem. Bunu senin için yapmak istiyorum. Al kanımı. Senin hayatın için kendi hayatımı sunuyorum. Bence sen büyük bir adamsın ve kesinlikle buna değersin.*

Blucininin cebinden bir çakı çıkardı, dudaklarını sertçe ısırdı ve bileğinde korkunç derin bir yara açarak hemen bastırdı Darius'un ağzına. İç, aşkım. İkimiz için de iç. Ya birlikte yaşarız ya da ölürüz. Söylediği her kelimede ciddiydi. Hiçbir kuşkusu, hiçbir pişmanlığı yoktu ama canı feci acıyordu.

Önce kanının kendiliğinden aktığını hissetti Darius'un ağzına ama sonra Darius hafifçe kıpırdadı, elini kaldırıp Tempest'in bileğini yakaladı ve sıkı sıkı bastırdı ağzına. Dudakları, hızla gücünü kaybeden vücuduna bu kıymetli sıvıyı çekebilmek kıpırdadı; bilinçsiz, kör bir hayatta kalma içgüdüsü.

Tempest gözlerini kapadı, artan karanlığın kendisini uçurup götürmesine izin verdi.

Bölüm On Yedi

Su, mağaranın tavanından ağır ağır damlıyor, duvarlardan sızıyor, zemin boyunca biriken gölcüklerde toplanıyordu. Bereketli kırmızı toprakla karışıyor, buharı tüten yüzeyde yayılan kan birikintisi görüntüsü veriyordu. Uzaklarda bir yerde bir kaya, diğer taş parçalarını çatırdatarak aşağı düştü. Ortalık yeniden sessizliğe büründü.

Darius yerde uzandığını fark etti, bedeni ağır ve hantal bir haldeydi. Açlık, midesinde taze ve açık bir yaraydı. Acıyı hissedebiliyordu, ıstırap denizinde yüzüyor gibiydi adeta. Bir şey onu yere mıhlamıştı ama ne ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yavaşça başını çevirdi, bunu yapmanın zorluğu karşısında irkildi. Zihni bulanık ve yavaşlamıştı. Gözlerini odaklayabilmek bir dakikasını aldı. Odaklandıklarında, ağzını örten el, gevşek bir biçimde göğsüne düşüverdi.

Acı ve korku dolu bir feryat adeta yırtılarak koptu ruhundan.

Azap içindeki derin feryadı mağarada tekrar tekrar yankılanarak gökyüzüne yansıdı. Darius, Tempest'i bileklerinden yakaladı ve hayatını kurtarmış olan o korkunç açık yarayı apar topar mühürledi. "Bebeğim, bebeğim, ne yaptın sen?" Onu koynuna doğru çekti, eli tutukluk yapan kalbinin üzerindeydi. Tempest nefes almaya uğraşıyor, kalbi fazlasıyla zorlanıyordu. Kan kaybı ölümcüldü. Tempest ölüyordu.

Tereddüt etmeksizin, bileklerinde bir yara açtı ve yarayı onun ağzına dayadı. Az miktarda kanı, beslenme ve kan nakli şansı bulana kadar onu canlı tutmaya yeterdi. Zihni bomboştu. Yalnızca aynı yakarış duası. O ölemezdi. Gitmesine asla izin vermezdi. O ölemezdi. Kendi kendine ve Tanrı'ya yemin etti. Onu uykuya yolladı, hayatta kalmasını emretti ve demir gibi bir iradeyle buyruğunu beynine dayattı. Bu konuda ona meydan okumaya yeltenmemesi gerektiğini açıklığa kavuşturdu.

Yapabilecek hale geldiğinde, avlanmak üzere gökyüzüne fırlayarak onu terk etti. Belirli bir av tercihi yoktu, kendini hızlı ve açgözlü bir biçimde doyuruyor, kurbanlarını öldürmeden birer birer merhametsizce yere atıyordu. Zihni, yalnızca Tempest'e geri dönme arzusuyla doluydu. Başka birinin yaşamasının ya da ölmesinin artık onun için bir önemi yoktu. Kalbinde yalnız onun yeri vardı. İradesinin tamamı, onu kendisiyle birlikte dünyada tutmaya hedeflenmişti.

Bu kez, tazelenen kuvvetiyle, onu kollarına doğru çekti, göğsünde salladı ve kendi kalbinin üzerinde bir çizik açtı. Sevecen bir biçimde besledi onu, yaşamasına yetecek kadar alabileceğini teyit etti. Tempest, bedeni takviyeye tepki vermeye başlayınca, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Darius onu azıcık kendine yaklaştırdı, daha sıkı tuttu. Tempest ona boyun eğecekti.

Söylenebilecek tek şey buydu. Mümkün olabileceğini düşündüğünden hayli fazla özgürlük tanımıştı ona, onu itaat etmeye zorlayabilecekken bile, ama şimdi ona seçim hakkı vermeyecekti. Bu, onun hayatı, kendisinin de ruhu içindi. Eğer ölürse, lanetlenecekti. Güneşe asla huzur içinde gidemezdi. Dünyadan, daha önce görülmemiş bir biçimde intikam alırdı. Onu kendisinden alanlarla ödeşmek için bu yolu bile isteye seçerdi.

Darius onun bütünüyle yenilendiğinden emin olduğunda, nazik bir biçimde elini onun ağzıyla kendi göğsünün arasına yerleştirdi, kesiği kapattı ve onu yere yatırdı. O uyanmadan önce ikisinin üzerindeki kanı da temizlemek zorunda kalacaktı. Gözlerini yumdu, içinden dışına uzanan hasarı onarmak üzere bedeninin içine döndü. Kalçasındaki yara kötüydü, mermi kemiği parçalamıştı ve katlanabileceğinden daha fazla acıya yol açıyordu. Kasık yarasını onarmak daha kolaydı; her şeyi yoluna koymayı; tüm damar ve arterleri fazla efor sarf etmeden kapatmayı başardı. Hatta yaraların üzerindeki sargıları değiştirmeden önce buharlı havuzda banyo bile yaptı. Bu kez otları, toprak ve tükürükle karıştırdı.

Tempest huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Darius derhal ona yetişti, yanıbaşına uzandı, başını göğsüne yatırabilmesi için kollarını omuzlarına doladı ve onu doğrulttu. Tempest'in uzun kirpikleri kırpıştı ama onları kaldırmadı. Darius parmaklarını yanaklarının kıvrımı boyunca gezdirdi ve avucunu, nabız atışını içinde hissetmek için sevgilisinin boğazına yasladı.

"Uyan tatlım. Gözlerini benim için açar mısın?" diye yumuşak sesiyle dil döktü.

"Önce bir düşüneyim," diye yanıtladı Tempest yorgun argın.

"Düşünmek mi?" diye tekrarladı Darius. "Ömrümden yüzyıllar çaldın ve hâlâ gözlerini açmadan önce düşünüyor musun?"

"Önce bana nasıl göründüğümü söyle." Sesi incecik bir vızıltı gibiydi.

"Mantıklı konuşmuyorsun." Sesi siyah kadife gibi bir okşamayı andırıyordu.

"Dişlerim uzamış mı? Bir cadaloza benzemiş miyim? Çıldırmış olduğumu hissetmiyorum ama hiç belli olmaz." Kirpikleri kalktı ve ona doğru yukarı baktı, yeşil gözlerinin derinlerinde kahkaha vardı. "Olabilirim, biliyorsun."

"Ne olabilirsin?" Tempest o kadar güzeldi ki, Darius'un nefesini kesiyordu.

"Çıldırmış. Dinlemiyor musun? Ne de olsa, erkeklerin boynundan kan emerek geçecek bir ömrü tercih ettim."

"Erkeklerin boynu mu?" Yeniden nefes alabildi, dolu dolu. Kalbine yeniden atması için izin verecek kadar güvendeydi. "Bir daha asla, hiçbir zaman, erkeklerin boynunu emmeyeceksin, tabii eğer, söz konusu olan ben değilsem. Ben kıskanç bir adamım, bebeğim, çok kıskanç bir adamım."

"Neden canım kan istiyormuş gibi hissetmiyorum? Şu anda kıvranıyor olmam gerekmez mi?" Ona doğru bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. Rengi yerine gelmişti, giysileri yeniden lekesizdi. Bunu nasıl yapıyordu? Aslında umurunda değildi. Çok yorgundu, yalnızca uyumak istiyordu. "Hâlâ kapalı yerleri sevmiyorum. Yarasa ya da ona benzer bir şey gibi baş aşağı sallanmak isteyerek uyanabileceğimi düşünmüştüm," diye şaka yaptı.

Darius onun sesinde, kendisinden umutsuzca gizlemeye çalıştığı endişeyi yakaladı. Parmaklarını, gevşetici bir masaj uygulayarak saçlarına doladı. "Bunu aşacağız, Tempest. Hayatını bu kadar riske attığına inanamıyorum. Daha iyi hissettiğinde sana söyleyecek çok daha fazla sözüm olacak. Sana kara-

rın verildiği söylenmişti ve sen yine de kasıtlı olarak hayatını tehlikeye atmayı tercih ettin. Bunu yüzyıllar boyu hazmedemeyeceğim." Onun cesaretini, kendisi için duyduğu saf aşkla açıklanabilecek davranışını hazmedemeyecekti. *Kendisi* için. Kalbi, az sonra olacaklar nedeniyle bir tür korkuyla gümbür gümbür atarken bile erimek üzereydi.

"Bana akıl vermeyi bırak, Darius," dedi yumuşakça, elini karnına bastırarak. Midesi, sanki aniden kıvrılıyor ve dönüyormuş gibi kazınmaya ve huzursuz hissetmeye başlamıştı. "Aman Tanrım, hastayım ben."

Darius anında elini onun midesine koydu ve bedeninin içindeki kıvranmayı, yükselen ısı dalgalarını hissetti. Sessizce sayıp sövdü. İçindeki nefes, boğazını acılı bir çığlıkla yırtarak çıkıverdi. Aniden yerinde zıpladı, sonra ona çarparak geri düştü. Darius parmaklarını onunkilere kenetledi.

"Başladı, aşkım. Dönüşüm geçiriyorsun." Darius, zihnini onunkiyle birleştirdi, odaklandı ve acısının alabildiği kadarını omuzlarına yüklendi.

Acının ilk dalgası birkaç dakika sürdü. Sonsuzluk. Darius terliyor, bildiği her dilde sövüyordu. Tempest suskunlaştığında, titreyen parmaklarıyla yüzündeki kan damlalarını sildi.

Tempest dudaklarını yaladı, yeşil gözleri yaşadığı şok yüzünden buğulanmıştı. "Eğer beni bundan sonraki ilk yüzyılda terk edersen Darius, sana yemin ederim, azgın bir köpek gibi peşine düşerim. Acılı olacak demişlerdi. Acının bunu anlatmaya yetersiz kaldığını söylemeyi unutturma bana. "

"Onlar hayatta olmayabilirler," diye gözdağı verdi ona Darius, artık nemlenmiş ve tenine yapışmış ipeksi saçlarını geriye doğru tarayarak. Bu işe karıştıkları için Syndil ve Desari'yi boğmak istedi.

Ona daha sıkı tutundu, kasları kaskatı kesildi. Bedeni kasılıp büküldükçe, Darius onu zapt etmek zorunda kalıyordu, ateş dokularına ve kemiklerine hücum ediyordu. Kalbini ve ciğerlerini sıkıştırıyor, organlarının yerini ve biçimini değiştiriyordu. Acı öylesine yoğundu ki, Darius ıstırabını paylaştığı halde yüzündeki bütün renk çekilmişti.

Nihayet dalga, ona bir süre soluk aldırarak yavaş yavaş uzaklaştı. Tempest tırnaklarını Darius'un koluna geçirmişti. "Bunu durdurabilir misin, Darius?" İstemediği halde rica etmek zorunda kalmıştı. Elinde olsa, çoktan acısını dindirmiş olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu onu. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim." Boğuk sesiyle fısıldamıştı bu sözleri, titreyen parmaklarıyla onun kusursuz dudaklarına dokunmak için uzandı. "Başarabilirim. Yapabileceğimi biliyorum." Ama o aklını başından alan harlı kızıl sancı tekrar bedeninde yükseliyordu.

Darius, onun böyle bir ıstırabın ortasında kendisini teskin etmeye çalıştığına inanamadı. Tek elinden gelen, çaresiz hissederek gözlerindeki yaşlar ve ruhundaki merhamet duasıyla ona sarılmak, zihnini olabildiğince kuvvetli bir biçimde onunkiyle birleştirmekti.

Tempest avaz avaz çığlık atmak istiyordu ama ağzından hiç ses çıkmıyordu. Hastalanacaktı ve anlamsız bir alçakgönüllülük kırıntısı, onu körü körüne Darius'tan uzağa sürüklenmek zorunda bırakmıştı. Ama Darius kendisini öylesine sıkıca birleştirmişti ki ona, bedeninin isteklerini okuyabiliyordu. Bedeni umutsuzca toksinlerinden, insan kanı ve posasına dair son kalıntılarından arınmaya çalışıyordu. Onu kollarında tuttu, kırmızı kan damlaları yüzünden aşağı inerken izlerini bırakıyordu.

Bunu yaşamasını asla istememişti, dönüşüm ateşlerinde can çekişmesini asla istememişti. Kendisi yüzünden maruz kaldığı acıyı protesto ederek, zar zor nefes alabildiğini fark etti. Kollarında öyle ufak ve kırılgan, dağılmaya öyle yakın görünüyordu ki.

Benimle kal, aşkım. Birkaç dakika içinde, acının sana ulaşamayacağı yerde uykuna dönebileceksin. Lütfen benimle kal.

Onu kasıp kavuran ateşe, kaslarının kilitlenmesine ve havale geçirmesine rağmen, hâlâ onu teskin etmeye kalkışıyordu. Parmak uçları hafif bir okşama halinde ensesinde gezindikten sonra, eli aşağı düşüverdi. Darius inledi, göğsü öyle sıkışmıştı ki kalbinin tam ortadan ikiye ayrıldığını hissetti.

Tempest'in kendi kusmuğunda ya da kanında boğulma ihtimali ortadan kalktığı anda, Darius onu derin bir uykuya yatırdı, böylece bedeni kendi işini kendi başına tamamlayabilecekti. Onu sıkıca kollarına aldı, bir parçası halen, hiçbir şeyin ters gidemeyeceğinin teminatını vermek için ona kilitlenmiş haldeydi. Dönüşümün tamamlandığından ve onun güvende olduğundan emin olduğunda, üzerindeki kirli giysileri çıkardı ve onu nazik ve sevgi dolu bir şekilde yıkadı.

Epeyce bir süre, tükenmiş ve Tempest'in maruz kaldığı işkenceden ezilmiş bir halde, genellikle zihni sükûnet ve karmaşa içinde öylece oturdu. Hiç kimsenin hiçbir zaman o cehennem ateşinde can çekişecek kadar kendisini sevebileceğini düşünmemişti. Onun fedakârlığı karşısında kendisini mahcup hissetti. Nazik ve saygı dolu bir dokunuşla onu öptükten sonra yeri kazmaya başladı. Ardından onu Karpatya uykusuna yatırdı, toprağın onu yenileyebilmesi için üzerini örttü.

Toprak bedenini örttüğünde, Darius başını yavaşça mağaradan yüzeye uzanan tünele doğru çevirdi. Kara bakışları

düpedüz soğuk, merhametsizdi. İçindeki canavarın ayaklandığını hissetti ve onu durdurmak için hiçbir çaba sarf etmedi. Siyah gözlerinde kırmızı alevler titreşiyordu. Bu katillerin peşine aylar önce, kız kardeşine ilk kez saldırdıklarında düşmemiş ve onları ortadan kaldırmamıştı. İçgüdüleri hepsini bulup yok etmesini söylemişti ama türü daima uygar dünyaya uyum sağlamaya, üzerlerine ve eylemlerine dikkat çekmekten kaçınmaya meyletmişti. Fakat şu anda, artık tereddüt etmiyordu; bedeninde ya da ruhunda uygarlığın zerresi yoktu.

Mağarayı, bugüne dek kullandığı en kuvvetli muhafızlarla korudu, insan ya da Karpatyalı, hiç kimsenin Tempest'e uyuduğu sırada yaklaşmamasına, mağaraya girmeye çalışanların hayatta kalmamasına karar verdi. Ve ardından tünelin içinden yıldırım gibi geçip gecenin karanlığına doğru fırladı, zihni kıpkırmızı bir intikam pususuydu.

Konser bitmişti, Desari ve Syndil yakın koruma altındaki odalarında güvende, Cullen da grupla beraberdi. Aniden tümü sessizleşti, birbirlerine uzun uzun ve endişeyle baktılar. Julian gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Uyandı. Onu yatıştırmak mümkün olmayacak. Tempest'i alanları yok etmeye yemin etmiş." Sesi halinden memnun gibiydi ve telaşsız bir biçimde Desari'yi öpmek için eğildi. Ardından, Dayan ve Barack'la birlikte odalarının dışındaki küçük terasa çıktı.

Dayan peş peşe sıçradı ve gökyüzüne doğru fırladı. "Şu anda insanları kadınlarımızla bırakmamız aslında biraz ironik." Konuştuğu sırada şekil değiştiriyordu, tüyler alabildiğine açtığı kolları boyunca dalgalanıyordu.

"Kadınlarımız, bir erkeğin üstesinden gelebilir," diye homurdandı Barack, Dayan'a katıldığı ve yarışa katılmak üzere bir gece kuşunun şeklini seçtiği sırada ve liderlerine yetişmeye çalıştı.

Syndil, o sarışın çapkından uzak dur. Eğer seni ona kaş göz yaparken yakalarsam, sana bunu ödetirim.

Ya, demek artık bir erkeğin üstesinden gelebiliriz! Bunu sevdim. Yani eğer onu en yakın yatak odasına götürmek istersem, buna bir diyeceğim yok.

Beni bu insanı öldürmek zorunda bırakma. Nedenini aklım almasa da, Darius'un ona karşı bir düşkünlüğü var.

Barack? Syndil'in endişelerini nasıl ifade edebileceğini düşündüğü kısa bir sessizlik oldu. *Lütfen dikkatli ol. Desari'nin senin arkandan yasa boğulmasını istemem.*

Usulca güldü, gülüşü zihninde kadife bir okşayıştı. *Ve sen de, senin yasa boğulmayacağına inanmamı istiyorsun öyle mi? Ben hiçbir zaman bir melek olduğumu* düşünmedim *ama sana karşı gösterdiğim sabır, beni kesinlikle azizlik mertebesine çıkarır.*

Birinin senin bir melek ya da aziz olduğunu düşüneceğini aklım almıyor. Yine hafif bir tereddüt oldu. *Dikkatli ol, Barack, Darius'un yoğunluğunu hissedebiliyorum. Karanlıklar onun üzerinde. Tehlike ne olursa olsun, o geri dönmeyecek.*

Hayat eşi bizim yolumuzu seçti. Onun çektiği acıdan dolayı duyduğu üzüntüyü hissetmedin mi? Barack'ın sesinde suçlayıcı bir tını vardı.

Birden onun içinde biriken gözyaşlarını hissetti. *Aklıma getirme. Darius, burnumuzu sokmamızın yol açtıklarından payını aldı. Tempest onun için çok fazla acı çekti.*

Olan oldu, benim küçük aşkım. Onu ağlatmış olmak içini burktu. *Sana ve Desari'ye yönelik tehlikeyi ortadan kaldıracağız ve her şey yeniden düzelecek.* Barack teskin ediciydi.

Darius bize hakikaten öfkeli. Bizi *uzunca bir süre affetmeyecek.*

Barack geri dönmek ve Syndil'i avutmak istedi. Ama bunun yerine, ona teskin edici, içtenlik ve sevgi dalgaları gönder-

di. Darius'un öfkeden kudurmuş olduğunu biliyordu. Duygusuzca kudurmuştu. Ayrıca Darius'un, hiçbir kadının hayal edemeyeceği şeyler yapmaya muktedir olduğunu da biliyordu. Darius haşin ve amansız bir düşmandı. Kadını, ruhunu verdiği o kadın, bu gece ıstırap çekmişti. Kolay kolay affetmeyecekti. Barack daha hızlı uçtu, avcıya yetişmek için karanlık gökyüzünde fırtına gibi esti.

Üç Karpatyalı da Darius'a katılır katılmaz, Julian yeryüzüne inmelerini işaret etti. Darius'un durumunun hangi noktaya geldiğini kendi gözleriyle görmek istiyordu daha çok. Üç erkek de tamamen Darius'u korumak niyetindeydi. Onun yaralanmış olduğunu biliyorlardı.

Darius'un soğuk kara gözleri sabırsızca Julian'ı süzdü. "Ne var?"

Darius'un, Tempest'i taşıyan arabayı yoldan çıkardığı yerden fazla uzak olmayan bir meyve bahçesindeydiler. Julian arabayı gökyüzüne kadar uçurmuştu. Yangın ve polis arabaları olay yerini şimdiden terk ediyordu.

"Cullen bana Wallace adında bir adamın Avrupa'dan geldiğini; gruba, özellikle Julian ve Desari'ye karşı, bu Brady Grand'i kışkırttığını anlattı," diye konuşmaya girdi Dayan. Konuşurken Darius'un yüzünü dikkatle inceliyordu.

Darius bitkin ve haşin görünüyordu. Kalçasında kan izi vardı ve daha büyük bir leke de kasıklarına yayılıyordu. Dayan, Julian ve Barack'a endişeli bir bakış attı ama yorum yapmaktan kaçındı. Darius'un gözlerinde buz gibi bir öfke vardı. Kan kırmızısı aydan yayılıyor gibi görünen tuhaf bir kızıl ışık, o kara, siyah gözlerin derinlerine hapsolup, oradan yeniden kendilerine yansımıştı. Bu, tıpkı zamanın ta kendisi kadar ilkel ve boğun eğmez yabani bir öfkenin tüyler ürperten aleviy-

di. Bu gece Darius'u durdurmanın imkânı yoktu. Yırtıcılığın doruk noktasıydı o. Avı ondan asla kaçamayacaktı.

"Bu Wallace'ı duymuş muydun?" diye sordu Darius usulca Julian'a.

"Birkaç yıl önce, halkımızı, Prens'imizi, onun hayat arkadaşını ve erkek kardeşini avlamış olan bir adam vardı. Hem insanlara, hem de onlar gibi ölümsüzlere zulmediyor ve onları öldürüyordu. Bu adamın adı Wallace'tı ama onu ortadan kaldırdılar. Onun bir fanatik dernekten geldiğini biliyorum. Bu iki Wallace'ın birbiriyle bir ilişkileri olduğunu tahmin edebiliyorum, özellikle de Avrupa'dan geliyorsa. O şimdi derneğin elebaşı olmalı."

"Bu kaçıklar, yılan kadın Medusa gibidir. Kafasının birini koparırsın, aynı yerden bir diğeri çıkar. Bunun hakkından gelirsek, onların yeniden bir araya gelmeleri umalım ki en azından belli bir süre alacaktır." dedi Darius yavaşça. "Bu bize onlar hakkında daha fazla bilgi toplayacak zamanı verecektir."

Julian ağırbaşlı bir biçimde başını salladı. "İnsan vampir avcıları halkımızı binlerce yıl boyunca bezdirdi. Erkeklerimiz döndüğü sürece, kuşkulanıp peşimize düşmeye devam edecek insanlar olacaktır."

"Belki de çözüm bu fanatikler hakkında daha fazla şey öğrenmek ve etkin bir şekilde onları avlamaktır," diye zalimce fikrini öne sürdü Darius.

"Onlar hakkında bilgi toplayan bazı adamlarımız var. Bunlara ait laboratuarların birinde bir toksin geliştirildi. Bir Karpatyalı'nın bedenine enjekte edildiğinde, onu felce uğratabiliyor," diye neredeyse onu yatıştıracak bir şekilde bilgilendirdi Julian. "Bizim şifacımız ise -senin erkek kardeşin, Darius- bir panzehir buldu. Ama bunlar çok kararlı adamlar. Eğer bu

Wallace denen adamı ele geçirirsek, tekrar arkamızdan gelebilir ve bize karşı yeni ve daha ölümcül zehirler geliştirmeyi sürdürebilirler."

"Eğer değil, Julian," diye sessiz bir gözdağıyla karşılık verdi Darius. "Ben bu adamı yok edeceğim. Halkımıza soluk aldıracaksa, öyle yapacağım. Soluk aldırmazsa, görevimizden vazgeçmeyeceğiz."

"Sende aradığımız avın kokusu var mı?" diye sordu Julian.

"Burun deliklerimde bir leş kokusu o. Bu gece kaderinden kaçamayacak."

"Hayat eşin hâlâ yaşıyor," dedi usulca Dayan.

Darius'un başı birden o tarafa döndü, gözleri için için yanan bir alevle tutuştu. 'Hayat eşimin bulunduğu durumu gayet iyi biliyorum Dayan. Bana hatırlatmana hiç gerek yok."

"Tempest asla kin tutmayan alışılmadık kadınlardan biri," dedi Julian ortaya. "Onun bir sineğe bile zarar verdiğini düşünmek zor."

"Buna dikkatimi çektiğin için teşekkürler, Julian," diye söze atıldı Darius ve doğruca yukarı sıçradı.

Bu denli bir çevikliği pek az kişi gösterebilirdi. Darius gökyüzündeydi, zamanı ve uzayı yaran bir duman iziydi. Dayan güçlü omuzlarını silkeledi, Barack'a sırıttı ve peş peşe sıçradı.

Barack onlara bakıp başını iki yana salladı ve arkalarından gitti. Aklı başında birinin onlara katılması gerekiyordu.

Birbirinden ayrı buhar yığınları bir araya toplanıp hızla başlarının üzerinden yıldızları örterek geçerken, karanlık, uğursuz bulut da giderek ağırlaştı. Altlarında hayvanlar saklanmak için koşuşturuyor; ağaçlara, inlerine çekiliyorlardı. Başlarının üzerinden hızla geçen karanlık avcıları seziyor ve olabildiğince hareketsiz ve ufak görünmeyi tercih ediyorlardı.

Bulut, sanki rüzgâr esmeyi bırakmış gibi ansızın durakladı. Darius esintinin etrafından ve içinden geçmesine izin verdi. Ona tam olarak nereye gitmek istediğini söyledi. Brady Grand'in yoldaşlarının kokusunu taşıyordu. Onları nerede olursa olsun tanıyacaktı.

Çok aşağılarda bir tepenin eteklerine sokulmuş bir çiftlik evi, L harfi şeklinde yayılmıştı. İlk bakışta terk edilmiş görünüyordu, ama rüzgârın avlarının kokusunu Karpatyalılar'a taşımasına engel olmanın yolu yoktu. Bulut yavaşça hareket etti, tepenin üzerinde karanlık bir leke gibi yayıldı. Rüzgâr sert bir şekilde yerinden kalktı ve bulutu öteye taşıması gerekirdi ama o, ölümün ve yıkımın alameti gibi inatla orada durdu.

Rüzgâr, çiftlik evinin pencerelerini sarsıyor, içeri girmenin bir yolunu, dayanıksız noktalarını arıyordu. Giderek güçlendi, pervazlardaki camları takırdattı, ısrarcı bir şekilde kepenkleri çarptı. Ardından evin güney tarafında bir hareketlilik oldu; biri alt kata ait pencerelerden birini açtı ve kepengi kapatmak üzere gecenin karanlığına doğru uzandı.

Uğursuz kara bulut aniden ve hızla vurdu. Gökyüzünden aşağı boşaldı ve açık pencereden içeri akarak odayı boğucu bir duman gibi doldurdu. Adam geriye doğru sendeledi, ağzı sessiz bir çığlık atmak için aralandı. Ses çıkaramadı, kalın duman, bedeninden içeri girip nefesini keserek, içindeki havayı çekerek etrafını sarmaladı.

Karpatyalılar bir bir katı hallerine döndüler. Darius gezinmeye başlamıştı bile. Evdeki bütün sesleri duyabiliyordu. Sağdan üçüncü odada dört adam bilardo oynuyordu. Üstlerinde, başka ikisi dolanıyordu. Soluna doğru üst kattaki biri televizyon izliyordu. Darius evden içeri süzüldü, avının peşindeki sessiz bir yırtıcı gibiydi.

Zemin katta bulunan iki adam, bir odada yayılmış, alçak sesle konuşuyordu. Askerler. Tempest'i bekliyorlardı. İşkence edebilecekleri, içlerinden bir Karpatyalı'yı üzerlerine çekmek için kullanacakları çaresiz bir kadını bekliyorlardı. Askerlerin her biri üzerinde bir şırınga taşıyordu. Darius bundan emindi. Bunu umursadığı yoktu. Bu adamların, kız kardeşine ve hayat eşine zarar vermeye kalkışan adamlar olmaları dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Bilardo odasının açık kapısında dikildi, gözleri harlı bir kızıllık saçıyor, beyaz dişleri ışıldıyordu. Adamlar, insafsız bir orkestra şefinin yönettiği, yavaş çekim bir tek ayak üzerinde dönme hareketiyle tek bir varlığa dönüşerek, bir baletin zarafeti sergilediler. Sanki tek bir kişilermiş gibi başlarını yakalayıp ellerini sıkıca kulaklarının üzerinde birleştirdiler. Darius alaycı bir keyiflenmeyle tehditkârca gülümsedi. Üzerlerinde baskı ve sabit, merhametsiz bir acı uyguladı. Sanki tek bir kişilermiş gibi dizlerinin üzerinde yere çöktüler.

"Beyler, sanırım beni arıyormuşsunuz," dedi usulca, yüzündeki hırçınlık yatışmaz, duyguları buz gibi soğuktu. Serinkanlılıkla ölmelerini izledi, bir an için dört adamın nasıl olup da aynı anda beyin anevrizmasından öldüğünü açıklamak zorunda kalacak otopsi uzmanını aklından geçirdi. Kurbanlar derhal aklından çıkıverdi.

Julian, Dayan ve Barack, evin bu kısmındaki adamlarla başa çıkabilirdi. Darius soğuk, öldürücü bir rüzgâr gibi L şeklinin, canavarın kafasını bulabileceğini bildiği öteki ayağına geçti. Öyle hızlı hareket ediyordu ki koridordan aşağı inen askerlerden biri, neyle karşılaştığını bile anlayamadan ona tosladı. Adam geriye doğru sendeledi, etrafına bakındı, kafasını kaşıdı ve bilardo odasına doğru koridordan aşağı inmeye devam etti. Darius ona

neredeyse ölü gözüyle bakıyordu. Julian, Desari'nin hayatına ilk kast etme girişimlerine aylar öncesinde şahit olmuştu; bunlara benzer adamlar, sahneyi otomatik silahlarla tarayarak az kalsın onu öldürüyorlardı. Tuhaf mizah anlayışına ve küçümseyici tavrına karşın, Julian da tamamen Darius kadar ölümcüldü. O yalnızca bunu daha iyi gizliyordu. Julian bu saldırganların hiçbirinin kaçmasına izin vermeyecekti.

Dev salonun yüksek bir tavanı ve bir duvarında etrafı bir oturma grubuyla çevrili taştan bir şöminesi vardı. İki adam yatar koltuklarına gömülmüş, kurbanlarını beklerken kahvelerini yudumluyorlardı. Darius'un geniş gövdesi kapı ağzını doldurdu. Yalnızca orada dikilerek bekledi.

Adamlardan yaşlı olan, Wallace olmalıydı. Orta yapılıydı, bir tutam kırçıl saçı, soğukkanlı ve hoş yüz hatları ve boş bakan gözleri vardı. Refakatçisi ondan en az yirmi yıl kadar gençti, koyu renk saçlıydı ve kendini kanıtlamaya can attığı belli oluyordu. Darius onların zihinlerine dokundu. Wallace'ınkinde hastalıklı, sapkın bir yaradılışla, hayvanlara ve kadınlara karşı zalim bir adamla karşılaştı. Onlara zarar vermekten hoşlanıyordu, başkalarının acı çektiğini izlemek ona heyecan veriyordu. Bu yaşlı Wallace belli ki mirasını oğluna, birkaç yıl önce Karpatyalılar tarafından Avrupa'da öldürülen adama bırakmıştı. Nefreti derin ve güçlüydü ve Tempest'le uzun ve zevk dolu bir görüşme beklentisi içindeydi. Kafasındaki sapkın fanteziler, Darius'un içindeki şeytanı neredeyse denetlenemez bir zirveye taşıdı. Darius denetlemek için mücadele etti ve mücadeleyi kazandı.

Darius'un bu koşullar altında gülünç bulduğu bir durumdu ama adamlardan hiçbiri başını kaldırmayınca, dikkatlerini kendi üzerinde toplamak için yavaşça boğazını temizledi. "Sa-

nırım benim burada olmamı rica etmişsiniz. Sizinki gibi bir davet göndermek tamamıyla gereksizdi. Fakat artık sizi gördüğüme ve çürümüş beyinlerinize baktığıma göre, neden böyle davrandığınızı anlıyorum." Sesi hoş, ustalıkla savurduğu bir kara büyü silahı gibiydi. "Lütfen ayağa kalmak için zahmet etmeyin," diye ekledi genç adama, "patronunuzla görülecek bir işim var."

Bir elini kaldırdı ve oldukça ilgisiz bir şekilde askerlerden genç olanı koltuğuna geri çarptı, onu bu mesafeden bile kolayca zapt ediyordu.

William Wallace kapı ağzındaki uzun boylu, zarif adama dikti gözlerini. Gece karası saçları, geniş omuzlarına dökülüyordu. Gözlerinde şeytanın gözlerine has bir kızıllık barındırıyordu. Güç üstüne yapışmıştı ve beyaz dişleri gülümsediği zaman tehdit saçarak ışıldıyordu. Aşırı derecede kibardı ama Wallace yüzeyin altında için için yanan tehdidi seziyordu. Fiziksel anlamda hoş, yakışıklı, tam da kenarlarındaki zalimlikle uyumlu olan ağız çevresindeki şehvetle, son derece erkeksi bir adamdı.

Wallace kalbinin panik halinde atmaya başladığını hissetti. Parmakları iki sıkı yumruk halinde kıvrıldı. "Kimsin sen?"

"Bence, daha önemlisi, *ne*yim ben? Daha önce bir vampirle tanışmış mıydınız Bay Wallace?" diye sordu Darius kibarca. "Bunlardan birini evinize davet edecek kadar başınızı derde soktuğunuza göre, ne ile uğraştığınıza dair oldukça iyi bir fikre sahip olmanızı beklerim."

Wallace, davetsiz misafirin katıksız havailiğinden dolayı, olduğu yerde kaskatı kesilen ahbabına bir bakış attı. Onu gafil avlayacağını umarak misafiri kadar kibar olmaya karar verdi. Ev adamlarıyla doluydu. Çok geçmeden biri yanlarına gele-

cekti. Ne olursa olsun, gizli bir silahı vardı, iş ki vampir ona yeterince yaklaşsın. "İçeri buyurun." Yakınındaki bir sandalyeyi işaret ederek elini içtenlikle salladı. Darius gülümsedi, dişlerini göstere göstere, gözlerinin derinlerinde bir kıvılcım sıçradı, ama yerinden kımıldamadı. "Elbette medeni davranacağız. Eminim, saldırganlarınızı kadınımın arkasından saldığınızda aklınızda bu vardı. Meramınızı inkâr etme zahmetine girmeyin. Düşüncelerinizi öyle kolay okuyabiliyorum ki."

Wallace aldırmadan geçiştirmeye karar verdi. "Şeytan şeytanı çağırır. Türünü ve kabiliyetlerini biliyorum. Senin gibi olan diğerleri öz oğlumu öldürdünüz, iki enişteni katlettiniz. Evet, kadınla gönlümü eğlendirerek oyalanma niyetindeydim. Kadın yeterince güzel. Çok... leziz olabilirdi."

Darius ellerini çıkardı ve tertemiz tırnaklarını inceledi. Bıçak kadar keskin pençeler, bir bir, uçlara doğru kavis alıyordu. Bir yırtıcının tehditkârlığıyla yeniden gülümsedi. Bakışları, bir kez daha yaşlı adama dokundu, sanki fiziksel bir darbe, Wallace'ın beynini sarsar görünen bir yumruk gibiydi ki acı içinde başını tuttu. Ziyaretçinin muazzam kudretini hissetti ve içi jöleye döndü.

Darius odadan içeri süzüldü, akışkan ve kıvrak, şık beyaz gömleği altındaki kasları güçle şişiyordu. Odanın tamamını kaplamış gibi, havadaki tüm oksijeni içine çekmiş görünüyordu. "Pencereleri sarımsakla dekore ettiğinizi görüyorum. Bitkilerin beni bir şekilde rahatsız edeceğine, gücümü zayıflatacağına mı inanıyorsunuz?" "Etmiyor mu?" diye çıkıştı Wallace, zaman kazanmaya çalışarak. Darius ona katıksız beyaz dişlerinin parıltısıyla cevap verdi. Şömineye doğru yürüdü, uzanıp oradaki büyük gümüş haça dokundu. "Bir vampiri sepetleyecek her tür malzemeye sahip görünüyorsunuz."

Wallace dehşete düşmüştü. Kapıya doğru bir bakış attı, evdeki sessizliğin aniden farkına varmıştı.

Darius daha da yakına süzüldü. "Benim hakkımda öğrenmek istediğiniz şey tam olarak nedir, Bay Wallace? İşte size fırsat."

Wallace toksinle dolu şırıngayı çıkarıverdi ve onu Darius'un koluna derinden sapladı. Geri sıçradı ve zafer dolu bir edayla sırıttı.

"Ah, evet, geliştirmek için bunca uğraştığınız o zehir," dedi usulca Darius, sesi hoş ve her zamanki gibi kayıtsızdı. "Deneme şansı bulana kadar neyin gerçekten işe yaradığını bilmek çok zordur. Haydi sonuçları birlikte gözleyelim." Ruhsuz gözler, Wallace'ınkilerle buluştu. "Siz kendinizi bir bilim adamı olarak görüyorsunuz, değil mi Bay Wallace?"

Wallace yavaşça başını salladı, vampir olduğunu sandığı adama bakarak. Darius usulca ipek gömleğinin kolunu sıvayarak, kolundaki sarmal kasları ortaya çıkardı. Gözlerini derisine dikti, kızıl alevlerin orada yanıp sönerek dans etmesine neden oldu ve altın renkli zehir damlaları Darius'un gözeneklerinden sızıp, akıntı halinde derisinden aşağı damlarken Wallace az kalsın çığlık atacaktı.

"İlginç, öyle değil mi?" Darius tehditkâr bir hırıltı çıkardı. "Meydan okumayı umduğunuz düşman hakkında daha fazla şey öğrenmiş olmalıydınız, Bay Wallace. Avınız hakkında yeterli bilgi olmaksızın avlanmak kaybettiren bir oyundur.

"Kadının nerede şimdi?"

Darius'un kaşları kapandı. "Gülünç saldırganlarınızın bana ait olan bir şeyi elimden almasına izin vereceğimi düşünecek kadar kibirli misiniz gerçekten de? Sanırım askerlerinizin nerede olduğu daha fazla merakınızı uyandırıyor olmalı."

Wallace iç çekti ve uçlarını havaya dikerek, elini saçının kırçıl tutamında gezdirdi. "Evet, onlar nerede?"

"Onlardan geri kalan, yerel morgda teşhis edilebilir," diye yanıtladı Darius, kayıtsızca.

"Öyleyse diğer adamlarım da yok edildi," diye söze daldı Wallace.

Darius zihniyle evi baştan aşağı taradı ve tatmin olmuş bir halde gülümsedi. "Kabul etmeliyim ki, durumları oldukça sağlıksızdı. Refakatçilerinizi daha dikkatli seçmeliydiniz Bay Wallace."

Wallace'ın feri kaçmış gözleri ani bir korkuyla parıldadı. "Sizin de yara bere aldığınızı görüyorum. Kanamanız var."

Beyaz dişler yeniden ışıldadı. "Önemli bir şey değil, yalnızca bir çizik. Bedenim bunu fazla zorlanmadan iyileştirir, ama alakanıza teşekkür ederim."

Wallace dişlerinin arasından tısladı. "Beni öldürmeyi planlıyorsunuz."

Parıldayan kırmızı gözler, erimiş lav gibi üzerine boşaldı. "Zevkle, Bay Wallace. Bana ait olanları korurum ben. Aileme yönelik son tehdidinizden sonra elinizi kolunuzu sallayarak uzaklaşmanıza izin verdim, ama sizi bu sefil hayatınızdan kurtarmam için ısrar edip duruyorsunuz. Size iyilikte bulunmaktan başka çarem kalmadı."

"Yeniden Avrupa'ya dönüp sizi rahat bırakacağım."

Darius yavaş yavaş başını salladı. "Pis uşaklarınızın ona dokunmasına izin verdiniz. Ona tecavüz, işkence etmeye çalıştınız. Onun vampir olduğunu düşündüğünüz için değil, size zevk vereceği için. Beni burada siz istediniz, Bay Wallace ve şimdi arzu ettiğiniz şey elinizde."

Wallace genç refakatçisine bir bakış attı, bu genç adamı,

onda kendisindekine benzer sapkın bir yaradılış keşfettiği için koruması olarak yetiştirmeyi seçmişti.

Darius genç adamın kafasından geçirdiği Tempest'i işkence filmlerinde oynatmakla ilgili düşünceleri kolayca okumuştu, onun vampirlere inanmadığını biliyordu ama vampir avlayan bir derneğin vaat ettiği cinsel hazdan ve şiddetten etkileniyordu. Genç adam, hem kendi hem de insanların dünyasında var olan şeytanı kafasında canlandırdığı sırada, Darius'un kara gözleri onu deliyordu. Genç adamı esaretinden kurtardı. O anda delikanlı kendini Darius'un üzerine attı, görünüşe bakılırsa Darius'un onu kontrol ettiğini anlayamayacak kadar kalın kafalıydı.

Darius öyle hareketsiz duruyordu ki, sanki odanın, dünyanın sessiz, tetikte bekleyen, hareket etmeyen bir parçasıydı. Son anda, adam tam da ellerini onun üzerine koymak üzereyken Darius buhar oldu, çözüldü ve yeniden genç adamın arkasında belirdi.

"Daniel, tam arkanda!" diye uyardı Wallace.

Daniel dönerken, belinden silahını çıkarmaya çalıştı. Gözü, davetsiz gelen misafire takıldıysa da, vampirin yüzü dalgalandı, kıvrıldı ve uzunca bir hayvanın ağzına dönüştü. Bıçak kadar keskin dişleri öne doğru fırladı, çenesi doğruca Daniel'ın göğsünü delmek üzere öne atıldı ve gümbür gümbür atan kalbine ulaşarak bir delik açtı.

Wallace sandalyesinden fırladı, kapıya ulaşmaya çalışırken sandalyesini yere devirdi. Zarif figür harekete geçti, adamın geri çekilme hattını keserek süzülen bir bulanıklıktı. Darius yine yakışıklı bir adam gibi görünüyordu, siyah gözleri duygudan yoksun, ağzı muntazam ve zalimdi. Tertemiz gömleği üzerinde tek bir leke dahi yoktu, oysa kalın ve yapışkan bir

kan gölü Daniel'ın vücudunun etrafında birikmişti. Külçe gibi yere serilmiş bir paçavraya benziyordu.

Wallace donakaldı, kendisini tehdit eden o korkunç düşmana yakınlaşmaya cesaret edemedi. "Görmüyor musun?" diye tısladı. "Ben de senin gibiyim. Sana hizmet edebilirim. Beni de kendin gibi, ölümsüz yap."

Darius tek kaşını kaldırdı. "Birbirimize benzediğimizi düşünerek kendine iltifat ediyorsun. Halkımdan şeytanlaşıp sapıtanlar, senin gibi çürüyenler oldu. Onlar infazını kısa bir süre için erteleyebilirler, sen onların karanlık emellerine hizmet ederken, onlar da senin ölülerin etiyle bir süre daha yaşamana izin verir. Ama ben öyle biri değilim."

"Kimsin sen öyleyse?" diye fısıldadı Wallace. Şimdi başka bir şey daha duyuyordu. Bu ölüm evine musallat olan sessizlik değil. Onun yardımına gelen adamlarının sesi de değil. Ama kulaklarına hücum eden alçak sesli, sinsi fısıltılar. Onları bastırmaya çalıştı, dillerini anlamıyordu ama şu anda baktığı adamdan daha yakında başka yaratıkların da olduğunu biliyordu. Bekliyorlardı, onu Wallace'ın işini bitirmeye, kendi aralarına katılmaya davet ediyorlardı.

"Ben bir adalet aracıyım. Sizi bu dünyadan, ölümlülere ve ölümsüzlere karşı işlediğiniz korkunç suçların hesabını vermeniz gereken bir başkasına göndermek için geldim." Darius bu sözleri usulca, neredeyse şefkatle söylemişti.

Wallace inatla başını iki yana salladı. "Hayır, bunu yapamazsın. Yapamazsın. Ben bir liderim. Arkamda bir ordu var. Kimse beni yenilgiye uğratamaz." İsterik bir biçimde sesini yükseltti. "Neredesiniz? Hepinize diyorum, tehlike altındayım. Koruyun liderinizi!"

Korkunç ruhsuz gözler Wallace'ın yüzünden bir an bile

ayrılmadı. O siyah gözler tamamen boştu, tüm duygulardan yoksundu. Sonra derinlerinde minik kırmızı alevler, Wallace'ın dehşetini besleyerek yanıp sönmeye başladı.

"Kimse kalmadı," dedi Darius. "Yalnızca sen. Ve tüm insanlığa karşı işlediğiniz suçlar yüzünden sizi ölüme mahkûm ediyorum. Lütfen bana zorluk çıkarmayın, efendim." Darius koridora doğru bir el işareti yaptı.

Wallace bu baskıya karşı koyamadığını fark etti.

Adım adım ölüme doğru yaklaştı, koridordan merdivenlere doğru hareket ettikçe bedeni bir kukla gibi salınıyordu. Wallace çığlık atmaya çalıştı ama ses çıkaramadı. Bedeni, çiftlik evine davet ettiği bu iblisin buyruklarını yerine getirmeyi sürdürdü. Tek seferde üst katta, yaratık onu ileri doğru yönlendirmeye devam etti. Wallace ağır ağır, adım adım, durmaksızın ve insafsızca bilardo odasına doğru ilerliyordu.

Dört adamın cansız, üzerlerinde bir leke olmaksızın, odanın tam ortasında yattığını görünce nefesi kesildi. Ardından baskı onu balkon kapısına iteledi. Aşağıda ferforje bir çit vardı, her bir direk sivri bir kazık gibiydi. Wallace aşağıdaki ölümcül kazıklara dikti gözünü ve bir sonraki adımına engel olmaya çalıştı. Ama önce öne attığı ayağının altındaki boşluğu, sonra da diğerinin altındaki havayı hissetti. Ve ardından düşüyordu, şeytanın esaretinden azat edilirken çığlığı gecenin içinde yankılandı.

Darius çitin üzerinde asılı kalan bedene, kalbinin tam içinden geçen kazığa kayıtsızca baktı. Sessizce, hâlâ azat edilmek için mücadele veren, intikam ve kan için kuduran canavarı bastırarak orada durdu.

Tempest. Kasıtlı olarak onu düşündü, onu bedenine ve ruhuna aldı, onun ışığının bu korkunç canavarı yatıştırmasını,

içindeki entelektüel adamla, içgüdüsel yırtıcı arasındaki dengeyi yeniden kurmasını bekledi. İçgüdünün egemenliğinde, kan ve intikam isteyen bir vahşi değildi artık; bir kez daha Tempest'in diğer yarısıydı. Ona mümkün olduğunca hızlı geri dönmekten başka hiçbir şey yapamazdı. Bu durumda yeniden ailesine, yeniden halkına döndü.

Julian yavaşça iç çekti. "Benim kanımı almalısın Darius, sonra da yaralarını iyileştirmek için toprağa girmelisin."

"Sanırım hakkını teslim etmeliyim."

"Ve bunu kabullenmek seni öldürüyor değil mi?" Julian kendinden memnun bir şekilde ona gülümsedi.

Ufak bir gülümseme, Darius'un dudaklarının sert hatlarına kondu. "Kes sesini," dedi yorgun argın ama gözlerinde gerçek bir neşenin ışıltısı vardı.

Bölüm On Sekiz

Darius, bedeni tamamen iyileşmiş olarak, iki gün sonra uyandı. Adamakıllı bir gençleştirici uyku, güçlü bir soyun kanı ve toprağın zenginliği sayesinde, tüm kuvvetine yeniden kavuştu. Derhal ailesine dair haberleri taradı. Zihin yoluyla her biriyle irtibata geçip iyi ve güvende olup olmadıklarını kontrol etti. Karşılığında, onlara sağ salim ve iyileşmiş olduğu ve yakında Tempest'i uyandıracağı yönünde güvence verdi.

Darius açlıktan gözü dönmüş bir halde uyandı ve biliyordu ki eğer Tempest'le her şey yolunda gitseydi, o da bu halde olurdu. Mağaraya yakın avların izini sürerek ava çıktı; her ikisine de yetecek kadar avlanarak aç bir kurt gibi karnını doyurdu. İnine döndüğünde, Tempest'i uyandırmaya hazırlandı; havayı sakinleştirici bir aromayla doldurması için otlar ezdi, alev parıltıları duvarda dans etsin ve davetkâr bir biçimde göz kırpsın

diye etrafa mumlar yerleştirdi. Onu karşılamak için yumuşak çarşaflardan kalınca bir yatak yaptı.

Darius ona doğru eğildi ve onu kucakladı, yeryüzünden havalandırdı ve ona bir mezar gibi görünebilecek herhangi bir şeyin izi ortada kalmasın diye o derin çukuru kapattı. Tempest uykusunda bile güzel görünüyordu. Hatta hatırladığından da güzeldi. Teni kusursuz, kızıl-altın ipekten hacimli saçları yüzünün etrafından dökülüyordu. Onu buharı tüten kaynak su havuzuna taşıdı ve onu suya doğru indirdiği sırada uyandırdı.

Başını onun yumuşak ağzına doğru eğdi ve o havayı ciğerlerine çekip verdiği sırada ilk nefesini yakaladı. Tadı ışık ve erdem gibiydi. Tadı açlık ve alev gibiydi. Uzun kirpiklerini kırpıştırdı, sonra havaya kaldırdı, artık gözlerini yemyeşil gözlerinin içine dikiyordu. Belli belirsiz bir muzipliğin gölgesi tırmandı o zümrüt derinliklerden yukarı. Bunun kendisindeki etkileri, kalbini eritişi ve aynı anda sıkıştırışı hayret vericiydi. Göğüs kafesi orantısız bir biçimde sıkışmış gibiydi, kalbi onun yürekli seçiminin doğurabileceklerinin korkusuyla deli gibi atıyordu.

"Öyleyse, umuyorum ki, başımıza gelen, o terane değildir. Baş aşağı dönmek ve bir yarasa gibi ayak parmaklarımla tutunarak asılmak için delice bir arzu duymuyorum ama bir şeyi arzuladığım kesin." Sesinin baştan çıkarıcı tınısı, adeta Darius'un teni üzerinde parmaklar gibi gezindi. O dokunduğunda zihni, korku ve muzipliğin bir karışımıydı, sanki tam olarak hangisine eşlik edeceğine karar veremiyordu.

"Aç olmak doğal, tatlım," diye güven verdi ona, avucuyla boynundaki ipeksi saç tutamını tarayarak. Su tenlerine çarpıyor, su kabarcıkları üzerlerinde ve etraflarında patlarken yoğun bir haz hissi yaratıyordu.

"Yine de biraz can sıkıcı." Konuya analitik yaklaşmaya çalıştı.

"Öyle mi dersin?" Boğazında atan nabzını bulmak için başını öne eğdi. Dili, onu yalarken ani ve sabırsız beklentilerini hissetti. "Seni böyle öptüğümde nasıl hissediyorsun?

Nefesini kesiyordu, aklını çalıyordu. Bedenine yeniden hayat veriyor, onu arzuyla tutuşturarak canlandırıyordu. "Biliyorsun," diye suçladı onu.

Dişleri hafifçe boynunu bir öne bir arkaya doğru taradı. Karın kasları beklenti içinde kasıldı. Bir hararet duyumsadı, aşağı taraflarında ve acil.

"Peki buna ne dersin, Tempest?"diye ısrar etti, sıcak soluğunu teninde gezdirirken.

Ona daha çok yer açabilmek için boynunu iyice uzattı, bütün bedeni ısırığının vereceği erotik haz için tutuşmuştu. "Biliyorsun Darius."

Ağzı, o an için her şeyden fazla ihtiyaç duyduğu o yavaş ve gevşek bir öpücüğü vermek için onunkine yaklaştı.

Dudakları sürtündükçe, aklından sağduyulu düşüncelerinin tümünü silip süpürerek geriye yalnızca onu bıraktı.

"İşte bendeki etkisi bu,"dedi Darius, "ağzın, tenim üzerinde gezdiğinde, dişlerin bana dokunduğunda ve kanım seninkine karıştığında. Bu hem güzel, hem erotik ve tüm bedenim bu paylaşımı arzuluyor, tıpkı seninki gibi".

Elleri teninde dolaşıyor, ağır ağır kuytularını ve kavislerini keşfediyor; onu üzerindeki toprak kalıntılarından arındırıyordu. Çıplak teninde kayan avuçlarının verdiği his, göğüslerini sahiplenerek kavrayışı, belinden aşağıdaki kıvırcık tüylü üçgene kayışı ve kaymaksı sıcaklığını hissetmek için bacaklarını birbirinden ayırışı tüm bedenini kavuruyordu. Tüm bunlar, ona hiç bilmediği bir açlık hissi verdi. Yavaşça bir parmağını

içine soktu. Sonra ikincisini. İçine saplandı, içinde yalnız hayat ve onun için duyduğu arzuyla zonklayan kadife dokuyu keşfetti. Tempest de, içinde büyüyen yangının sönmesi için tüm ağırlığını elinin üzerine verdi. Bedeni kendi taleplerini dayatırken, o da kendi kendine vurduğu ketlerin ortadan kalktığını hissedebiliyordu.

Tempest, göğsündeki ağır kasların, karın bölgesindeki açıklığın izini sürerek onu okşamaya başladı, sonra da onu avuçlarına alabilmek için daha aşağı indi; sertleşmiş uzunluğu boyunca ayartıcı parmaklarıyla üzerinde gezindi. Darius onu kollarına aldı, havuzdan çıkararak kendisi için hazırladığı yatağa yatırdı ve bedeniyle üzerine bir battaniye gibi kapandı.

Tempest gülümsedi ve kollarını başının etrafına doladı, elleriyle kalın saçlarını okşuyordu. "Nihayet, bir yatak. Sence bunun içinde ne yapacağımızı kestirebilecek miyiz?"

"Ah, evet bebeğim, Bence endişelenmen gereken hiçbir şey yok. Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum" diye fısıldadı boynuna. Bedeni saten, saçları ipek gibiydi. Bir şey nasıl olur da böyle yumuşak olabilirdi? Teninin tadına baktı, tatlı bir baldı ve bedeninin arzudan şehvetli bir mızrağa dönüşmesine izin verdi. Kuvvetli ve ısrarcı bir arzu ve yalnızca Tempest'in giderebileceği dinmek bilmez bir açlık içine aktı.

Tempest kendini onun sertleşmiş bedenine, azgın erkeksi hâkimiyetine, kaba kuvvetine ve parmak uçlarının tetikleyebileceği titretici tepkilere bırakmıştı. Gülümsedi, diliyle onun boynunu tattı ve teninin zengin dokusunun zevkini çıkardı. Güçlü göğüs kafesine sertçe dayanmış göğüsleri hassas, zevkten şişmiş, hazdan ağrımaya başlamıştı.

Ve sonra onun kalp atışlarını fark etti. Dalgaların gelgiti gibi kanının da çekilip salıverilişini. Çağrı, açlık, tüm bede-

nini tüketen o açlık. Derhal dikildi, korkuyla çığlığı bastı ve kendini onun ağırlığından kurtarmak için mücadele etti.

Darius onu narin bileklerinden yakaladı ve kollarını kolay bir ustalık hareketiyle başının üzerine gerdi. "Şşşş, aşkım, sakin ol. Kafandaki sesleri sustur. Bunun yapılabileceğini biliyorsun. Zaten her şeyi olduğundan kat kat fazla duyuyordun ve kolayca bununla baş etmeyi öğrendin."

Tempest, algılarını kanın sesine ve kokusuna, tüm varlığını ele geçirir gibi görünen, içinde kabaran ve onu kemiren açlığa kapamaya çalışarak başını iki yana sallıyordu.

Darius sımsıkı ve sakince tuttu onu. "Bana bak, Tempest. Gözlerini aç ve gözlerime bak. Sakinleşene kadar benimle birlikte nefes al. Bunu beraber yapabiliriz. Yapabiliriz. Doğru olanı bildiğime güven. Yalnızca bana bak."

Tempest, boğazındaki kaskatı korku ve tiksinti düğümünü yutkunarak göz kapaklarını zar zor açar açmaz onun kara ve büyüleyici bakışına yakalandı, hapsoldu. Bu, onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yatıştırdı. Ona güveniyordu, ona inanıyordu. Onu, hiçbir sınır tanımaksızın, kayıtsız koşulsuz seviyordu. Kendi hayatından bile çok. Kalbindeki felaket çarpıntı dindi. Ciğerlerine ağız dolusu hava çekti. Bakışı onunkine, dönüştüğü şeyin çılgınlığı içerisinde kurtarıcısınınkine takıldı.

Darius ona katıksız bir güvenle gülümsedi. "Bunu birlikte yapabiliriz, tatlım. Sen ve ben. Biriz. Kalplerimiz, ruhumuz, zihnimiz ve bedenlerimiz." Eli kasıklarının arasına kaydı, parmakları hazır olup olmadığını yokluyordu. Kendisindeki dizginlenemez arzuyu, tutkusunun onu ne kadar sert ve ağır hale getirdiğini hissedebilmesi için sıcak, zonklayan kadifemsi başını onun kavrulan boşluğuna bastırdı. "Bu biziz, Tempest,

sen ve ben. Bedenlerimiz birbiri için yanıyor, birbirine ihtiyaç duyuyor. Seni arzu ettiğimi, sana aç olduğumu hissediyorsun değil mi?" En ince özeni göstererek kendini daha derine itti, buna yanıt olarak gözlerinin açıldığını izliyor, hararetinin onu sardığını, istilasına karşılık onu sımsıkı yakalayıp kenetlediğini hissediyordu. Bu tatlı ıstırap alnında nokta nokta küçük ter boncuklarına yol açtı.

Tempest yumuşakça inledi, kalçaları kendi arzusuyla hareket ediyordu. Darius kıpırdamasına engel oldu, bedeni daha da çok şişmiş, azgın kadınlığının sımsıkılığı ve bedeninin kendisi ve onun üzerindeki hak iddiası tarafından tahrik olmuş halde onu dibine kadar dolduruyordu. "Zihnini benimkiyle birleştir. Olmamız gerektiği şekilde birlikte olmamızı istiyorum." Fısıltısı saf tahrik, sihirdi. "Bedenim seninkine gömülü." Kendini geri çekti ve onu daha da derine gömen güçlü bir darbe ile yeniden içine girdi. Tempest kollarını kurtarmaya çalıştı ama Darius onu altına hapsetmişti.

Darius başını onun göğüslerinin tahrikine eğdi, Tempest'in bedeni onunkine kenetlenince de gülümsedi. Dili göğüs ucunu sevgiyle yaladıktan sonra, ağzının sıcaklığına onun saten yumuşaklığındaki etini aldı. Bunun üzerine Tempest çığlığı bastı, onu içine çeken ağzını hissetme ihtiyacı içinde kendini ona daha da yaklaştırdı. Kalçaları, onu çılgına çevirmeyi amaçlayan yavaş, ağır bir tempoda hareket etti. Kımıldayamıyordu, mıhlanmış halde Darius'un bedenini doyum noktasına çıkarmasını, acele etmeden bedenini keşfetmesini bekledi.

Tempest onun sıcak nefesini göğsünde hissetti ve içindeki vahşi bir şey zincirlerinden kopmuş gibi geldi. "Lütfen, Darius," diye inleyen kendi sesini duydu, ne istediğini biliyordu. Yatakta doğruluyordu, bedenini Darius'un ona yaklaşan

ağzına sunuyordu. "Lütfen, beni bekletme." Beklentinin acısı içinde fısıldadı bu sözcükleri ve Darius'un bedeninin kendi yalvarışının aciliyetine, kabararak, sertleşerek ve içine daha derin ve uzun süren darbeler saplayarak cevap verdiğini hissetti. Dişlerinin tenini şefkatle delip geçtiğini, ardından dilinin törpüleyerek okşadığını hissetti ve beyaz sıcaklık etrafını sarıp onu yere çaldığında, dişleri derine saplandığı ve ağzı erotik bir biçimde göğsünde gezindiği, ondan beslendiği sırada artık çığlık atıyordu. Tempest içinden ateş püskürdüğünü hissetti. Tüm çevresine. Bunun sonsuza dek sürmesini istedi. Asla bitmemesini. Darius'un başını kendine saklayıp, kendisine bu şekilde tekrar tekrar sahip olmaya zorlamak istedi, daima.

Sıcaklık. Ateş. Bunun hazzı. Gözlerini kapattı ve kendini buna teslim etti. Zevk dalgaları bedeninin içinde yayılıyor, onu tüketiyor, Darius'u tüketiyordu. Sonra da ona, kendi bedeninin onda uyandırdığı taleplerin aynısıyla zihniyle bastırdı. Bende uyandırdığı duygular böyle. Şimdi de senin aynısını benim için yapmana ihtiyacım var. Sesi zihnini, bacaklarının arasındaki parmakları gibi, kaba ve muhtaç ve alev dalgaları yaratarak okşadı.

Dili göğsünü boydan boya yaladı. "Bunu benim için yap, aşkım. Sana verdiğim şeyi ver bana." Bu, pür apaçık baştan çıkarmaydı, şeytanın yoldan çıkarışının ta kendisiydi.

Onu daha da ergimiş ateşe çevirerek, kalçalarını daha da derine sapladı. Göğsü Tempest'in başının üzerinde, onun aranan ağzına dayanmıştı. Dili teniyle buluştu. Tempest, Darius'un tam zihninden vurulduğunu hissetti. Kendi içindeki bedenin zonkladığını hissetti. Dişleri, çarpan kalbinin üzerinde bir ileri bir geri gitti. Açlık bedenini esir aldı. Arzuladığı her ne ise onu verme ihtiyacı. İri bir el onu kalçasından yakaladı,

kalçalarını kaldırdı ki böylece tekrar tekrar kendini onun içine gömebilecekti; diğer eli ensesinin köküne gitti, onu sıkıca göğsüne bastırdı.

"Tanrım, beni öldürüyorsun burada, bebeğim. Bunu benim için yap. Hayatımda başka hiçbir şeyi hiç bu kadar istemedim. Lütfen, bebeğim." Sözcükler, kenetlenmiş dişlerinin arasından müstehcen bir biçimde dökülüyordu; bedeni onunkini ikna etmek için kasılıyordu. Ardından boğuk haykırışı mağarayı doldurdu, Tempest dişlerini etine geçirdiği sırada başını pür hazla geriye attı. Tempest de hissetti bunu, aldığı zevkin sıcak, hayat ve tutkunun esansıyla zengin yoğunluğunu, içine boşalırken duydu. Bedeni onunkinin içine pompalanmaya başladı, daha sıcak ve daha hızlı, Tempest sımsıkı olana dek öylesine şişti ve sertleşti ki, sürtünme her ikisini de tutuşturacaktı. Darius Tempest'in bedeninin kendisininkinin etrafında kıvrandığını, kendisininkini sımsıkı kavradığını ve o içine kızgın tohumlarını boşaltana dek, zihnini, bedenini ve damarlarını kendi hayatıyla doldurarak onu gitgide daha fazla sıkıştırdığını hissetti.

Darius haykırdı, zevkten kendisinin ya da Tempest'in paramparça olmasından korkmuştu. "Seni hayat eşim ilan ediyorum. Ben sana aidim. Hayatımı sana adıyorum. Himayem, sadakatim, kalbim, ruhum ve bedenim senin olsun. Sana ait olanlar da benim olsun. Hayatın, mutluluğun ve iyiliğin, el üstünde ve benimkilerin üzerinde tutulacak. Sen benim hayat eşimsin, ebediyet boyunca bana bağlı ve daima benim himayemde olacaksın." Her bir sözcüğü dişlerinin arasından, her bir kalp atışı arasında zorlukla çıkardı ki hiçbir hataya mahal vermeden ritüel tamamlansın. Her sözcüğü bir araya gelmiş ruhlarında, bedenlerinde, zihinlerinde, kalplerinde ve tenle-

rinde hissetmesini istedi. Tempest onundu ve o da Tempest'e aitti. Ondan asla vazgeçmeyecekti, gitmesine asla göz yummayacaktı, hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermeyecekti.

Darius onu kendine yaklaştırdı, bedeni hâlâ sıcak ve onun kadifemsi ateşi içinde sertti. Tempest onun tohumları içinde kayganlaşmıştı, diliyle Darius'un kalbinin üzerindeki iğne deliklerini yalıyordu, bedeni öylesine tükenmişti ki hareket bile edemiyordu. Darius onun üzerinden geçerek yuvarlandı, onu da kendisiyle birlikte kaldırdı, bedenleri halen birbirine kilitlenmiş durumdaydı. "Teşekkür ederim, Tempest. Seni hak etmiyorum, ama teşekkür ederim."

Tempest, onun zihninde dinlenerek birlikte atan kalp atışlarını dinleyerek uzandı. Onu ve aralarındaki asla koparılamayacak derin bağları sakınmak için tükenmez bir azme sahip olduğunu gördü ve geleceklerinin bir arada olduğuna dair şüpheleri ortadan kalktı. Karpatyalı birleşme ritüelinin hararetinin zaman içinde yalnızca arttığını gördü. Kalbini sekteye uğratmadan bunun nasıl mümkün olabileceğini göremiyordu, ama yine de kabullendi. Ayrıca bedeni için duyulan o tutkunun, o sıcak açlığın ötesini de görebiliyordu. Darius onu seviyordu. Tempest. Onu öylesine derin, öylesine adamakıllı seviyordu ki, bu onun tüm varlığını dolduruyordu. Onu hayatından vazgeçmesine yetecek kadar seviyordu. Onu hiçbir sınır tanımaksızın, kayıtsız şartsız seviyordu.

Tempest onun kollarında uzanmış, yanıbaşında, ona dokunmanın güçlü ve gerçek tadını çıkarıyordu. "Diğerleri iyi durumda mı, Darius?"

Nazik, şefkatli parmaklarıyla yüzündeki saç tellerini kenara itti. "Elbette. Julian'ın bir ikiz kardeşi var, Aidan, hayat eşi, Alexandria'yla San Francisco'da yaşıyor ve Julian Desari'yi aile-

siyle tanıştırmak için oraya götürdü." Darius, sırf yapmak zorunda kaldığı için, Tempest'in boynundaki çukura uzandı ve yavaşça dişlerini teninin üzerinde gezdirdi, dilini duyabileceği herhangi bir acıyı yatıştırmak için çeviriyordu. Sonra boynuna bakıp gülümsedi. "Leoparları da kendileriyle birlikte götürdüler ki bu da önemli çünkü Aidan'ın bakıcıları, Alexandria'nın da bir erkek kardeşi var.

"Ya Syndil?" Bedeni dişlerinin dokunuşuyla içten yayılan zevk dalgalarına tepki veriyordu. Elleri Darius'un kalçalarına uzandı ve kaslarının belirgin kıvrımlarını okşamaya başladı. Darius'un bedeni onun dokunuşuna karşılık anında kabarmaya, sertleşmeye başladı.

"Barack ve Syndil birlikte, ilişkilerini yoluna koymaya çalışıyorlar. Syndil, kendi mizacını keşfetmiş olsa da, daha mutlu ve çok daha güven dolu görünüyor. Sana en iyi dileklerini gönderdi benimle. Julian'ın Prensi ve bizim gibi olan diğerleriyle tanışma umuduyla, bir sonraki gösteri başlamadan Avrupa seyahatine çıktılar.

Tempest başını onun göğüs kafesine eğdi, parmakları onun zihninde okuduğu fanteziye karşılık vererek üzerinde dans ediyordu. Darius'un yüzünü inceledi, sıcaklığını, onun okşayışıyla içten içe yanan tutkusunun yükseldiğini hissetti. "Peki Dayan ve Cullen?" Artık zar zor düşünebiliyordu çünkü Darius'un zihni her türlü erotik olasılıkla cızırdıyordu.

"Hepimizin hayat eşini bulmasıyla beraber, Dayan iyice karanlığa gömüldü. Buna alışması için zamana ihtiyaç duyacak." Tempest, onun sesinde duyulan endişeden daha fazlasını hissetti. "Tüm bu yoğun duygular onu rahatsız ediyordu. O ve Cullen Tucker Kanada'ya gittiler. Bir süre birlikte seyahat edecekler ve Dayan, Cullen'in güvenliğini sağlama almasına yar-

dım edecek ki bu aynı zamanda kendi güvenliğini de sağlama alması demek. Grup turne için yeniden bir araya geldiğinde, onlar da dönecekler." Kadife sesinde duymazdan gelemediği bir boğukluk vardı. Öngörü.

Darius'un zihnindeki biçimsel imgeyi yakalayınca, Tempest yavaşça kendini yukarı doğru çekti ve bacaklarını açarak onun üzerine oturdu. Bu hamle içini onun kalın sıcaklığıyla doldurdu ve yeşil gözlerinin şok içinde kocaman açılmasına yol açtı. Ama saçlarını geriye doğru attı ve yavaş, erotik bir biçimde üzerinde sallanmaya, kalçalarını nazikçe oynatmaya başladı, tatminin verdiği ufak bir gülümseyiş ağzının kenarına yerleşti.

Darius, elleriyle onun beline kavis vermek üzere doğruldu, başparmakları karşı koyamadığı bir şekilde onun etini bir ileri bir geri okşuyordu. Yüzünün etrafına seksi bir biçimde düşmüş kızıl saçları, ıslak ağzı ve ona duyduğu arzuyla buğulanmış koskoca yeşil gözleriyle o kadar güzeldi ki. Küçük ama kıvrımlı bedeni Darius'a göre mükemmeldi; daracık göğüs kafesi, göğüslerinin kaymaksı şişkinliğini ortaya çıkarıyordu. Elleri giderek onu sıkıştırıyor, onun içinde daha da derine girebileceği biçimde hareket ettiriyordu ki böylece zevkten gözlerinin kararduğını görebilecekti, bu arada kendi yüzüne de bir gülümseme yayıldı.

"Hazır seni tam istediğim yerde bulmuşken," dedi yumuşakça, parmağını alt dudağı boyunca gezdirmek için yukarı uzanarak, "sana yaptığın fedakârlık yüzünden rahatlıkla ölmüş olabileceğini hatırlatmak isterim. Birçok şey ters gitmiş olabilirdi."

Tempest, onun göğsünde çarpan ani korkuyu, ona bir akıntı gibi hücum eden öfke kabarışını hissetti. Kasıtlı ola-

rak onun parmağını ağzının nemli boşluğuna soktu ve ateşli sürtüşmeyi artırarak, içindeki kasları onun sapının sertleşmiş kalınlığı etrafına sıkıca kenetledi. Onun dikkatini, erkeksi nutkundan bir anlığına başka tarafa çektiğini bilmekte belli bir tatmin elde etti. Darius, elleriyle onun dolgun göğüslerini avuçlarken, kalçalarıyla, içindeki en derin noktayı arayarak yukarı fırladı. Gözleri açlıktan kardı.

Tempest ona gülümsedi, göğüs uçlarını avuçlarına doğru iterek, bedeninin her kımıldayışıyla onu tahrik ediyordu. Darius aniden doğruldu, kollarıyla onu sardı, ağzını bir anlığına beslenmek için iştahla göğsüne dayadı ve bir kez daha kontrolü eline aldı.

"Söylemek zorunda olduğum şeyi dinleyeceksin, tatlım ve bana bu konuda boyun eğeceksin. Bir daha asla kendini riske atmayacaksın. Anlaşıldı mı?" Bu dik başlı eşine ahkâm keserek Karpatyalı erkek sözlerini homurdandı.

Tempest'in kolları onun boynuna kaydı, dili kulaklarının ardındaki hassas noktayı buldu, yavaşça, erotik bir biçimde, sıcaklık ve alev çıkararak onun dikkatini daha da dağıtarak dilini döndürdü. Ardından ağzı haylaz bir biçimde boynuna süründü ve onu boğazından aşağıya kadar yaktı. Tüm bu süre boyunca Darius'a eğilmiş sımsıkı bedeni onu zevkle havada uçuruyordu. Darius disiplinli zihnini kontrol altına almaya çalıştı. Tempest ona boyun eğecekti; söz vermesi gerekiyordu. Ama ağzı, onunkinin kenarlarını gıdıklıyordu, ipeksi bacakları aniden onun belini kavrayacak şekli almış, böylece onu içindeki daha derin bir yere çekebilmişti.

O an tüm düşünebildiği, tüm umursadığı, onunla beraber alev almak, milyonlarca parçaya bölünüp birlikte, birbirlerinin kollarının arasında yeniden dünyaya dönmekti. Yumuşak

fısıltılar, sessiz kahkahalar, birlikte hareket eden bedenleri sesi, sevişmelerinin kokusu mağarayı doldurdu. Yeniden buldukları aşkın, birbirlerine duydukları doymak bilmez iştahın zevkini çıkardılar.

Darius nihayet yeniden söylev çekebilecek hale gelene dek, birkaç gece daha geçmesi gerekti ve en başta hedeflediği etkiyi tam olarak uyandırmadı. Ama bunun fazla bir önemi yoktu, çünkü geleceklerinin yazılı olduğunu pekâlâ biliyordu. Tempest ebediyen onundu, her zaman onun Tempest'i olacak, onu çılgına çevirecek kadar heyecan verecek, hükümranlığından alıkoyacak, haylazlıklarıyla ona işkence edecek ve daima, daima onu sevecekti.

Sister's Planet